

ПАРАФІАЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 1 (28)

7 СІЧНЯ 1969

Рік 2

СВЯТО ПОДЯКИ Й НАДІЇ

Слова обітниці Божої жили, не згасали в серцях людських. З покоління в покоління, з віку в вік, мов запашний весняний вітер, осіняли вони душі змучених, скріпляли надію, давали сили й натхнення, терпеливість і волю. Батьки, як коштовний скарб, передавали її, ту обітницю, своїм дітям, заповідаючи, щоб ті і своїм дітям, внукам і правнукам її передавали.

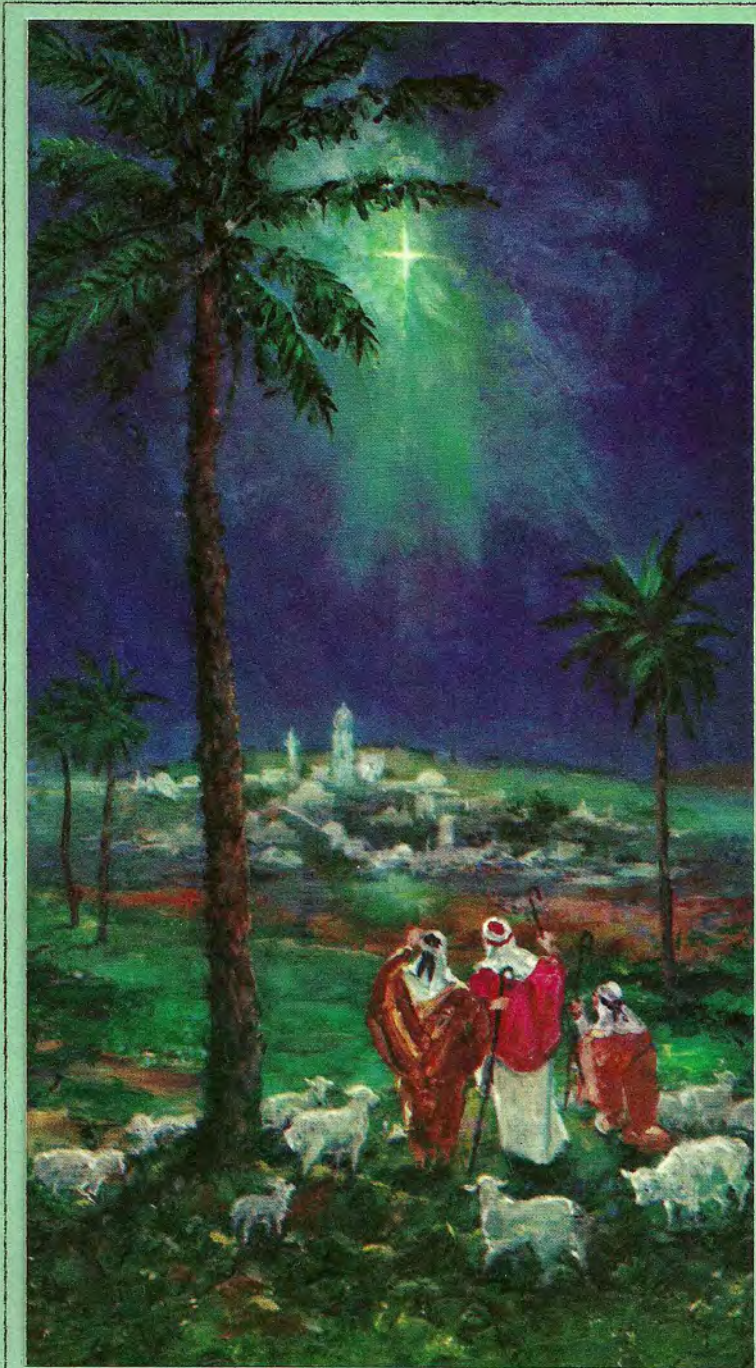
Бо в тих словах – невимовна тайна Божого змилювання над грішним світом. У них – єдина надія на спасіння від повної загибелі, на визволення від одчаю й безнадії:

"ОСЬ, ДІВА ПРИЙМЕ В УТРОБУ І НАРОДИТЬ СИНА, І ДАДУТЬ ЙОМУ ІМ'Я ЕМАНУІЛ – З НАМИ БОГ" (Іс. 7, 14).

Приходу цього Сина Диви, Божественного Спасителя й Месії, з нетерпінням чекав давній світ. Чекали Його не тільки ті, що каралися у нужді, в недугах, в рабстві, на тяжкій праці. Бо ж і сильні, і немічні світу цього однаково терпіли під тягарем Божого засуду за праотцівський переступ волі Творця. Від цього ж не могли врятувати чи викупити ані багатство, ані влада, ані людська мудрість...

В чеканні минали довгі віки, покоління змінювали покоління. Божественна обітниця освітлювала темряву підзаконного життя, але людська природа, податлива на спокуси, нерозум не витримувала. І тоді згасала віра, забувалися численні благодіяння Божественного Отця. На жертівнику Єдиного Бога з'являлися золоті тельці і боввани, а дим ідолівських жертвоприношень обгортав Святеє Сятих.

І в ті часи з особливою силою линула до небес молитва-благання праведників, у яких ні-

що не могло відібрати вірності Єдиному Правдивому Богові:

"Кропить, небеса, згори; і хмари нехай виллють правду; нехай розкриється земля і видасть Спасителя!..." (Іс.45,8).

КОЛИ Ж ТИ ПРИЙДЕШ, ГОСПОДИ?

Слаба й нестійка людська природа. Але слово Боже й обітниці Всевишнього Отця – незмінні у віках: "Небо і земля перейдуть, але не минуться слова Мої!" – говорить Господь (Мт.24,35). І, справді, прийшов той обіцяний день. У святу Різдвяну Ніч небо і земля злилися у єдиному славословленні народженого у вифлеємському вертепі Божественного Немовлятка.

Обітниця стала світлою дійсністю.

І сьогодні ми живемо вже у світлі здійсненої обітниці. Ми приходимо на світ, осяяний світлом Вифлеємської Зорі і славного Воскресіння Христового з мертвих. Ми єднаємося з Богом і пізнаємо Його через об'явлену Сином Божим Євангельську науку, через участь у житті Містичного Тіла Його Церкви. Ми живемо у світі, де незмінно витає освячуюча благодать Святого Духа, у світі відродженому і преображенному, де Бог – Отець і Любов, а ми – Його діти.

Під благодатним впливом Христової науки цей світ щодалі зростає й удосконалюється, щодалі то більше пізнає скриті в ньому величні таємниці Божої премудрости. Та разом із цим все більше зростає і зло. Бо ж диявол не спить, а, баючи зріст і розквіт християнського світу, усіх сил докладає, щоб його повалити, звести й погубити.

Ми ж – немічні. І, як і давні юдеї – хиткі й нетерпеливі. Як і вони, ми схильні нарікати на Бога, коли щось іде всупереч нашій волі. Й не раз нам здається, що ми маємо на це підставу:

Чому замість сподіваного миру, навколо нас – неспокій, війни, розрухи?

Чому замість справедливости ми так часто зустрічаємо кривду?

Чому замість єдності – поділ і ворожнеча, замість любови – ненависть?

"Чому я маю так тяжко страждати?"

"Чому, невинного, мене осудили?"

"Чому панують безбожники, а в них у неволі кривавляться великі християнські народи?"

"Чому Бог не знищить зло, що панує на світі?"

І в цих думках ми стаємо знову ж тими давніми юдеями, що не могли дочекатися приходу Спасителя. Ми уподібнюємося їм тим, які своїх богів уявляли у своїй власній подобі, або в подобі тварин чи то сил природи. Ми зводимо Бога з небес, Його неосяжний розум стараємося втиснути у наш, обмежений, а невимовні пляни Його Божественного Промислу – у пляни й погляди наші. Як Праведний Тов, ми поспішаємо нарікати, коли стаємо перед випробовуваннями.

Зло і беззаконня не виходять від Бога. "Бог не спокушається злом і Сам не спокушає нікого" (Як.1,13). Коли ж Він і попускає здійснитись на землі частині задумів диявольських, то, немає сумніву, для того, щоб обернути їх на збудування. Коли ж нам здається, що аж надто довго треба чекати перемоги правди і справедливости, то це не значить, що чекання ВЗАГАЛІ ДАРЕМНЕ.

Про це з великою силою нагадує нам свято Христового Народження. Про це свідчить Вифлеємська Зоря, яка освітлює і темряву минулої безнадії, і радість приходу Христового на землю, і надію на краще майбутнє. Господь не забуде нас! Адже ж це Він сказав устами пророка Ісайї: "Чи ж забуде жінка немовлятка своє, чи не пошкодує сина утроби своєї? Але якби й вона забула, то Я НЕ ЗАБУДУ ТЕБЕ..." (Іс.49,15).

Нехай же зникне зневіра й усі нарікання наші у світлий день Різдва Христового! Нехай це свято стане днем вдячності Богові за все (І Сол. 5,18). Дякуючи ж Йому за великі благодіїства Його, просимо, щоб зміцнив наші духовні сили і оживотворив у серцях наших надію на скорий прихід великого дня перемоги, КОЛИ ВСЕ І У ВСЬОМУ БУДЕ ХРИСТОС.

Х Р И С Т О С Н А Р О Д Ж У Е Т Ь С Я !

Настоятель, Парафіяльна Рада, Братство Св.Андрія Первозванного, Сестрицтво Св.Княгині Київської Ольги, Будівельний Комітет, Дирекція та Батьківський Комітет Парафіяльної Школи і Редакція "Парафіяльного Слова" щиро вітають усіх парафіян Церкви Св.Троїці в Бофало-Чіктовага з днем Різдва Христового і пересилають побажання радісних і веселих Свят та щасливого, Богом благословенного, Нового 1969 Року.

КОЛЯДНИКИ

Учні Парафіяльної Школи обходитимуть доми наших парафіян у день Різдва Христового, вітаючи їх словами наших давніх традиційних колядок. Ласкаво просимо гостинно зустріти їх та своєю щедрою пожертвою підтримати нашу Школу, де гартується наше майбутнє.

Колядувати будуть, наскільки буде можливості, також і члени нашого парафіяльного Хору. Проте, бажано було б, щоб парафіяни полегшили хористам їхню працю і складали свої пожертви на коляду в церкві. А хор віддячиться їм великим концертом колядок під час різдвяного обіду в день 19 січня.

Ол.Воронин

ВЕДМЕДИКОВЕ СВЯТО

(Казка, схожа на правду)

- Куди це мене везуть? - уже в який раз думав собі Ведмедик, даремно намагаючись визволити свою лапку, придушену важким колесом побитого дитячого возика. Йому було тісно, незручно і трохи страшно. Високо вгорі він бачив сіро-синє покривало неба - на ньому ще рожевіли відблиски сонця, що тількищо пішло на спочинок за обрій. Збоку перед його очима, наче в калейдоскопі, миготіли високі будинки міста, барвисто оздоблені крамниці, ялинки з кольоровими вогнями і безліч метушливих людей. Під ним... Що було під ним, він добре не знав, бо лежав на самій горі до краю навантаженого тягарового авта, і лише догадувався, що там - те саме, що й навколо нього: побита мебля, старі іграшки, подерті книжки, заіржавлене залізо, ганчір'я, дошки і всякий інший непотріб.

- Куди ми ідемо? - знову, уже голосно, допитувався Ведмедик. Але відповіді не було. Мабуть, ніхто й не чув його за гуркотом авта і брязкотом та торохкотінням непривабливого вантажу на ньому.

Ведмедик спробував ще раз, напружуючи всі свої сили, визволитися з-під тягару, що приковував його до одного місця. Але знову даремно. Він сумно зітхнув і вирішив примиритися із своєю долею.

- Нехай везуть, куди хочуть. Побачимо...

На мить його увагу затримала велика, яскраво освітлена, вітрина з іграшками. Навколо неї зібрався чималий гурт людей. Ведмедик встиг за- уважити, як радісно світилися очі у дітей, що оглядали скарби у вікні і як жваво вони щось пояснювали старшим біля них. Ведмедикові у цій вітрині щось було дуже знайоме. Вона вже давно залишилась позаду, а він ще і ще напружував свою пам'ять, стараючись пригадати те, давно- забуте. І раптом пригадав. О, так, справді...

Це було багато-багато років тому. Він тоді був зовсім новеньким Ведмедиком. Його плюшева шерсть була чиста і гладенька, очі - блискучі, кінчик носа - ще зовсім-зовсім чорний, вушка - цілі-цілісінькі, а на шиї красувався чудовий синій бантик. З фабрики, де він вперше побачив світ, його привезли до отієї самої крамниці, що з великою вітриною і посадили на м'якому килимі на самому почесному місці. Він сидів, оточений з усіх боків ляльками, іграшковими тваринками, возиками, човниками, м'ячами і іншими забавками та грами. Сидів і крізь скло дивився на зачаровані усміхнені дитячі личка надворі.

Ведмедик задумався і вже не звертав уваги, куди їде авто. Він пригадував... Ось одного дня перед вітриною з'явився маленький хлопчик, який міцно тримав за руку свою маму. Хлопчик побачив Ведмедика, і той напевне сподобався йому, бо він усміхнувся, показав його мамі і щось їй сказав. Мама теж усміхнулась, схвально хитнула головою, і вони пішли. Ведмедик не міг уже пригадати, як саме сталося, що він опинився у затишній вітальні якогось будинка, далеко від своєї вітрини, під освітленою кольоровими свічечками ялинкою. Але він ніколи не забуде, як ранком наступного дня до кімнати зайшов маленький хлопчик - так, той самий, що до нього усміхався крізь вікно! Не забуде, як хлопчик радісно скрикнув і кинувся до нього, як обіймав, цілував і цілісінький день не випускав із рук. І як потім багато років вони були нерозлучними приятелями: разом ходили на прогулянки, на пікніки, на пляж, на розвагові майданчики і навіть у кіно та до театру. А коли кінчався день, обоє лежали у теплом ліжку і слухали, як мама розповідає казочку "на сон"...

На дворі вже зовсім потемніло. На небі заблищали перші зорі. Авто їхало далі, не спиняючись, а Ведмедик усе згадував і згадував. Спогади ставали щораз сумніші. Хлопчик почав виростати, пішов до школи. У нього з'явилися інші розваги й зацікавлення: моделі потягів і авт, будівельні бльоки, конструктори, фарби, фотоапарат, мікроскоп, футбольний м'яч і книжки - багато-багато книжок. Ведмедик часом цілими днями чекав свого власника, але той, зайнятий своїми справами, не приходив. Якщо ж і приходив якось, то тільки щоб подивитися на нього, недбало підняти і знову кинути в куток, до інших, уже непотрібних йому, іграшок.

Нарешті, настав сумний для Ведмедика день, коли його господар, тепер уже стрункий красивий юнак, зайшов до кімнати, одягнений у дуже святкове біле убрання. Його трохи зажурений погляд швидко перебіг по знайомих стінах, ліжку, столі, полиці з книжками і зупинився на Ведмедикові, що сидів на своєму звичайному місці в кутку. Юнак нахилився, підняв Ведмедика, пильно подивився на нього, якось дивно усміхнувся, а потім поцілував його і поклав назад. І - вийшов, щоб уже ніколи більше не повернутися...

Ведмедик хотів, щоб уже більше не пригадувати, щоб зовсім забути те, що сталося після того. Але не міг. Пам'ять вихоплювала з минулого все нові й нові картини, і вони ставали перед ним, як живі. Що було далі? Через два дні прийшла мати юнака, збрала всі іграшки і віднесла їх на горище. Ведмедик опинився в напівтемному кутку, серед якихось старих коробок і банок, і міг бачити лише невеликий квадратик вікна, а за ним - далеке небо і часом хмарки на ньому. Так минали роки. Горище було тепле і затишне, але дуже сумне без людей, до яких він так був звик. А во-

ни, видно, зовсім про нього забули. Якщо й приходив хтось, то завжди з якоюсь своєю справою, і на Ведмедика не звертав жоднісінької уваги...

Аж раптом - це було вчора - прийшли на горище вже зовсім інші люди. Він - низенький, круглолиций, у довгому, заплямленому фарбами, халаті; вона - жвава білявка, в сукні якогось такого яскравого кольору, що довго й дивитись на неї не можна було.

- Чудове місце для студії, - сказав чоловік, розглянувшись навколо. - І роботи небагато. Ось тільки вікно більше зробити, світло провести, і готово.

- І увесь оцей непотріб повикидати на смітник, - додала жінка. - Не розумію я тих людей: збирають, збирають, а кому воно потрібне? Тільки мороки потім комусь...

Цілий наступний день працювали на горищі нові власники. Розбирали, перетрушували, складали в коробки і виносили геть. Коли дійшли до Ведмедика, жінка зневажливо подивилась на нього, запорошеного і брудного, скривилась і кинула до іншого мотлоху, який пізніше винесли надвір і залишили на хіднику. А надвечір приїхало оце тягарове авто. Якись сердиті, насуплені люди, що дуже поспішали, нетерпляче хапали все, що бачили, і кидали на все зростаючу купу всякого непотребу на ньому.

- Це, мабуть, досить буде на цей раз, - сказав один із них. - Ідемо прямо до печі.

Що то була за піч, Ведмедик не знав, але коли він думав про неї, то мимоволі починав тремтіти. А може й не тільки через те. Надворі ставало щораз то холодніше, і рвучкі подуви вітру пронизували його, наче гострим ножом. Саме в цей час авто минуло останні будинки міста і в'їхало у великий парк на околиці. Ведмедик добре його знав. Скільки разів був він тут із своїм колишнім власником, коли той був ще маленьким хлопчиком! Тут вони гралися, бігали, перекидалися, їздили на човні, квітки збирали, метеликів ловили. А тепер...

Раптом авто з великою силою струснулося, а за мить - ще раз. Вантаж на ньому здригнувся, затремтів, зрушився з місця. Забряжчало залізо, заторохкотіли дошки, щось із жалібним дзенькотом упало на землю. Потім все уляглося і заспокоїлося знову. Але Ведмедик цього вже не бачив. Він несподівано відчув, що визволився від важкого тягару і падає униз, на землю. Ще хвилька - і він боляче вдарився об щось тверде, що лежало посеред дороги.

- Гілляка. Мабуть вітер відламав, - подумав Ведмедик, коли трохи очунав і роздивився навколо себе. - Це ж і ми на неї наскочили.

Він поглянув на дорогу. Далеко, в глибині нічної темряви, виднілися два червоні вогники. Вони ставали все менші й менші і, нарешті, зникли зовсім. Стало тихо, зовсім тихо. Ведмедик залишився сам.

Що ж далі? Що зробив Ведмедик, опинившись сам-самісінький у темному парку, в холодну, зимову ніч? Чи знайшов собі притулок? Чи зустрів когось, хто хотів би його до себе забрати?

Про все це буде написано в "Парафіяльному Слові" за 19 січня. А до того часу може хтось придумав, які то могли бути далішні Ведмедикові пригоди? Може, скаже нам, чим вони скінчилися? "Закінчення казки" можна подавати, усно або письмово, до 18 січня. Цікавіші з них ми пізніше надрукуємо.

Усіх парафіян, які ще не забрали своїх ковертиків для тижневих пожертв на Церкву, ласкаво просимо зробити це якнайскоріше!

Христос Народився!

Веселих Свят і Щасливого Нового Року о. Настоятелю Володимирові Мельникові з родиною, Парафіяльній Раді, проводові всіх наших парафіяльних організацій, рідним, друзям і знайомим на терені Бофало та околиць бажають Юрій, Таїса, Оленка і Василько Потієнки.

Замість висилки окремих привітань, складаємо \$ 3.00 на Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова".

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Доведеться примиритися з фактом, що відправити перше Богослуження в новій церкві у день Різдва Христового нам не вдасться. Проте, робота над будовою продовжується дуже інтенсивно, не зважаючи на страшну погоду, яка як прийшла до наших околиць кілька тижнів тому, так і оселилась тут, нікуди далі рушати не хоче.

До безперечних досягнень цього тижня належить те, що оббито вже більше як половину стелі у приміщенні майбутньої церкви. Закінчено бар'єр на хорах. Майбутнє приміщення парафіяльної канцелярії вже теж майже готове. У класних кімнатах стіни вже готові до шпаклювання, а потім і фарбування. Кімната для засідань і сходин у нижньому приміщенні вже обита панелями.

Наші будівничі працюють, не зважаючи на холод, бо ogrівання ще не закінчене. Але слюсар працює над конектуванням ogrівальної системи, і вже дуже незадовго тим, що працюють, не треба буде боятися ні морозів, ні холодних вітрів. А тоді вже скоро ми таки зможемо перейти до нового приміщення взагалі.

ВІД ОТЦЯ НАСТОЯТЕЛЯ

Деякі парафіяни, що хочуть відправити молебень чи панахиду або ще якісь треби, звертаються з цим уже під час відправи Божественної Літургії, коли священник має цілковито зосереджуватися на виконанні своїх священнослужительських обов'язків. Це порушує порядок Богослуження і перешкоджає і священникові, і вірним. Це саме стосується парафіян, які під час Богослуження приносять священникові різні оголошення.

Щоб уникнути надалі такого становища, о. Настоятель просить усіх парафіян, які мають до нього якісь справи до полагодження, звертатися до нього телефонічно (684-0738) в будьяку пору дня, але не пізніше як до 5-ї години вечора в суботу. Маючи всі потрібні інформації наперед, отець Настоятель зможе відповідно розпланувати всі можливі треби і ознайомитися із змістом оголошень, що їх він має подати до відома вірних.

ПОТРІБНО ПРОСКУРНИЦІ

Якщо якась із наших парафіянок мала бажання взяти на себе виготовлення проскурок для Богослужбових потреб, ласкаво просимо її зголоситися до о. Настоятеля або до Парафіяльної Ради. Вона дістане потрібну для того печатку та всі інструкції.

РІЗДВЯНИЙ ОБІД

Вперше в історії нашої парафії, цього року буде влаштовано Різдвяний обід, в день свята Водохреща - 19 січня, о 1-й годині дня. Сестрицтво обіцяло приготувати низку свят-вечірніх страв. Буде виголошено доповідь про різдвяні звичаї на Україні, з якої можна буде багато довідатися не тільки про те, ЯК наші діди і прадіди святкували Різдво, а й ЧОМУ вони його так святкували. Крім того, буде багата мистецька програма з участю

Парафіяльної Школи і Хору. До численної участі в цій небуденній і цікавій імпрезі широко запрошуємо всіх парафіян та їхніх знайомих.

Квитки на обід, ціною \$ 2.50 від дорослої особи, можна буде набувати вже в найближчу неділю, 12 січня, а також в день самого обіду.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ПАРАФІЇ

Вже встановлено дату чергових річних Загальних Зборів членів нашої парафії. Відбудуться вони в неділю, 2 лютого, відразу після Богослуження. Парафіяльна Рада і Керівні Органи парафії здадуть звіти із своєї діяльності, і всі присутні на Зборах зможуть висловити свої думки про це та подати зауваги і побажання. І виберуть нові Керівні Органи, що провадитимуть нашу парафію протягом наступного року.

Порядок денний Загальних Зборів буде всім парафіянам своєчасно висланно поштою, як передбачено парафіяльним Статутом.

МОЛЕБНІ ЗА НАШИХ ВОЯКІВ

У неділю, 29 грудня минулого року, після Божественної Літургії було відправлено аж три молебні за наших молодих парафіян, які перебувають тепер на військовій службі в американських збройних силах. Першим був вдячний молебен за щасливе повернення з В'єтнаму Володимира Гончаря. Він прибув до своїх батьків на двохтижневий відпочинок, а потім знову повернеться до своєї частини, вже десь у Сполучених Штатах. Другий молебен замовили Олекса і Марія Згибай, син яких - Віктор - перебуває тепер у війську в Німеччині і саме в той день відзначав день свого народження. Нарешті, панство Феді і Ліна Пистрак з родиною відслужили благальний молебен за свого сина Станіслава, який, із своєю частиною, має виїхати до В'єтнаму.

Приєднуємося до ревних молитов батьків і рідних цих молодих вояків і бажаємо їм Божого благословення та щасливого й успішного життя під час виконання своїх військових обов'язків, а найголовніше - щасливого повернення додому.

ПЛАСТИНКИ БОГОСЛУЖЕННЯ З УЧАСТЮ БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА ГОАНА вже одержано і роздано всім, хто їх замовляв. Більше про них буде написано в одному з чергових чисел "Парафіяльного Слова". Тепер лише можемо сказати, що ті, які не хотіли замовляти пластинок, бо "не знали, чи добрі вони будуть", зробили помилку, що їх своєчасно не замовили. Пластинки цінні не тільки, як пам'ятка про нашого Митрополита, але цінні і своєю досить високою якістю запису і виконання. Якщо хтось ще хоче ці пластинки собі придбати, він може це зробити, але вже звертаючись безпосередньо до парафії Св.Володимира у Філадельфії, яка їх випустила у світ. Адреса: St.Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral, 6729 N.5th Street, Philadelphia, Pa. 19126.

ХВОРІТТИ прикро і неприємно в будьякий час, але тим більше це відчувається, коли в лікарні доводиться проводити дні такого великого свята, як Різдво Христове. Тому з особливим співчуттям згадаймо у святкові час наших хворих парафіян - п. Олександра Бобринського (Розвел Меморіал Шпиталь) і п. Григорія Ваценка (Міллерд Філлмор Шпиталь). Широ бажаємо їм скорого видужання і повернення, у повному здоров'ї, до своїх родин.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ буде надруковано в наступному числі "Парафіяльного Слова". Сьогодні відзначимо тільки, що на Пресовий Фонд нашого парафіяльного органу пожертвував ще 2.00 долари (разом \$ 3.00) п. Микола Гриневич, який щойно вийшов з лікарні. Дякуємо, і бажаємо йому цілковитого видужання.

ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА
ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ
СВ.ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАґА, Н. Й.
ВЛАШТОВУЄ

12 СІЧНЯ 1969 РОКУ, О 3-ІЙ ГОДИНІ ПО ПОЛУДНІ
У ПРИМІЩЕННІ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ЗАЛІ

Т Р А Д И Ц І Й Н У

РІЗДВЯНУ ЯЛИНКУ

Головною точкою програми цього року буде вистава п'єси-казки на 2 дії - "ПРИГОДИ РІЗДВЯНОЇ ЗІРКИ" - написаної спеціально для цієї імпрези.

Автор - Олександр ВОРОНИН.

Участь беруть усі діти Парафіяльної Школи, від найменших до найстарших.

Постановка: Юрій ПОТІЄНКО.

Декорації: Володимир КВАРТИРУК.

Костюми: Батьки та В.КВАРТИРУК.

Характеризація: Грина ЧМОЛА.

Після вистави прибуде до нас Дід Мороз - добрий приятель чемних, слухняних і працьовитих дітей - і роздасть усім їм гарні різдвяні подарунки.

Усіх дітей (і тих, що ходять до Парафіяльної Школи і тих, що ще не ходять або вже її кінчили), молодь і всіх парафіян та гостей щиро запрошує чисельно прибути і цікаво провести час

Дирекція Школи і
Батьківський Комітет

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Св.Троїці в Бофало-Чіктовага, Н.Йорк.

№ 2 (29)

12 СІЧНЯ 1969

Рік 2

СВЯТО В БУДЕНЬ

Признатись по правді, нелегко витворити святковий настрій, коли наше Різдво припадає у звичайний робочий день. Ми ідемо до церкви у той час, коли тисячі авт везуть своїх власників на роботу. Святкуємо, коли димлять фабричні труби, працюють установи, торгують крамниці, відкриті школи. Коли на вулицях уже майже зовсім не видно святкових прикрас та ілюмінацій, а перед багатьма будинками сумно лежать нікому вже непотрібні висохлі ялинки. Коли у "них" святковий сезон саме закінчився, а в нас - тільки починається.

Нелегко бути "інакшими". Не завжди можливо навіть дістати звільнення з роботи на цей день. Нераз саме в день цього великого для нас свята призначають важливі іспити в середніх школах та університетах, що їх ніяк не можна оминати. Часто трапляється, що якраз перед нашими святами повинні повертатися назад до школи студенти, які приїжджають додому на вакації. І завжди треба пояснювати, і ще раз пояснювати: "Ми святкуємо Різдво тепер, бо ми - православні, у нас - старий календар, наша Церква його дотримується, бо..."; і так далі, і так далі.

Однаке, святкування нашого споконвічного Різдва не означає тільки труднощів і незручностей. Бо те, що ми маємо, дотримуючись старого календаря, великою мірою компенсує всі невігоди і щедро нагороджує нас за нашу витривалість і послідовність.

Уже самий факт, що ми відмежовуємося від галасливого, скомерціялізованого святкового сезону, яким його знає тепер Америка, повинен приносити нам велике моральне задоволення. Святкуючи пізніше, ми маємо змогу святкувати так, як це з покоління в покоління робили наші батьки, діди і прадіди. Різдво для нас - це святий день, свято глибоко і виключно релігійне. Ми готуємося до нього ціломісячним постом і духовною підготовкою, бо тільки так можна по-справжньому відчувати дійсний зміст цієї великої події. Ми святкуємо його з радістю, але радість ця починається, як і належить логічно, щойно ПТСЛЯ того, як ми привітали на землі новонароджене Дитятко, а не задовго ПЕРЕД тим.

Звичайно, ми могли б святкувати по-своєму, і з такою ж духовною підготовкою, і тоді, коли б Різдво і в нас припадало на 25 грудня. Але як почували б ми себе увечорі 6-ого січня? Тоді, коли під зоряним українським небом наші брати і сестри збираються, наскільки ще можуть, на Святу Вечерю, і для нас місце і тарілку залишають, і думають і згадують про нас? А як почували б ми себе в день 7-ого січня, коли вони це свято святкують, нехай навіть тільки духовно, якщо їх примушує до праці найздник-окупант? Чи можемо ми для своїх вигід і користи залишити їх святкувати самих, відділитися від свого народу і приєднуватися до чужих?

Ні, не можемо!

В день Різдва Христового ми з особливою силою повинні відчувати, що ми - невід'ємна частина великого українського народу і, сповнені глибокою духовною радістю, святкувати так, як з роду в рід святкували наші предки. Коли ж будемо шанувати наші звичаї, шануватимуть і нас ті, серед кого ми живемо.

Цьогорічне Різдво показало, що відданість нашій вірі і традиціям серед нас не занепала. Може й тяжко були витворити святковий настрій, ідучи чи ідучи вулицями міста. Може й лякало декого те, що на дворі в день Різдва Христового була страшна погода, що безперестанку сипав густий сніг і віяли холодні вітри, що дорога була слизька і небезпечна. Проте, церква була переповнена людьми, які легко відзискали той святковий настрій, прославляючи народженого на землі Богочоловіка Христа урочистими співами Богослужбових піснопінь і колядок. Вони на той час забули, що то – будень, що навколо них працює і живе буденним життям американський світ. Вони були в той час далеко-далеко, на засніжених полях України, і разом з її народом, зустрічали величне свято. Для цього чи не варто було зазнати трохи невигід? Чи не варто бути "інакшими"?

А варто таки, дуже варто!

НАШІ МОЛОДІ КОЛЯДНИКИ

"Під ногами сніг рипучий,
Вітер стріхи обміта:
Нині день ясний, блискучий –
День Народження Христа!"

Щось подібне було цього року і в нас на Різдво. День, правда, був не ясний, а досить похмурий, а сніг не тільки рипів під ногами, а й сипав без кінця і краю з низько навислих над засніженою землею хмар. Але що з того? Навіть Зла Чарівниця, яка завітає сьогодні до нас у п'єсі-казці "Пригоди Різдвяної Зірки", знає, що "діти люблять сніг, чекають його" і що всі люди хочуть "щоб у них було біле Різдво"... І то – чиста правда.

Діти нашої Парафіяльної Школи уже давно готувалися до традиційної різдвяної коляди. Робили проби, співали і вже наперед плянували собі, як то будуть вони заходити до святково прибраних хат наших парафіян, як славитимуть Христа колядками, як частуватимуть їх привітні господарі цукерками і всякими ласощами і даватимуть свою "коляду" на їхню Школу. Щоб іще більше росла вона і розвивалася.

Колядувати їздило цього року восьмеро школярів і школярок: Ніна, Юрко і Віктор Закусило, Оля Мельник, Оленка і Василь Потієнко, Ліда Остапчук і Ліза Шрамель. Це не значить, що більше бажаючих не було. Якби можна, то мабуть уся Школа з радістю їздила б цілісінький день, виспівуючи хвалу Дитяткові. Але до послуг колядників було тільки двоє авт (їхні власники і водночасно шофери – п.п. Степан Закусило і Юрій Потієнко), ну, а кожному ж відомо скільки людей можна помістити у двоє авт, навіть якщо ті люди зовсім ще невеликі, а авта – такі величезні... Не обійшлося тут і без гірких сліз. "А чому я не можу їхати?" – питала цілком слушно маленька Надя Остапчук. І погодилася із своєю долею тільки тоді, коли їй сказали, що вона ж – головна артистка "Пригодах Різдвяної Зірки", а що ж буде, коли вона, недай Боже, застудиться? Ревними сльозами плакала Дарина Мельник, коли побачила, що більша за неї сестричка Оля вже сідає в авто, а її не беруть. Тяжко було її переконати, пояснити, заспокоїти. Дуже був розчарований і Василь Рудай. Він уже був одягнутий і чекав надворі, коли приїхали колядники. Але куди ж було його брати, коли в автах і на котика не було б уже місця...

Крім шоферів, з колядниками їздило ще двоє старших: пані Ганя Остапчук – голова Батьківського Комітету (вона була офіційним міхоношею) і пані Таїса Потієнко, яка виконувала роль охоронниці безпеки і порядку (доглядала за тим, щоб було безпечно переходити вулицю, вишукувала вигідніші стежки серед заметів, тощо).

Молоді колядники відвідали 24 доми наших парафіян, переважно в Чіктовазі. Дуже погані дороги перешкодили їм поїхати ще й далі, де їх, мабуть, теж чекали і готувалися гостинно привітати. А, може, могли б об'їхати й

більше родин, якби не витратили багато часу на відвідини домів, де не було нікого дома. Було прикро знаходити порожнє, засніжене подвір'я і замкнені двері. Але якби ж то знати наперед...

Колядники щиро дякують усім тим, хто так тепло приймав їх у своїх хатах і складав свої щедрі дари на розбудову Парафіяльної Школи. Дякують вони й тим, що склали свої пожертви наперед, у церкві. І надіються, що й інші – і ті, кого вони дома не застали, і ті, до кого не змогли заїхати – складуть свою "коляду" на потреби Школи.

ВІТАЄМО У НАШІЙ ГРОМАДІ ГОЛОВУ УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ

Сьогодні між нами буде присутній визначний гість – Голова Українського Робітничого Союзу, п. Антін Батюк. Буде в церкві і на ялинці Парафіяльної Школи.

Про Український Робітничий Союз, напевне, кожний із нас добре знає. Маємо при нашій парафії 145-й Відділ його, до якого належить дуже багато наших членів. Але можливо, що дехто думає про цю організацію лише як про установу, яка дає забезпечення на випадок смерти чи нещасного випадку, видає асекураційні грамоти і кожного місяця збирає з членів певну вкладку. Отже, що Союз нічим не відрізняється від інших асекураційних компаній – великих і малих, – що їх так багато є в цій країні. Проте, це не так. Український Робітничий Союз – ЦЕ ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКА. Як така, вона дбає не тільки про свій фінансовий розвиток і збагачення, як більшість американських компаній. Вона дбає і про народ, до якого належать її члени. Допомогає потребуючим, хворим і непрацездатним членам. Допомогає незаможним українським студентам здобувати такі необхідні в теперішні часи знання у вищих школах, виділяючи їм стипендії. Сприяє розвиткові української культури на чужині, матеріально допомагаючи освітньо-культурним, видавничим і церковним організаціям у їхній діяльності. Утримує відпочинковий табір для дітей у Глен Спей, де провадяться курси українознавства і діти мають можливість добре відпочити і набратися сил серед свого рідного українського оточення.

Опіку Українського Народного Союзу відчувала наша парафія уже багато разів. Кожного року наша Парафіяльна Школа одержує грошовий дар на влаштування різдвяної ялинки. В 1968 році Союз пожертвував 250.00 доларів на будову нової церкви і школи, 100.00 доларів на Школу, а зовсім недавно – 125.00 доларів на цьогорічну ялинку. Допоміг також парафії вийти з важкого матеріального становища наприкінці минулого року, погодившись дати позичку понад 15,000.00 доларів, забезпечену асекураційними грамотами членів 145-го Відділу. Ця позичка допомогла нам розрахуватися з негайними боргами і допоможе нам уже в найближчий час закінчити будову нашої нової церкви і школи.

За все це, від усієї парафії, належиться Українському Союзові та її провідникам щира подяка. Але того мало. Треба, щоб якомога більше парафіян підтримували активно цю вельмикорисну організацію, стаючи її членами. Відділ 145-й – це вже тепер один із кращих Відділів Союзу, а він може стати і найкращим, коли й далі зростатиме та поповнюватиметься новими членами та зможе ще краще провадити свою цінну діяльність.

Вітаючи сьогодні серед нас Голову Українського Робітничого Союзу, щиро бажаємо йому дальших успіхів у проводі цієї організації. І пообіцяймо йому, що наша співпраця з Робітничим Союзом буде і надалі тісна і корисна.

Інформації про Союз, членство в ньому і права та обов'язки членів охоче дасть секретар 145-го Відділу, п. Тимофій Рудай. Його адреса – 22 Norway Park, Buffalo, N.Y. 14208, а телефон – 884-2132.

Голова Відділу, С. Андрійчук

ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 8 січня):

Бідний Петро і Ніна	190.00	(разом 350.00)
Куява Єва	10.00	(" 320.00)
Лобур Петро і Надія	45.00	(" 350.00)
Ткачук Олександр і Анна	50.00	(" 400.00)
Тупицький Павло і Мотря	25.00	(" 325.00)

Список жертводавців на Коляду буде оголошено після закінчення збірки. Просимо складати свої пожертви - Різдвяний дар для нашої Церкви, - а хор віддячить усім жертводавцям великим концертом колядок під час нашого Різдвяного обіду, що відбудеться 19 січня.

ПОДЯКА ЗА ПІДТРИМКУ "ПАРАФІЯЛЬНОГО СЛОВА"

Наш парафіяльний орган почав новий рік за дуже сприятливих обставин, а це віщує його дальший розвиток у майбутньому. Все збільшується зацікавлення бюлетенем, а водночасно збільшується і фінансова підтримка його читачами. Перший рік існування закінчено не те що без боргів, а навіть з невеликою надвишкою. Звичайно, що її, як і всі дальші пожертви, буде на всі 100 відсотків використано для того, щоб зробити наш журнал ще цікавішим та різноманітнішим. Передбачено виготовляти більше фотосторінок та ілюстрацій, а також і різні інші удосконалення, що їх буде запроваджуватися поступово.

Усім читачам і жертводавцям - щире спасибі! Зокрема, слід подякувати тим, які відгукнулися на наше прохання і склали додаткові пожертви за поширене Різдвяне число "Парафіяльного Слова", видання якого коштувало значно більше, як видання звичайного недільного числа.

Від початку існування "Парафіяльного Слова" вийшло вже 29 чисел. Розходились вони нерівномірно, а через те на складі залишилось чимало примірників деяких чисел, у той час, як інших уже немає зовсім. Якщо хтось із наших читачів хотів би дістати для комплекту якісь числа, просимо по змозі скоріше звертатися до Ол.Воронина. Пізніше певну частину зайвих чисел доведеться, мабуть, ліквідувати, бо займають вони досить багато потрібного місця.

ПОДОРОЖ ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ

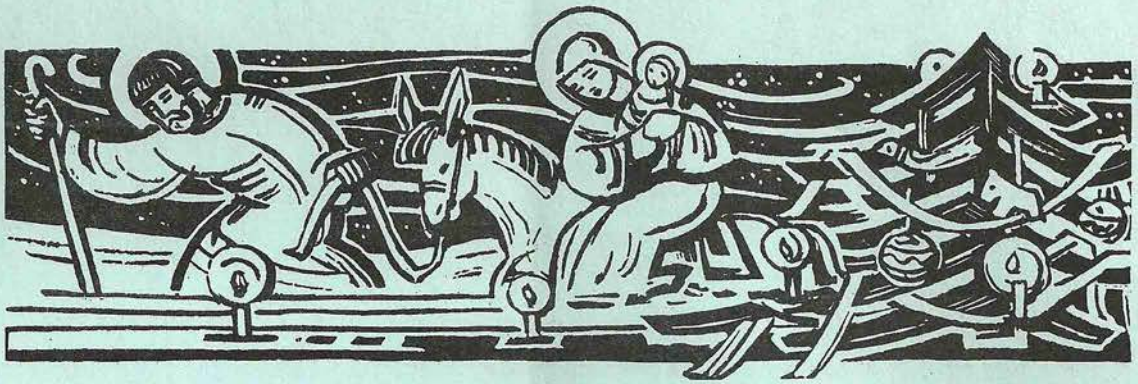
Українська Православна Ліга влаштовує 2-16 серпня цього року подорож до Святої Землі та країн Близького Сходу. Учасники подорожі зможуть побачити місця, де народився, навчав людей, умер на хресті, воскрес і вознісся на небо Спаситель Ісус Христос, оглянути піраміди Єгипту, відвідати Істамбул-Царгород і Атени. Якщо би хтось із наших парафіян цікавився такою доброю нагодою відвідати святі місця і поклонитися їм, він може дістати додаткові інформації від представників Ліги. Писати на адресу: U.O.L. Holy Land Pilgrimage, P.O.Box 884, Akron, Ohio 44309

Кошти подорожі складатимуть приблизно \$ 875.00.

ЗАМЕТТВ НА ЦЕРКОВНІЙ ПЛОЩІ БІЛЬШЕ НЕ БУДЕ

Труднощі з в'їздом на парафіяльну площу і з паркуванням, що з ними зустрілося багато наших парафіян у минулу неділю, були спричинені тим, що чоловік, який звичайно очищав нашу площу, несподівано відмовився це більше робити, покликаючись на переобтяження. На його місце знайдено вже іншу людину, і можна з певністю сказати, що подібної біди для авт і їхніх власників уже більше не повториться.

На превеликий жаль, друк "Записок з подорожі на Україну" о.Володимира Мельника мусимо перервати аж до числа, що з'явиться у світ 26 січня. Сподіваємося, що після того перерв уже не буде.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА СВ. ТРОЙЦІ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГІ
ВЛАШТОВУЄ, ВПЕРШЕ ЗА СВОЮ ІСТОРІЮ,

СПІЛЬНИЙ

РІЗДВЯНИЙ ОБІД

ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ У ПАРАФІЯЛЬНІЙ ЗАЛІ
(200 КОМО ПАРК БУЛЬВАР, НЕДАЛЕКО ВІД ЮНІОН РОВІ)
19 СІЧНЯ 1969 РОКУ

Обід складатиметься із традиційних Свят-Вечірніх страв, смачно приготованих Сестрицтвом Св.Княгині Київської Ольги.

Доповідь на тему "Різдвяні звичаї українського народу" виголо-
сить Ол. Воронин.

З великим концертом Різдвяних колядок виступлять Парафіяльний
Хор і вокальна група "Троянди".

Зберімося всі, як одна велика родина, щоб у цей день спільно
відчутти чар наших споконвічних Різдвяних традицій, згадати наших
предків, які ці традиції витворили, і піснями прославляючи Боже
Дитятко, закінчити цьогорічний цикл Різдвяних Свят!

Початок обіду о 1-й годині дня.

Вступ, для дорослих, 2.50

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 3 (30)

19 СІЧНЯ 1969

Рік 2

А ТРЕТІЙ ЖЕ ПРАЗНИК – СВЯТЕ ВОДОХРЕЩА...

Сьогодні Православна Церква урочисто відзначає останнє свято з Різдвяного циклу. Як і день Пресвятої Тройці, має воно кілька назв. У церковному календарі звичайно виступає воно, як Богоявлення або Хрещення Господнє, часом – Просвічення. Український народ дав йому свою власну, дуже милозвучну і багатозмістовну назву – Водохреща.

У цей день ми згадуємо подію, яка відбулась приблизно 1939 років тому над річкою Йорданом у Палестині. Там святий пророк Іван Хреститель проповідував у той час науку покаяння і праведного життя людям, які, розгублені і занепокоєні життям тодішнього світу, приходили до нього шукати духовного заспокоєння і поради. Він хрестив їх у річці і провіщував про прихід Месії, який покаже всьому людству дорогу до Бога і життя вічного. І от одного дня Сам той Месія – 30-літній Ісус Христос – прийшов до пророка, щоб прийняти від нього хрещення. Не тому, що Він, безгрішний, того хрещення на відпущення гріхів, потребував, а через те, що, як Він Сам сказав, "так годиться нам виповнити усю правду" (Мт.3, 15). Тобто, у всьому уподібнившись людині, коли Він прийшов на цей світ, Христос приймав усі потрібні людські правила й закони і, звичайно, не міг відкинути для Себе і того, що проповідував та закликав людей робити Його найбільший пророк.

Але, прийнявши, як кожна інша людина, хрещення водою, Він відразу почав "хрестити людей Духом Святим" – освячувати їх Своєю Божественною благодаттю і просвітлювати Наукою Істини. І саме для того, щоб засвідчити і присутнім при хрещенні, і всьому світові, що Христос – справді Син Божий, у той час з'явилися і інші Особи Пресвятої Тройці:

"І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на Нього. І ось голос почувся із неба: "Це Син Мій улюблений, що Його Я вподобав" (Мт.3,16-17). Через те і називається це свято Богоявленням.

Із святом Хрещення Господнього пов'язана на Україні дуже цікава і мальовнича традиція, яка нагадує нам саму подію на Йорданській річці. Колись поспішали до Івана Хрестителя люди, щоб послухати його науки і освятитися хрещенням водою з ріки. Тепер, відразу після Богослуження, хресний хід іде до ставка або річки, де вже стоїть заздалегідь вирубаний з льоду хрест, і священник освячує воду прямо в ополонці, а вірні набирають її собі для споживання та беруть додому, де зберігають її цілий рік і вживають під час великих урочистостей або дають хворим. Кажуть, що в деяких місцевостях особливо відважні з вірних (мабуть, молодші!..) на коротку мить стрибали в ополонку з освяченою водою, бо вірили, що така хвилива купіль приносить особливе благословення і очищення. До речі, православні греки ще й тепер мають звичай кидати в освячену воду хреста, а смільчаки пірнають за ним та видобувають на поверхню.

Йорданські звичаї жили в нашому народі віками, і їх дотримувалися, як пригадується, ще в таборах ДП після закінчення війни. Тут вони чомусь занепали, і діти, що народилися й вирости в Америці, мабуть не те, що ніколи їх не бачили, а й не чули про них. Правда, тут є певні труд-

нощі, бо погода, наприклад, у нашій околиці дуже мінлива і непередбачлива, то ж немає певности, що льодовий хрест можна буде на день Водохреща мати, або, якщо й буде він, то чи не розтане перед самою урочистістю. На Україні цієї проблеми не було, бо, майже без винятку, на свято Водохреща завжди були люті морози. Проте, варто було все таки ці давні звичаї відновити. Можна було б колись поставити постійний хрест з дерева або з каменю десь на мальовничій галявинці на нашій великій площі, а тоді звершувати хресні ходи і освячення води надворі. Ця традиція не тільки ближче в'язатиме нас із Рідним Краєм, а й самий зміст великого свята Хрещення Господнього зробить більше наочним і зрозумілим.

ПОДАРУНОК ДЛЯ ЦЕРКВИ НА ДЕНЬ ВОДОХРЕЩА

З подякою повідомляємо, що п. Анатолій Остапчук зробив спеціального столика-підставку для посудини, в якій буде освячуватися вода в день Водохреща, а його дружина Ганя пошила для цього столика декоративне накриття.

Володимир Дмитріук

"ПРИГОДИ РІЗДВЯНОЇ ЗІРКИ" НА НАШІЙ СЦЕНІ

Неділя 12 січня 1969 року залишиться на довгий час у пам'яті присутніх на традиційній Ялинці нашої Парафіяльної Школи. В цей день наша дітвора, при допомозі своїх опікунів та вчителів, показала ще раз, яка вона талановита та як багато можна зробити в ділянці освіти та виховання при добрій волі та дружній співпраці.

Вже при вході на залю бачимо сліди старанної підготовки. Чепурні програмки (обкладинка Алі Ткачук, виконання Ол.Воронина) ознайомлюють нас з учасниками п'єси-казки, її змістом та виконавцями художніх робіт. Нелегко, мабуть, було приготувати цю програмку в формі книжечки з оздобленням, а тому належить признання всім тим, що подумали про всі деталі імпрези.

Напруження збільшується, коли видно, що імпреза почнеться з запізненням. Зимова погода, ефекти участі в забаві напередодні, а може й прямо недобра наша звичка спізнюватися – примушують чекати, хоч видно, що шкільна дітвора та всі учасники п'єси готові точно, в заповіджений час, виставу починати.

Врешті, привітавши присутніх у залі гостей (о. Тимофій Міненко з родиню з Грімзбі, Онтаріо, голова Українського Робітничого Союзу п. Антін Батюк та організатор УРСюзу п. Дмитро Мерена), керівник Парафіяльної Школи п. Юрій Потієнко просить глядачів тихої уваги, і п'єса починається...

Пригоди Різдвяної Зірки автор – Ол.Воронин – описує у формі оповідання діда про те, як давно-давно злі сили позбавили людей радості Різдвяних Свят, укравши Різдвяну Зірку; як визволило її щире бажання сирітки та як спокуси земних багатств придавили ці бажання у Князя та Скупої Багачки. Тема дуже нескладна, але яка вона багата на приклади життєвих обставин, характерів та слабостей людей, краси любови сестричок-зірок, підступних дій Злої Чарівниці і в протигагу їй – щирого і простого, але такого сильного бажання знедоленої сирітки! Характери – учасники казки, їхня мова і дієві ситуації – все це втримане на доступному для молодих виконавців рівні. Та як зворушливо звучать їхні дитячі голоси, коли вони гарною чистою українською мовою виконують свої ролі!

Місце дії і строї акторів дали можливість декораторові сцени п. Володимирові Квартирукові та "творцям" костюмів – п.Квартирукові і бать-

кам - показати всі свої здібності та при обмеженому бюджеті, часі та місці на нашій малій сцені так гарно вив'язатися із своїх завдань.

Автор, Ол.Воронин, написав цю п'єсу спеціально для наших школярів на Ялинку. Можливо, це було причиною, що ролі були дійсно дуже добре підібрані. Єдину значну зміну довелося зробити, коли виявилось, що на хлоп'ячі ролі не вистарчає у Школі хлопців, і тому з Багатого Скупаря довелося зробити Скупу Багачку... Ліза Шрамель, в ролі Злої Чарівниці, показала (і то вже не вперше) свої непересічні здібності на сцені і в орудуванні мовою. Різдвяна Зірка - Оленка Потієнко, Добра Чарівниця - Леся Опанащук та три зірки-сестрички - Лена Побивайло, Ліля Опанащук і Ліда Остапчук - гарно виконали свої ролі чистою українською мовою. Ні-Ліда Остапчук - гарно виконали свої ролі чистою українською мовою. Ні-Ліда Остапчук, як Лісовик (для цієї ролі теж не знайлося хлопця) відзначалася майстерним костюмом і доброю грою. Князь - Василь Потієнко - говорив голосно і певно та виглядав по-княжому. Дружинник - Віктор Закусилло, Скупа Багачка - Сузанна Маковська, хлопчик - Ігор Опанащук, гномики - Ліза Маковська, Леся Мельник та Рая Іваненко - всі вони бездоганно вивчили і виконали свої ролі.

Безперечно, найбільше зворушливою була роля дівчинки-сирітки (Надя Остапчук). Коли вона, після деякого вагання, твердо вирішила, що її найбільшим бажанням таки є ЩОБ БУЛО ЗНОВУ РІЗДВО, багато глядачів мимоволі витирали слюзи з очей і відчували, як їх тиснуло в горлі. Маленька Надя - дуже талановита дівчинка, яка відома нам своїми декламаціями і танцями - з великим чуттям виконала цю важливу роль.

Автор увів нас у світ пригод Різдвяної Зірки мистецькою вступною сценою, в якій діти (Івась - Василь Рудай, Віра - Дарина Мельник, Галя - Оля Мельник і Джордж - Юрко Закусилло) готуються до колядування і розмовляють про те, як би воно було, коли б Різдвяна Зірка колись не появилася на Свят-Вечір. Дівчинка Галя згадує, що дід розказував про такий випадок, і діти відходять, щоб послухати дідового оповідання. Саме в цьому місці відкривається сцена, і глядачі бачать це оповідання в живій грі маленьких артистів.

Постановкою займався п. Юрій Потієнко, а характеристичну виконавців виконали Трина Чмола та її донька Зірка. Багато інших батьків та приятелів нашої молоді допомагали влаштувати це свято для дітей, а діти із своєї сторони дуже ясно показали, як вони старанно вчилися і виконали цю незвичайно гарну п'єсу. Це був їхній доказ вдячності своїм батькам, учителям та приятелям-опікунам.

Подяка належить всім згаданим вище виконавцям і помічникам за їхню працю. А авторів п'єси, мабуть, найбільшою подякою буде успіх дитячої вистави нашої школи. Сподіваємося, це дасть йому бажання працювати над ще багатьма іншими п'єсами для нашої і багатьох інших шкільних громад у майбутньому.

Після п'єси промовляли до зібраних п. Антін Батюк від Українського Робітничого Союзу та голова Батьківського Комітету Парафіяльної Школи п. Ганя Остапчук.

Виявилось, що Дід-Мороз, який традиційно відвідує кожного року нашу громаду, захворів цього року на "Гонконг флю" і не міг нікуди вирушити з дому на Північному Полюсі. Але про наших дітей він не забув і прислав телеграму, в якій вітав усіх діточок і просив п. Потієнка, щоб замість нього, дарунки дітям роздали Зірки, які брали участь у виставі. Так вони і зробили.

Після роздачі дарунків, дехто з присутніх скористав з багатого буфету, що його приготував, приклавши до того багато праці, Батьківський Комітет Парафіяльної Школи.

Парафіяльна Школа та Батьківський Комітет складають щире подяку Українському Робітничому Союзові за щедрі пожертви 125.00 доларів на влаштування цього річної Різдвяної Ялинки, а також усім особам, які склали свої пожертви на коляду Школи та на Ялинку, жертвували харчі на буфет та допомагали при влаштуванні п'єси-казки "Пригоди Різдвяної Зірки" в день Ялинки, 12 січня 1969 року.

Зокрема дякують вони:

Олександрові Воронину за написання п'єси спеціально для цієї імпрези.

Володимирові Квартирукові за чудову декорацію.

Грині та Зірці Чмолі за майстерну характеристику наших молодих артистів.

Галі Петручок за гарні зачіски артисток.

Алі Ткачук за виготовлення ілюстрації на обкладинку для програми.

Антоніві і Одарці Михайленко, Улянці Рудай, Анастасії Скрипці, Анні Опанашук, Анатоліївві Остапчукові, Володимирові Дмитріюкові, Грині Закусило та Євгенові Филипову - за допомогу при вступному столі, в кухні, при буфеті та в барі.

Усім - ШИРЕ СПАСИБІ!

ГОСТІ З КАНАДИ

На нашій шкільній Ялинці цього року був присутній отець Тимофій Міненко, настоятель парафії Грімзбі, Онтеріо, із матушкою та трьома синами (четвертий мусів лишитися вдома - ходив колядувати). Приїхали вони, не зважаючи на снігові, погані дороги і те, що й добре не знали, як до нашого Осередку добратися. Але добралися. І заблудилися вже аж на території самого Осередку, бо пішли не до залі, а до нашої незакінченої церкви. Бо знадвору вона виглядає так, наче зовсім уже закінчена... Стукали у двері, довго стукали, але так ніхто їм і не відчинив. Бо всі були в залі, готові дивитися на те, які то пригоди матиме Різдвяна Зірка.

На жаль, отець Тимофій не міг залишитися у нас довше, щоб розповісти усім нам про своє життя і досягнення. Тому коротко розповімо за нього ми. Уже майже два роки обслуговує він невелику кількість, але велику вірою й духом парафію у Грімзбі, яка складається переважно з фермерів-садівників. Минулого року парафія відзначала 25-ліття свого існування, з нагоди чого було видано дуже розкішну ювілейну книгу, де говорилося про всі досягнення громади від початку її існування. Парафіян у Грімзбі треба відзначити ще й за те, що, не зважаючи на великий відсоток у ній народжених уже в Канаді (переважно другого або й третього покоління), усі парафіяни глибоко шанують і широко вживають рідну українську мову. Про це ми вже свого часу писали.

Отець Міненко обслуговує ще й іншу парафію, зовсім невелику кількість членів, що не має можливості утримувати власного священика, у Кітченер, Онтаріо. Крім виконання своїх пастирських обов'язків, він багато часу присвячує вихованню молоді, викладає в школі українознавства у Гамільтоні і заповідливо збирає все, що торкається історії нашої сучасної Церкви. Треба сподіватися, що колись він використає той багатющий матеріал і напише велику історію Церкви поза межами України.

Того ми йому щиро бажаємо, а тим часом просимо Всевишнього, щоб дарував йому сили далі працювати і нових успіхів досягати у дорученому йому Христовому винограднику.

МАЛАНЧИН ВЕЧІР У НАШІЙ ГРОМАДІ

Майже всі були проти влаштування цього вечора цього року. Адже в Божо-фало на суботу 11 січня призначено було аж 3 інші заходи, з відомими оркестрами, з запевненою публікою. А у нас – навіть оркестри, здавалося, могло взагалі не бути. Для чого ж тоді влаштовувати цю імпрезу, якщо вона заздалегідь була приречена на повну невдачу?

Але голова Парафіяльної Ради Дмитро Опанащук думав інакше. Якась сила підказувала йому, що Вечір мусить бути і що він буде, не зважаючи на передбачення, дуже успішний. На диво всім, так і сталося. Замовлено було, вже в останню хвилину, оркестру Володимира Журата, поспішно надруковано квитки, реклямки. І Вечір відбувся. Та ще й як відбувся! Уже задовго перед початком його усі столи були зарезервовані і дехто навіть мусів розчаровано відійти, коли довідався, що місця вже немає. Прийшли не тільки свої, а й багато сторонніх гостей. І всі добре забавлялися, чудово провадили час, і згадуватимуть про цю забаву, як одну з найкращих в нашій історії.

Належалося б з подякою відзначити усіх тих, які попрацювали, щоб цей вечір пройшов якнайкраще. Але всі вони – і ті, що в кухні працювали, і при буфеті, і в барі, і в самій залі – рішуче відмовилися. "То й так ті самі працювали, що завжди, – казали вони, – і працювали, як звичайно, охоче і широко, то для чого ще раз повторювати? От якби хтось інший ще прийшов допомогти..."

І ми з ними погоджуємося. І все таки – широко їм дякуємо за все!

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Останній тиждень був дуже багатий на пожертви. Настільки багатий, що тепер уже треба починати виконувати нашу обіцянку – зробити "Парафіяльне Слово" ще цікавішим, ще кращим, як досі. Бо кошти на те вже є.

А пожертви були такі:

Анастасія Скрипка – \$ 10.00, Парафіяльна Школа – \$ 15.00, Д-р Іван Мосійчук – \$ 5.00 (разом уже \$ 15.00).

Усім жертводавцям – сердечне СПАСИБІ!

ЗНОВУ ПОПРАВКИ...

У минулому числі сталася дуже прикра помилка, за яку ми вже просили вибачення усно, а тепер робимо це й письмово. У замітці "Вітаємо у нашій громаді голову Українського Робітничого Союзу" було написано багато гарних речей про цю цінну організацію, речей цілком заслужених. І говорилося про Український РОБІТНИЧИЙ Союз аж до того місця, де згадано було про фінансову допомогу для нашої громади і школи. А тоді з Робітничого раптом став Народний Союз. Звичайно, то була лише друкарська помилка, яку не було доглянуто (окремого коректора у нас ще немає). Бо допомагає нашій парафії і співпрацює з нею покищо ТІЛЬКИ УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ СОЮЗ, до якого належить дуже багато наших членів.

ШИРО БАЖАЄМО СКОРОГО ВИДУЖАННЯ!

У лікарні Маср Меморіал перебуває тепер тяжко хворий адвокат нашої парафії, п. Андрій Дякун, який так багато спричинився для успішного розвитку Церкви своєю безкорисною працею. Широ бажємо йому скорого видужання і повернення до своїх рідних та праці, яку він так любить. На жаль, відвідувати хворого покищо ще не можна.

|| ХТОСЬ ЗАГУБИВ чорні жіночі рукавиці з сірою хутряною підкладкою приблизно два тижні тому в парафіяльній залі. Їх знайшла і має в себе матушка А.Мельник, і вона просить власницю зголоситись до неї за пропажею. Бо зима ж іще тільки починається...

ВЕДМЕДИКОВЕ СВЯТО

(Продовження)

Ведмедик розгубився і не знав, що робити. Це ж уперше в житті він опинився далеко від міста, від теплих будинків, від людей. Люди, правда, забули за нього за цих багато років. То й що? Навіть тоді, як він роками сидів самотньо на неприбраному запорошеному горищі, все ж таки це було в людській хаті, де тепло й затишно. А тут? Тут було холодно і страшно. Десь високо в закостенілих гіллях дерев моторошно свистів вітер і, здавалось, кричав: "Дожені-і-і-іть! Дожені-і-і-іть!" Кого це треба було комусь доганяти, Ведмедик не знав, але у блідому світлі місяця він бачив, як навколо нього танцюють якісь химерні чорні тіні, і був певний, що то якраз його вони хочуть догнати і зловити. Ні, звідси треба тікати!

- Піду до людей, - вирішив він, недовго думаючи, бо що ж тут іншого придумаєш? - Попрошуся в хату до когось. Може, приймуть. Може, діти там будуть. А, може, навіть хлопчик десь є такий... як мій?..

Він повернувся і почав іти назад, в той бік, звідки його привезло авто і де ген-ген далеко видно було якісь вогники. Але вже на другому чи на третьому кроці несподівано наткнувся на якусь невелику дерев'яну коробочку. Вона відскочила набік, і всередині щось забриніло, наче необережно заторкнута струна.

- А то що таке? - прошепотів сам до себе Ведмедик, не на жарт перелякавшись, і притулився до найближчого дерева, наче шукав у ньому захисту.

Але коробочка тепер уже лежала спокійно і виглядала зовсім не загрозливо. Ведмедик вирішив роздивитись її уважніше. Витерта і потріскана від віку, вона, проте ще зберігала сліди своєї давньої краси, а якщо добре придивитись, то на кришці можна було навіть побачити рештки колись, напевне, дуже гарного малюнка. Збоку в коробочці стирчав заіржавлений ключ. Ведмедик крутнув його, і коробочка раптом ожила, заскрипіла, а потім з неї полинули ніжні звуки якоїсь дуже знайомої Ведмедикові пісні. Слів він уже не пам'ятав, але мелодія нагадала йому теплу хату, хлопчика і його маму, що схилилась над маленьким ліжком і співала оцю саму пісню.

- Мабуть, теж з авта впала, - подумав собі Ведмедик. - А я візьму її з собою. Все ж таки веселіше буде...

Перед тим, як іти далі, він ще раз оглянувся навколо: а може ще щось знайдеться? Але нічого путнього не побачив. Біля гілляки, що на неї наскочило авто, лежав поламаний кошик, ручка від дверей, картонна коробка, пляшка, пара бляшанок - оце і все. Але увагу Ведмедика притягнуло щось, що висіло трохи збоку на куші. Він придивився ближче і розібрав, що то - великий шматок теплового світла, ще й з виплетеною на ньому якоюсь дивовижною квіткою.

- А це вже зовсім добре, - зрадів Ведмедик і накинув ганчірку собі на плечі. - Бо так і замерзнути можна було б.

Тепер його вже нічого не зупиняло, і він пішов. Спочатку помалу і обережно, бо ніколи ще сам не ходив, а потім усе швидше і швидше, майже бігом, ні на мить не відводячи очей від далеких вогнів. Вони ставали щодалі то ближчі і ближчі і, нарешті, парк залишився позаду, а Ведмедик знову опинився на вулиці міста.

По обох боках стояли чепурні приміські будинки з великими вікнами, крізь які виднілися розкішно прикрашені і кольоровими лампочками завіт-

чані Різдвяні ялинки. І хоч вітер і тут гуляв вільно і нестримно, хоч мороз допікав не менше дошкульно, але Ведмедик знав, що йому вже немає чого боятися. Ось тільки знайде собі притулок і...

— Але куди ж його тепер піти? — розгублено сказав він сам до себе, коли побачив, що на вулиці — ані живої душі, а всі будинки такі страшенно схожі один на одний... — Якби ж то знати, де тут є діти, які прийняли б мене і своїм Ведмедиком зробили... Може, сюди? Ні, двері якісь дуже темні... А тут огорожа дуже висока... А тут авто дорогу зовсім загородило... А що якби сюди?

Ведмедик стояв перед будинком, який, здавалось йому, виглядав трохи привітніше, як інші. Може, тому, що увесь він був обведений вінком кольорових лямпочок, які то загорялися, то знову гасли, а недалеко біля входу стояла товста Снігова Баба з морквяним носом і вугляними очима, з якимось чудернацьким капелюхом на голові і мітлюю при боці.

Ведмедик підійшов ближче, і заглянув у вікно і аж охнув від несподіванки. Йому доводилось колись бачити, як люди прикрашають свої кімнати перед Різдвом, але де там їм до цієї! На стінах пишались розкішні гірлянди, квіти, зірки, віночки. Із стелі звисали блискучі кулі, а в них, як у дзеркалі, відбивались і світла, і прикраси, і все, що навколо. В одному кутку стояли три синьоокі ангели в сніжнобілих одягах із запаленими свічками в руках. Навіть ялинка тут не була звичайна, не така, як скрізь. Вона повільно крутилась і переливалась цілою веселкою кольорів. Замість лямпочок на ній горіли кольорові зірки і ліхтарики, а на кожній гіллячці, зверху аж до низу, легенько гойдалися срібні дзвоники і маленькі барвисті пташки. І ще побачив Ведмедик, що на протилежному від ялинки боці грає на піяніні якась жінка, а двоє дітей — хлопчик і дівчинка — щось співають.

Ведмедик уже не вагався. Це, мабуть, і буде його новий притулок. Люди, у яких усе так гарно, повинні бути добрі і гостинні! Він підійшов до дверей і обережно постукав.

Через хвилину двері відчинилися, і перед Ведмедиком став той самий хлопчик, який тількищо співав у казковій кімнаті. Він був худенький, білявий і... Але роздивитися більше Ведмедикові не вдалось, бо, побачивши нежданого і незвичайного гостя, хлопчик широко відкрив очі, хотів був щось сказати, але не зміг, рвучко повернувся і побіг назад до кімнати.

— Це він, напевне, так зрадів, коли мене побачив, — радісно подумав Ведмедик і вже зовсім відважно пішов слідом.

Якщо кімната виглядала дуже привабливо зовні, то всередині було справді просто як у казці. Ведмедик зупинився на порозі і не міг навіть ворухнутися з місця. Стояв, ніби оп'янілий, від несподіваного тепла, світла і якихось чарівних пахощів, що наповнювали кімнату.

— Як же тут гарно! Як теп...

Його перервав несподіваний страшний пронизливий крик, від якого захитались гірлянди на стінах і задрижали зірки на ялинці. Це кричала жінка. Вона схопилась з-за піяніна, вибігла на середину кімнати, розмахувала руками і нестямно кидала очима на всі боки, ніби хотіла щось знайти і ухопити:

— Килими! Килими мої!!! — кричала вона, кидаючись до хлопчика. — Нащо ти приніс сюди це сміття? Плями он, бачиш?!

— Це не мій... Він сам прийшов!.. — скрикнув хлопчик і поточився назад, щоб утікати від гніву матері. При тому він спіткнувся об стілець, посунув його, зачепив ним лампу на тоненькій різьбленій ніжці, а та з

гуркотом упала на підлогу, вибивши свічку з руки одного з синьооких ангелів.

- Хату спалиш!!! Рятуйте!!! - уже зовсім без пам'яті кричала жінка.

З другої кімнати вбіг високий кремезний чоловік і став на порозі, нічого не розуміючи:

- Що сталося?

Але жінка вже не могла нічого говорити. Вона лише з усієї сили махала руками і показувала то на руїну своєї чудової кімнати, то на Ведмедика, то на двері.

Чоловік, мабуть, зрозумів, що вона хоче. Він знизав плечима, обережно взяв Ведмедика, стараючись якнайменше доторкатися до нього, відчинив двері і з розмаху кинув його в кучугуру снігу, якраз біля завітчаної лампочками ялинки. Потім повернувся і пішов назад до хати...

Все це сталося так несподівано і блискавично, що Ведмедик і опам'ятатися не встиг, ані слова сказати на свій захист. Довго лежав він у снігу, і не було в нього бажання не те що встати і йти далі, а навіть повернутися.

- За що? Що я їм зробив такого? - питав він, сам не знаючи кого. - А я ж і ноги витер коло порога, як у хату йшов... Мені ж тільки теплого куточка, малесенького куточка хотілося...

Нарешті, шпигучий мороз таки примусив Ведмедика підвестися. Сумно, з похиленою головою, не оглядаючись на злощасний будинок, він потупав далі вулицею. Великі вікна із святковими ялинками привітно світилися звідусіль у нічній темряві і ніби промовляли до нього: "До нас, до нас іди! У нас гарно! У нас найкраще!.." Але Ведмедик уже так легко не вірив. А може й не наважувався: ану ж знову трапиться йому таке лихо...

Аж ось він раптово зупинився перед двоповерховим будинком якраз на розі вулиці. Зовні той будинок нічим не відрізнявся від своїх сусідів. І навіть ялинка у вікні внизу була звичайнісінька собі ялинка, з лампочками і прикрасами, як і скрізь. Чому ж зупинився Ведмедик саме тут? Він побачив, що одне невелике вікно на верхньому поверсі було відчинене, а з нього виглядав маленький хлопчик. Біля нього стояв якийсь чоловік з кумедною темною борідкою, показував йому зорі на небі і щось розповідав, а хлопчик слухав уважно, щоб ані слова не пропустити. Ведмедик був у тіні великого дерева, і вони його не бачили.

- Отакий самий був і мій хлопчик, коли я потрапив до нього, - пригадав Ведмедик. - Попробую ще раз - може, не такі тут люди, як там...

Він уже хотів підійти ближче і гукнути до людей нагорі, як вікно несподівано зачинилося, а темні фіранки закрили в ньому світло. Проте, Ведмедика це не зупинило. Він вийшов східцями на ганок і притиснув кнопку дзвоника біля дверей. Відповіді не було. Ведмедик притиснув кнопку ще раз, потім ще, але ніхто не обзивався.

- Може, дзвоник не працює? - подумав Ведмедик і постукав у двері. Та й за цим разом всередині було тихо. Збентежений і здивований, Ведмедик уже готовий був залишити цей будинок і йти далі, коли якось випадково він узявся за ручку дверей і крутнув її. Двері були не замкнені. Вони відчинилися з легеньким скрипінням, і Ведмедик зайшов до середини.

Виявилося, що у Ведмедика було так багато пригод після його подорожі автом, що розповісти про всі їх у цьому числі не можна було. Решта буде наступного тижня. А вже пізніше надрукуємо і інше закінчення, яке написала, відгукнувшись на наш заклик, п.Людмила Козміч.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 4 (31)

26 СІЧНЯ 1969

Рік 2

ОДНОЇ МИ МАТЕРІ ДІТИ

50 років тому, 22 січня 1919 року, на Софіївській площі в Києві було проголошено Акт про з'єднання всіх українських земель в єдину соборну Державу - Українську Народню Республіку. Після багатовікового поневірення під різними окупантами, що тяглося від часу розпаду княжої держави, увесь український народ став господарем на своїй вільній, об'єднаній Батьківщині.

Урочисто проголошують цю радісну новину слова Акту Соборности:

"Віднині воєдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України, Західньо-Українська Народня Республіка (Галичина, Буковина і Угорська Русь) і Наддніпрянська Велика Україна. Здійснилися віковічні мрії, якими жили і за які вмирали кращі сини України. Віднині є єдина, незалежна Українська Народня Республіка. Віднині український народ, звільнений могутим поривом своїх власних сил, має тепер змогу з'єднати всі змагання своїх синів для утворення нероздільної, незалежної Української Держави на добро і щастя робочого люду".

На жаль, недовго жила ця здійснена мрія нашого народу. Визвольні змагання закінчилися поразкою Незалежної України, і її знову розшарпали на шматки червона Москва і Польща, Румунія, Чехословаччина й Мадярсина. Знову, як і століття перед тим, окремі частини українського народу примушені були існувати відірвані одна від одної, зазнавати тяжкого духового і матеріяльного гноблення їх окупантами і задихатися від безоглядного намагання довести до їхнього винародовлення.

Після другої світової війни червоні наїзники ще раз об'єднали в одне ціле більшість українських земель. Об'єднали, щоб легше можна було наш народ визискувати, більш ефективно позбавляти його національної самобутности і вести його до повної русифікації та злиття із "старшим братом". Проте, сталося те, чого вони не сподівалися. Український народ не тільки не втратив своєї національної свідомости, а, завдяки падінню вікових кордонів, що його розділяли, міг по-справжньому відчути себе народом єдиним і соборним. І напевне потроху зникає там отой хворобливий дрібний провінціалізм, визнаючи якого вважають за "справді українське" тільки те, що робилося в їхньому хуторі, селі, місті чи околиці.

І як же добре було б, якби цей провінціалізм відходив у забуття і

серед нас на еміграції та щоб усі ми відчували себе насамперед УКРАЇНЦЯМИ СОБОРНИКАМИ, а потім уже (бо й це потрібне!) – патріотами своєї вужчої батьківщини. Які величезні користі для нашої національної справи могло б принести те, якби ми назавжди відкинули руїнницькі категорії "східніх" чи "західніх" і перестали цуратися та стояти осторонь один від одного!

Треба з приємністю ствердити, що останнім часом, після багатьох років взаємного відчуження серед українців нашої околиці, штучні "кордони" починають поступово падати. Ми були свідками і учасниками спільної праці для загально-української справи; бачили, як народжувались і зростали співпраця та взаємна допомога. Це добре зерно, що пустило коріння на цьому доброму і родючому ґрунті, не повинно пропасти, і про це му-сять подбати кожний свідомий українець.

До цього закликає усіх нас 50-літній Акт Соборности. Цього хоче від нас і чекає наша спільна Рідна Мати – Батьківщина Україна.

СВЯТКУВАННЯ ДНЯ ДЕРЖАВНОСТІ І СОБОРНОСТІ

Сьогодні після Божественної Літургії буде відправлено урочистий молебен за кращу долю для нашого народу, за його перемогу над усіма ворогами та повернення свободи і державности.

Організації, об'єднані при нашій парафії, плянують відзначити ювілей Акту Соборности великою урочистою академією з участю гостей-доповідача та своїх і запрошених з інших місцевостей мистецьких сил. Дати академії покищо ще не встановлено.

Після Богослуження в неділю 2 лютого відбудеться панахида за героїв-крутянців, які віддали свої юні життя, захищаючи від ворога столицю України.

В той же день, 2 лютого, о 6.30 вечора Український Конгресовий Комітет Америки влаштовує в приміщенні дому "Дніпро" святкову академію, на відзначення 50-х роковин Акту Соборности. На жаль, на цей день у нас вже давно заплановано річні Загальні Збори і треба лише сподіватися, що може цим разом Збори не затягнуться традиційно до пізнього вечора, а закінчатся на такий час, щоб ми ще могли взяти участь в академії.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Продовжується безперервно, напружено і завзято, і цим разом особливо багато чим можна похвалитися. Насамперед – ніхто не зможе впізнати будови зовні. Ще минулої неділі стіни були оббиті просмоленим чорним папером, що його подекуди почав обривати вітер. Сьогодні їх покриває світлий і приємний на вигляд алюміній. Тепер нехай собі шумлять вітри, ллють дощі, падають сніги! Уже не страшно!

А всередині теж величезні зміни. Головне – це те, що вже є тепло. Закінчено інсталяцію ogrівальної системи, підлучено електрику, і робітники вже не змушені будуть працювати в холоді та при недосконалому освітленні. Тепло і світло, наче в себе вдома...

Закінчено одну з найтяжчих робіт – оббивання стелі. Те, що оббивали її плитками розміром 12х12 інчів, дуже допомогло естетичному виглядові. Стеля виглядає справді велично і монументально, про що кожний може переконатися, коли прийде і побачить.

Не оббито ще зовні лише передньої стіни, де буде головний вхід. На те є причина, а саме, що треба спочатку закінчити східці й ганок. Риштування, яке стоїть перед тією стіною, призначене на те, щоб закрити його плястичним матеріалом, поставити всередині ogrівання і мати змогу працювати над східцями і в холодну зимову погоду. Отож, праця йде, зроблено дуже багато, АЛЕ ПОТРІБНО БІЛЬШЕ ДОПОМОГИ, БІЛЬШЕ РОБОЧИХ РУК!

РІЗДВЯНИЙ ОБІД

Якщо оцінювати успіх імпрези по кількості присутніх, то перший в історії нашої парафії Різдвяний Обід не може дорівнятися деяким іншим імпрезам останнього року. На Богослуженні в день Водохреща церква була переповнена, і організатори Обіду почали вже собі нишком мріяти: ану ж усі вони залишаться, щоб спільно спожити Різдвяні страви і єдиною великою родиною попрощатися з цьогорічними святами... Але ті мрії так мріяли і залишилися, бо, набравши свяченої води, дуже багато парафіян почали від'їжджати додому. Чому? А то вже нехай кожен із них собі скаже, бо ми таки не знаємо.

Залишилось на Обіді близько 100 осіб. І, треба сподіватися, вони розкажуть про нього й тим, що воліли поїхати додому і не брати участі у спільній святковій трапезі. Може та розповідь і їх зацікавить, і вони прийдуть на другий рік. Бо традицію цю варто зберегти і продовжувати та удосконалювати.

Сестрички, за традицією, що її вони перебрали від своїх матерів і бабусь, знову приготували дуже смачний обід із святкових страв. Зробили це, не зважаючи на те, що прийшло їх цього разу дуже мало, і довелось надзвичайно тяжко працювати, щоб все було якнайкраще.

У своїй доповіді про українські Різдвяні звичаї, Ол.Воронин не тільки описав, як то наш народ споконвіку святкує день Народження Христового, а й показав, як і чому ті звичаї витворювались. Особливу увагу присутніх викликала остання частина доповіді, в якій говорилося про те, як червоні поневолювачі України, побачивши любов нашого народу до традиційних Різдвяних колядок, вирішили привласнити їх собі, перекрутити і спотворити їхній зміст та використовувати для своїх темних цілей.

Наші пишно розквітлі "Троянди" ще раз доказали, що на них завжди і всюди можна надіятися та що з кожного зобов'язання вони виходять з честю і великим успіхом. Так було і цього разу. Перед початком свого концерту, вони привітали присутніх на Обіді спільною деклямацією-привітанням із святом, а потім чудово проспівали дві колядки, одну щедрівку та Різдвяну пісню, що стала вже надбанням усього людства - "Тиха Ніч", у перекладі на українську мову О.Кобця.

На закінчення Обіду, Парафіяльний Хор проспівав три колядки.

Щира подяка всім, хто своєю працею спричинився до успішного проведення цієї імпрези. І ще раз сподіваємося, що на другий рік більше наших парафіян оцінять значення спільного святкування Різдвяних Свят і не поспішатимуть так додому, як цього року.

СЕСТРИЦТВО ДЛЯ СВОЄЇ ЦЕРКВИ

Ділимося приємною вісткою, що Сестрицтво Св.Ольги, яке так багато і жертвенно працює для добра нашої громади, передало Парафіяльній Раді чек на \$ 2000.00. Це - наслідки їхньої наполегливої праці, довгих годин, проведених у кухні та в залі, безсонних ночей, а все те тільки через їхнє глибоке бажання послужити Рідній Церкві.

Від імени Парафіяльної Ради і всіх парафіян складаємо нашим труженицям глибоку і сердечну подяку!

ЗБОРИ СЕСТРИЦТВА

У неділю, 16 лютого, після Богослуження, відбудуться річні Загальні Збори Сестрицтва Св.Ольги. Повідомлення з порядком денним буде вислано до всіх жінок нашої громади, і Сестрицтво сподівається, що вони відгукнуться і масово прийдуть на Збори, щоб вислухати звіт теперішньої Управи про виконану працю, вибрати нову Управу та накреслити плани на черговий рік.

ПОПРАВКА

"Парафіяльне Слово" читають не тільки в нашій парафії. Певна кількість його розходить ся і далеко за її межі, до наших постійних читачів і прихильників. Одним із них є п. А.Т.Аксенів аж із Санта Моніка, Каліфорнія, який у своїх листах не раз високо оцінював наш бюлетень. А в останньому своєму листі він написав, що в числі 26-му за 22 грудня м.р., в бесіді "Повсякчасно дякуймо Богові" трапилась неточність, яку конче треба поправити. Там говориться: "... коли Христос послав їх до священиків, де вони очистились, то ЛИШЕ ОДИН... повернувся до Спасителя і дякував Йому..." Насправді, як цілком слушно зауважує п. Аксенів, прокаженні (це про них говориться у тому реченні) зцілилися ПО ДОРОЗІ ДО СВЯЩЕНИКІВ, по слову Христа.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 22 січня)

У святковий період наші парафіяни звичайно складають свої пожертви на Коляду, а тому вкладок на Будівельний Фонд за останній час не надходило. Хочемо нагадати, що, згідно з постановою Загальних Зборів у 1963 році, кожний парафіянин повинен щорічно складати на Будівельний Фонд по \$ 50.00, аж доки не буде закінчено будову нашої святині. Тому, що ми вже знаходимося в Новому Році, закликаємо членів нашої громади складати свою щорічну жертву по змозі раніше, поки ще триває будова тимчасової церкви і школи і гроші дуже потрібні.

Протягом минулого тижня надійшли такі пожертви від не-членів парафії: Созонець Федір - \$ 20.00 і Курилко Федір - \$ 100.00. Щире спасибі!

Ол. Воронин

ВЕДМЕДИКОВЕ СВЯТО

(Продовження)

В будинку було тихо. Так тихо, що Ведмедик почав уже сумніватися, чи справді він бачив тих людей нагорі. Може це йому привиділося? Він стояв у передпокої, завмерлий, як камінчик, і пильно-пильно прислухався, але нічого не чув.

- Що це за дивовижа? - прошепотів він, боячись і сам порушити цю гнітючу тишу. Потім навшпиньки пішов далі.

Перед ним була простора вітальня з високою стелею, масивними дверима і велетенським вікном. Підлоги зовсім не було видно: її від краю до краю закривав розкішний пухкий килим. На стінах красувалися картини в важких золочених рамах. Проте, Ведмедик мало що з того бачив, бо його увагу беззастережно захопила велика гора подарунків під ялинкою. Сріблястий літак, який здавалось ось-ось готовий знятися й летіти; пожежне авто з маленькими пожежниками в чорних гумових плащах; пташка в клітці; коробки з написами: "Одяг марсіяннина", "В джунглях Південної Америки", "Збудуємо місто" і ще багато коробок, обгорнутих кольоровим папером. А біля самої ялинки сидів... інший Ведмедик, трохи більший за нашого, і зовсім-зовсім новенький. Його темний плюш виблискував у світлі кольорових лампочок, очі світилися, наче два яскраві вогники, а на шиї висів на ланцюжку великий годинник.

Наш бідний Ведмедик аж затремтів, коли побачив перед собою несподіваного суперника. Він глянув на себе, знітився, зігнувся, і йому раптом захотілось закрити очі, щоб не бачити, який він вилянялий, витерттий, запламлений... який старий і непривабливий поруч із цим красунем. Проте, він же прийшов без запрошення, і треба було щось робити.

- Добридень у вашій хаті, - ввічливо привітався він, усміхнувся і простягнув лапку. - Вибач, що так, без попередження...

Але його суперник мовчав, не рухався, а його застигли очі дивилися прямо вперед, в одну точку.

- От нечемний який, - сказав Ведмедик, трохи ображено. - А може він і говорити зо мною не хоче, бо я... я он який?..

- Він не вміє, - почувся звідкілясь тоненький несміливий голосок.

Від несподіванки Ведмедик здригнувся і аж присів. Хто це так ховається і лякає у цьому дивному місці?

- Він багато чого може робити, але не сам, - продовжував Невідомий. - Він механічний.

Ведмедик подивився в той бік, звідки чути було голосок, і побачив маленького іграшкового Песика, що якраз вилазив з-під канапи. Був він теж досить уже старенький, витертий і так багато разів полатаний, що Ведмедикові аж дивитися було на нього жаль. А ще більше шкода стало йому, коли він побачив песикові очі, майже зовсім закриті великими лапатими вухами. Вони були сумні-сумні, наче скаржились на якусь велику кривду.

- Подивись йому на спину, - сказав Песик. Він уже підійшов ближче і несміливо, але з цікавістю розглядав несподіваного гостя.

- А... а нічого не буде? - ще вагався Ведмедик.

- Та ні, нічого. Я вже бачив, як це робиться.

На спині у Механічного Ведмедика стояли рядочком кольорові кнопки з якимись написами. Коли наш Ведмедик притиснув одну з них, Механічний Ведмедик устав, зробив три кроки вперед, перекинувся через голову, знову встав, повернувся назад і сів на своє місце.

- Цікаво, - сказав Ведмедик. - Ану ще іншу спробую.

За цим разом Механічний Ведмедик подивився на годинника і промовив низьким, трохи металевим голосом:

- Десять на одинадцяті.

Ведмедик притиснув ще одну кнопку і несподівано почув жіночий голос, що реклямував "найкращу в світі зубну пасту". Потім залунала якась пісня.

- Радіо, - вирішив Ведмедик і вже не зачіпав інших кнопок. Він відчув, що йому стає дуже-дуже сумно.

- А для кого це все? - запитав він Песика, показуючи на подарунки.

- Для Майка, - відповів Песик. - Це - хлопчик, що тут живе, мій господар.

- Так багато для нього самого?

- Та він такий, що не любить тим самим довго гратися, - пояснював далі Песик. - Тиждень-два шанує нові іграшки, а потім все в куток. І дивитися не хоче. - Позавчора п'ять повних коробок на смітник викинули. І мене хотіли туди, так я сховався... і ще ховаюсь.

Ведмедик відчув, як всередині в нього похолонуло і стало страшно, як там у парку.

- То значить, для мене не буде тут місця? - запитав він, хоч уже наперед добре знав, яка буде відповідь.

Песик хотів щось сказати, але не встиг. На східцях у коридорі почулися чийсь кроки, і він перелякано кинувся назад у свою схованку під канапу.

6

За хвилину до кімнати зайшов огрядний круглолиций чоловік у темному халаті. Ведмедик відразу впізнав його: це ж той самий, з кумедною борідкою, що хлопчикові зорі показував.

Чоловік включив телевізора і хотів уже сідати на канапу, коли його погляд несподівано зупинився на Ведмедикові. Він щось незадоволено промимрив, підійшов ближче, оглянув Ведмедика з усіх боків і вийшов назад у коридор.

— Дженні! — гукнув він до когось нагорі. — Я ж думав, що ми вже все сміття викинули?

— Сміття? Яке сміття? — почувся згори жіночий голос. — Почекай, я зараз прийду!..

Але Ведмедик уже не чекав, що буде далі. Він зірвався з місця, наче блискавка перелетів через вітальню і передпокії, рвучко відкрив двері і побіг-побіг, скільки було сили, по холодній, безлюдній вулиці. Позаду лишалися будинки, крамниці і випадкові перехожі, які зупинялися і здивовано дивилися йому вслід. За ним ніхто не гнався, але він тікав, щодуху тікав від того страшного місця. До чого ж він дожився серед людей? Колись його так любили, так шанували, з рук не випускали... А тепер... тепер він — сміття...

Раптом Ведмедик став, бо трохи не наскочив з розгону на авто, що загороджувало хідник. Підвівши голову, він побачив перед собою великий, яскраво освітлений будинок з масивними білими колонами. Авта стояли навколо нього, де лише можна було: і на вулиці, і на асфальтованих в'їздах, і навіть на засипаних снігом травниках. Крізь вікна всередині було видно багато по-святковому одягнутих людей. Вони якимось дивно круtilись і рухались з місця на місце. Ведмедик пригадав собі, що він був колись на такому святі із своїм хлопчиком. Дорослі були тоді у великій залі, а хлопчик разом з іншими дітьми, а з ними і Ведмедик, гралися, співали і весело розважалися у меншій, але дуже привітній, кімнаті збоку.

— А що як і тут так само? — подумав він собі, і надія знову засвітилась у його засмучених очах. — Як і тут є діти, то може хтось захоче мене собі взяти?

— Не дуже поспішай. А що як ті діти такі ж, як і той, що все має? — раптом обізвався у Ведмедикові якийсь інший голос.

— А тут же холодно. І пізно вже. І немає куди йти, — настоював перший голос. — А там — якраз може хтось знайдеться...

— ... хто викине тебе знову, — не піддавався і другий.

— Та вже нехай буде що буде — піду! — вирішив Ведмедик і пішов до дверей.

Відчинили йому не відразу. Спочатку за дверима почулися важкі, але дуже непевні кроки, які то спинялися, то знову рушали. Потім хтось узявся за замок і довго торсав його та щось незадоволено бурмотів. Нарешті, двері відчинилися. Та як відчинилися! Ведмедикові здалося, що в них раптом ударив могутній подув вітру і з усієї сили кинув ними об стіну будинка. На ганок вилетів якийсь маленький лисий чоловічок з червоним носом і посоловілими очима. Він не впав тільки тому, що міцно тримався за ручку дверей.

— Хто це дзвонив?

Ведмедик уже розповів нам свої пригоди до кінця, і ми вже знаємо, що з ним сталося, нарешті, того святкового вечора. На жаль, і в цьому числі не вистарчило нам місця, щоб усе розповісти. Кінець буде.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 5 (32)

2 ЛЮТОГО 1969

Рік 2

ПЕРЕД НОВИМ ЕТАПОМ

Сьогодні кінчається черговий період у житті нашої громади. Дотеперішня Парафіяльна Рада закінчує свою каденцію, складе на Загальних Зборах звіт про свою діяльність і одержить від них належну оцінку її. Потім, усі разом, ми виберемо нову Парафіяльну Раду, яка, з о. Настоятелем, керуватиме нашим церковно-громадським життям протягом наступного року.

Великих змін зазнала наша парафія за попередній рік. Про це можна переконатися, порівнюючи те, що ми маємо сьогодні і те, що було рік тому. І дуже добре було б, якби таке порівняння зробив собі кожен наш парафіянин. Тоді всі ми змогли б краще оцінити наші здобутки і напевне мали б більше бажання берегти їх, примножувати й удосконалювати.

Безперечно, у праці і цієї Парафіяльної Ради, як і всіх інших, не завжди все йшло гладко. Можливо, не всі нагоди було використано. Можливо, були помилки і недотягнення. Напевне, можна було зробити більше або краще. Але всі ці "може" і "якби" найкраще видно з історичної перспективи, коли вже підводяться підсумки зробленого. У нашому випадку, треба навіть радіти, що всі ці можливі мінуси ставалися головним чином через завзяту, посилену працю на всіх ділянках парафіяльного життя, за якою не завжди все можна було доглянути і передбачити!

Закінчуючи свою працю, Парафіяльна Рада вважає за свій приємний обов'язок подякувати о. Настоятелю, Прот. В.Мельникові, за його щирі і віддану працю в духовному провіді нашої громади. Сердечна подяка також парафіяльним організаціям, зокрема Сестрицтву і Школі, і всім працюючим та жертвенним членам парафії за те, що не шкодували ні часу, ні сил, ні грошей, щоб підняти нашу Церкву до нових вершин розквіту і досконалості.

Дай же, Боже, щоб і надалі жило, не згасало серед нас усіх щире бажання віддано працювати для її добра!

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Ще тількищо закінчили ми святкувати Різдвяні Свята, а Церква наша вже починає вводити нас у період підготовки до Великого Посту. Сьогоднішня неділя зветься неділею Митаря і Фарисея. У Євангельському читанні (Лк. 18, 10-14) розповідається про двох, цілком протилежних у своєму світогляді, людей. Один із них, поважний і шанований людьми, Фарисей, у молитві до Бога прославляв свої добрі діла і, з висоти свого "благочестя" зневажливо дивився на інших своїх ближніх, яких він уважав грішниками. Митар же, хоч може і мав теж якісь добрі діла, не хвалився ними, а просив Бога простити йому його провини. "Хто підноситься – буде понижений, хто ж понижється – той піднесеться", – говорить Христос на закінчення цієї притчі, на науку всім нам. А Церква, підтверджуючи це, починає закликати нас у цей день до покаяння співом зворушливої молитви "Покаяння двері відкрий мені, Життяподавче".

В сьогоднішньому читанні з Апостола (2 Тим. 3, 10-15) вказано на деякі стежки праведного християнського життя і закликається не боятися

переслідувань і не зневірюватися, бачучи успіхи зла, а бути витривалими у тому, чого нас навчено Церквою.

ЙОРДАНСЬКІ ВІДВІДИНИ

Отець Настоятель закінчив уже обходити доми наших парафіян із свяченою водою. Це не було дуже легко, коли зважити, як розкидано живуть члени нашої громади (дехто аж за кількадесят миль від церкви), що погода в цей час року не завжди сприятлива для подорожів та що не всіх можна було застати вдома.

Тих кількох парафіян, до яких о. Настоятель заїжджав двічі і обидва рази не заставав їх, просимо подзвонити до нього (684-0738) і домовитися про зручний для них час відвідин.

НОВИЙ ЧЛЕН ПАРАФІЇ

На своєму останньому засіданні, 25 січня ц.р., Парафіяльна Рада одноголосно ухвалила задовольнити прохання п. Ігоря Лисенка про прийняття його в члени нашої парафії. Ігор Лисенко відбуває тепер військову службу в летунстві, і його заяву передав Парафіяльній Раді його батько, п. Микола Лисенко.

Нового члена широко вітаємо в нашій громаді, бажаємо йому успішного закінчення його військової повинності та щасливого повороту додому.

НАШІ БУДІВНИЧІ

Те, що будова нової церкви і школи пішла так далеко вперед і вже недалеко завершення, треба дуже великою мірою завдячувати нашим працівникам і жертвенним парафіянам, які прикладали свої сили й уміння для цієї дорогої всім нам справи.

Сьогодні друкуємо список наших будівничих за місяць грудень минулого року. До нього не входять прізвища кількох парафіян, які працювали протягом тижня 16-20 грудня і, не зважаючи на заклик у "Парафіяльному Слові" за 29 грудня, не подали Будівельному Комітетові годин своєї праці. Звичайно, їм належить не менша подяка, а коли вони хочуть, щоб їхня праця була відзначена, нехай, хоч і пізно, зголосяться до п. Павла Опанашука.

Борідько Іван	12	Михайленко Антін	8
Бублик Микола	24	Неліпа Микола	13
Бульба Андрій	10	Опанашук Андрій	41
Бучинський Йосип	39	Опанашук Іван	26
Андрійчук Сергій	4	Парнюк Гаврило	46
Гержан Григорій	19	Остапчук Анатолій	40
Гончар Олександр	10	Петручок Максим	14
Засць Євдоким	10	Побивайло Володимир	12
Згибай Олекса	41	Різун Михайло	10
Гващенко Леонід	8	Супрунович Олександр	11
Козміч Іван	30	Ткачук Олександр	5
Лобур Петро	51	Усипенко Іван	41
Маковський Петро	64	Худий Захарій	11
Марвін Григорій	21	Швець Микола (старший)	11

Усім їм – наша щира подяка, а інших закликаємо піти за їхнім прикладом, щоб спільними силами довести будову до кінця.

КАЛЕНДАРІ КОНСИСТОРІЇ

З великим запізненням, прибули календарі, видані нашою Консисторією. Напишемо докладніше про них трохи пізніше, а покищо набуваймо їх у цер-

ковного старости якнайскоріше, щоб хоч решту 11 місяців із них використати.

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ ДЛЯ ХОРУ

З ініціативи п. Івана Опанащука, було перевидано збірку церковних піснопінь для вжитку нашого Парафіяльного Хору, бо старі книжки, надруковані ще в 1953 році, уже давно почали розсипатися од віку і постійного вжитку. Видано було 10 примірників нової збірки. Друк і розмноження виконав Ол.Воронин, а справу замовив п. І.Опанащук.

ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 29 січня):

Бульба Полікарп і Марія	25.00 (разом 175.00)
Тупицький Павло і Мотря	20.00 (разом 345.00)

НА ФОНД "ПАРАФІЯЛЬНОГО СЛОВА"

У перше півріччя після смерті п. Константина Гладкого, його дружина Параска пожертвувала, як пам'ятку про нього, 5.00 доларів на Пресовий Фонд нашого бюлетеня. Щире спасибі!

Ол. Воронин

ВЕДМЕДИКОВЕ СВЯТО

(Закінчення)

Ведмедик хотів був обізватись, але чоловічок якраз тоді побачив його і вибухнув нестримним реготом:

- Ха-ха-ха-ха-а-а! Ха-ха-ха-ха-а-а! Отакого я ще не бачив! Я думав, що не так багато й випив, а тут уже ведмеді ввижаються.

- Ні, я не ввижаюсь, я справді...

- Справді? - з удаваним здивуванням спитав п'яний і здвигнув плечима. - Ну добре, нехай буде по-твоєму. Я тепер всьому повірю. Казав - менше наливайте...

- Та ні, я справжній Ведмедик. Для дітей, щоб гралися.

- Для дітей? Щоб гралися? - перепитав чоловічок і похитав головою. - Мало ти їх знаєш. Якраз би вони час на тебе марнували! Не той тепер світ настав. А хочеш - подивися сам. Тут їх є трохи.

Ведмедик зайшов до середини і став на порозі великої залі. Йому мало що було видно за густими хмарами тютюнового диму, що наповняли кімнату, і нічого не чути за оглушливими звуками музики. Та чи й можна то було назвати музикою? Ведмедик чув лише якусь дику суміш вищання, брязкотіння, скреготу, голосіння і гупання, в яку часом вплітались пронизливі крики.

Маленький чоловічок щось кричав, пояснював, доказував. Але Ведмедик його не чув. Він стояв непорушно, приголомшений тим, що бачив і шукав-придивлявся, чи не побачить десь дверей до кімнати, де, може, граються діти. Раптом йому здалось, наче хтось пронизав його холодним, гострим ножом. В голові закрутилося, зашуміло, і він скоріше схопився за стіну, щоб не впасти. Він побачив дітей... Може, двадцятєро, а може й більше. Старших, середніх і зовсім ще маленьких. В затулятому димом кутку вони вигинались, викручувались, корчилились у якомусь несамопитому танці і, здавалось, не бачили і не чули нічого на світі.

Ведмедик поглянув на маленького чоловічка. Той злорадісно усміхнувся, ткнув пальцем на дітей: "Дивись, - мовляв, - які вони", потім подивився на Ведмедика, зневажливо махнув рукою і зник десь у рухливому гур-

ті.

— Ні, мабуть не знайду я собі місця в людей, — тяжко зітхнувши, вирішив Ведмедик, коли знову опинився надворі. Не такі вони тепер, як колись. Може краще було б, якби я не впав з авта там у парку?

Він ішов далі вздовж вулиці, поволі, сумно і безнадійно. Околиці міста скінчилися, і Ведмедик опинився в центральній частині міста, серед високих, похмурих будинків, крамниць з розкішно удекорованими вітринами, театрів, ресторанів. Вулиці і тут були вже зовсім порожні, і його ніхто не бачив і не зачіпав. Та Ведмедик і не прагнув уже зустрічі з людьми. У нього вже не було бажання чогось шукати, кудись заходити, про щось мріяти, і він ішов так собі, аби йти, без ніякої мети перед собою.

Безконечна кам'яна стіна будинків раптом урвалася, і Ведмедик побачив простору площу, в самому центрі якої пишалась велетенська ялинка. Такої він ніколи ще не зустрічав. Яскрава золота зірка на її шпилі сяяла так високо вгорі, що здавалось ніби її ось-ось може зачепити якась освітлена місяцем хмарка. Сотні кольорових лампочок весело мерехтіли на її гілках, і від їхнього світла навіть засніжена земля здавалась чарівним барвистим килимом.

Зачарований цією чудовою картиною, що, наче в казці, несподівано виникла перед ним, Ведмедик підійшов ближче і побачив, що збоку біля самої ялинки стоїть невеличка дерев'яна хатка з низеньким дахом, теж з усіх боків прикрашена лампочками і променистою зіркою нагорі. Передньої стіни в хатці не було. Її заміняло велике скляне вікно, і крізь нього видно було, що робилося всередині. На застеленій свіжою соломкою підлозі стояли маленькі ясла, а в них, на пухкому сіні, спало Немовлятко. Над ним нахилилась Мати — гарна, дуже ще молода жінка у світлосяйному одязі, і з любов'ю дивилась на свою Дитинку. За ними в кутку стояла спокійно пара круторогих волів. З другого боку дримало на соломі кілька ягнят, а пастухи — їхні доглядачі — наче й забули про них: вони стояли навколо ясел і не відривали очей від Дитинки. Спереду три царі в розкішних дорогоцінних одягах простягали Немовляткові свої щедрі дарунки. Навколо тихо лунали звуки святкових пісень.

Ведмедикові не раз доводилося бачити таку Різдвяну сценку: і у вітринах крамниць, коли хлопчик брав його до міста дивитися на святкові декорації, і біля будинків, і під ялинкою в їхній вітальні багато-багато років тому. Але він ніколи не був такий зворушений тим, що бачив, як тепер. Він раптом забув про свою біду, про злих людей, про холод і втому. Йому здавалось, що Дитинка ось-ось прокинеться, усміхнеться до нього, покличе до себе і тоді, нарешті, скінчатся всі його поневір'яння. Він стояв, дивився, чекав. Та Немовлятко не прокидалось, і Ведмедик раптом відчув, що і йому страшенно хочеться спати.

— Це ж такий довгий день був, — подумав він, — та й находився ж я, як ніколи. Як добре було б зайти всередину... Там тепло, мабуть, і солома м'якенька.

Він обійшов хатинку навколо, знайшов двері і трохи не заплакав. На них висів великий залізний замок.

— Чого ж у мене така доля нещаслива? — скаржився Ведмедик крізь сльози, сам не знаючи кому. — Невже доведеться на дворі ночувати?

А йти далі в нього справді вже не було сили. Він подивився навколо себе, пильно оглянувши ялинку і несподівано з радістю побачив, що в одному місці її гілля лежало просто на землі, наче навмисне приготована постіль, а трохи вище велика лапата гілляка звисала додола і загороджувала це привабливе кубельце від вітру. Ведмедик забрався всередину, простягнувся на м'яких запашних шпильках і блаженно зітхнув. Як же тут

затишно! Як спокійно і приємно!

Десь високо над ним мерехтіли кольорові вогники. Ведмедикові здавалось, що вони кружляють у якомусь веселому танці, і все далі й далі відходять від нього, аж доки не дійшли до самого неба і не засяяли там яскравими зорями. А тоді – він сам собі не вірив – перед ним став його хлопчик, такий точнісінько, яким він його бачив багато-багато років тому, коли вони були нерозлучними друзями. Радісно усміхаючись, хлопчик узяв Ведмедика на руки, ніжно пригортав його і розповідав, як скучно було йому жити без свого улюбленця, як він довго і скрізь шукав його. Потім вони гралися, бігали навколо ялинки і співали веселих пісень. Так, як колись.

Несподівано десь зовсім недалеко голосно загуркотів мотор, і з-за рогу вискочило тягарове авто, доверху наповнене сміттям. Воно їхало прямо на ялинку. Ведмедик відразу впізнав його: так, це воно, те саме, і ті самі сердиті насуплені люди в ньому. Вони показували на Ведмедика, погрожували йому, щось кричали. Ось-ось, і будуть тут, схоплять його, повезуть, і вже не вирветься він, не втіче... Ведмедик кинувся до хлопчика, шукаючи в нього захисту. Але той раптом зник, наче й не було його тут ніколи. Авто з усієї сили наїхало на ялинку і з страшним гуркотом розірвалося на дрібнесенькі шматочки. Ведмедика захопив якийсь могутній вир, крутнув ним, немов соломинкою, і кинув об землю. А тоді все покрила чорна, непрониклива темрява.

Коли Ведмедик знову опам'ятався і розплющив очі, він побачив, що й далі лежить у своєму затишному кубельці під ялинкою, і з полегшенням засміявся:

– От так приснилося, бодай йому! А я вже думав, що й справді кінець мені прийшов.

Але чому так незвичайно тихо навкруги? Де ділись мерехтливі лампочки на ялинці? Чому не чути святкової музики з хатки, де спочиває Дитятко?

Ведмедик вийшов із свого захистку і трохи не впав, бо зачепився за якісь порвані дроти. На ялинці справді не горіла вже ні одна лампочка. Хатка теж стояла в темряві, а від її величезного вікна залишились лише тисячі скалок на землі. Десь вдалині чути було якісь голоси, свист і регіт. Ведмедик подивився в той бік і побачив, що ген-ген в кінці площі біжать якісь постаті в чорних шкірянках, з довгим розпатланим волоссям. Ще трохи – і їх прогинула темна, з кам'яними будинками, вулиця.

Ведмедик підійшов до хатки і аж похолонув від жаху. Один із царів з розбитою головою скорчився під ногами у сірого вола. Ягняток і пастухів якась лиховісна сила безладно порозкидала по всій підлозі, а біля самих ясел з Дитятком лежав величезний камінь. Ще б трішечки і... Ведмедикові аж страшно було подумати про те. Але ще більше його почало тривожити щось інше. Він бачив, як безборонно вриався у відкриту тепер кімнату крижаний вітер і великими пригорщами кидав всередину сніг. А Немовлятко ж таке маленьке, і так легко одягнуте... Ведмедикові здавалось, що воно вже тремтить від холоду і ось-ось та й замерзати почне. Він поглянув на Матір. Вона ще й досі була схилена над яслами, але як же сумно, як жалісно дивилась вона на своє Дитятко!

Ведмедик здер із себе тепле покривало, що захищало його ще з парку, і дбайливо закутав ним Немовлятко. Він не звертав уваги на вітер, який миттю вчепився в нього своїми колючими пазурами і безжально колов, глибоко й болюче. Він бачив, що Дитинка в яслах уже не тремтить, а навіть усміхається до нього, і був щасливий.

Тепер я вже звідси нікуди не піду, – сказав він і примостився на соломі край ясел. – Доглядатиму його аж до ранку, поки хтось прийде і врятує нас.

Раптом він щось пригадав і прошепотів:

— Коробочка моя! А я й забув про неї зовсім! Скільки носив-носив із собою, і навіть не подумав ні разу. А от тепер якраз пригодиться.

Заіржавлений ключ повернувся кілька разів, коробочка знову ожила, закрипіла, і в повітрі залунала та сама знайома ніжна мелодія. Звуки її перепліталися з моторошним завиванням вітру надворі. Але всередину він уже не наважувався залітати.

Немовлятко закрило очі і спало мирним сном.

— Який страшний вандалізм! — обурено скрикнув молодий, добре одягнений чоловік і рвучко зупинив своє блискуче авто біля самої ялинки. Вона стояла посеред площі, темна і сумна, наче розгублений мандрівник на роздоріжжі, і тільки тихо стогнала від безнастанних ударів вітру.

— Видно нічого святого для них уже немає, коли навіть на вертеп уже посягають, — продовжував він, звертаючись до свого батька, сивоволосого, старшого віком чоловіка, що сидів біля нього. — Та ще і в саму Різдвяну Ніч. І до чого цей світ іде?

— Не до добра, — відповів батько, і в голосі його забринів смуток. — Колись уміли шанувати людське добро, а тепер...

— Треба піти роздивитись, а потім у поліцію подзвонити, — сказав син і вийшов з авта. Перед його очима стала страшна картина понівеченого вертепу. Довго, як закам'янілий, стояв він перед сумною руїною, і тільки час-від-часу шепотів: "І для чого це? Для чого?"

— А дивись, якого я Ведмедика знайшов там, коло самих ясел, — сказав він, повернувшись до авта. — І де він там узявся? І знаєш, просто, як живий виглядає. Сидить, в руках оцю коробочку тримає і на Дитинку дивиться. А її і укрит уже хтось.

— Ведмедик? — здивувався батько і простяг руку по знахідку. — Я, здається, не чув ще, щоб їх до вертепу десь клали.

Він подивився на Ведмедика і раптом зблід. Почав гарячково оглядати його з усіх боків, потім висмикнув з кишені хустинку, дбайливо обтер, скільки міг, плями і бруд на ньому, і знову та й знову оглядав, придивлявся. Син збентежено дивився на батька і нічого не міг зрозуміти.

— Це він! Він самінький! Бачиш? — промовив батько, показуючи на зашите темними нитками Ведмедикове вухо. — Це я колись за цвях зачепив його. Як же я плакав тоді!

Син уже до краю був збентежений і не знав, чи батько серйозно каже, чи може... чи, може, що сталося з ним?

— Це — твій?

— Та мій же, мій, радісно казав старенький, а в очах у нього блищали сльози. — Колись, як зовсім я маленький ще був, мені купили його на Різдво. Як же я його любив! Потім, звичайно виріс з нього і покинув, але нераз згадував.

— А де ж він все таки взявся тут? Уночі... в центрі міста, в розбитому вертепі?

— Е, то вже ми, мабуть, ніколи не довідаємося. Але я пригадую, що в моїй уяві від завжди був такий добрий і чутливий... Такий, що якби міг, то скрізь і всім помагав би. Може й тут хтось поклав його, як символ, що в кожному нещасті є якась утіха? Що не увесь світ такий поганий, як нам здається?

- Дай, Боже, щоб то правда була! - охоче підтримав батька молодий подорожній. - А тимчасом треба десь телефон знайти, повідомити, щоб поправили, бо до ранку зовсім снігом замете. Ну, а цього маленького ми вже тепер не покинемо. Нехай тепер внуків розважає, як колись діда.

Він весело засміявся і потиснув Ведмедикові лапку.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 6 (33)

16 ЛЮТОГО 1969

Рік 2

В НЕДІЛЮ ПРО СТРАШНИЙ СУД

Коли упаде нам на руку сніжинка, її вмиль не стає. Ми, напевне, рідко коли звертаємо на це увагу. Що нам доля сніжинки і тисяч їх у порівнянні з нашим життям, нашими інтересами, турботами, заняттями? Але коли ми порівнюємо це, ніби довге і змістовне, життя з історією землі або, тим більше – з вічністю, то чи не подібну картину побачимо? Нехай навіть і далі ми будемо триматися переконання, що ми – володарі світу, що для нас цей світ існує і навколо нас обертається земля з усією величчю, що для нас (і тільки для нас!) – сонце, хмари, плоди земні. Але чи не побачимо ми тоді й себе такими, якими в дійсності є: малесенькими краплинками у великому океані всесвітнього буття?

Життя людське справді дуже коротке. Певність смерті і неможливість уникнути її – це непохитний закон нашого грішного світу. "Чоловік, мов трава, – говорить псалмopівець, – дні його, як цвіт польовий, так цвіте він. Бо вітер повіє на нього, і не стане його, і не пізнати більше місця по нім" (Пс.102,15-16).

Проте, споконвіку людина не могла примиритися з фактом смерті. Не могла уявити, що з моментом смерті наступає навіки кінець буття, що людина стає НІЧИМ, як і перед народженням. У всесвіті, в якому все збудовано доцільно, не може мати місця беззмістовне існування. А таким було б людське життя, якби смерть була остаточним кінцем. Навіть природа, яка зимою завмирає і ніби зовсім перестає існувати, а весною, з приходом тепла, знову воскресає і розквітає, заперечує таку можливість. То ж серед людей завжди жило переконання про те, що життя не кінчається, а тільки ПОЧИНАЄТЬСЯ на землі. Це – віра універсальна. Археологічні знахідки доводять, що навіть дуже давні люди вірили в якісь форми потойбічного життя. То правда, що народи, які не пізнали правдивого Бога, те життя уявляли собі фантастично. Ми можемо жахатися, дивуватися чи з пошаною вивчати їхні вірування і звичаї, але всі вони так чи інакше свідчать про те, що віра в безсилість смерті подолати життя – споконвічна.

Науку про вічне життя найповніше розкрив Господь Ісус Христос. Той, Який зійшов з небесного престолу Свого Отця, щоб усьому світові відкрити шлях до блаженної вічності. Це Він Божественною силою Своєю викликав із обіймів смерті сина Наїнської вдови, доньку Яїра, нарешті – Лазаря. Це ж Він, перетерпівши муки і хресну смерть, воскрес, навіки перемігши силу смерті і владу темряви. Отож, з певністю смерті у нас, християн, поєднується не менша певність вічного життя.

Яке ж воно буде, те життя?

Бог – не тільки Любов, але й Справедливість. Не зважаючи на велику любов до людей, Він все ж таки тяжко покарав їх, коли вони переступили Його заповідь. То ж не однакова доля чекає людей і у вічному житті.

Про це говорить вчення про СТРАШНИЙ СУД.

Дуже образна розповідь про нього міститься у сьогоднішньому Євангельському читанні (Мт.25,31-46). Цей Суд буде не подібний до земних судів. На землі злочинець може скрити частину або багато деталей своїх вчинків. Може підкупити суддів або свідків, закрити або вибілити свої провини.

Неправдою може навіть уникнути справедливої кари. Але на Страшному Суді? Там МИ САМІ БУДЕМО СЕБЕ СУДИТИ. Коли, у присутності мільйонів інших людей, ми станемо перед лицем Всезнаючого Бога, перед нами відкриються всі наші діла. І добрі, і злі. І свідомі, і несвідомі. І щирі, і нещирі. І ті, що ми їх тепер пам'ятаємо, і ті, про які вже давно забули. І все те нам треба буде принести своєму Творцеві, як звіт про те, що ми зробили з тим життям, яке Він нам дав.

Що буде далі – ніхто з нас не знає. Людська уява по-різному змальовує потойбічне життя. Але то – тільки уява. Ніякі картини не можуть, звичайно, передати ані життя праведників, ані життя грішників. Та можна бути певними, що найбільша нагорода – то буде запевнення вічного щастя, а найбільша кара – неминучість вічного терпіння...

Про це нагадує нам Церква напередодні Великого Посту. Нагадує про Страшний Суд не для того, щоб залякати нас і страхом вічної кари примусити бути добрими. Справжній християнин уникає зла не тому, що за це чекає його кара, а тому, що він вважає це недостойним гідності людини, найвищого Божого творіння. Будинок суду чи постать поліцейя не викликає страху в людини, що кориться законам: вони лякають тільки злочинців. Так само й образ Страшного Суду подається нам, щоб зміцнити наші духовні сили, дати нам певність у Божій Справедливості, підкріпити нас у час зневіри і слабости та скерувати на дальші шляхи праведності й удосконалення. А ті шляхи приведуть нас у день Страшного Суду по правицю Бога, і від Нього ми почуємо слова:

"Прийдіть, благословенні Отця Мого, унаслідуйте Царство, приготоване вам від сотворення світу..." (Мт.25,34).

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Минулого тижня Православна Церква відзначала аж два великі свята, що їх дуже побожно вшановує наш народ. 12 лютого припадало свято святих Учителів Церкви – Василя Великого, Григорія Богослова та Івана Золотоустого. Всі вони багато потрудилися, щоб розкрити і передати Церкві на вічне збереження багато таїн Християнської Віри. Василій Великий та Іван Золотоустий написали, крім того, ще й чини Божественної Літургії, які ми й досі звершуємо у наших церквах.

Учора, 15 лютого, Церква вшановувала свято Стрітіння Господнього, на спомин про те, як маленького Ісуса Христа принесли на 40-й день після народження до Єрусалимського Храму, щоб, згідно із звичаєм, "поставити Його перед Господом". Згадуємо також про зустріч Його праведним Симеоном, який привітав народженого на землі Богочоловіка словами "Нині відпускаєш заспокоєним раба Твого, Владико..." Про все це докладно говориться в Євангельському читанні на день свята (Лк.2,22-40).

У недільному Євангельському читанні говориться про Страшний Суд, а в Апостолі (І Кор.8,8-13, 9,1-2) подається осторога не робити нічого такого, що може спокусити наших ближніх.

ПІСЛЯ РІЧНИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ

Перед тим, як говорити про тількищо відбуті нами річні Загальні Збори, варто було б трохи помріяти:

Може, прийде колись такий час, що Загальні Збори відбудуться у призначений день, в присутності 97 відсотків членів парафії (добре було б і більше, але того не буває навіть у найбільших демократіях світу...) Відразу виберуть президію Зборів, заслухають звіти Керівних Органів, спокійно продискутують їх, висловлять побажання для дальшої праці. Потім почнуться вибори нових Керівних Органів. Присутні члени парафії ма-

тимуть до вибору два або навіть три списки кандидатів до Парафіяльної Ради. Кожний парафіянин до цього часу вже добре знатиме, за кого йому голосувати, бо протягом цілого попереднього місяця він мав нагоду вислухати всіх кандидатів, почути їхні плятформи і обіцянки (справа в тому, що бути членом Парафіяльної Ради вважатиметься тоді настільки почесним становищем, що за це право доведеться змагатися). Новообраний голова Парафіяльної Ради подякує Зборам за велику честь і виголосить коротке слово, в якому ще раз відкриє перед усіма присутніми свою програму праці і закликатиме всіх підтримати його та спільними силами трудитися для дальшого піднесення парафії. Переможений кандидат (чи кандидати) привітають вибранця громади і обіцятимуть йому всебічну підтримку. Після цього будуть обговорені пляни праці на майбутнє, вирішено всі необхідні справи, і Збори закінчуються, о 4.30 по полудні.

Це - мрії. Немає сумніву, що вони могли б стати дійсністю, але для того кожен із нас повинен переродитися, змінити свій погляд на парафію, забути про своє особисте, і робити все виключно для добра всієї громади. Тому ж, що цього покищо у нас немає, цьогорічні Збори, як і більшість попередніх, пройшли зовсім інакше.

У перший день скликання, 2 лютого, зійшлося усього 75 осіб. Для законного проведення Зборів треба було 113. Традиція, нічого не поробиш... Довелося, згідно із Статутом, перенести Збори на наступну неділю. Того дня зійшлося вже біля 90 парафіян. Це теж менше, як половина повноправних членів, але Збори на цей раз були вже повноправні при будьякій кількості присутніх. Президію Зборів (голова - В.Побивайло, заступник - М.Петручок, секретарі - Л.Ляшук і Я.Черник, якого пізніше замінила пані Т.Потієнко) вибрано було досить скоро. Не дуже багато часу забрав і протокол попередніх Зборів і звіт отця Настоятеля, голови Парафіяльної Ради, фінансового референта та голови Контрольної Комісії і секретаря Парафіяльного Суду. Дискусію Збори ухвалили обмежити до пів години, а кожний виступ - до 3 хвилин. Цих термінів голова Зборів дотримався блискуче, аж до останньої секунди.

Потім настав час виборів. І тут найбільше виявилось, що до здійснення мрій про згадані вище ідеальні Загальні Збори - ще безконечно далеко. За становище голови Парафіяльної Ради ніхто не змагався. Навпаки. Серед присутніх не знайшлося нікого, хто хотів би стати на чолі громади і повести її шляхом дальшого зросту й удосконалення. Ніхто не хотів добровільно зголоситися на цей пост, щоб замінити дотеперішнього голову, п. Дмитра Опанашука, який поклав протягом свого урядування невимовну кількість праці і часу, а через те й родина його могла бачити лише коротесенькими уривками, і який справді заслуговував уже на відпочинок. Добровільців не знайшлося. Не знайшлося навіть кандидатів на становище голови Парафіяльної Ради, і Збори присвятили біля двох годин переконуючи і просячи Дмитра Опанашука, щоб він узяв на себе цей обов'язок знову. Обіцяли підтримувати, слухатися, допомагати. Що ж було робити? Надія на скорий відпочинок і трохи більше часу з родиною знову відійшла набік, і Дмитро погодився ще трохи залишитися на своєму становищі. Але не на цілий рік, а лише до закінчення будови нової церкви і посвячення її. Тоді буде скликано надзвичайні Загальні Збори, які виберуть і нового голову, і новий склад Парафіяльної Ради (бо і вся Парафіяльна Рада без заперечення погодилась залишитися і далі провадити свою працю).

Збори вибрали Номінаційну Комісію, яка має зайнятися підшукуванням відповідних кандидатів до наступної Парафіяльної Ради. До складу Комісії увійшли п.п. Володимир Дзюба, Олексій Івашенко та Йосип Райнога. Дай, Боже, щоб завдання своє вони виконали з честю!

Збори також розглянули і схвалили проєкт бюджету на наступний рік, прибуткова частина якого складає 42,280.00 доларів, а видаткова -

41,270.00. Тексти пропонованого і виконаного бюджету за минулий рік та планованого бюджету на майбутній було роздано всім учасникам Зборів.

Було заслухано звіти комітету по будові нової церкви та школи, а також комітету по будові парафіяльної залі й комісії про прийняття залі. У двох останніх звітах виявлено було певні неточності, які доручено було узгодити й подати до остаточного затвердження наступним Загальним Зборам.

Загальні Збори вибрали імпрезовий комітет, який займеться влаштуванням урочистого відкриття нової церкви і школи. До нього входять: Володимир Дмитріук, Максим Петручок, Володимир Побивайло, Юрій Потієнко і Тарас Чмола. Ухвалено, що ціна квитків на урочистість буде в розмірі від 5.00 до 7.50 (остаточно визначить її імпрезовий комітет, коли матиме точні відомості про кошти свята). Квитки буде зобов'язаний купити кожний парафіянин.

Ухвалено було такі резолюції:

1. Доручити Парафіяльній Раді при першій можливості залити весною паркувальну площу та привести до порядку площу навколо нової церкви.
2. Купити невелике вантажне авто (ріскур) або джип з відповідними пристосуваннями для відгортання снігу, кошення трави, підбирання сміття після пікніків та довозу різного вантажу.
3. Покрити дах на залі.
4. Прикрасити зовнішній вигляд залі.
5. Підшукати платного прибиральника з платнею до 200.00 доларів на місяць.
6. Продати парафіяльні дома на вулицях Філмор-Вілсон за 5000.00 доларів.
7. Доручити Раді Тростистів перевести інвентаризацію майна парафії.

Збори традиційно тягнулися дуже довго і закінчилися щойно після 10-ї години вечора. Теперішня Парафіяльна Рада, отже, продовжує свою працю й надалі. Треба лише сподіватися, що підтримка, послух і допомога з боку парафіян, що її було обіцяно на Зборах, не залишаться порожньою обіцяною. І, якщо кожний із нас справді докладе всіх зусиль, щоб чимось корисним спричинитися для добра парафії, то це, можливо, буде першим кроком до здійснення мрій про майбутні ідеальні Загальні Збори. А тоді й ці, щойно відбуті нами, Збори увійдуть в історію нашої громади, як одні з найбільш важливих.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Протягом минулих тижнів знову зроблено дуже багато. Цілком закінчено вівтарну стіну. Закінчено укладання стін на хорах. Поставлено підвищення, на якому буде знаходитись вівтар. Закуплено решту необхідних для будови матеріалів, крім таких дрібниць як замки, завіси тощо. Почато підготовку до остаточного приготування підлоги для паркетування. Викладено підлогу у виходках. Треба з приємністю ствердити, що парафіяни розуміють значення якнайскорішого закінчення будови і приходять докласти своїх рук до праці. Правда, переважно це все одні й ті самі люди, які працювали від самого початку. А може б і інші прийшли час-від-часу?

Протягом місяця січня працювали на будові такі парафіяни:

Бучинський Йосип _____	15.0	Маковський Петро _____	45.0
Гержан Григорій _____	29.0	Михайленко Антон _____	8.0
Козміч Іван _____	6.0	Неліпа Микола _____	11.0
Лобур Петро _____	13.0	Остапчук Анатолій _____	26.0

Петручок Максим _____ 5.0
Побивайло Володимир _____ 9.0

Усипенко Іван _____ 17.0
Швець Микола (ст.) _____ 17.0

До цього списку долучаємо 26.0 годин, пропрацьованих п. Й.Бучинським у грудні місяці, саме в той тиждень, коли годин не було кому записувати. Решта будівничих не зголосилась із своїми годинами. Але це можна ще зробити в будь-який час. Звертатися до п. Павла Опанащука. Його ж треба повідомляти, якщо у поданих у бюлетені списках будуть якісь неточності. Усім працівникам на будові нашої нової святині – щире спасибі!

НАДЗВИЧАЙНІ ЗБОРИ БАТЬКІВ І ВЧИТЕЛІВ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ відбулися в суботу, 8 лютого. Головним питанням була справа дисципліни в школі, а також зв'язку між батьками і вчителями. Збори відбулися зразково, і їх можна сміливо поставити за приклад для всіх інших зборів, що в нашій парафії відбуваються. Присутні висловлювалися спокійно, доречно і переконливо, і з увагою вислуховували інших. Всі погоджувалися з тим, що в школі й надалі повинна панувати дисципліна, і про це повинні дбати і вчителі і батьки. Побажано, щоб учителі частіше інформували батьків про успішність і поведінку учнів, а батьки із свого боку мусять допомагати учням в їхніх студіях та дбати про належне поведіння їх у школі.

Збори ствердили потребу дальшого існування поста адміністратора Школи, що його вже кілька років займає п. Юрій Потієнко, і висловили п.Потієнкові **вотум довір'я**.

50-ЛІТТЯ АКТУ ДЕРЖАВНОСТІ БУЛО УРОЧИСТО ВІДЗНАЧЕНО 2 ЛЮТОГО в домі "Дніпро". Свято влаштував місцевий відділ УККА. Виступ хору "Бурлаки", доповідь п. Ігоря Чмоли, скрипковий дует Олени Сайкевич і Олени Чмоли та мелодекламація "Скорбної Матері" П.Тичини у виконанні п.Неонілі Стецьків при фортепіановому супроводі Алі Ткачук – все це разом склало недовгу, а разом із тим змістовну та барвисту програму.

На жаль, всупереч усякій логіці, на Святі Соборності, яке мусіло б своїм змістом притягнути усіх українців міста Бофало, було присутніх лише 15-20 наших парафіян.

ФОТОКАРТКИ з вистави п'єси-казки "Пригоди Різдвяної Зірки" уже можна замовляти у п. Юрія Потієнка. Він має альбомчик із зразками усіх зроблених карток. На жаль, не було зроблено ні одної чорно-білої фотокартки, а надрукувати їх з кольорових негативів виявилось неможливим. Отже, ми не будемо мати можливості ні однієї фотокартки надрукувати в нашому бюлетені.

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ, 9 лютого, хтось із парафіян заплатив 15.00 доларів членських вкладок за 6 або більше місяців. Через недогляд, до парафіяльної книги не було вписано прізвища цього парафіянина, а тому й невідомо, кому за ці 15.00 належить дати кредит. Просимо, щоб згадана особа зголосилась по змозі якнайскоріше до скарбника Парафіяльної Ради п. К.Кондратюка і подала своє прізвище для належної реєстрації.

ПАРАФІЯ ЗРОСТАЄ. 1-ого лютого у п-ва Павла і Слави Опанащук народився син, якому щасливі батьки ще й досі не могли придумати імені, але старанно над цим працюють. Широ вітаємо їх з цією визначною подією, а нашому найменшому парафіянинові бажаємо, щоб здоровий і щасливий ріс на втіху батькам і своєму народові.

ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 12 лютого):

Квартирук Володимир і Анна	50.00 (разом 450.00)
Кашпуренко Іван і Софія	20.00 (" 311.00)
Коростій Михайло і Олександра	30.00 (" 330.00)

Матвійчук Олекса і Ніна	50.00 (разом 400.00)
Потішко Василь і Галина	150.00 (" 150.00)
Позиняк Володимир	10.00 (" 105.00)

У ч.1 (28) "Парафіяльного Слова" було надруковано першу частину казки "Ведмедикове Свято". Наприкінці ми запросили наших читачів, щоб вони, маючи перед собою лише початок казки, спробували написати до неї своє закінчення. На наш заклик відгукнулася лише п. Людмила Козміч, закінчення казки якої ми сьогодні друкуємо.

Л. Козміч

ВЕДМЕДИКОВЕ СВЯТО (Закінчення)

Темно і зимно кругом. Тільки вітер поколихував зламаною гілкою і наводив страх на самотнього і переляканого Ведмедика.

— Де я? І що буде зо мною тепер? — мов блискавка, перебігала думка.

Хоч самотньо, але затишно і тепло було на горищі. А тут зимно. Бр-бр... як зимно! Витерте хутро не гріє, а до того ще і через малі дірочки в ньому продуває снігом. Вітер час-від-часу кидав снігом і, мов ковдрою, легенько прикривав бідного Ведмедика. Від цього ставало щодалі тепліше й тепліше...

— Ще трохи на оцю ножку, а ще трохи на вушко — і зовсім буде тепло, — думав бідолаха. І, заглиблений у свої тяжкі думи, почав дрімати.

Та здається сама доля сміялася сьогодні з нього. Тільки заплющив очі і почав засипати, і чудовий палац та яскрава ялинка почали снитися знову, як якась рука доторкнулася до Ведмедикової ніжки і підняла його високо в повітря. І в той самий час зовсім близько над бідним, порваним вушком хтось засміявся.

— Дивись, Лесю, мало що не перекинувся на лещатах через оце... Ха-ха-ха! Що ж це? Я думав то грудка чи гілля яке, а це — маленький, бідний Ведмедик, та ще й замерзлий!

— О, ти бешкетнику! — відповіла дівчина. — Ти все б жартував, а він бідний, дивись як дивиться на тебе жалісно. Я його заберу до себе!

— То що ж ти з ним зробиш? Хіба не будеш бавитися з ним? А може на ліжко посадиш?

— Ні! — ніби ображено, ніби сердито відповіла дівчина. Я маю маленького братика, який щоденно чекає якоїсь несподіванки. То я її йому зроблю сьогодні, таки вночі. Принесу йому цього Ведмедика, почищу і тихенько покладу під подушку. Ото писку і радості буде рано!

З цими словами дівчинка обтрусила бідного, переляканого Ведмедика від снігу і обережно поклала до торбинки. Тихо і тепло, а разом і радісно зробилося нашому другові. Задрімав...

Але не судилось йому сьогодні спати. Незадовго він почув, як щось колюче почало шкребти його старий козушок, а нова червона стрічка повила його навколо шийки. Він мовчав, і тільки час-від-часу кривився від болю. Та одним оком поглядав у люстро, цікавий побачити, чи достойно він виглядає, щоб зустріти свого нового господаря...

НЕ ЗАБУДЬТЕ, ЩО СЬОГОДНІ ПІСЛЯ БОГОСЛУЖЕННЯ ВІДБУДУТЬСЯ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СЕСТРИЦТВА СВ. ОЛЬГИ. НА ПОРЯДКУ ДЕННОМУ ДУЖЕ ВАЖЛИВІ СПРАВИ. ПРОСИМО ДО ЧИСЛЕННОЇ УЧАСТІ!

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЯДУ

Прот. Володимир Мельник - 10.00

Андрійчук Сергій	10.00	Шумський Михайло	5.00
Андріюк Іван	7.00	Матвійчук Олекса	5.00
Борідько Іван	10.00	Матух Ігор	5.00
Бублик Микола	5.00	Матух Марія	10.00
Бульба Андрій	10.00	Михайленко Антон	5.00
Бульба Конstantин	5.00	Михайленко Петро	5.00
Веремчук Семен	10.00	Неліпа Микола	15.00
Воронин Марта	5.00	Нечипорук Семен	10.00
Воронин Олександр	5.00	Новосад Олександр	10.00
Вусатий Євген	10.00	Олійник Олександр	5.00
Гайдаш Мотря	5.00	Опанашук Андрій	5.00
Герасименко Володимир	5.00	Остапчук Анатолій	5.00
Гержан Григорій	10.00	Парнюк Гаврило	10.00
Гладка Параска	10.00	Пистрак Ліна	5.00
Гончар Федір	5.00	Побивайло Володимир	15.00
Горонович Володимир	3.00	Потієнко Юрій	5.00
Гриневич Микола	10.00	Пришляк Галина	5.00
Дмитріук Володимир	5.00	Пушкелін Валентина	3.00
Доценко Іван	5.00	Різун Михайло	10.00
Засць Євдоким	10.00	Сеник Марія	5.00
Засць Федір	5.00	Скрипка Анастасія	5.00
Закусило Степан	5.00	Солоп Яків	5.00
Зибай Олекса	5.00	Стеценко Іван	5.00
Єрмолаєв Леонід	3.00	Супрунович Олександр	5.00
Іващенко Олексій	10.00	Ткачук Олександр	10.00
Квартирук Володимир	5.00	Топасто Лідія	3.00
Кириленко Михайло	5.00	Усик Володимир	10.00
Козміч Іван	5.00	Усипенко Іван	5.00
Кондратюк Кирило	10.00	Халупка Зіна	3.00
Куява Єва	5.00	Худий Захар	5.00
Козак Ангела	5.00	Хухря Михайло	3.00
Козак Григорій	5.00	Чмола Грина	5.00
Колін Іван	5.00	Чорногорець Дмитро	5.00
Лисенко Микола	5.00	Чорнявська Євдокія	5.00
Лящук Ляриса	5.00	Швець Микола (ст.)	10.00

Усім жертводавцям Парафіяльна Рада складає щирю подяку. А при цьому хоче звернути увагу, що поданий вище список не охоплює навіть половини усіх наших парафіян. Де ж інші? Якщо хтось хоче, щоб і його імени не бракувало серед тих, які обдарували свою Церкву в день Народження Христового, нехай не журиться тим, що вже пізно. І його жертву буде прийнято та з подякою додано до списку тих, які свій дар принесли своєчасно.

Батьківський Комітет Парафіяльної Школи ласкаво запрошує всіх парафіян та їхніх знайомих з Бофало та околиць на

ВЕЛИКУ ПЕРЕДПОСТОВУ ЗАБАВУ (ЗАПУСТИ) 22 ЛЮТОГО ЦЬОГО РОКУ

Це буде остання нагода весело забавитися і приємно провести час в карнаваловій атмосфері перед початком Великого Посту. Гратиме оркестра Михайла Телюка. Батьківський Комітет подбає про смачний різноманітний буфет та великий вибір напоїв. Відбудеться лотерія та різні несподіванки. Увесь прибуток із цієї імпрези піде на закуп необхідного устаткування для нової школи: столиків для вчителів, мап, вішаків, фіранок, шаф на книжки тощо. Початок забави о 9-й год.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 7 (34)

23 ЛЮТОГО 1969

Рік 2

ПОЧИНАЄМО ВЕЛИКИЙ ПІСТ

Завтра, разом з усією Православною Церквою, ми входимо в суворий період церковного року, що називається Великим Постом. Багато людей розуміють його виключно як час, коли ми не повинні споживати деякої їжі та не влаштовувати всяких веселих розваг і гулянок. Дехто тільки на цьому Великий Піст і обмежує, та ще й хвалиться тим перед іншими, що ось, мовляв, який то він праведний.

Але це - далеко ще не все. Люди, які живуть тільки для задоволення своїх тілесних потреб і занедбують свою безсмертну душу, з часом стають духовно дуже убогі і забруднені. Їх можна порівняти з шахтарями, що працюють глибоко під землею, у ледве освітленому тунелі. Там вони не бачать бруду на собі, бо він губиться в похмурій напівтемряві навколо. Та коли вийдуть вони на сонячне світло і подивляться один на одного - тоді картина зовсім інша.

Отже, Великий Піст запроваджено насамперед для того, щоб кожен із нас міг спинитися і відпочити на якийсь час від тих безконечних перегонів, що ми їх називаємо своїм життям. Щоб ми могли уважно подивитися на себе, заглянути в глибину своєї душі і подумати, а чи не нагадаємо й ми отих шахтарів під землею, які, захоплені працею, не бачать своєї нечистоти.

Дуже можливо, що ми це якраз відчуємо і зрозуміємо. Можливо, що схочемо очиститися від духовного бруду, щоб достойно зустріти пізніше Воскреслого Спасителя. Якщо так, то Церква нам у цьому охоче допоможе. Насамперед, нагадає нам, що головний засіб духовного самоочищення - це покаєння. Саме з нього почав Свою проповідь на землі Спаситель Ісус Христос. Про покаєння говорив Він ще перед тим, як навчати про те, що:

"Життя вічне в тому, щоб пізнали Тебе, Єдиного Істинного Бога і посланого Тобю Ісуса Христа" (Іо.17,3).

Про покаєння говорив Христос перед тим, як проповідувати, щоб "любили один одного ви, як Я вас полюбив".

Бо людина нерозкайна, яка вкрита гріхами і не хоче від них звільнитися - неспроможна пізнати Бога і Його тайни. Вона неспроможна стати справжнім учнем Христовим. Вона неспроможна любити.

Ось чому Христос починав свою проповідь на землі словами про покаєння. Ось чому і Апостоли, після проповіді про спасіння, що його приніс на світ Христос, говорили до людей, коли ті питали, що ж мають робити: "ПОКАЙТЕСЯ, і нехай охреститься кожен із вас у ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дар Духа Святого ви приймете" (Діян.2,37-38). Ось чому Православна Церква вимагає сповіді і широкого розкаєння вірних перед тим, як вони стають причасниками Дорогоцінного Тіла і Крови Христових.

У час Великого Посту Церква особливо закликає нас до покаєння і до очищення своєї душі. Тоді спеціальні Богослуження, молитви і співи скеровані на те, щоб викликати найглибший покаєнний настрій, щоб показати всю марноту, безцільність і пагубність нашого гріховного стану і визво-

лити нас від нього. І коли ми так очищаємо свою душу, ми сподобляємося справді чистим серцем і непорочними устами славити Воскреслого Христа у святий день Великодня.

Звичайно, краще було б, якби ми заглядали в свою душу і очищали її покаанням не тільки раз на рік. Бо коли ми даємо змогу гріхам оселятися там протягом більшої частини року, вони можуть так глибоко там закорінитися, що відберуть у нас можливість справжнього покаання. Тоді й наша Великопостова сповідь може стати лише звичайним механічним виконанням церковних приписів. Може й до Св. Причастя ми будемо приступати лише для того, що "так годиться". А тоді – яка з того користь?

То ж, щоб бути завжди здоровими духовно, щоб у наших душах завжди перебував Господь і Спаситель наш, слід постійно робити перевірку себе і стану своєї душі. Найкраще, коли кожного дня, скінчивши всі труди і заняття, перед тим, як іти на нічний відпочинок, ми будемо давати собі звіт про пройдений день. Що ми зробили в ньому? Чи, нашими ділами і вчинками ми не зробили себе недостойними перебувати у Божому Царстві, про прихід якого віщував Св. Іван Хреститель і благовістив, починаючи Свою проповідь на землі, Спаситель Христос? А Царство це вже прийшло. Двері до нього відкрив нам Спаситель, коли Своєю смертю на хресті зняв із нас кайдани гріха, що одвіку тяжіли над людьми і привів нас до Свого Отця. Царство Боже – тепер серед нас, у кожному з нас, хто того достойний.

Для того ж, щоб ми могли бути учасниками того Царства, треба завжди прагнути, щоб душа наша була чиста і непорочна перед Господом. Нехай не спокушають нас слова про те, що гріха немає. Про це говорять червоні безбожники і різні проповідники "повної свободи", які вчать, що все, що корисне, те й добре, не зважаючи на те, чи та користь буде досягнута через злочин, підступ, обман чи інші гріховні способи. Ми добре бачили, якими страшними дорогами доходили большевики до свого панування, і ще й тепер не цураються нити йти, щоб накидати свою злочинну волю мільйонам людей. Не слухаймо їх! Не звертаймо й уваги на нечесну пропаганду тих, які, в ім'я наживи, роблять це тут, у вільному світі, вихваляючи зло і всякі беззаконня, замість того, щоб із ними боротися.

Їхні слова – то спокуса й неправда! Бо немає людини, яка б не згрішила. Господь Один без гріха, і Правда Його – Правда Вічна. І коли ми справді заглянемо собі в душу, ось хоч би тепер, використовуючи найбільш відповідний до того час Великого Посту, то ми не скажемо, що ми – без гріха, як це сказав колись митар. Навпаки, за словами Св. Андрія Критського, ми визнаємо щиро перед Богом: "Згрішили ми більше за всіх людей..."

Покаання і любов переродили світ. Вони вивели його на стежки Правди і вічного життя. Вони і нас змусять стати кращими. То ж нехай це і стане нашим святим завданням і метою у цього річного Великому Пості.

МОЛИТВА СЕРЕМА СИРИНА:

Господи і Владико життя мого! Духа лінивства, суємудрія, властолюбства й пустомовства не дай мені.

Духа ж чистоти, покори, терпіння та любови даруй мені, рабові Твоєму.

Так, Господи Царю! Дай мені бачити гріхи мої і не осуджувати брата мого, бо Ти благословен еси на віки вічні.

Амінь.

БОГОСЛУЖБОВІ ВІДПРАВИ І ПОРЯДОК СПОВІДІ ТА ПРИЧАСТЯ ПІД ЧАС ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Сьогодні, відразу після Божественної Літургії, буде відправлено Великопостову Вечірню, яку часом називають Вечірнюю Прощення. Тут вперше починаємо співати постові напиви, виголошуємо зворушливу молитву Св.Сфрема Сирина (див. стор.2), а в кінці священнослужитель просить у всіх присутніх вірних прощення за всі вільні й невольні перед ними провини. Вірні, у свою чергу, просять прощення у священника і один в одного. Тоді з серцями, чистими від будьякого гніву, образи чи незадоволення, переходять у святі дні Великого Посту. Вечірня звичайно звершується увечорі, коли вже зовсім темно, при чому й електрики звичайно не вживають, а лише свічки й лампадки, і така напів-темрява великою мірою поглиблює покайний настрій вірних. Однак, наші парафіяни живуть так розкидано, що не всі змогли б прибути на це Богослуження, а тому вирішено відправити його раніше, щоб участь у ньому взяли справді всі.

У перший тиждень Великого Посту, згідно з уставом Православної Церкви, належить відправляти Велике Повечір'я з читанням канону Св.Андрія Критського. Відправи будуть звершуватися в понеділок, вівторок, середу і четвер. Початок о 5-й годині вечора.

Кожної середи і п'ятниці о 9-й годині ранку буде відправлено Літургію Наперед Освячених Дарів.

Кожної п'ятниці о 5-й годині вечора відправлятиметься Чин Пасії, на спомин про страждання Господа нашого Ісуса Христа.

Поминальні Св. Літургії будуть відправлені в 2-у, 3-ю і 4-у суботи Великого Посту (8, 15 і 22 березня) о 9-й годині ранку.

Вечірні - кожної суботи о годині 5-й вечора.

Поминання померлих буде звершуватися також під час Літургій Наперед Освячених Дарів і після Пасій.

Сповідатися можна буде кожної суботи після вечірні, кожної п'ятниці після Пасії, а також перед Божественною Літургією в будні дні та в суботу й неділю, як зазначено вище. Вірні, які бажають сповідатися ранком, повинні прийти до церкви по змозі раніше, щоб сповідь можна було закінчити перед звичайним початком Божественної Літургії. Дуже недобре, коли велика група людей приходить до сповіді незадовго перед Службою Божою, а решта вірних, які прийшли до церкви на Богослуження на час, мусять їх чекати. Ще гірше, коли хтось приходить до церкви на середину Богослуження і зголошується, що він хоче сповідатися. Такого не повинно бути. Людина, яка хоче щиро посповідатися і достойно причаститися, мусить завдати собі труда встати трохи раніше і прийти до церкви завчасу. СПОВІДЬ ПІД ЧАС БОЖЕСТВЕННОЇ ЛІТУРГІЇ БУДЕ ДОПУСКАТИСЯ ЛИШЕ У ВИПАДКУ НАГЛОЇ ПОТРЕБИ.

Було б добре, якби парафіяни не відкладали Св.Сповіді і Причастя до останніх тижнів Великого Посту, як це звичайно буває, бо через те дуже затягуються Богослуження.

Кожний сповідник повинен зареєструватися у книзі, що лежатиме на столі церковного старости.

ДЛЯ ПОЛЕГШЕННЯ ПЛАНУВАННЯ ВАКАЦІЙ

Ще зима, і до звичайного вакаційного часу - досить далеко. Але планувати наступні вакації можна вже й тепер, коли можна все уважно обдумати і спокійно, без поспіху, вирішити. Щоб полегшити нашим парафіянам, які мають бажання під час вакацій кудись виїхати, їхнє планування, ми додаємо до цього числа "Парафіяльного Слова" список туристичних відділів

різних американських стейтів та канадійських провінцій, які охоче поси-
лають детальні інформації, книжечки, мапи і подібну літературу про їх-
ні околиці.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СЕСТРИЦТВА СВ. ОЛЬГИ

Минулої неділі відбулись чергові Загальні Збори нашого Сестрицтва,
на яких було заслухано звіти дотеперішньої Управи та вибрано нову Уп-
раву в такому складі:

Голова _____	Марія Іваненко
Заступник голови _____	Надія Усик
Секретар _____	Неоніла Дзюба
Скарбник _____	Ганя Остапчук
Господарчий референт _____	Олена Гончар
Заст. Господарчого референта _____	Зіна Заєць
Запасові члени: _____	Анна Бублик
	Тамара Івашенко
	Анастасія Скрипка
	Лукерія Швець

Присяга нововибраної Управи відбудеться сьогодні, відразу після Бо-
гослужбових відправ. Сестрицтво доводить до загального відома, що Збо-
ри одноголосно ухвалили постанову про те, що до Сестрицтва автоматично
належать усі жінки-члени парафії, та що всіх їх зобов'язує сплата член-
ських вкладок у розмірі 25 центів на місяць.

ЯК НАЗВАТИ ЗАЛЮ?

Питання про назву залі тягнеться вже багато місяців, а ще ніхто не
подав назви, яка припала б усім до вподоби. На Загальних Зборах парафії
було ухвалено звернутися до всіх парафіян з проханням подумати над цією
справою і всі можливі назви подавати Парафіяльній Раді. Можливо, най-
краще буде, коли їх будуть передавати у письмовій формі до редакції
"Парафіяльного Слова", а ми їх будемо, в міру надходження, друкувати.
Після того остаточну назву буде вибрано за принципом найбільшої попу-
лярності.

МОЛОДЕЧИЙ ГУРТOK УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ

При Відділі 145 УРСюзу організовується Молодечий Гурток, що до
нього мають право належати всі діти й юнаки - члени Союзу - від 8
до 18 років. Опікуном Гуртка призначено п. Юрія Потієнка. Метою ці-
єї вельми корисної організації буде культурна праця з молоддю (ук-
раїнські танці, вокальні групи, театральний гурток тощо). Установчі
Збори Гуртка відбудуться в неділю 2 березня, відразу після Богослу-
ження. На них буде вибрано Управу та намічено плян праці на най-
ближче майбутнє. Усіх зацікавлених дітей і молодь просимо прийти
на ці важливі Збори.

Ділюсь сумною вісткою з побратимами Армії УНР і побожним громадян-
ством, що 18 січня ц.р. нагло відійшов у вічність бл.п. сотник УІ-ї
Січ.Ст.Дивізії Федір Федорович САВЧУК, абсолювент Подєбрадської Акаде-
мії, інженер-агроном, уроженець с. Білопілля на Харківщині. Тлінні ос-
танки Покійного спочивають на Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку.

Старанням побратимів, у 40-й день після смерти Покійного, тобто
2-го березня ц.р. в нашій церкві буде відправлено панахиду за спокій
його душі.

Вічна йому пам'ять!

Сотн. Іван Панченко

VACATION PLANNING CHART

Planning a motor trip? Here's a list of State, Provincial and National agencies, bureaus and departments that can help you. By dropping them a note and explaining your plans, they can assist in making sure you won't miss a thing in their area. Wherever you will be traveling... in your own state... the next state... across the country or in Canada or Mexico, these agencies will extend a helping hand in making your trip more enjoyable. If it's information on a local summer festival, a historic city or a visit to a national monument, or whether it be places to stay... resorts... state or national parks, they'll see to it that you'll get information that will give you *more memories per mile* and more vacation fun.

Mail request for information to the address(es) listed for the areas which you will be traveling. Tell what you're interested in. Be sure return address is legible. If visiting National Parks or Monuments, or for additional information on boating, camping and historical sites, write to Superintendent of Documents (listed here) for a catalog of publications available. Write the Forest Service (listed here) for information on National Forests and address of Regional Foresters who can give you more information on local areas.

Alabama State Chamber of Commerce
468 South Perry Street, P.O. Box 76
Montgomery, Alabama 36101

Alaska Travel Division
Fouch E
Juneau, Alaska 99801

Dept. of Travel & Information
2039 West Lewis
Phoenix, Arizona 85009

Publicity & Parks Commission
149 State Capitol
Little Rock, Arkansas 72201

State Chamber of Commerce
350 Bush St.
San Francisco, California 94108

Lew Cobb, Travel Development Director
600 State Services Building
Denver, Colorado 80203

Development Commission
State Office Building
Hartford, Connecticut 06115

State Development Dept.
Dover, Delaware 19901

Development Commission
Tallahassee, Florida 32304

Tourist Division
Georgia Dept. of Industry & Trade
100 State Capitol
Atlanta, Georgia 30334

Visitors Bureau
2051 Kalakaua Ave.
Honolulu 96815

Dept. of Commerce & Development
State House
Boise, Idaho 83707

Division of Tourism
222 South College Street
Springfield, Illinois 62706

Tourist Division, Indiana Dept. of Commerce
Room 334, State House
Indianapolis, Indiana 46204

Iowa Development Commission
250 Jewett Bldg.
Des Moines, Iowa 50309

Dept. of Economic Development
State Office Bldg.
Topeka, Kansas 66612

Department of Public Information
Travel Division
Capitol Annex Building
Frankfort, Kentucky 40601

Louisiana Tourist Development Commission
P.O. Box 44291
Baton Rouge, Louisiana 70804

Publicity Bureau
Gateway Circle
Portland, Maine 04104

Dept. of Economic Development
Travel Development Division
State Office Bldg.
Annapolis, Maryland 21401

Mass. Dept. of Commerce & Development
State Office Building
100 Cambridge Street
Boston, Massachusetts 02202

Tourist Council
Mason Bldg.
Lansing, Michigan 48926

Vacation Information Center
57 W. 7th St.
St. Paul, Minnesota 55102

Miss. Agricultural & Industrial Board
1504 State Office Building
Jackson, Mississippi 39201

Missouri Tourism Commission
P.O. Box 1055
308 East High Street
Jefferson City, Missouri 65101

Advertising Department
State Highway Commission
Helena, Montana 59601

State of Nebraska
Game Forestation & Parks Commission
Lincoln, Nebraska 68509

Dept. of Economic Development
Carson City, Nevada 89701

Division of Economic Development
State House Annex, Box 856
Concord, New Hampshire 03301

State Promotion Section
P.O. Box 1889
Trenton, New Jersey 08625

Department of Development
113 Washington Avenue
Santa Fe, New Mexico 87501

Travel Bureau
NYS Commerce Dept.
112 State St.
Albany, New York 12207

Travel & Promotion Division
Dept. of Conservation & Development
Raleigh, North Carolina 27602

Greater North Dakota Assn.
Box 1781
Fargo, North Dakota 58101

Dept. of Development
Ohio Departments Bldg.
Columbus, Ohio 43215

Industrial Development & Park Commission
Will Rogers Memorial Bldg.
Oklahoma City, Oklahoma 73105

Travel Information Div.
State Highway Dept.
Salem, Oregon 97310

Travel Bureau
Dept. of Commerce
Harrisburg, Pennsylvania 17105

Rhode Island Development Council
Tourist Promotion Division
Roger Williams Bldg.
Providence, Rhode Island 02920

South Carolina Department of
Parks, Recreation and Tourism
P.O. Box 1358
Columbia, South Carolina 29202

Department of Highways
Pierre, South Dakota 57501

Division of State Information
2611 West End
Nashville, Tennessee 37203

Texas Highway Department
Travel & Information Division
P.O. Box 5064
Austin, Texas 78703

Utah Travel Council
Council Hall—Capitol Hill
Salt Lake City, Utah 84114

Vermont Development Department
Montpelier, Vermont 05602

Virginia State Travel Service
911 East Broad Street
Richmond, Virginia 23219

State of Washington
Dept. of Commerce &
Economic Development
Olympia, Washington 98501

Travel Development Division
State of West Virginia
1113 Virginia Street, East
Charleston, West Virginia 25301

Vacation & Travel Service
Department of Natural Resources
P.O. Box 450
Madison, Wisconsin 53701

Travel Commission
2320 Capitol Ave.
Cheyenne, Wyoming 82001

Washington Convention & Visitors Bureau
1616 K St., N.W.
Washington, D. C. 20006

Coast & Geologic Survey
Department of Commerce
Washington, D. C. 20230

Forest Service
U.S. Dept. Agriculture
Room 2110-A, South Bldg.
Washington, D. C. 20205

Geological Survey
Map Information Office
Washington, D. C. 20242

Superintendent of Documents
U.S. Government Printing Office
Washington, D. C. 20402

National Geographic Society
17th & M Streets, N.W.
Washington, D. C. 20036

Alberta Government Travel Bureau
1629 Centennial Building
Edmonton, Alberta

Department of Travel Industry
Government of British Columbia
c/o Parliament Buildings
Victoria, British Columbia

Tourist Branch
Dept. of Tourism and Recreation
408 Norquay Bldg.
Winnipeg 1, Manitoba

New Brunswick Travel Bureau
Box 1030
Fredericton, New Brunswick

Newfoundland & Labrador Tourist
Development Office
Confederation Building
St. John's, Newfoundland

Nova Scotia Travel Bureau
P.O. Box 130
Halifax, Nova Scotia

Dept. of Tourism and Information
Province of Ontario
185 Bloor St. E.
Toronto 2, Ontario

Prince Edward Island
Travel Bureau
P.O. Box 940
Charlottetown, P.E.I.

Dept. of Tourism, Fish & Game
Province of Quebec
Parliament Division, Tourist Division
Quebec City, Quebec

Tourist Development Branch
Saskatchewan Power Bldg.
Regina, Saskatchewan

Travel Arctic
Yellowknife,
Northwest Territories

Dept. of Travel & Publicity
P.O. Box 2703
Whitehorse, Yukon Territory

Canadian Government Travel Bureau
Ottawa, Ontario

Mexico Information Office
Mexico House
677 Fifth Avenue
New York, N. Y. 10022

Presented
by your...

AMERICAN
REBEL
RAMBLER
AUTHORIZED DEALER

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 8 (35)

2 БЕРЕЗНЯ 1969

Рік 2

МІГ БИ БУТИ РАЙ НА ЗЕМЛІ...

Кожного дня з екранів телевізорів, з голосників радіоприймачів, із сторінок газет і журналів, у світ із запевненою регулярністю лине повіє похмурих новин. Війни... нові й нові жертви... заворушення... пожежі... убивства... грабунки... алькоголізм... розпуста... бійки... вандалізм...

І все це робиться тут, на землі, заселеній людьми, що єдині з усього творіння обдаровані розумом і безсмертною душею. Це ж для них був створений Богом цей величний світ з усіма його невичерпними тайнами і незмірною красою та порядком. Цей світ призначено було на рай для людей, в якому вони, в духовному єднанні з Богом, жили б щасливо і змістовно, усіма його дарами насолоджуючись.

Та ми, за словами Т.Г.Шевченка,

"Ми в раї пекло розвели,
А в Тебе другого благаєм..."

Якщо ж ми і благаємо того другого раю, то даремно благаємо. Бог нам його не дасть. Бо ми і з того другого раю зробимо пекло, і з третього, і з четвертого, і з усякого... Якщо не змінимось, не переродимось, не станемо іншими.

А міг би знову рай запанувати на землі. Легко, без труднощів, без витрат мільярдів доларів, без плянів, без будівничих, без робітників.

На землю знову прийшов би рай, якби кожна людина на світі:

Вставши ранком, просила у Бога благословення на новий день, а увечорі дякувала б Йому за все те, що з Його допомогою могла досягнути;

Була горда з того, що вона – Людина; розуміла своє високе призначення; провадила своє життя, як Людині належить;

Не шкодувала власних зусиль на шляху до своєї мети, а не намагалася досягти її за рахунок інших;

Втішалась своїми здобутками і раділа з успіхів інших, а не заздрила їм і не бажала чужого;

Пам'ятала, що багатство і слава – це речі тимчасові, і не забувала про останній день життя свого;

Завжди прагнула робити щось творче і конструктивне, замість того, щоб тільки критикувати інших;

Сміливо йшла назустріч перешкодам, замість нарікати на них і руки опускати;

Була терпелива і не прагнула увесь світ охопити за один однісінський день;

Уміла толерувати думки інших і жити у згоді з усіма;

Шанувала кожную людину, що живе на землі, пам'ятаючи, що кожна з

них - творіння Боже;

Не відступала від Правди і Справедливості в усіх ділах своїх;

Мала серце, чутливе до потреб інших, готове завжди утішити і допомогти;

Любов'ю і приязню своєю широко обдаровувала не тільки близьких і рідних, а і всякого зустрічного на своєму шляху.

Утопія? Фантазія? Гарний сон?

Може й так. Може й справді ніколи не буде раю на всій землі, де од віків панує неписаний закон: "БЕРИ, БЕРИ ТА ЙЩЕ БЕРИ, А ТАМ - ХОЧ ПОТОП".

Але, якщо тяжко повірити в те, що увесь світ колись переродиться, і люди забудуть про злобу, ненависть, заздрість, себелюбство, байдужість, жадобу, ненаситність, то це не значить, що раю на землі не може бути.

Бо ми можемо створити власний рай. Нехай він буде невеликий. Нехай спочатку запанує він у нашій душі. У родині. В гурті друзів. Там, "де двоє або троє зберуться в ім'я Моє" (Мт.18,20). А це вже буде початок. І хто знає, може й початок того Нового Світу, за яким, в глибині душі, ми так стужилися.

Наступив Великий Піст. Час перегляду кожним із нас свого дотеперішнього життя, час покаяння і нового початку. Яка ж це добра нагода запалити вогника у цій всесвітній темряві і піти тією, мало званою, стежкою, що веде до справжнього щастя, до раю на землі!

І це зовсім не тяжко. Треба тільки наважитись зробити перший крок.

То чому ж не зробити його сьогодні?

НЕДІЛЯ ПРАВОСЛАВІЯ

Перша неділя Великого Посту називається у Православній Церкві Неділею Православія. Це свято запроваджене було на помісному соборі в Константинополі в середині IX-го століття на спомин перемоги Вселенської Церкви над усіма неправдивими вченнями, що довгі століття розривали живе церковне тіло, а особливо над останнім із цих вчень - іконоборством. Єресь іконоборців, визнавши якої відкидали і забороняли шанувати святі ікони та інші видимі ознаки й символи Християнської віри, тривала понад 100 років і спричинила немало заворушень, переслідувань і кровопролиття. Щойно на Сьомому Вселенському Соборі 787 року пощастило засудити цю єресь, а на помісному соборі 842 року науку про шанування ікон було остаточно затверджено.

В Неділю Православія ми, проте, згадуємо не тільки оборонців якраз цієї науки і не тільки підкреслюємо свою віру в те, що, шануючи і поклоняючись св. іконам, ми духовно єднаємося з невидимим Богом, Пречистою Матір'ю Божою і святими праведниками. У цей день ми згадуємо усіх визнавців і оборонців Православної Віри, в усі віки і серед усіх народів, і молитовно висловлюємо свою радість з того, що ми ісповідуємо святу, чисту і непорочну Православну Віру.

В Америці, де Православна Церква складається з багатьох більших чи менших національних Церков, Неділя Православія звичайно служить доброю нагодою відкрито виявити єдність цих окремих галузок Великої Святої Соборної Церкви Христової. У багатьох місцевостях, де є кілька Православних громад, вони всі сходяться в цей день для спільного Богослуження. Такі спільні святкування Дня Православія відбуваються з року-в-рік і в Бофало. Цього року спільне Богослуження відбудеться у грецькій церкві

на Делавар та Вест-Ютіка. Початок відправи о 7-й годині вечора. Отець Володимир візьме участь у Богослуженні, разом із священнослужителями семи інших Православних громад нашого міста. На жаль, запрошення для нашого хору було передано занадто пізно, щоб можна було належно приготуватися до виступу під час свята. Треба сподіватися, що справа standing-me інакше наступного року, і ми зможемо взяти активну участь у відправі, як і колись. А на цей раз добре було б, якби побільше наших парафіян своєю присутністю засвідчили своє зрозуміння потреби єдності усіх Православних Церков, виявом якої і є це свято. Отже - до зустрічі в грецькій церкві!

ЗМІНА ЧАСУ ВЕЧІРНИХ ВІДПРАВ

Починаючи від цього тижня, всі вечірні Богослужбові відправи (Вечірні, Всенічні, Пасії тощо) відбуватимуться о 5.30 годині вечора. Цей час установлено компромісово, щоб задовольнити і тих, які вважають, що починати Служби о 5-й годині занадто рано, і тих, які не погоджуються з початком о 6-й годині, бо тоді надто пізно повертатися додому.

ЗГАДАЙМО ПОМЕРЛИХ ПРОВІДНИКІВ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

11 лютого в Новому Ульмі помер, на 88-му році життя генерал-полковник армії УНР Андрій Вовк, лицар ордену Залізного Хреста, учасник Визвольних Змагань. 19 лютого в Мюнхені скінчив своє життя 90-літній генерал Микола Капустянський, який під час Визвольних Змагань займав чільні посади в українській армії, а на еміграції був визначним діячем Організації Українських Націоналістів.

Сьогодні після Божественної Літургії буде відправлено панахиду за цих провідників українського війська. Її буде з'єднано з панахидою за сотника Федора Савчука, яку було заповіджено раніше.

Вічна їм пам'ять!

ВІДЗНАЧЕННЯ ШЕВЧЕНКІВСЬКИХ РОКОВИН

Минулого тижня було створено при нашій парафії комітет для відзначення роковин з дня народження і смерті Тараса Григоровича Шевченка. Комітет уже почав свою дуже активну працю і є всі надії сподіватися, що щорічне свято буде в нашій парафії одним із найкращих. Відбудеться воно 16 березня. Про час, порядок і програму буде своєчасно повідомлено.

Український Конгресовий Комітет, відділ у Бофало, влаштовує Свято Шевченка в наступну неділю, 9 березня, у приміщенні дому "Дніпро". Початок о 6-й годині вечора. Може, цього разу станеться несподіванка і багато більше наших парафіян, ніж звичайно, прийдуть вшанувати великого Генія Українського Народу на цій загальній академії? Дай, Боже!

ЗАСІДАННЯ ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ І КЕРІВНИХ ОРГАНІВ

Перше після Загальних Зборів засідання Парафіяльної Ради і Керівних Органів відбудеться в наступну суботу, 8 березня, о 7-й годині вечора.

ВІТАЄМО З ОДЕРЖАННЯМ НАУКОВОГО СТУПЕНЯ

Ділимося приємною вісткою, що інж. Володимир Дмитріук, після наполегливих студій в Бофальському Університеті, досягнув своєї мрії і одержав звання Master of Science. Щиро його з цієї нагоди вітаємо і бажаємо дальших успіхів у його праці.

НАЗВА ЗАЛІ - ДЕ ВОНА?

Покищо не надійшло ні однієї назви для нашої залі, яка, дякувати Богові існує вже майже цілий рік і принесла так багато приємних та цікавих моментів кожному з нас. Варто, щоб уже ту назву якось придумати. Всі пропозиції подавати до "Парафіяльного Слова".

Батьківський Комітет щиро дякує всім батькам та парафіянам, які допомогли при влаштуванні застави Парафіяльної Школи в день 22 лютого, а також усім, що прийшли та своєю присутністю спричинилися до її успіху.

Зокрема складаємо щире спасибі за пожертви Високошановним п.п. матушкам Антоніні Мельник і Анні Квартирук, Марії Бульбі, Олександрові Воронину, Миколі Гриневичу, Марії Матух, Семенові Нечипорукові, та Михайлові Хухрі. А п.п. Іванові Опанащуків та Олені Гончар сердечно дякуємо за допомогу під час застави.

ПОСПІШІТЬ ПРИДБАТИ КАЛЕНДАРІ!

За останніми підрахунками, залишилося нерозпроданими лише кілька примірників Календаря, виданого нашою Консисторією. Хоч уже й минула одна шоста року, проте Календар і надалі не втрачає своєї цінності не лише тому, що подає Богослужбові інформації у календарній частині та відомості про нашу Церкву в Америці взагалі, але й своєю вельми цікавою літературною частиною. Рецензію на Календар буде подано в наступному числі "Парафіяльного Слова", а покищо – поспішайте придбати його, поки це можна легко і зручно зробити тут, на місці.

БАЖАЄМО СКОРОГО ВИДУЖАННЯ

Минулого понеділка, 24 лютого, зазнав нещасливого випадку під час праці наш діяльний і працьовитий парафіянин, скарбник Батьківського Комітету Парафіяльної Школи, п. Степан Закусило. Йому було переламане ребро та серйозно ушкоджено три пальці на нозі. Висловлюємо йому наше щире співчуття і бажаємо, щоб якнайскоріше видужав та жив довгі роки у здоров'ї і щасті.

ТРИ ЮВІЛЕЇ В ЦЬОМУ РОЦІ

У нас уже витворилась традиція щороку святкувати кілька пам'ятних національних днів. Святкуємо Шевченківські Дні, День пам'яті Симона Петлюри, Свята героїв Базару і Крут, Свято Незалежності. Школа традиційно відзначає День Матері. Це – дуже добре, але варто було б поширити засяг цих свят і на вшанування пам'яті інших визначних людей Церкви і Народу, щоб і про них ми не забули, і від них чогось навчилися.

В цьому році припадають три ювілейні дати, які аж просяться, щоб їх відзначити спеціальними урочистостями. Наше Сестрицтво Св.Ольги напевне не мине нагоди вшанувати пам'ять своєї св. покровительки, яка померла рівно ТИСЯЧУ РОКІВ ТОМУ, в 969 році. Якщо пропустять цю нагоду, то аж тисячу років доведеться чекати другої, подібної!.. Для Братства св. Андрія Первозванного піддаємо думку влаштувати вечір з доповіддю про св. Рівноапостольного Кирила, одного з двох братів, які принесли на слов'янські землі Слово Боже, витворивши для того спеціальну абетку (кирилицю). В цьому році припадає 1100-ліття з дня його смерті. І, нарешті, усій громаді повинно бути справою чести вшанувати пам'ять Батька української літератури – Івана Петровича Котляревського – з нагоди 200-ліття з дня його народження.

До цієї теми ми ще будемо вертатися, а тим часом – може добре було б уже тепер почати про це думати?

ЖЕРТВОДАВЦІ

На Будівельний Фонд пожертвували 7.00 Володимир і Анна Тупицькі (разом вони склали вже 385.00 доларів). А де ж інші пожертви на Будівельний Фонд? В цьому році їх покищо дуже небагато... На фонд "Парафіяльного Слова" пожертвували по 1.00 долару п.п. Іван Панченко і К.Кондратюк.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бео-Чіктовага, Н.Й.

№ 9 (36)

9 БЕРЕЗНЯ 1969

Рік 2

У ДЕНЬ ПАМ'ЯТИ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

З кожним роком ми все більше віддаляємося від доби Тараса Григоровича Шевченка. Ще якихось років 25-30 тому напевне можна було зустріти людей, які бачили живим найбільшого поета нашої землі. Тепер хіба дехто із старших може похвалитися тим, що колись зустрічався з тими щасливцями. Світ нечувано змінився з тих давніх часів і ще й досі, на наших очах, постійно міняється.

Але, не зважаючи на це, Тарас Шевченко не відходить у забуття, і пам'ять про нього не обмежується коротким записом в аналах історії. Він умер тілом уже понад 100 років тому, але вічний дух його живе, не вмирає з покоління в покоління і без сумніву житиме "поки останній українець в світі дихає". Його життя й ідеї були і будуть віками джерелом натхнення і для українського та інших слов'янських народів і, треба сподіватися, і для всього людства.

Рік-у-рік вшановуємо ми пам'ять нашого Великого Кобзаря. Влаштовуємо святкові академії, виголошуємо доповіді про його життя і творчість, декламуємо його твори, співаємо пісні на його слова. Це - дуже добре і похвально, але далеко ще не все. Нам треба не тільки на словах шанувати безсмертного Тараса, а й жити його ідеями і, скільки наших сил, нести їх, як палаючий смолоскип, у навколишній світ.

Любов до Рідного Краю і поневоленого чужинцями народу, глибока пошана до нашого світлого минулого, єдність і братолюбство, співчуття по-кривдженним, прагнення до Краси, Правди і Справедливості, а водночас і палка ненависть до гнобителів і поневолювачів - ось чим жив і горів наш невмирущий поет і нам передав, у своїх творах, як найбільш дорогі цінності спадщину. Частіше ж повертаймося до цього вічного, неоціненного скарбу! Нехай "Кобзар" не буде нам тільки прикрасою на книжкових полицях. Чи-

таймо його, передумуймо, навчаймося з нього як треба по-справжньому любити, ненавидіти, терпіти, втішати і молитися. Нехай і діти наші, що народились і виросли вже тут, в Америці і ніколи не бачили України, читають свого великого поета, і то не в перекладах, які в найкращому випадку подібні лише на бліді тіні оригіналу, а так, як писав сам Тарас Шевченко. Може полум'яні слова великого нашого пророка збудять у кожного з нас приспані або забуті духовні сили. Може, заохотять до ще більшої праці серед свого народу. Може дадуть натхнення і своїх зусиль докласти, щоб у всьому світі запанували ідеали, за які жив, боровся, страждав і передчасно віддав своє життя наш безсмертний Кобзар.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ СВЯТКУВАННЯ

Сьогодні, о 6-й годині вечора, у приміщенні дому "Дніпро" відбудеться урочиста академія, присвячена пам'яті Тараса Григоровича Шевченка, влаштована місцевим відділом УККА. Участь візьмуть: жіночий хор "Бурлаки", діти католицької Парафіяльної Школи і молоді декламатори. Головну доповідь виголосить Ол. Воронин.

Наша парафія вшанує Великого Кобзаря наступної неділі, 16 березня. Після Божественної Літургії відбудеться панахида, а о 3-й годині по полудні розпочнеться Шевченківське свято з широкою програмою. Участь у святі візьмуть: учні Парафіяльної Школи, вокальна група "Троянди", жіночий вокальний ансамбль, церковний хор та декламатори: д-р Василь Дмитріук, Ліда Стеценко, Зірка Чмола та учні Парафіяльної Школи.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Сьогодні, у другу неділю Великого Посту, читається Євангеліє від Марка (2,1-12), у якому розповідається про зцілення розслабленого. Треба звернути особливу увагу на те, що перед зціленням цього нещасного, Спаситель сказав йому: "Відпускаються, сину, гріхи тобі". Недаремно пригадує нам Свята Церква ці слова саме під час Великого Посту. Ми повинні завжди пам'ятати, що багато хвороб спричиняються власне нашими гріхами, а також про те, що занедбана і хвора душа людини може спричинити не менше страждання, ніж хворе тіло. А Великий Піст – це ж найкращий час подбати про свою безсмертну душу, очистити її і приготувати до гідної зустрічі Спасителя.

На сьогодні припадає також згадка про знайдення чесної голови Св. Івана Предтечі. З цієї нагоди ми почуємо, після недільного Євангельського читання, також уривок з Євангелії від Матвія (11,2-15), в якому Ісус Христос пояснює своїм учням про значення проповіді Івана Хрестителя.

Наступна неділя називається Хрестопоклонною. Більше про це буде написано в наступному числі "Парафіяльного Слова", а тепер хочемо тільки нагадати, що в суботу о 5.30 вечора відбудеться урочиста Всенічна з винесенням Хреста і поклонінням йому.

В середу і п'ятницю о 9-й годині ранку буде відправлено Літургію Наперед Освячених Дарів, а в суботу о 9-й годині ранку – поминальна Божественна Літургія. На всіх цих Богослуженнях можна приймати Св. Причастя. І ще раз просимо наших парафіян по змозі відбутися Великопостову Сповідь і Причастя раніше, а не залишати на останні тижні.

БУДОВА НОВОЇ ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Робота, яка провадиться тепер – дуже кропітка і детальна, і наслідків її може не так видно, як раніше, коли зводились стіни і дах та виконувались інші головні завдання. Але все це – потрібно не менше від тих головних робіт, і, чим скоріше ці деталі будуть закінчені, тим ско-

ріше ми зможемо молитися у новій святині, Робочих рук дуже не вистарчає, а тому ще раз просимо всіх, хто має можливість прийти і допомогти закінчити будову!

Протягом лютого місяця працювали на будові такі наші парафіяни:

Борідько Іван	10.0	Маковський Петро	101.0
Бульба Андрій	14.0	Мартинюк Володимир	24.0
Бучинський Йосип	44.0	Неліпа Микола	24.0
Гержан Григорій	26.0	Нестеренко Іван	3.0
Заєць Федір	5.0	Опанащук Іван	72.0
Згибай Олекса	32.0	Остапчук Анатолій	53.0
Іваненко Василь	19.0	Петручок Максим	29.0
Кашпуренко Іван	11.0	Різун Михайло	23.0
Кашпуренко Михайло	11.0	Стеценко Іван	8.0
Козміч Іван	58.0	Усипенко Іван	6.0
Лобур Петро	41.0	Худий Захарій	12.0
Швець Микола (ст.)		10.0	

Усім працівникам - ЩИРЕ СПАСИБІ!

СПІЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В НЕДІЛЮ ПРАВОСЛАВІЯ

Нашу громаду НЕ ПРИЙШЛО репрезентувати на спільному Богослуженні в Неділю Православія у Грецькій церкві майже 95 відсотків її членів. Разом з отцем настоятелем, який взяв участь у відправі, і матушкою, було там усього 14 осіб. Звичайно, якби прийшли усі 250 наших дорослих парафіян та ще й дітей із собою привели, то була б може проблема де їм усім поміститися. Але то вдалося б, напевне, полагодити, а якби таке чудо справді сталося, то, може, більше про нас знали б наші сусіди та менше говорили б про "святую Росію", яка нібито являє собою найбільшу твердиню Православія на Сході. Бо й таке було.

Та це ще далеко не все. Кожний присутній на святковій Вечірні напевне мав би з того велике духовне задоволення. Він з'єднався б у спільній молитві з вірними інших Православних національних Церков, які з цієї нагоди переповнили простору Грецьку церкву. Почув би виголоси духовенства різними мовами, що яскраво ілюструвало різноманітність і водночас єдність Вселенської Православної Церкви. Почув би гарний, хоч і трохи слабкий на таку велику церкву спів між-церковного хору (приблизно 45 осіб). Всі мелодії, до речі, були дуже знайомі, бо запозичені від нас, хоч слова - грецькі, англійські або слов'янські. Нарешті, вислухав би глибоко продумане і чудово, просто по-мистецькому, виголошене слово о. Леоніда Контоса, декана Святохресної Греко-Православної Богословської Школи. Задля одного цього слова варто було б прийти на спільну урочистість. Достойний промовець говорив про значення Православія в минулому і тепер, і головним його твердженням було те, що не можна бачити у Православ'ї виключно самозадоволеного "дотримання віри Отців" і сліпого виконання обрядів. Бо Господь кожному поколінню дає завдання свідчити про Нього до всіх країв землі, словами і діями даного часу. Він підкреслив також, що єдності Православної Церкви не слід розуміти так, що всі повинні бути однакові. Наприклад, якщо хтось думає, що він розв'яже всі проблеми, якщо перейде всеціло на англійську мову в Богослуженні, то він дуже помиляється.

Богослуження закінчилося урочистою процесією духовенства через усю церкву. Отцеві Володимирові припало нести образ Спасителя. Образ Богоматері ніс о. Міодраг Дьюрич - настоятель Сербської церкви. Потім усі присутні підходили цілувати Св.Євангеліє. Не можна було не звернути уваги на просто неухайно зразковий порядок під час і після відправи. Ніхто не ходив, не переговорювався, не перешкоджав іншим. Навіть коли настав час підходити до Св.Євангелія, то виходили з-за лавок по черзі,

ряд за рядом. Може, і ми колись до такого доростемо?

Після Богослужбової частини свята відбулося неформальне прийняття в парафіяльній залі поруч із церквою. Присутні частувалися приготованими місцевим Сестрицтвом кавою та солодкими коржиками, ділилися враженнями, а може й думали про те, як справді зробити, щоб підняти Православну Церкву на новий ступінь розвитку. А спільними силами все можливо...

4

ТРАВНЯ 1969 РОКУ. - Запам'ятайте собі цю дату. Запишіть до всіх календарів. Боже борони, не плянуйте нікуди виїжджати з Бофальської околиці в цей день! А якщо уже щось запланували, відкличте, якщо можна. На цей день призначено у нашій парафії велику урочистість, на якій ми всі повинні взяти участь. 4-го травня ВІДБУДЕТЬСЯ ВІДКРИТТЯ НАШОЇ НОВОЇ ЦЕРКВИ. Про всі деталі цієї урочистості буде своєчасно повідомлено. А покищо - ще раз просимо: ЗАРЕЗЕРВУЙТЕ ЦЮ ДАТУ І ВІДПОВІДНО ДО ЦЬОГО СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ПЛЯНИ!

ЗБІРКА НА СТУДЕНТІВ-БОГОСЛОВІВ

Згідно з традицією, що вже протягом кількох років існує в нашій Церкві, минулої неділі (Неділя Православ'я) було проведено під час Богослужбових відправ збірку на допомогу студентам-богословам, що готуються до служіння Церкві і народові. Зібрану суму - \$ 29.50 буде переслано до Консисторії нашої Церкви. Жертводавцям - щира подяка!

ДІЯЛЬНІСТЬ СЕСТРИЦТВА

Управа Сестрицтва взялася до праці негайно після перебрання проводу. Вирішено влаштовувати недільні обіди після Богослуження, на які сестрички ласкаво просять усіх парафіян. Ціна - невисока, обід - дуже смачний, а кожний, хто купує обід, крім власної приємності, ще й підтримує матеріально цю вельми корисну парафіяльну організацію.

З доручення Сестрицтва, пані матушка Антоніна Мельник і пані Марія Бульба провадять серед парафіян збірку на придбання прикрас до нової Церкви. Багато парафіян уже щедро відгукнулися і склали свій дар, а інших просимо підтримати цю шляхетну справу. Нехай не бракує нікого на списку жертводавців!

МОЛОДЕЧИЙ ГУРТОК УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ ОРГАНІЗОВАНО

Минулої неділі, відразу після Богослуження, відбулися організаційні Збори Молодечого Гуртка при 145-му Відділі УРСюзу. Участь у них взяло 24 дітей та юнаків. Всі вони взялися до справи дуже серйозно і з великим ентузіазмом, що вже віщує новій організації світле майбутнє.

До Управи Молодечого Гуртка було вибрано таких осіб:

Голова	- Ліза Шрамель
Заступник голови	- Петро Рудай
Секретар	- Оленка Потієнко
Скарбник	- Сузанна Маковська
Організаційний референт	- Ліда Остапчук
Член	- Леся Опанащук
Член	- Роксоляна Ткачук

Відразу після Зборів Управа Гуртка відбула коротку нараду, де було обговорено пляни на майбутнє та усталено офіційну дату наступного засідання. Плянів у них так багато, що мабуть і на всю сторінку не можна було б усього умістити, та всі вони такі цікаві, що і сама Управа і члени й дочекатися не можуть, коли вже почнуть їх виконувати. Після Ве-

ликодня, наприклад, буде влаштовано першу в нашій парафії забаву виключно для молоді. Коли стане тепліше, час-від-часу влаштовуватимуться подорожі до таких цікавих місцевостей, як наприклад Корнінг з відомою на всю країну фабрикою скла. Дуже можливо, що пощастить поїхати на кілька днів до відпочинкової оселі УРСюзу "Верховина", де є надзвичайно багато атракцій та способів цікаво і весело провести час. Поступово будуть організовуватись різні гуртки. І це - лише окремі приклади тієї величезної і корисної праці, що її збирається виконувати новий Молодецький Гурток. А діяльність його напевне буде успішна, коли взяти до уваги обіцяну всебічну підтримку з боку УРСюзу та ентузіазм організаторів Гуртка. То ж щиро побажаємо нашій молоді найкращих успіхів!

Обов'язки керівника Молодецького Гуртка взяв на себе п. Юрій Потієнко, а становище опікунки зайняла п. Люся Ляшук. Разом з Управою Гуртка, вони доводять до відома усіх дітей і молоді Бофало й околиць, які належать до Робітничого Союзу, що всі вони, незалежно від того, до якого Відділу належать, можуть стати членами новозаснованого Гуртка та брати участь у всій його діяльності. Бажаючих стати членами, просимо зголошуватися до п. Потієнка (894-2588).

КАЛЕНДАР

Можна з певністю сказати, що в конкурсах на найкращий український календар, перше місце напевне досить часто здобували б Українські Православні Календарі нашої Церкви. Маємо вже їх, від початку видання у 1951 році, аж 19, і майже кожен із них заслуговує на високу оцінку. Традицію збережено і в цьогорічному виданні. Уже перший погляд на книжку справляє дуже приємне враження. Бачимо невибагливу форму, але глибоку змістом, обкладинку роботи Петра Холодного, яка віддає данину 50-літтю Акту Соборности Українських Земель (в центрі уваги її - заставка на зразок давніх рукописних орнаментів, де символічно єднаються навколо Тризуба Галицький Лев і Київський Архистратиг). Не зникає це враження й далі, сторінка за сторінкою, аж до самого кінця. Добірний папір, фахово виконаний склад і друк матеріалу, численні фотографії - все це аж просить, щоб висловити признання редакторові і друкареві за майстерну працю.

Цінний, корисний і цікавий також і зміст Календаря. У стандартній календарно-інформативній частині, яка звичайно рік-у-рік передруковується без великих змін, можна знайти покажчик державних свят в Америці та українських національних свят і пам'ятних днів, перелік церковних свят, постів, всеїдних днів, днів поминання померлих та інші відомості з книг церковних приписів. Це все, безумовно, потрібне і важливе для кожного православного християнина. Але чим пояснить редактор Календаря, що в Америці вінчання відбуваються в нас майже без винятку по суботах, а в Календарі ясно написано: "Напередодні неділь і великих свят" вінчати не можна? (стор. 8). Якщо посилаєся тут на обставини тутешнього життя, які такого відступлення вимагають, тоді про це треба написати і пояснити, а не продовжувати подавати це, як непорушний закон. І ще одне побажання до цієї частини Календаря: варто було б подати також правила про вибір хрещених батьків, бо буває, що через незнання для цього важливого обов'язку нероз беруть осіб не-православного віровизнання або малолітніх.

Уставна частина Календаря, на нашу думку, цілком вистарчає для потреб наших вірних. Тут докладно перераховано усі свята, дні поминання святих, Євангельські й Апостольські читання, а також і подано деякі відомості про порядок святкових та надзвичайних Богослужень. На думку деяких священиків, потрібні докладніші інформації про церковний устав на даний рік, бо їм нероз доводиться шукати додаткових відомостей і пояснень по інших джерелах. Але в цьому випадку найкраще буде, якщо вони

самі подадуть свої конкретні пропозиції і побажання до редакції, яка їх напевне візьме до уваги в дальших виданнях. У нас же великий знак запитання в цій частині викликає твердження після дати 13 січня: "Кінець календарно-церковного року 1968-го". Чому? Початок світського року ми відзначаємо 1-го січня за новим стилем, і немає потреби його переносити на старий стиль (не святкуємо ж ми за старим стилем Дня Незалежності, Шевченківських Днів, Свята Героїв і інших національних - не-церковних - пам'ятних днів?) А церковний рік починається, як відомо, 1 вересня за старим стилем, про що й Календар ясно зазначає у відповідному місці.

І ще одне зауваження. Серед імен святих у Календарі рік-у-рік бачимо Алексія, Александра, Андрея, Николая, Тимофея, Слену, Скатерину. Зустрічаємо "убієніє", "навечеріє", "сиропитателя". Чому соромитись своїх українських відповідників і непотрібно вживати ці дивовижні і неприродні для нашої сучасної мови слов'янізми? Чи, може, Олексій, Андрій, Миколай або Катерина для декого ще й досі "по-мужицькому" звучать? Зрештою, чому Андрій Критський (стор.14,16), але Андрей Первозванний (стор.39)?

Далі в Календарі йдуть списки Керівних Органів Церкви, докладні відомості про парафії та адресар духовенства УПЦеркви в США та в інших країнах. Те, що наш Календар з року в рік містить ці інформації - це велика заслуга редакції. Бо і справді, для людини, яка хоче знати щось про ту чи іншу парафію, або має до неї якусь справу, або шукає загублених знайомих, або подорожує, або просто цікавиться, що робиться в інших - це просто неоціненний скарб. Шкода тільки, що не подано адрес членів Керівних Органів Церкви та організацій при ній. Невже всі листи до них треба посилати через Консисторію? Кажуть же, що вона й так по самі вінця завалена працею...

У відділі, присвяченому нашій парафії (стор. 48) перераховано повністю всіх членів Керівних Органів, провідників організацій та учителів Парафіяльної Школи (відомості з літа 1968 року). Бачимо, проте, що в Контрольній Комісії є такий чоловік, що зветься Є.Филипів, а в Школі - Є.Филипович. Бідний наш Женя! Хто ж він справді такий? Припускаємо також, що наші гості-відвідувачі з-поза Бофало можуть мати проблему, коли шукатимуть нашу церкву, бо ж Комо Парк Бульвар тягнеться не одну милю, а числа будинку в Календарі немає. Добре, як почнуть з Юніон Ровд та уважно дивитимуться на кожний будинок...

(Закінчення буде)

ДАР УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ

З приємністю та подякою повідомляємо, що Головна Управа УРСоюзу надіслала на Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова" 10.00 доларів. Робітничий Союз уже не раз обдаровував нашу громаду своїми щедрими дарами, призначеними на розбудову нашого релігійно-культурного життя, на Парафіяльну Школу тощо. Подарунок на Пресовий Фонд ще раз стверджує, що Український Робітничий Союз підтримує всі прояви українського життя на чужині і дбає про їхній розвиток. Цього, звичайно, не можна сказати про американські асекураційні компанії, мета існування яких - виключно бізнесова. Отже, треба, щоб і ми якнайбільше підтримували свою організацію і ставали її членами. Всі відомості про те дасть зацікавленим п. Т.Рудай - або особисто, або телефонічно (884-2132).

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 5 березня):

На Будівельний Фонд:

Андрійчук Сергій і Анна 34.00 (разом 400.50)
Олійник Олександр і Марія 30.00 (" 150.00)

На Коляду пожертву на 5.00 доларів склав п. Іван Панченко.

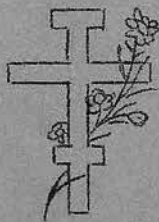
ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 10 (37)

16 БЕРЕЗНЯ 1969

Рік 2

БІЛЯ ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

На безлюдному роздоріжжі стоїть почорнілий від віку хрест. Розп'ятий Спаситель на ньому звів до неба Свої страдницькі очі, а потріскані уста немов ось-ось промовлять останню молитву: "Боже мій, Боже мій, нащо Ти Мене покинув?" Постає на хресті – це звичайна різьба, але скільки уміння і душі вклав у неї невідомий майстер! Здається, що це – зовсім не твір релігійного мистецтва, а справді страждає за нас Богочоловік Христос.

Колись цей хрест позначав якраз середину дороги між двома містами. Подорожні, за тих давніх часів, коли ще не знали авт, неодмінно зупинялися на цьому місці, з полегшею зітхали ("От уже й до половини дійшли, слава Богові"), побожно хрестилися, відпочивали трохи і з новими силами рушали в дальшу дорогу. Сьогодні сумно й самотньо стоїть на безлюдному роздоріжжі почорнілий хрест. Зовсім недалеко по широкій асфальтовій стрічці модерної суперавтостради летять із шаленною швидкістю тисячі авт. Ні одне з них не спиняється біля колишнього місця відпочинку стомлених подорожніх. Зрештою тут навіть не можна зупинитися ані **трішки** швидкості зменшити не дозволено... То ж хрест лише на одну коротеньку мить з'являється в полі зору пасажирів невиразною чорною рискою, щоб відразу зникнути і залишитись далеко позаду.

Ця картинка, взята з життя, символічно і дуже правдиво змальовує те, що робиться в сьогоденному світі. На ньому багато легше стало жити в порівнянні навіть не з дуже давнім минулим. З появою сотень механічних робітників – найрізноманітніших машин і приладів – зникла потреба чорної фізичної роботи для задоволення щоденних потреб. Мало кому доводиться рубати тепер дрова чи воду носити з криниці, щоб їжу приготувати. А це ж – тільки один приклад! Машини заступили фізичну силу і в ділянках виробництва, і в сільському господарстві, і в транспорті. Одним словом – легше тепер життя, а через те і вільного часу мусіло б бути значно більше, і спокою, і щастя людського.

Але чи справді це так? Чи задоволена тепер людина, коли вона підкорила собі сили природи і примушує їх працювати на себе, а сама лише гудзики у своїх винаходах натискає – накази дає? Воно начебто так і повинно було б бути: живи, людино, розкошуй у своїх надбаннях, тяжкої праці і горя не знаючи! Та на ділі виходить зовсім інакше. Немає спокою серед людей. Мало хто може щиро сказати, що він – по-справжньому щасливий. Бачимо, як людським розумом заощаджений час безоглядно розкидається людськими пристрастями. Іде він на постійну погоню за чимось. "Більше, більше, більше!" – чуємо гамірливі невпинні хори навколо нас. Більше грошей, більше майна, більше розваг, більше цього, більше того... і так до безконечности.

В погоні за цим "більше" люди не раз перелітають через життя і навіть не встигають побачити його. Справді наче через вікно швидкісного авта, мчить повз них наш світ з усією його красою, наче беззмістовний калейдоскопічний фільм. То ж немає їм часу зупинитися біля хреста, який колись давав утіху поколінням наших предків. А багато хто і бачити не хо-

че його. На наших очах занепадає вжиток цього символу спасіння людства. Де подівся, наприклад, звичай носити (і ніколи не скидати) натільні хрестики? От купить його хрещений батько для свого хрещеника чи хрещениці, покрасується він на дитині під час таїнства та й зникає – може назавжди – в темряві подарункової коробки... Де поділося – поза церковними Богослуженнями – хресне знамення і благословення священика? А хрести поза церквами і церковними будівлями? Боже борони! Ось наприклад, коли група побожних мешканців міста Юджін у стейті Орегон на свої власні гроші поставила на горі в парку і зобов'язалась утримувати великий, з електричними лампочками, хрест, зразу піднесли голоси протесту, справа опинилась в суді, опозиція виграла, і хрест зник.

Чому? А тому, що у своєму самообожнюванні земна людина боїться хреста. Боїться пригадати Спасителя, Який страждав на ньому. Боїться, що вигляд ран Христових, завданих Спасителеві гріхами ВСЬОГО людства, розбудить приспане сумління, і воно знову заговорить та докорятиме за безоглядність, пожадливість, жорстокість, самолюбство, ледачість, байдужість. То ж і летять оті вічно неспокійні мільйони людей автострадами життя, не спиняються, аж поки раптово не обривається їхня шаленна мандрівка, і вони може вперше зустрічаються з Хрестом Господнім. Тільки вже не бачать його, бо виростає він вже на місці їхнього вічного спочинку...

Дехто нарікає на те, що Церква занадто обмежує життя людини своїми правилами, зокрема постами. Вважають їх непотрібними пережитками минулого. Католицька Церква навіть пішла на руку цим незадоволеним і майже зовсім скасувала постові обмеження. Чи й нам, православним, того домагатися? Чи й нам прагнути, щоб кожного дня було дозволено усе, щоб усі дні року були однакові-однаковісінькі?

Коли б так сталося, то й ми приєдналися б до тих незчисленних, нібито щасливих, але насправді розгублених сучасних подорожніх, які безцільно поспішають до безцільного кінця. То ж нам треба тільки радіти треба, що Православна Церква зберегла споконвічні пости. Вони служать для нас тим самим, чим для автоводія на автостраді є напис "DETOUR". Ми на певний час з'їжджаємо з бурхливої дороги, що нею звичайно летить наше життя, на дорогу бічну. Швидкість зменшується. Невигідно? Незручно? Довше їхати? Нехай може й так. Зате з вікон сповільненого авта ми можемо побачити те, чого раніше не встигали зауважити: чудові краєвиди, красу природи, незнайомі містечка, цікавих людей. Те саме стається і в нашому духовному житті під час Великого Посту. Ми можемо більше часу віддати на те, щоб подумати над своїм життям. Яка його мета? Чи варті чогось оті безконечні перегони життєві? Чи, може, ми недобачаємо за ними того, що може принести справжнє щастя?

На оцій бічній, духовній дорозі ніхто не може нам заборонити символічно зупинитися біля хреста Господнього на порожньому роздоріжжі. Стати біля нього, порівняти наші недавні перегони на життєвому шляху із спокоєм постових днів, заглянути у свою душу і подумати: "А як же далі?" Чи знову – до того порожнього гріховного життя, де намає навколо ні краси, ні спокою, ні мети; чи й далі – спокійною, благословенною дорогою, яку показував людям за Свого життя на землі Спаситель Христос?

Свята Церква наша завжди нагадує нам про ці дві дороги життя і закликає нас вибрати ту, яка не кінчається на землі, а й веде у блаженну вічність. З особливою силою цей вибір стоїть перед нами сьогодні, коли у третю неділю Великого Посту у храмі Божому виноситься для поклоніння Господній Хрест. Але що вибрати – то вже залежить ТІЛЬКИ від нас самих.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ СВЯТКУВАННЯ

Сьогодні, відразу після Богослуження, буде відправлено панахиду за спокій душі Великого Кобзаря України, Т.Г.Шевченка. Урочиста академія, з

участю парафіяльного хору, жіночого вокального ансамблю, вокальної групи "Троянди", учнів Парафіяльної Школи; доповіддю Ол.Воронина та деклямаціями розпочнеться в парафіяльній залі о 3-й годині по полудні. Просимо до численної участі у вшануванні нашого геніяльного поета.

Треба з приємністю відзначити, що на святковий концерт, присвячений вшануванню пам'яті Т.Шевченка, минулої неділі в домі "Дніпро" прибула дуже велика кількість українців міста і околиць. Масово прийшли цього разу і наші парафіяни. Святкову доповідь, у якій вияснено було чому так любить і шанує Великого свого Кобзаря український народ, виголосив Ол. Воронин. Жіночий хор "Бурлаки", під керівництвом п. Юрія Лавріського, був справжньою окрасою концерту. Крім пісень на слова Т.Шевченка, хор виконав ще й цікаву жартівливу пісню "Ой, у саду", свого часу записану Шевченком. Учні старших класів Української Католицької Школи Св.Миколая дуже добре і з почуттям виконали монтаж твору Т.Шевченка "Іван Підкова", що включав деклямації і співи. Нарешті, на особливе відзначення заслуговують учні тієї ж Школи Уляна Гаврилук і Андрій Пришляк, які виконали поему Спиридона Черкасенка "Як Тарас ходив до залізних стовпів". Одягнуті в убрання українських сільських дітей, на фоні українського краєвиду, молоді виконавці справді робили враження, ніби це маленький Тарас і Оксана у степу розмовляють.

Святковий концерт залишив у присутніх приємне враження і треба сподіватись, що українці нашого міста й надалі підтримуватимуть свою участь і присутністю такі загально-національні імпрези.

З ДІЯЛЬНОСТІ НАШОГО СЕСТРИЦТВА

Починаючи з першої неділі Великого Посту, Сестрицтво Св.Ольги влаштовує для наших парафіян і гостей пісні обіди. Відбуваються вони відразу після Богослуження. Ті, що залишалися на ці обіди, напевне можуть багато прихильного про них сказати. А хто ще не пробував - нехай неодмінно залишиться сьогодні, а тоді вже мабуть і на другий раз захоче! Страви смачні, ціна - дуже уміркована, а прибуток іде на поповнення каси Сестрицтва, що потребує грошей для розвивання дальшої праці. Крім того, Сестрицтво просить усіх жінок нашої громади жертвувати або продукти або вже готові страви для цих обідів, бо кожний такий дар полегшує працю сестричкам і, очевидно, збільшує прибуток. У цій справі звертатися можна до будького з управи Сестрицтва.

На своєму останньому засіданні, Сестрицтво кооптувало ще одного члена до управи. Пані Анна Бублик стала культурно-освітнім референтом цієї організації.

Протягом найближчого часу, Сестрицтво планує влаштувати базар, на якому можна буде придбати багато речей домашнього вжитку та всякої всячини, що кожному придасться. Дещо для базару Сестрицтво вже має, але потрібно більше речей, отже управа Сестрицтва просить усіх парафіян жертвувати все, що можуть, для цієї мети.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ БРАТСТВА СВ.АНДРІЯ

У наступну неділю, відразу після Богослуження й обіду, відбудуться річні Загальні Збори Братства Св.Андрія Первозванного. Буде вибрано нову управу та намічено плани діяльності на майбутнє. Усіх членів Братства та парафіян, які хотіли б взяти участь у праці цієї організації, просимо взяти активну участь у Зборах.

НА ДОПОМОГУ ЗАЛИШЕНЦЯМ

З доручення Консисторії нашої Церкви, сьогодні під час Божественної Літургії буде проведено збірку на допомогу залишенцям в Європі. Нам, що

живемо у достатках американського життя, може навіть тяжко уявити, щодесь є самотні, хворі або старістю знесилені люди – наші брати і сестри по крові й вірі, – які навіть мріяти не можуть про те, що ми маємо тут. Щороку наша Церква посилає їм Великодній дар на знак того, що ми про них пам'ятаємо та щоб принести хоч краплинку радості у їхнє злиденне життя.

Широ відгукнімося на заклик нашої Церкви і допоможемо цим бідним своєю щедрою пожертвою!

КАЛЕНДАР

(Закінчення)

Шкода було, дивлячись на численні фотокартки з життя Церкви тут і закордоном, не бачити ані однієї з нашої парафії. Але тут уже винуватити немає кого, тільки себе самих. А на наступний рік обов'язково треба буде щось послати – нехай і інші побачать, які ми!

Про духовно-історично-літературну частину Календаря скажемо коротко: її варто перечитати всю! Тут знайдемо надзвичайно цінні статті, які напевне принесуть кожному не тільки багато цікавого і ще невідомого, а може й будуть джерелом для роздумування та духовного зросту. Статті і нариси богословські, історичні, літературознавчі, мистецтвознавчі й біографічні; спогади з минулого – у Календарі все це можна знайти!

Дуже добре, що велику статтю-бесіду присвячено священству і змалювано в ній ідеал пастиря. Той, хто прочитає "Слідами Христа Чоловіколюбця" Прот. Миколи Федоровича, напевне вже не матиме сумніву в тому, хто гідний, а хто недостойний носити високий, Богом даний, сан священства. Для нашої парафії, яка зовсім недавно переживала тяжку кризу якраз у зв'язку з цим питанням, висновок у цій статті особливо цінні. А, прочитавши статтю цього ж достойного автора про "Наші церковні проблеми й недоліки", може не один задумається над ними і щось зробить, щоб, разом з іншими, їх хоч частково усунути.

Багато цінного й цікавого матеріалу знайдемо у великій статті проф. В.Завітневича про І.П.Котляревського. Добре, що не забули пом'янути Батька нашої літератури в 200-ті роки народження. Але – і то дуже велике АЛЕ! – чому ні слова не згадано про Св. Київську княгиню Ольгу, з дня смерті якої минає якраз тепер 1000 років? На нашу думку, треба було не тільки велику частину Календаря присвятити цим визначним роковинам, а й цілий рік зробити ЮВІЛЕЙНИМ РОКОМ, із спеціальними імпрезами, доповідями, виставами... Але це вже інша тема.

На закінчення – загальний висновок про Календар: хоч і запізнився він цього року, але варто було його чекати! Треба тільки сподіватися, що наступний буде ще кращий і прийде своєчасно!

ЯК СТАТИ ЧЛЕНОМ ПАРАФІЇ

Мова йде про дітей наших парафіян, яким минає 18-й рік життя. Згідно із парафіяльним Статутом, вони стають дійсними і повноправними членами громади автоматично. Якщо вони працюють, то повинні сплачувати членські вкладки в розмірі по 2.50 на місяць (одружені) і по 2.00 (самотні). Якщо вони не працюють, а ходять до школи, сплата членських вкладок їх не зобов'язує, аж доки не дістануть роботи. У такому випадку вони мусять подати до Парафіяльної Ради заяву про звільнення від членських вкладок. Однак, вони мають усі права, як і інші парафіяни.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

Панченко Іван і Ніна

25.00 (разом 766.00)

ПАРАФІЯ СЯТОЇ ТРОЦІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В БОФАЛО-ЧІКТОВАГ'А

ВШАНОВУЄ ВЕЛИКОГО КОВЗАРА УКРАЇНИ

ТАРАСА ГРИГОРОВИЧА ШЕВЧЕНКА

У Р О Ч И С Т О Ю А К А Д Е М І Є Ю

ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ 16 БЕРЕЗНЯ 1969 РОКУ В ПАРАФІЯЛЬНІЙ ЗАЛІ

П Р О Г Р А М А

1. "Заповіт" _____ Хор Парафіяльної Школи
"Думи мої"
2. Святкова доповідь _____ Олександр Воронин
3. "Шлях до слави" - монтаж _____ Учениці Парафіяльної Школи
4. "Чорна хмара з-за лиману" _____ Збірні деклямація учнів Парафіяльної Школи
5. "Поклін тобі, Тарасе" _____ "Троянди" - вокальна група дівчат
6. "Село! І серце одпочине" - _____ Учениці Парафіяльної Школи
монтаж
7. "Заросли шляхи тернами" _____ Зірка Чмола
8. "Учітєся" _____ Жіночий вокальний ансамбль
"Перебендя"
9. "Розрита могила" _____ Ліда Стеценко
10. "І мертвим, і живим, і не- _____ Д-р Василь Дмитріук
народженим землякам моїм
моє дружнєє посланіє"
11. "Реє та стогне" _____ Церковний хор
"Така її доля"
12. Український національний гімн.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 11 (38)

23 БЕРЕЗНЯ 1969

Рік 2

БУДЬМО ВИТРИВАЛІ!

Після Хрестопоклонної Неділі, ми перейшли вже до другої половини Великого Посту. Тільки три тижні відділяють вже нас від світлого радісного свята Воскресіння Христового. Але Свята Церква наша закликає нас не зупинятися на пройденому шляху, а ще збільшити свої зусилля, щоб не втратити здобутих досі духовних надбань та достойно зустріти Воскреслого Спасителя.

Подвиг Великого Посту нелегкий для християнина, як нелегкий і всякий шлях, що веде до добра, істини й досконалости. І не тільки тому, що ми повинні в цей час підпорядковуватися різним обмеженням, що їх накладає у Великий Піст Церква. В цей час, коли людина широко охоче стає на шлях постового подвигу, вона особливо відчуває спокуси, які їй ставить на дорозі до праведности ворог людства – диявол. Ці спокуси у час посту великою мірою зростають. Недаремне приказка говорить, що "де Бог будує Церкву, там і диявол ставить свою капличку". Тобто, де тільки починається добре діло, де людина хоче широко піднятися з-понад свого сірого буденного земного життя до досконалости і зросту в Богові, там починаються негайно протидії і спокуси диявольські.

І це не тільки тепер. Диявол вніс заколот навіть у світ безтілесних ангелів, підбурив частину їх проти Бога і відірвав від Нього, зробивши їм темними слугами свого царства. Він прийшов і до досконалих по природі і чистих від гріха праотців – перших людей у раю, і примусив їх усумнітися у доброті і правдивості Бога та спонукав їх до гріха і падіння. Цей самий диявол не спинився навіть перед тим, щоб спокушати (звичайно, зовсім даремно) навіть Сина Божого – Богочоловіка Христа, коли Він, після хрещення у водах Йорданських, пішов у дику Синайську пустиню, щоб у пості й повсякчасній молитві підготувати свою людську природу до місії, що перед Ним стояла.

Всі ці спокуси повсякчасно стоять і перед нами, а особливо ж під час Великого Посту. І перед нами стає диявол і питає, як Єзу у раю: "А чи справді Бог заборонив їсти з усіх дерев раю?" Чи справді так треба дотримуватися того посту? Коли перед нами стоїть вибір: користь матеріальна або добро нашої душі, чи не спокушає диявол вибрати те перше? Чи не відтягає нас від молитви, від діл милосердя, від самоудосконалення, від щирости і ревности у виконанні Святого Посту? Чи не спонукує нас, коли ми вже постимо, хвалитися тим перед людьми, щоб вони, у свою чергу, нас хвалили? Чи, коли робимо діло милосердя або взагалі якесь добре діло, не спокушає нас потопити користь із того доброго діла у славословіях того доброго вчинку? Нарешті, чи не спокушує він нас до зла, прикриваючи це думкою, що для досягнення добра – всі засоби – добрі?

Не дивуймося, коли зустрічаємося із спокусами. Не зневірймося і не відчаймося, коли тяжко з ними боротися. Не говорімо: коли ангели не встояли, то як же ми?

Сьогодні у Святому Євангелії говориться про чоловіка, який був опанований злим духом. Навіть апостоли не могли його звільнити від цього страшного нещастя, але Христос сказав, що це можуть зробити "піст і мо-

литва" (Мк.9,16-29).

Тому ці останні тижні Великого Посту ще більше присвятімо Богові, молитві-розмові з Ним, ділам милосердя й добра, що без них немислимий ніякий піст. Боротьба може бути тяжка, і сили здаватися немічними, але наша сила - Господь. Що ж "сіється в сльозах, у радості буде збиратися". У терпіннях пройшовши подвиг Великого Посту, в чистоті душі й неземній радості зустрінемо Переможця смерті і гріха - Воскреслого Спасителя і Бога нашого - Христа.

З ЦЕРКОВНО-БОГОСЛУЖБОВОГО КАЛЕНДАРЯ

В середу на цьому тижні, о годині 5.30 вечора буде відправлено Поклон з читанням канону Андрія Критського. Згідно з уставом, цей канон читається під час Великого Посту двічі: частинами протягом перших чотирьох днів першого тижня і цілком - у середу п'ятого тижня. Зміст його - глибокий жаль грішної душі з приводу безлічі провин її і щире розкаяння.

У п'ятницю, 28 березня, теж о годині 5.30 вечора, відбудеться відправа Акафісту до Божої Матері. Після того - сповідь дітей і молоді нашої парафії: і тих, що ходять до Парафіяльної Школи, і тих, що поза нею. Спільна сповідь наших дітей і молоді - це вже традиція нашої громади. Традиція добра, похвальна і варта, щоб її підтримувати й надалі. Дуже бажано було б, щоб усі прийшли до сповіді того дня увечорі, але якщо хтось із дуже важливих причин не зможе того зробити, то о.Володимир буде сповідати, як виняток, також і в суботу ранком, між 8-ю і 9-ю годинами. Початок Божественної Літургії - о годині 9-й.

Наступна неділя присвячена пам'яті преп. Марії Єгипетської - великої грішниці, яка пізніше щиро розкалась і присвятила решту свого життя на служення Богові. Життя її подає Св.Церква для прикладу і науки про те, який пагубний шлях гріховний і як можна з нього зійти та піти світлою дорогою заповітів Христових.

Цього року п'ята неділя Великого Посту припадає на день 30 березня, коли святкується день Олексія - Чоловіка Божого. На Україні цей день називали "теплим Олексієм", бо він уважався справжнім початком весни. З цим днем пов'язано багато народніх вірувань та звичаїв.

5-ого квітня о 9-й годині ранку буде відправлено Божественну Літургію. Це - так звана Лазарева Субота, під час якої згадується воскресіння з мертвих Лазаря (Ів.11,1-45). Увечорі того ж дня, о годині 5.30, відбудеться всенічна Вербної Неділі з роздачею традиційної верби.

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

Вперше від початку нашої будови, змінюємо заголовок цього розділу "Парафіяльного Слова". Робота і справді доходить до кінця, і повне закінчення будови - це вже справа лише недовгого часу. Церковне приміщення уже справді виглядає, як належить церкві. Постелено підлогу, стоять стіни іконостасу, повішено панікадила... На цьому тижні, треба сподіватися, буде поставлено і оздоблення іконостасу. Головна затримка за зовнішніми сходами до головного входу. Для того, щоб їх зробити, треба доброї теплої погоди, а на неї можна в цю пору року тільки надіятись - певності, звичайно немає ніякої. Як тільки сходи будуть стояти, можна буде до нової церкви урочисто увійти і починати там Богослуження.

Коли вже прийде до того історичного дня, добре було б, щоб кожний парафіянин, вперше переступивши поріг нового храму, приніс із собою якийсь подарунок для Церкви, як символ вдячності Богові за його допомогу в нашій праці. Також просимо всіх, хто ще не склав своєї пожертви Сестрицтву на красу храму, щоб зробили це якнайскоріше.

Будова школи також продовжується невпинно і поступово доходить до завершення. Проте, ще залишилося багато дрібних і кропітних робіт, які вимагають багато часу і праці. Ще раз звертаємося до всіх, хто тільки може, щоб приходили на будову при кожній можливості та спільними силами скоріше її закінчили.

НА ДОПОМОГУ ЗАЛИШЕНЦЯМ

Заповіджена на минулу неділю збірка на Великодній дарунок для старих, бідних і хворих братів і сестер наших, що залишилися в Європі, принесла загальну суму \$ 51.05. Гроші вже переслано до Консисторії нашої Церкви. Якби то так кожна з понад 90 парафій в Америці збрала принаймні стільки ж, то для багатьох із тих, менше щасливих за нас, Великдень був би справді світлий!

Усім жертводавцям - щира подяка.

НАЗВА ПАРАФІЯЛЬНОЇ ЗАЛІ

У попередніх числах "Парафіяльного Слова" ми закликали усіх наших парафіян, щоб подавали свої проекти назви залі, що ось стоїть уже понад рік, а й досі безіменна.

На наш заклик, маємо вже деякі відгуки, які починаємо друкувати починаючи від сьогоднішнього числа. Авторів назв не подаємо тут, щоб при остаточному виборі була повна об'єктивність. Список назв і авторів знаходиться в редакції "Парафіяльного Слова".

Досі надійшли такі назви:

"Запоріжжя"
 "Смолоскип"
 "Вечорниці"
 "Веселка"
 "Мрія"
 "Славута"

Хто ще?

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА НА МОГИЛІ ОЛЕКСІЯ ВОРОНИНА

В день "Теплого Олексія", 30 березня, 80 років від дня народження Олексія Петровича Воронина (О.Кобця) відбудеться посвячення пам'ятника на місці його вічного спочинку на цвинтарі Святого Матвія. Панахида і чин посвячення розпочнуться о годині 2-й по полудні. До участі в сумній відправі запрошуємо всіх друзів покійного.

Братство колишніх вояків І-ї Української Дивізії УНА та українські хори "Бурлаки" влаштовують у неділю, 30 березня, в Кляйнганс Мюзік Гол

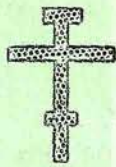
ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ

для відзначення 25-ї річниці створення І-ї Української Дивізії у Української Національної Армії та 10-ї річниці існування хору "Бурлаки".

Виконавці програми: заслужені солісти українських та чужинських сцен п-во Ія та Любомир Мацюк з Чикаго та українські хори "Бурлаки. Початок концерту о 6-й годині вечора.

Щиро запрошуємо всіх.

Управа Станиці Братства та
 Управа хорів "Бурлаки"

Уже під час друкування цього числа "Парафіяльного Слова", з Німеччини надійшла сумна вістка" про несподівану смерть Першоієрарха Української Автокефальної Православної Церкви, Блаженнішого Митрополита Ніканора.

Помер на 85-му році багатогранного, працювеного життя, що з нього 58 років віддав на служіння Богові і Православній Церкві свого народу. Народився він 9 серпня 1883 року в селі Мізові на Ковельщині в духовній родині Абрамовичів. На священника рукоположений 23 жовтня 1910 року. Брав активну участь в українському церковному й національно-громадському житті. В 1921-ому році, з ініціативи о.Н.Абрамовича, відбувся в Почаївській Лаврі Єпархіяльний З'їзд, який висловив волю українців Волині про українізацію церковного життя в їхній єпархії. Головою З'їзду був обраний о.Н.Абрамович, який під час З'їзду відправив першу Службу Божу українською мовою в Почасві. Праця над розмосковленням Православної Церкви на українських землях під Польщею викликала спротив вищої церковної влади, і о.Н.Абрамович та інші борці за українізацію зазнали переслідувань. Під час другої світової війни, коли виникла конечна необхідність організації церковного життя на Східній Україні, першою і головною передумовою цього було створення українського єпископату. 9 лютого 1942 року в Пінську відбулася хиротонія Архимандрита Ніканора на Єпископа. Відтоді, спочатку як вікарій Адміністратора УАПЦ на Східній Україні, пізніше як заступник Митрополита Полікарпа на еміграції і, нарешті, як Першоієрарх УАПЦеркви, Владика Ніканор всі свої сили, уміння і здібності присвячує праці на ниві Рідної Церкви.

Працював, як Архипастир, адміністратор і науковець-богослов, аж до часу, коли тяжка хвороба серця не прикувала його протягом останніх місяців до ліжка.

На почесному реєстрі відданих працівників Української Православної Церкви, починаючи з глибини нашої церковної історії, Блаженніший Владика Митрополит Ніканор займе одне з найбільш почесних місць. Вічна йому пам'ять!

НЕ ЗАБУЛИ ПОМ'ЯНУТИ

Цьогорічне Шевченківське свято у нашій парафії було і звичайне, і незвичайне. Звичайне – тому, що програма його була стандартна: доповідь, деклямації, співи. Звичайне і тим, що, на жаль, традиційно почалось аж на пів години пізніше від заповідженого часу (цієї традиції варто було б нарешті вже позбутися...). Незвичайне ж було це свято тим, що в ньому взяла участь не тільки Парафіяльна Школа, як це у нас робилося принаймні останні пару років, а ВСЯ ГРОМАДА: дорослі, молодь і діти. Так воно, правду кажучи, і мусіло б завжди бути, і тому добре, що ми до цього повертаємося.

Коли перед парафіянами і гостями, що заповнили парафіяльну залю, відкрилась завіса, на сцені стояв у всій своїй красі хор нашої Школи. З ним – великий портрет Батька Тараса, чудово удекорований мистецькою композицією нашого талановитого Володимира Квартирука. З дитячих уст полинули слова "Заповіту", а потім пісні "Думи мої". Принишкла зала слухала уважно, з почуттям глибокої пошани до найбільшого Сина України.

Доповідь, виголошена Олександром Воронином, була присвячена почуттям любови, ненависти і всепрощення в житті і творчості Т.Г.Шевченка. Щедрі цитати з творів великого поета ілюстративно доповнювали думки доповідача.

Поза програмою (бо зголосилися до участі уже під час академії) виступили з деклямаціями віршів Шевченка маленькі учні Парафіяльної Школи Ігор Опанашук і Оксана Бідна. Слова Великого Кобзаря особливо зворушливо звучать, коли їх виголошують наші найменші, і присутні нагородили їх щирими оплесками. Не менш приємне враження зробили і деклямації-монтажі "Чорна хмара з-за лиману" (виконавці: Віктор Закусило, Юрко Закусило, Василько Потієнко, Василько Рудай і Віктор Щербак) та "Село! І серце одпочине..." (виконавці: Наталка Дмитріук, Зіна Дмитріук, Ліза Іваненко, Рая Іваненко, Ліза Маковська, Ліля Опанашук, Надя Остапчук і Лена Побивайло).

Можна без перебільшення сказати, що деклямацію "Заросли шляхи тернами" виконала Зірка Чмола просто як професійна, добре вишколена і досвідчена артистка. Вона вклала глибину почуття в кожне слово цієї думи-скарги Шевченка з далекого заслання, а її молодий і красивий голос, який вона безперечно унаслідувала від своєї мами, звучав широко і переконливо. Чудово деклямувала "Розриту могилу" і п. Ліда Стеценко. Коли б на коротку мить забути, що ми – в далекій Америці; коли б на сцені було українське село чи взагалі український краєвид – ілюзія була б повна. Можна було б повнотою відчувати себе на Рідній Землі і слухати, як Мати Україна плаче над своєю тяжкою долею. Цим талановитим декляматоркам треба висловити признання і сподіватися, що будемо чути їх у нас частіше.

Віriamo, що кожен раз почуємо ми і нашого найстаршого декляматора – незаступимого і неповторного д-ра Василя Дмитріюка. Минає рік за роком, а в його подивугідній пам'яті зберігається кожне слово, кожний вираз та інтонація монументального "Послання", "Кавказу", "Сну" та інших геніальних творів Тараса Шевченка. Кажуть, що достойний доктор знає напам'ять усього "Кобзаря". Цього твердження покищо ми не могли перевірити, але, знаючи його феноменальну пам'ять, не дивувались би, якщо то справді було б так. "Послання" в інтерпретації д-ра Дмитріюка звучало і цим разом так, як Шевченко й написав його: сильно, палко і переконливо. Дуже добре було б, коли б ми частіше читали і передумували цей величний твір.

Це – деклямації. Музично-хорову частину заповнили нам завжди готові і завжди чудові своїм виконанням "Троянди" і нова мистецька одиниця в нашій парафії – Жіночий Вокальний Ансамбль. На жаль, з дев'яти "Тро-

янд", які були при організації вокальної групи, залишилося тільки шість (Ніна Закусило, Сузанна Маковська, Оля Мельник, Ліда Остапчук, Оленка Потієнко і Ліза Шрамель). Кажуть, що ці шість – нерозлучні і зовсім "певні", так що майбутнє вокальної групи забезпечене. При тому, хоч кількісно ця група зменшилась, але якісно продовжує зростати. Доказом цього був і виступ їхній на цьому святі, де вони дуже гарно виконали музично-хорову поему "Поклін тобі, Тарасе". Жіночий Вокальний Ансамбль (назви для себе вони ще не придумали, бо тільки-тільки організувалися) складався на Шевченківському святі з семи обдарованих добрими головами наших парафіянок: Надії Лобур, Люсі Ляшук, Валентини Маковської, Ганни Остапчук, Уляни Петручок, Таїси Потієнко і Ліди Стеценко. Пізніше склад їх має зрости до дев'яти. Ця багатообіцяюча мистецька група зробила добрий свій дебют, виконавши Шевченкове "Учітеся" і "Перебендя". Саме під час їхнього виступу вперше зазвучало в нашій залі наше нове фортепіано, на якому акомпанювала співакам панна Аля Ткачук.

Ця багата і цікава програма свята, присвячена нашому Великому Кобзареві мала закінчитися виступом Церковного Хору. Дві точки було зарезервовано для нього у програмі після того, як хористи пообіцяли, що візьмуть участь у святі. На жаль (і це вже не перший раз) обіцянка так і залишилась обіцянкою. Замість того, всі учні Парафіяльної Школи на сцені, а присутні в залі єдиними устами проспівали український національний гімн.

НОВЕ ПРИДБАННЯ НАШОЇ ГРОМАДИ

Фортепіано марки "Болдвин", що зробило свій дебют під час Шевченківського свята, було куплене з ініціативи Парафіяльної Школи, що пожертвувала на цю мету \$ 315.00. Загальна вартість цього цінного інструменту, потреба якого гостро відчувалась після нашого переїзду до Чікаго, складає (разом із покривалом) \$ 725.00. Тому, що фортепіано – це власність усієї громади, добре було б, щоб до Парафіяльної Ради, яка вирішила покрити частину решти вартості, приєдналися і наші церковні організації, як Сестрицтво і Братство та своїми пожертвами спричинилися до швидкого розрахунку з крамницею. На фонд сплати за фортепіано було передано прибуток (добровільні пожертви) із Шевченківського свята в сумі \$ 55.60. Молодецький Гурток УРСОюзу при нашій парафії має намір зробити це саме із прибутком із першої своєї забави, що відбудеться відразу після Великодніх Свят.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 19 березня):

На Будівельний Фонд:

Нечипорук Семен і Марія	15.00 (разом 320.00)
Позиняк Володимир	20.00 (" 125.00)

<u>На Коляду:</u> Гончар Мусій і Олена	5.00
Маковський Петро і Валя	5.00

На Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова" переслав із сонячного Маямі \$ 5.00 наш колишній настоятель о. Архимандрит Святослав. Написав при цьому, що незабаром переїжджає на постійно до Чікаго, де очолить парафію Св.Софії. Отже, хто збирався їхати до Маямі, а ще хоче там застати о. Святослава – нехай скоріше поспішає до аеропорту!

За всі пожертви – щире СПАСИБІ!

ВЕЛИКОПОСТОВІ ОБІДИ відбуватимуться аж до Великодня кожної неділі. Сестрицтво дякує тим, хто відгукнувся на їхній заклик і склав свої пожертви харчами та грошима на влаштування цих обідів, і просить усіх жінок і далі підтримувати своїми дарами цю корисну справу.

РОЗДАЙСЯ, МОРЕ - ЖАБА ЛІЗЕ!

(Сатира з життя)

Далеко на середині лісу було маленьке озерце. Серед літа блищало воно на сонці, мов дзеркало, а вода в ньому була тепла та тиха. Любили це озерце звірята, що мешкали в цьому лісі. Щоранку і щовечора прибігали напиться водички або й скупатися часом в задушливу пору. Любили його й люди. Дехто приходив рибку полякати, дехто - стружені довгою мандрівкою ноги помочити, а дехто - отак просто... помріяти.

Славне це озеро було тим, що в цьому затишному куточку здається з цього світу позбиралися сюди жаби. А тому, що цей рід відомий своєю музичною здібністю, то з ранку до вечора було чути цілі симфонії, хорові співи, а часом і дуети. Тільки почне сусідка ранком тоненько: кум-кум, а вже інша відзивається: ква-ква, а за ними й цілий хор підхоплює цю мелодію і... пішло!

І так кожен день.

Весело і дружно жили всі між собою. Нічого не бракувало їм. В гушавині лісу водилося багато комарів та мух; високі дерева захищали озерце від посухи, а віддаль від головної дороги давала спокій. Довго так було. Раділи разом, сумували разом.

Аж нарешті одного дня щось сталося. Великі птахи з жахливим гуркотом почали перелітати над тихим лісом і наводити такий жах на бідних жабок, що часом доводилось тільки крадькома висунути голову з води, а вже щодо полювання на комарів та мух, то годі і мріяти! Доводилось голодувати. Змінилось спокійне життя на якесь інше, досі незнане нашим жабкам. Химерні птахи все більше й більше турбували ліс.

А згодом з'явилися і люди. Якісь інші вони були, не такі спокійні й привітні, як ті, що перше приходили. І розмовляли не про те. Тісно їм було тут в затишку, в лісовому спокої. Все тягло їх кудись на більші простори, інші краї, великі води. Розповідали один одному, які гарні ліси є десь, які гарні палаци, і що є десь багато-багато води, і не стоїть вона тихо, як тут, а все переливається могутніми хвилями. Казали, що зветься та велика вода морем. Живе в ньому багато різної та гарної звірини, а все дно вкрите чудовими коралами й химерними водоростями.

Слухали жабки і дивувалися. Чи то насправді воно так десь є? Люди мінялися: одні приходили перелякані, інші - задоволені, але мова все про те саме. Зацікавило, нарешті, і спокійних жабок - як би то побачити все те чудо! Довго радилися. Сумно було покидати рідне болото і йти в чуже й незнане. Та і як?

Аж ось одного сонячного ранку прийшло їх двоє. Посідали, тихо щось пошепки радилися, розстелили велике полотно і водили по ньому пальцями, дивились на химерну, дивну скриньку, з якої часом виходили дивні звуки, і знову щось пошепки радились. Нарешті, задоволені повставали і перейшли до берега озерця. Поскидали сорочки, почали хлюпатися водою, мити руки, ноги і, здається, забули за цілий світ.

В цей час відважна старша жаба, з острахом оглядаючись навколо, при-скакала близько до скриньки і зацікавлено почала її оглядати. Багато-багато гудзиків, якась стрілка... страшно! А ще страшніше - це те, що кожної хвилини ця скринька може наробити багато галасу...

Але жабка була старша і дуже цікава. То ж і вирішила вона будь що будь, а сховатися десь і піти з цими людьми та побачити всі ті чудеса, про які за останній час так багато чула. Щось підказувало їй всередині:

тепер або ніколи! Ще раз перелякано оглянулася, напружилася, зробила великий скок наперед і опинилася біля чогось, що мало мішечок. Залізла і, майже непритомна, притулилася в куточку. Серце страшенно стукало, в очах потемніло, але думка підказувала одне: "Я... я перша побачу всі ті чуда і оту велику воду, не таку, як це мале, заболочене озеро! Аби тільки швидше!"

Саме в цей час наші мандрівники скінчили купатися, сміючись позбирали порозкидані речі, взяли скриньку і пішли. На краю гушавини стояв великий птах. Вони зайшли до нього, і за хвилину він з гуркотом піднявся догори. Ще страшніше зробилося жабці. Тремтячи, вона висунула з мішечка голівку і ще раз глянула вниз. Вона побачила рідне болото, ліс і озерце, що тепер здавалось уже зовсім маленьким загубленим дзеркальцем. Страх і цікавість огорнули її. Почала мріяти, як то вона перша побачить велику воду, знайде нових знайомих і скаже їм, що і вона належить до їхнього роду! Отак і не зчулася бідоласна, як задрімала.

Розбудив її знову якийсь поривистий гуркіт і гамір людей. О, лихо! За все своє жаб'яче життя вона не бачила їх стільки! Двоє, що прилетіли, повискакували з птаха, кинули свої речі на траву і почали весело вітатися з іншими. Здавалось, зовсім забули за свої речі.

Трохи опам'ятавшись, жабка почула десь недалеко запах води і згадала, що вже таки давненько нічого не їла і не мочила у воді своєї шкірки. Серед гамору і сміху, на неї ніхто не звертав жодної уваги. Розглянувшись навколо, вона побачила велике чудо. Скільки оком не глянь – вода, безконечна вода! Так оце ж і є те море! Горда, що вона, а не хтось інший, перша побачила його і перша скуштує усіх морських благ, жабка пишно надулася, квакнула і помалу підлізла до берега.

Море шуміло хвилями об пісок, одна хвиля змінювала іншу, ніби дражнячи жабку. Вона ще раз скочила, гордо подивилася навколо, набрала повітря в груди і квакнула: "Роздайся, море – жаба лізе!" З цими словами шубовснула в воду. Але о, лихо! Її шкірка почала корчитись від пекучої води, очі заливало сльозами, а язик пекло щось гірке і солоне. Ще не встигла вона опам'ятатися від цього, як її підхопила велика хвиля, піднесла високо вгору і з великою силою гетнула її об щось тверде і колюче.

Сонце пекло немилосердно, все тільки було, як в огні. Згадалося їй рідне болото, тихе озерце, рідні жабки-сусідки в ньому... Шкірка сохла щодалі то більше й більше. В легенях не вистарчало повітря. Жабка почала відчувати, як з кожною хвилиною залишають її сили і почала втрачати притомність...

З УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ

Орган Українського Робітничого Союзу, часопис "Народня Воля", повідомив у своєму останньому числі, що секретар 145-ого Відділу, наш парафіянин Тимофій Рудай, здобув перше місце по кількості присланих нових членів. Аж 25 осіб стали членами Союзу за його посередництвом. І це ще не все, бо, за словами п. Рудая, він має на своєму рахунку ще 9-х нових членів, які до списку ще не були подані. А все це – за неповний рік! Пана Рудая ми вітаємо з його досягненням і приспонуємо до його заклик до всіх наших парафіян, які ще не належать до Українського Робітничого Союзу, щоб ставали і вони його членами. Робітничий Союз не тільки видає цінні й корисні грамоти забезпечення, а й допомагає своїм членам на випадок потреби, підтримує потребуєчих студентів, дає великі кошти на культурно-національні та церковні цілі. Про різні вигоди, що їх мають члени Робітничого Союзу та про різні форми забезпечення ми будемо час-від-часу подавати інформації в нашому бюлетені. А тим часом, хто хоче вже тепер прислунатися до цієї вельми корисної організації, звертайтеся негайно до п. Рудая (884-2132), а він усе пояснить.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 12 (39)

6 КВІТНЯ 1969

Рік 2

ТРОХИ ПРО ВЕСНУ, ЗАЙЧИКІВ, EASTER І ВЕЛИКДЕНЬ

Не можна вірити тутешнім календарям. Кажуть вони, наприклад, що весна почалася в цьому році 20 березня. Нічого подібного! Щоправда, як і належалося, день тоді рівнявся ночі, а сонце світило наче довше і трохи веселіше. Але весна? О, тут почалась вона вже задовго перед тим!

Точніше, почалася вона в усій Америці, як і кожного року, 15 лютого, у день після "Святого Валентина". То нічого, що в багатьох місцевостях надворі все ще було заметене снігом, а колючий мороз заганяв людей до теплих приміщень. Дарма, що ще довго після того не можна було скидати з авт снігових шин, з будинків – подвійних вікон, а з себе – теплої зимового одягу. Дарма! 15 лютого на наших очах відбулася велика традиційна трансформація. З вітрин, прилавків і полиць зникли блискавично тисячі-тисяч великих і маленьких червоних сердець; зникли реклями і прикраси з такими ж серцями; поспішно сховалися (до наступного року) мільйони карток, що на всі способи закликали: "Be my Valentine!"

На спорожнілі місця з таким же поспіхом прийшла... весна. Тисячі яскравих квітів, зелень і барвисті, веселі кольори опанували миттю величезні вітрини крамниць, конкуруючи з безчисленними фігурками веселих зайчиків, курчаток, вивірок, пташок. Все це немов закликала заходити, дивитися і купувати:

адже ж ось – "весняний випродаж", а ось – "великий вибір весняного краму", а там – "остання нагода перед початком весни..."

Разом із настирливим нагадуванням про весну почало з'являтися, щоразу то частіше, слово "Easter". "Easter sales", "Easter fashions", "Easter hats", "Easter candy", "Easter bunnies", "Easter eggs", "Easter this", "Easter that", і так далі, і так далі. З часом це слово цілком опанувало пресу, радіо, безконечні реклями.

Коли б людина, яка зовсім не знає християнства ані західного світу, несподівано опинилась на вулиці американського міста дець протягом місяця перед "Easter", вона мабуть вирішила б, що "Easter" і "Spring" – це те саме. Подумала б, що це – велике свято весни, до якого люди готуються, купуючи собі новий, вишуканий одяг, запасаючись цілими горами шоколадних зайчиків, курчаток і яєчок та мріючи про найважливіший момент свята, що називається "Easter parade". Ще більше переконався б у тому він, той чужинець, коли б опинився у відділі, де продають святкові привітальні картки. Там, під загальним написом "Easter Cards", побачив би він багато сотень барвистих карток з тими ж зайчиками, квітами, яєчками, веселими дітьми, мальовничими краєвидами і незмінним побажанням – "Happy Easter!"

Правда, коли б придивився він уважно, то в одному куточку, серед безлічі цих карток побачив би він кілька інших, неподібних до більшості ані малюнком, ані змістом. На деяких – зображено якийсь символ: дві перехрещені палички, з яких сяє світло; на кількох інших – якийсь чоловік, що стоїть на колінах – ніби вночі – і молиться; а на одній або двох – той самий чоловік, але в довгому білому одязі і осяяний світлом. А вийшовши з того відділу, може побачив би чужинець, що серед маси святкового краму час-від-часу трапляється (найчастіше також із шоколяду зроблений) той самий перехрещений символ, а серед безконеичних реклям, що закликають купувати, зрідка можна зауважити і плакати з закликом "прийти до церкви у Велику П'ятницю від 12-ї до 3-ї години".

Це може навело б його на думку, що серед загального свята весни в Америці згадують ще й щось інше – якусь подію релігійного значення, але що та подія, мабуть, не відіграє такої важливої ролі, як головна ідея свята.

І справді, хоч би якими очима на це дивитися – чи чужинця, чи порівняно недавно прибулого, чи людини місцевої – не можна не бачити, що центральну подію Великодня-Easter'a тут цілком відсунуто набік. Відсунуто, бо тайна Воскресіння не має комерційної вартості: її не продаси, на ній не заробиш. Відсунуто з побоювання, що наголошування тайни Воскресіння може образити почуття тих, які в надприродне не вірять. Відсунуто, бо Воскресіння нагадує про гріх і зло, які довели до Хреста, а зайчики і яєчка не примушують думати і своєю невинністю й безтурботністю створюють ідилію щасливого весняного свята.

Ми повинні радіти, що традиції і звичаї Православної Церкви не затьмарюють центральної ідеї Великодня. Піст, Вербна Неділя, Страсний Тиждень і, нарешті, Великодня Ніч – все це пов'язане у нас єдиною метою: дати людині відчуття велику тайну спасіння людства Сином Божим і належно підготувати себе до свята Світлого Воскресіння. І тому, хоч наші святкові картки не такі яскраві й багатокольорові, як місцеві, видавані багатосоттисячними накладами, але наскільки вище звучить наше "ХРИСТОС ВОСКРЕС!" за "HAPPY EASTER!"

Треба тільки дбати, щоб зберегти той справжній дух Великодня у своїх серцях і не забувати що головне у цьому величому святі. І, доки ми будемо про це пам'ятати, ми можемо бути певні, що зайчики ніколи не витиснуть Воскреслого Христа з наших свят, і що чужинець ніколи не подумав, що Великдень – це тільки свято, "коли вони печуть великі солодкі хліби, які звуться пасками, і фарбують та розмальовують яєчка".

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Сьогоднішня неділя, остання перед святом Воскресіння Христового, називається Вербною Неділею. Історично правдивіша була б назва "Пальмова Неділя", бо ми згадуємо про те, як Господь Ісус Христос тріумфально в'їхав до Єрусалиму, а населення міста вітало його, устеляючи дорогу йому гілками пальмових дерев і вигукуючи "Осанна! Благословенний, хто йде в ім'я Господнє!" Пальм на Україні, проте, ніколи не було, а через те наш народ замінив їх у своєму обряді гілками верби, що якраз у святковий час починала розпускатися.

Після радісного свята у Вербну Неділю починається найсумніший період християнського року – тиждень, коли Церква згадує про останні дні Ісуса Христа на землі. Суворий піст і довгі, спеціально для цього написані, Богослужбові відправи, які завершуються Службами Страстей Господніх, винесенням Плащаниці і похоронною службою – а все це поєднане з посиленими господарчими готуваннями до Великодніх Свят – ось у кількох словах головні прикмети Страсного Тижня.

Цього року Страсний Тиждень трохи незвичайний, бо на перший день його – понеділок, 7 квітня, припадає одне з найбільш важливих свят нашої Церкви – Благовіщення Пресвятої Богородиці. У цей день ми згадуємо про те, як ангел Господній з'явився Пречистій Діві і звістив їй, що Вона стане Матір'ю Спасителя Христа. Це стало "початком нашого спасіння"; а тому, що й завершення нашого спасіння – Воскресіння Христове – ми святкуємо лише через кілька днів, то тиждень цей набирає особливо глибоко змістовного значення.

Про порядок Богослужень Страсного Тижня та Великодніх відправ написано в окремому повідомленні, яке, разом із святковими привітаннями, було розіслано усім членам нашої парафії.

БУДЬМО СПРАВДІ ХРИСТІЯНАМИ!

Всі ми – люди, з усіма людськими доброчинностями і слабостями і, живучи на землі, не раз схильні про все думати земними категоріями. Навіть тоді, коли треба бодай трохи піднятися над земним, тілесним життям і подивитися на світ так, як належить справжнім дітям Божим, послідовникам Спасителя Христа. Особливо гостро це відчувається в житті парафії, яку не раз і не два вважають за звичайну земну організацію, забуваючи, що парафія – це частина Церкви, Святого і Непорочного Тіла Христового. Може тому, що багато хто з-посеред нас не може забути про своє вузько-особисте, земне і тілесне, виникає так багато непорозуміннь, недовір'я один до одного і жалюгідного, безцільного взаємнопорубування. Для того, щоб нагадати про те, яким має бути справжній християнин, про що він має дбати і яким повинно бути його життя, ми час-від-часу будемо звертатися до найвищого авторитету для кожного християнина – до слів Самого Спасителя нашого Ісуса Христа та Його Святих Апостолів. Нормально це повинен був би робити кожен із нас, постійно читаючи Св.Письмо і навчаючись із нього, як на світі треба жити згідно з заповідями Христовими. Та чи багато бодай раз на тиждень, або хоч раз на місяць до Святого Письма заглядає?..

Сьогодні наводимо слова Св.Апостола Павла в його посланні до Колосян (3,12-17):

"Отож, зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння. Терпіть один одного і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви!

А над усім тим – зодягніться в любов, що вона – союз досконалості! І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й ви були покликані в одному тілі. І вдячними будьте!

Слово Христове нехай пробуває у вас ясно, у всякій премудрості. Навчайте та напоумляйте самих себе! Вдячно співайте у ваших серцях Господеві псалми, гімни, духовні пісні!

І все, що тільки робите словом чи ділом – усе робіть у Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві".

БУДОВА ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ, АЛЕ...

Але ніяк не закінчиться. Правда, зроблено вже дуже багато і багато й далі робиться. Уже зовсім викінчено хори. Стоїть іконостас. Закінчується праця над сходами. Панелі красуються вже і в залі для засідань у нижньому приміщенні, і вздовж сходів на хори і до школи. Здається, що ось-ось і вже можна буде святково переходити до нового церковного приміщення і принести перші молитви Богові. Дуже можливо, що так уже й сталося б, і то навіть не тепер, а ще й багато раніше, якби... Якби на ро-

боту на будові приходило більше людей. На жаль, там можна побачити завжди одних і тих самих. Невелику групу справді трудолюбивих, відданих дітей своєї Церкви, які не шкодують себе, не зважають на втому й час, а працюють, працюють і працюють. Та ще й мусять часом відповідати на саркастичні запитання тих, кого ніколи на будові немає: "А коли ж ви вже скінчите? Уже ж давно пора було б..."

А якби так, замість того, щоб питати отаке, та критикувати, та казати, що "отак краще було б", та всі прийшли б і приклали своїх рук, то й молилися б ми вже в новій церкві... Слава ж вам, чесні труженики, а решту закликаємо – долучіться і ви! Хоч в цю одинадцятую годину, перед самим кінцем! Робота тепер є для всіх: і професійна, і звичайнісінька собі, і тяжка, і зовсім легенька, і для молодих, і для старших і навіть для пенсіонерів. Широ просимо – приходьте, попрацюйте хто скільки може, а спільними силами зможемо закінчити святе діло, що його ми розпочали ще минулого літа!

НОВА УПРАВА БРАТСТВА

Загальні Збори Братства Св.Апостола Андрія Первозванного, що відбулися 23 березня, заслухали звіти членів дотеперішньої управи, обговорили завдання на майбутнє і вибрали нову управу в такому складі:

Голова – Максим Петручок
Заступник голови – Григорій Гержан
Секретар – Семен Нечипорук
Скарбник – Тимофій Рудай
Культурно-освітній референт – Йосип Бучинський
Члени: Федір Засць, Олександр Супрунович і Микола Швець

Братство – це дуже важлива парафіяльна організація, від діяльності якої великою мірою залежить успішний розвиток громади. Сподіваємося, що воно цю діяльність розгорне, на користь і добро усієї парафії. Але й тут потрібно праці не лише нової управи або групи активістів, а усіх парафіян, від молоді до дорослих і старших. Громада – велика сила і громадою можна багато зробити! Записуйтесь у члени Братства! Допмагайте в його праці! Включайтеся в його діяльність!

Управа Братства звертається до всіх працездатних чоловіків, щоб у вільний час приходили і допомагали при закінченні будови, а зокрема в упорядкуванні площі навколо нової церкви. Це конче необхідно, якщо ми хочемо бачити добре упорядковану площу, засіяну травою у день відкриття 4 травня. Кожен може прийти в будьякий час (дні тепер стають, на щастя, далеко довші), а робота для нього буде.

ВІДКРИТТЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ І ШКОЛИ

Ми вже повідомляли, що відкриття нової церкви і школи відбудеться 4 травня. Урочистості посвячення нашої святині очолять Блаженніший Митрополит Іоан і Преосвященніший Єпископ Олександр. Святковий комітет посилено працює над численними деталями свята, прагнучи, щоб усе було якнайкраще. Незабаром кожен парафіянин одержить спеціального листа, де буде докладно поінформовано про все, що торкається святкувань. А покищо просимо зарезервувати день 4 травня ВИКЛЮЧНО ДЛЯ СВЯТА, а також приходити на допомогу святковому комітетові, коли лише буде потрібно.

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ МИТРОПОЛИТА НІКАНОРА

З великим сумом зустріли наші парафіяни вістку про те, що Блаженніший Митрополит Ніканор уже не живе. Дехто з нас знав Владика Митрополита особисто, але всі без сумніву чули про нього, як визначну Людину, видатного діяча Церкви й Народу, відданого і невтомного труженика на ниві Христовій. 23 березня, відразу після Богослуження, було відправле-

но панахиду за спокій душі Блаженнішого Митрополита Ніканора. Отець Володимир виголосив слово, в якому згадав про великі заслуги спочилого Архипастиря. Збірка на пам'ятник Митрополитові принесла \$ 40.72, які переслано до Консисторії.

Вічна йому пам'ять!

ПАНАХИДА ЗА КОЛИШНЬОГО ПРЕЗИДЕНТА АМЕРИКИ

30 березня відбулась панахида за спокій душі колишнього президента Америки Двайта Д.Айзенговера, який помер 28 березня після довгої і тяжкої недуги. У своєму слові під час панахиди, о. Володимир нагадав присутнім про розуміння покійного президента до справи поневолених народів, а зокрема до українського народу. Про те, як він, будучи ще головнокомандувачем збройних сил західних альянтів після закінчення 2-ї світової війни, не раз задовольняв прохання представників утікачів з рідного краю, коли їм загрожувала небезпека. Як підписав закон про спорудження у Вашингтоні пам'ятника Т.Г.Шевченкові. Як відкрив той пам'ятник пам'ятного 1964 року і виголосив промову, в якій звеличив нашого Великого Поета, як борця за волю і кращу долю людства.

Щирими молитвами за спокій душі цього, одного з кращих президентів Америки, вшанувала його пам'ять наша громада.

КОНЦЕРТ "БУРЛАКІВ"

10 років тому, з нагоди 15-ліття організування 1-ї Української Дивізії, було створено в Бофало чоловічий хор "Бурлаки", до якого входило багато колишніх членів цієї військової одиниці Української Національної Армії. В той час мабуть ніхто й мріяти не міг про те, що за 10 років ця порівняно невелика вокальна група розростеться аж у три хори - чоловічий, жіночий і дитячий та що своїм високо-мистецьким співом вони будуть чарувати не тільки місцеву українську громаду в Бофало, а й численних українців (і не-українців) також і далеко поза межами нашого міста. Але, завдяки наполегливості і відданій праці керівника хору, п. Тараса Чмоли, завдяки не меншій наполегливості і майстерності диригента хору, п. Юрія Лаврівського (а пізніше і п. Михайла Проценка - диригента дитячого хору) і, очевидно, завдяки обдарованим добрими голосами та великою працьовитістю хористам, так і сталося. "Бурлаки" - це вже не дрібний локальний хор, а мистецька одиниця, яка заслуговує на те, щоб бути гордістю всієї української еміграції.

30 березня "Бурлаки" відзначили 10-літній ювілей свого багаточинного існування великим концертом у Кляйнганс Мюзик Гол. Не зважаючи на химерну погоду, українці міста Бофало й околиць достойно вшанували ювілянтів, заповнивши по самі вікна велику концертну залу. А "Бурлаки" цього разу, мабуть, вирішили вкласти у свій спів ще якусь додаткову частину своєї душі, бо кожна пісня звучала незрівнянно гарно. Так співали і діти, і жінки, і чоловіки. А присутні теж відчували це і особливо щедрими оплесками нагороджували виконавців.

Спеціальною атракцією концерту був гостинний виступ славних Ії та Любомира Мацюків. Вони зробили величезне враження майстерністю виконання, чудовими голосами, ширістю і переконливістю свого співу і своєю справді незабутньою елегантністю. Аж тричі доводилось їм, на вимогу слухачів, співати наддатки до своєї програми, але мабуть кожний із нас відчував, що і того ще не досить, що хотілося б їх і ще, і ще слухати. Сподіваємось, що зможемо їх вітати в нашому місті ще не раз.

А вам, "Бурлаки", нехай Господь помагає і далі розвивати свої небуденні таланти на славу своєму народові!

ПО ДОРОЗІ ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ

30 березня у нашій церкві був присутній на Богослуженні п. Володимир Горчаківський з Денверу. Як довідуємося від п. М.І.Бульби, яка знає його ще з Аргентини, п. Горчаківський зупинився тут на пару днів в дорозі до Святої Землі. Він прагнув поїхати туди не тільки тому, щоб побачити священні для кожного християнина місця, де жив і проповідував Свою науку спасіння Ісус Христос, а і щоб подякувати Богові за чудодійне зцілення своєї матері. Живе вона й тепер на Україні, і два роки тому п. Горчаківський довідався від сестри, що мати його має рак, уже майже без сили і, згідно з висновком лікарів, зовсім недалеко смерті. Зовсім випадково, натрапив він, скоро після того, на статтю у "Свободі" про незвичайну кору з Бразилії, яка нібито зціляє дуже багато хворіб і навіть допомагає хворим на рак. Йому пощастило знайти джерело, де можна було діставати ту кору, і він почав акуратно посилати її матері. За короткий час прийшла вістка, що хворій покращало, а пізніше вона встала з ліжка і почала ходити й жити майже нормальним життям.

Як добрий християнин, п.Горчаківський вирішив подякувати Богові особливим способом і сьогодні, коли ми читаємо ці рядки, він уже напевне приносить свої вдячні молитви у Святій Землі. По дорозі назад, він має знову зупинитися в Бофало і, треба сподіватися, знайде час і можливість розповісти усім нам про свої враження.

ШИРО БАЖАЄМО ВИДУЖАННЯ!

Часом біда в парі ходить серед людей. Саме так сталося у родині п-ва Закусило. 2 березня ми повідомляли про нещасливий випадок, який спіткав на праці Степана Закусила (він ще й досі ходить у гіпсі після того), а тепер довідуємося, що в лікарні Міллард Філмор перебуває його дружина Ірина. Чому? Вночі з 31 березня на 1 квітня вона поспішила на допомогу сусідові-Фармерові, у якого загорілась стайня і, рятуючи корів, упала й переламала собі руку. Широ бажасмо їй якнайскорішого видужання і повернення додому, де діти чекають - не дочекаються своєї мами...

П О Д Я К А

Складаємо ширу подяку о. Настоятелю Прот.В.Мельникові, дякові п.І.Опанащуків, голові Братства п.М.Петручкові, голові Сестрицтва п.М.Іваненко та всім парафіянам, які, не зважаючи на страхотливо холодну погоду, прийшли на посвячення пам'ятника нашому незабутньому чоловікові, батькові і дідові Олексієві Воронину (О.Кобцеві) та своїми молитвами просили Господа про спокій його душі. Дякуємо також п.А.І.Аксенову з Санта Моніка, Каліфорнія, за його пожертву на квіти на могилу покійного. А на пам'ять про цю сумну урочистість, складаємо 25.00 на Фонд будови нової церкви і школи.

Родина Воронин

Уся наша громада висловлює щире співчуття п. Михайлові Телюкові, керівникові оркестри, що вже не раз виступала на наших парафіяльних імпрезах, з приводу несподіваної смерті його дружини Ярослави. Просимо Милосердного Бога, щоб дав заспокоєння і втіху п. Михайлові, а душу покійної щоб оселив там, де всі праведники спочивають.

Вічна їй пам'ять!

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 2 квітня):

На Будівельний Фонд:

→ Андріюк Іван і Галина	25.00	(разом 375.00)
Гнойовий Іван	10.00	(" 80.00)
Новосад Олександр і Лідія	100.00	(" 350.00)

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

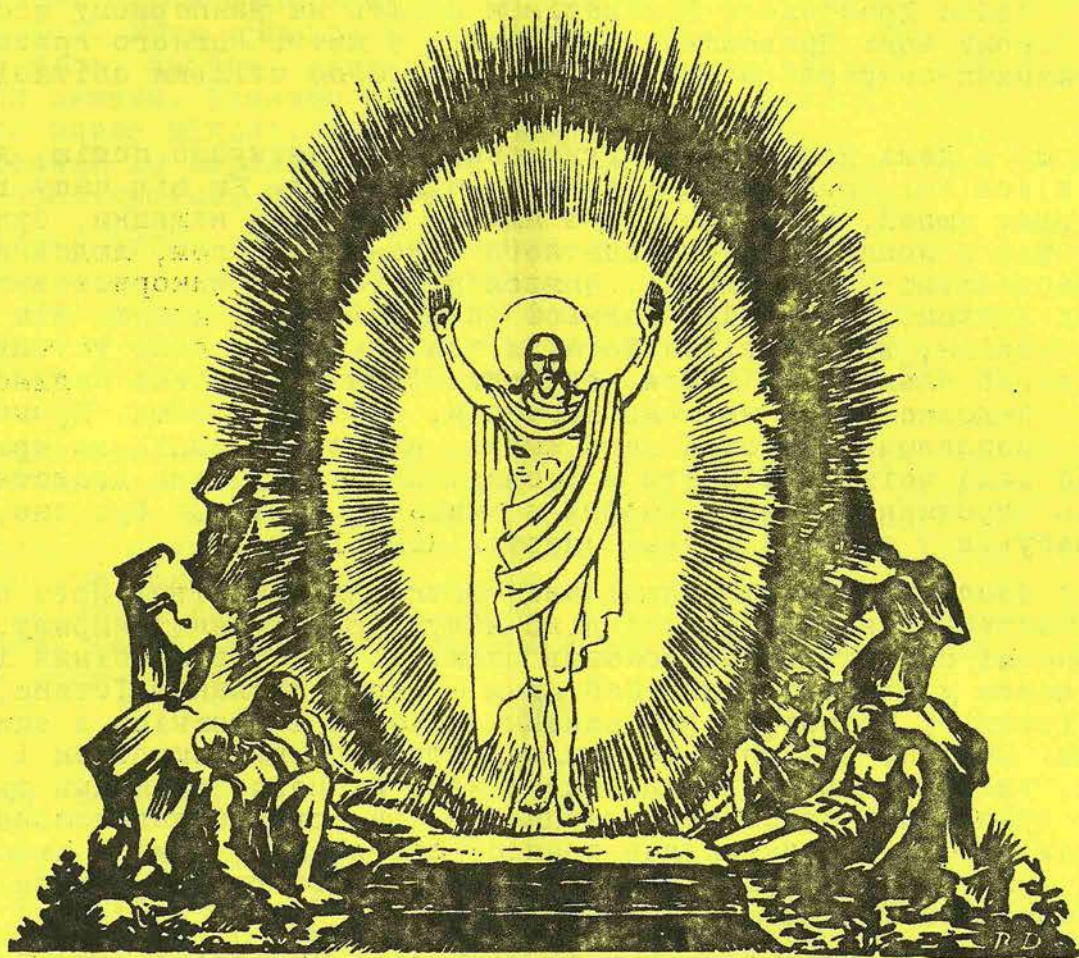
Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бюфало-Чіктовага, Н.Й.

№ 13 (40)

13 КВІТНЯ 1969

Рік 2

Христос Воскрес

СВЯТО ІЗ СВЯТ, ТОРЖЕСТВО ІЗ ТОРЖЕСТВ

Серед усіх свят, що на них така багата Православна Церква, немає свята більш урочистого, більше натхненного, більше світлого й радісного, як Великдень – свято Воскресіння Христового. За словами Св. Григорія Назіянзина, воно, як сонце над зорями, підноситься над іншими святами. Для віруючого православного християнина у цей день зникають будні життя, забуваються терпіння і турботи. Натомість настає велична духовна трапеза, під час якої, здається, земля зливається з небом, а серце і душа людини наповнюються таким всеохоплюючим світлом і невгасимою радістю, що з ними не може зрівнятися ніщо на землі.

Чи можна забути колись, хоч би навіть тільки раз у житті переживши, безмежну урочистість хвилини, коли хресний хід, обійшовши тричі навколо храму, спинається біля церковних дверей і серед темряви ночі, освітленої сотнями вогників свічок, вперше лунає пісня перемоги: "Христос Воскрес"? Коли храм, що стояв, зодягнутий у темне протязом Великого Посту, раптом наповнюється яскравим сяйвом світильників, пахощами кадильного диму і весняних квітів, і піснею – неперестанною піснею прославлення Воскреслого Спасителя. Коли за звичаєм, що йде з найдавніших часів християнства, ми радісно обіймаємо й цілуємо один одного – близьких і далеких, знайомих і незнайомих, – як своїх найрідніших, з радісним "Христос Воскрес" на устах. А чи можна забути незрівняну своїм чаром картину освячення пасок і святкової поживи: довгий-довгий вогняний мерехтливий ряд палаючих свічок над кошиками із свяченим, свячена вода, що росинками спадає з кропила на дбайливо оздоблені кошики, спів хору і благовістя Великодніх дзвонів... А далі – святковий обід перед світанком і радісний безперервний переклик дзвонів...

Чому ж свято Христового Воскресіння стоїть на найпершому місці в Богослужбовому колі Православної Церкви і в житті кожного православного християнина зокрема? Чому приносить із собою стільки світлої, щирої радості?

Тому, що в день Воскресіння Христового ми святкуємо подію, яка завершила віковічні сподівання і прагнення людства. Бо від часу гріхопадіння перших людей, коли вони, а з ними і всі їхні нащадки, були позбавлені раю і можливості благодатного єднання з Богом, людське життя було безпросвітне і безнадійне. Диявол у всій силі використовував свою владу над людьми, яку здобув давньою спокусою Єви й Адама. Він утягнув їх у сіті гріха, віддаляв від Бога, а тим самим все далі усував і від того високого блаженного життя, до якого була призначена людина вже тут на землі. Людське життя не мало вартості, не мало і мети. Примара смерті, яка, визволяючи від страждань життя, не давала надії на краще майбутнє, бо вела всіх до темряви й безвихіддя пекла, була достатньою причиною для породження безнадійності в людській душі. Це був час, коли світ перебував у темряві й тіні смертельній (Гс.9,2).

Прихід Спасителя приніс сподіване світло для людства. Його проповідь, Божественна наука, великі діла й чуда розвіювали темряву, якою диявол оповив світ. Христос показав шлях, що веде до спасіння і вічного блаженства у Царстві Отця. Цей шлях – через пізнання Істини, через життя в Істині і Любові, через єднання з Богом і ближніми в єдиному Тілі Церкви. Однак, цей шлях ще був закритий, бо над людством і далі тяжів гріх, визволитись від влади якого воно не могло власними зусиллями; не могло принести і належного викуплення, що могло б задовольнити Божу справедливість. І це викуплення приніс Христос Бог, Який з любови Своєї до людей узяв на Себе гріхи світу, Сам будучи без гріха, і приніс Себе у Хресну Жертву на Голгофі, щоб спасти світ.

Звершилося... У невимовних муках на Хресті Христос віддає Свій дух Отцеві. Йосиф із Никодимом здійснюють бездихання Тіло з Хреста і кладуть у Гробі. Вороги Його втішаються перемогою, але й ті, що були вірні Йому за життя, чи мають вони надію на здійснення Його пророчих слів про Воскресіння на третій день?

Ці дні були вирішальні: від них залежала вся дальша доля світу. Що сталося б, коли б Христос не воскрес? "Марна була б віра наша", – говорить Ап.Павло (1 Кор.15,14) і більше того – ця віра, напевне, не існувала б довго після смерті Христової і назавжди відійшла б у забуття, крім, хіба, згадки в історії. Та якщо б і згадували про Христа, то лише як про визначну ЛЮДИНУ, що дала високе вчення, показала дивні діла, але більше – нічого. Головне ж – не приніс би Він сподіваного спа-

сіння, визволення від смерті і пекла, бо й Сам підляг би їхньому неблаганному закону. Темрява і тінь смертельна знову оповили б світ своїм страшним покровом.

І ось "дня першого в тижні" сталося найбільше чудо серед чудес, яке безмежною радістю наповнило серця перших свідків Його – жінок-мироносиць і Апостолів і аж до сьогодні наповняє такою ж радістю серця мільйонів. ХРИСТОС ВОСКРЕС! Просто і щиро розповідають про цю величну подію Євангелисти, і не можна не зворушуватись, читаючи їхній опис, а тим більше – переживаючи цю подію серцем в урочисті дні Великодня. Своїм Воскресінням Христос переможно закінчив Свою місію на землі. Він переміг смерть власною смертю на Хресті славним Воскресінням на третій день. Він визволив із кайданів пекла всіх померлих од віку і відкрив їм двері до раю й вічного життя. Разом із тим, шлях до вічного блаженства відкрився і всім тим, що ще жили, живуть і житимуть на землі, що вірують у ім'я Його і виконують заповіді Його.

"Нехай ніхто не журиться гріхами, бо з Гробу засяло прощення. Не-хай ніхто не страшиться смерті, бо смерть Спасителя нас визволила. Переміг її Той, Кого тримала вона. Переміг пекло Той, Хто зійшов до нього... Де твоє, смерте, жало? Де твоя, пекло, перемога? Христос воскрес – і впали демони. Христос воскрес – і радіють ангели. Христос воскрес – і життя плине вільно. Христос воскрес – і в гробі ні одного мерця. Бо воскреслий із мертвих Христос став початком воскресіння мертвих" (С.Іван Золотоустий, Повчальне Слово на день Св.Пасхи).

Які слова могли б краще змалювати велич перемоги Воскресіння? Тієї невимовної події, яка стала початком нового життя для людей, як дітей Божих, – життя високого, вартісного і цілеспрямованого. Тому, що Христос воскрес – живе і віра наша, і наша надія; тому живе і Церква Його, що її Він освятив Своєю Кров'ю на Хресті; тому і Сам Він живе у вірних Своїх, а вони – в Ньому.

Ось чому таке світле і радісне для нас свято Воскресіння Христового; ось чому таке велике значення Його в духовному житті Православної Церкви. Зустрічаючи це велике свято і приймаючи Воскреслого Спасителя у свої, очищені молитвою і каяттям у дні Великого Посту, душі, подбаймо, щоб невимовна радість єднання з Ним, яку ми переживаємо у святкові дні, не залишала нас ніколи в нашому житті. Йому ж, Переможцеві смерті і Подавцеві Життя, Єдиному у Святій Тройці Христові Богові, слава і влада на віки вічні.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дорогі Брати і Сестри!

У ці світлі дні Воскресіння Христового, прийміть найщиріші побажання радісно і в повній насолоді святкувати "цей День, що Його сотворив Господь".

Нехай світло Христового Воскресіння завжди сяє в наших серцях, а Христова перемога нехай запанує по всьому світі, щоб усі народи славили Переможця смерті:

"Христос воскрес із мертвих,
смертю смерть подолав,
і тим, що в гробах, життя дарував".

З нагоди Свят Воскресіння Христового бажаємо Вам щастя, здоров'я та духовної радості.

о. Володимир Мельник
і Парафіяльна Рада

В час передвоєнного розгулу безбожництва на Україні, Страсний Тиждень, а особливо Великодня Ніч використовувались бандами комсомольців на влаштування диких "карнавалів" під уцілілими ще від руїни церквами, в яких брутально знущалися над усім святим для православного християнина. Часом і до святинь вдиралися ці розагітовані активісти-безбожники і влаштовували в них страхітливі оргії.

Упав із свого, кров'ю облитого, престолу кат народів Сталін. Немає вже розгульного всеохоплюючого терору, що увійде в історію людства як одна з найтрагічніших сторінок. Немає вже такого, як колись, безоглядного переслідування Церкви. Але, якщо змінилась тактика боротьби проти релігії, то незмінною залишається основна мета: викоринити віру в Бога з душі народу.

Один із нових засобів наступу на релігію в наші часи - це вперті, наполегливі старання червоної влади замінити релігійні свята і звичаї так звану " новою обрядовістю". Про це ми докладно напишемо в пізніших числах "Парафіяльного Слова", а сьогодні, словами самих же безбожних ворогів Віри Христової, покажемо, чим мають вони намір заступити Свято Воскресіння Христового. Уривок із книжки "Релігійне пристосовництво та атеїстичне виховання" (Київ, в-во "Наукова думка", 1965, стор. 155-156):

"Свято трудової Весни, яке найчастіше проводиться в травні, після закінчення основних весняно-польових робіт, стало найбільш улюбленим, традиційним в Житомирській, Львівській, Ровенській, Хмельницькій і Вінницькій областях. З ним увійшли в побут тижні саду, тиждень чистоти й озеленення міст і сіл, день зустрічі птахів, святкові весняні карнавали. Свято Весни, як і інші свята, пов'язані з порами року, опоетизовує природу і соціалістичну працю, що перетворює її, пробуджує почуття прекрасного і має гостру антирелігійну цілеспрямованість. Сповнене музики, хороводів, чудових щедрівок-поздоровлень, пісень-веснянок, воно естетично розвиває людину, збагачує її світ.

З метою посилення антирелігійної наступальності свято Весни приурочують до передвеликодніх днів. У ці дні організують декадник ударної праці, озеленення населених пунктів, пропагандисти і агітатори проводять бесіди, атеїстичні вечори, читають лекції. Ввечері у скверах, парках, на вулицях та площах міст і сіл організують народні гуляння, виступають колективи художньої самодіяльності, демонструються революційні і науково-атеїстичні кінофільми. І віруючі перестають ходити до церкви на "чисті четверги", "страсні п'ятниці", на "всенощну" і т.ін. Колишній архієпископ житомирський Бенедикт бідкався, що ці "бісівські затії" відвернули більшість тієї частини молоді, яка раніше відвідувала церкву, а також чимало літніх парафіян. Перемагає нове, народне свято Весни, яке не має тепер нічого спільного з релігією".

Правда, по суті нічого не змінилось? Наступ на побожну душу українського народу продовжується з незменшеною силою, всіма можливими засобами. Але з великою радістю і почуттям вдячності до Бога, можемо ствердити, що в дійсності народ наш цих штучних звичаїв не хоче приймати, а й далі завзято тримається віри і споконвічних звичаїв, створених нашими предками протягом багатьох століть своєї історії. Нам же, що живемо у вільному світі, треба зайвий раз задуматись над тим, ЯКІ ЩАСЛИВІ МИ, ЩО МОЖЕМО СПОКІЙНО, ВІЛЬНИМИ УСТАМИ, БЕЗ СТРАХУ ПЕРЕД ПЕРЕСЛІДУВАННЯМИ, МОЛИТИСЯ, СЛУЖИТИ БОГОВІ І ДОТРИМУВАТИСЯ НАШИХ ЧУДОВИХ ПРАДІДІВСЬКИХ ЗВИЧАЇВ. Цінімо ж те, що ми маємо! Будьмо вдячні Богові за те, що оселив нас у цій вільній країні! І молимося, щоб якнайскоріше прийшов час, коли і увесь український народ зможе, під звуки Великодніх дзвонів радісно виголошувати: "Христос Воскрес! Воскресла Україна!"

НАБЛИЖАЄТЬСЯ ВЕЛИКЕ СВЯТО

Дорогі Брати і Сестри!

Минулого року, у привітанні о. Настоятеля і Парафіяльної Ради з нагоди Храмового Свята говорилося, між іншим, таке:

"... треба сподіватися, що це вже останній раз нам доводиться зустрічати Його (Храмове Свято) в таких незвичайних, провізоричних умовах, коли і святкове Богослуження ми мусимо відправляти під відкритим небом. Бо вже незабаром тут знову загуркочуть машини, заскреготять пилки, застукають молотки, і там, де сьогодні зеленіє трава, почнуть підноситися догори стіни нашої майбутньої церкви і школи."

Сьогодні ця мрія уже зовсім близька до здійснення. Справді, там, де минулого року "зеленіла трава", уже пишається майже закінчена будова нашого тимчасового храму. Ще трохи зусиль, ще трохи напруженої і відданої праці – і ми зможемо радісно увійти до своєї нової святині і подякувати Богові за те, що допоміг нам щасливо завершити розпочату працю.

А потім, як добрий господар, що закінчив будову своєї нової хати і запрошує усіх знайомих і друзів, щоб спільно відсвяткувати цю велику подію, **ВІДЗНАЧИМО ЗАКІНЧЕННЯ ПРАЦІ НАД НАШИМ НОВИМ ХРАМОМ І МИ. ВІДЗНАЧИМО УРОЧИСТИМ СВЯТОМ, ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ 4 ТРАВНЯ.** На урочистість уже запрошено Першоієрарха нашої Церкви – Блаженнішого Митрополита Іоана та Преосвященнішого Єпископа Олександра, які очолять урочистість посвячення і відкриття нової церкви, а потім – святковий бенкет. Запрошено також багато гостей – представників державної влади, навколишні українські православні парафії, братів-християн інших віровизнань, представників різних організацій та прихильних нам людей доброї волі.

Наша нова церква – це спільний дім усіх нас, а тому в цьому святі повинні взяти участь всі наші парафіяни з родинами. Подія – небуденна, незабутня, історична, а тому нехай ніхто не стоїть осторонь у цей великий день! Сподіваємося, що на святі ми побачимо усю нашу громаду, від малого до великого та що всі разом зможемо подякувати Богові за Його добродійства над нами.

Якщо ж хтось із парафіян з якоїсь причини (дуже поважної!) все таки не зможе прийти на свято особисто, то, згідно з постановою Загальних Зборів, що відбулися 9 лютого цього року, він теж повинен заплатити за квиток, як свій дар на Церкву.

Запрошення з програмою свята уже розіслано всім нашим парафіянам. Ласкаво просимо усіх Вас зарезервувати день 4 травня **ТІЛЬКИ ДЛЯ СВЯТА!** Водночас просимо повернути якнайскоріше (але не пізніше, як 20 квітня) картку з повідомленням про те, скільки осіб братиме участь у святковому бенкеті. Це необхідно для планування цієї великої імпрези.

До приємної зустрічі на святі!

Святковий Комітет

ПОМИНАЛЬНИЙ ОБІД

Для того, щоб не було непорозумінь, повідомляємо, що традиційний поминальний обід, який відбудеться на Провідну Неділю 20 квітня після повернення із цвинтаря, провадитиметься, згідно з нашою традицією, так: кожен бажаючий взяти участь в обіді повинен принести з собою якусь страву або готові до споживання харчі, і все це буде поставлено на столи

для спільного споживання усіма присутніми. Вшануймо пам'ять наших дорогих померлих і масово прийдімо на цей традиційний обід!

ПІСЛЯ СМЕРТІ БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА НІКАНОРА

В комунікаті Церковного Управління Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції, опублікованому 31 березня 1969 року в Карлсруе, Німеччина, говориться, між іншим:

"У зв'язку зі смертю нашого Первоієрарха, згідно з параграфом 13 статуту УАПЦеркви на еміграції, дня 30 березня ц.р. відбулася надзвичайна сесія Ради Митрополії нашої Церкви, на якій згідно з постановою Собору Церкви, що відбувся 16-18 грудня 1956 р. в Карлсруе, та бажанням Спочилого Митрополита Ніканора, Рада Митрополії звернулася до приязного на сесії Владика Архiepіскопа Мстислава з проханням взяти на себе труд ієрархічного очолення Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції в характері заступника Митрополита, до часу найближчого Собору нашої Церкви.

Владика Архiepіскоп Мстислав вволив бажання нашої Церкви, що його виявили Собор Церкви, Рада Митрополії й Покійний Владика Митрополит Ніканор, і після цього дальша праця сесії Ради відбулася під його головуванням".

Далі в комунікаті говориться, що час скликання Собору УАПЦеркви, де буде вибраного постійного Первоієрарха її, визначено на 12-14 вересня ц.р. в м.Мюнхені, Німеччина. Покликано Передсоборну Комісію, яка займатиметься підготовчою працею та приготує проєкт програми майбутнього Собору.

БУДОВА НОВОЇ ЦЕРКВИ І ШКОЛИ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

Минулого тижня розпочато працю над останньою важливою частиною будови - спорудженням сходів до головного входу до церкви. Якщо буде належна погода, то і ця робота буде дуже скоро закінчена, а тоді залишаться тільки деталі. Багато-багато деталей...

З приємністю повідомляємо, що минулої неділі вперше було вжито залу в нижній частині будови. Там аж до 8-ї години вечора працював Святковий Комітет, що займається підготовкою і плануванням відкриття нової церкви і школи. Адресували і готували до висилання запрошення всім парафіянам на велику урочистість. Це - почин. Сподіваємося, що скоро там зможуть відбуватися і засідання Керівних Органів, і проби хору, і всякі наради, а може й лекції та доповіді.

У місяці березні працювали на будові такі наші віддані і трудолюбиві парафіяни:

Борідько Іван	10.0	Маковський Петро	80.0
Бульба Андрій	35.0	Михайленко Антон	17.0
Бучинський Йосип	67.0	Неліпа Микола	24.0
Гержан Григорій	31.0	Опанашук Іван	193.0
Заєць Євдоким	6.0	Остапчук Анатолій	60.0
Заєць Федір	5.0	Петручок Максим	79.0
Згибай Олекса	5.0	Різун Михайло	24.0
Іващенко Олексій	6.5	Стеценко Іван	14.5
Квартирук Володимир	29.0	Усипенко Іван	49.0
Козміч Іван	67.0	Швець Микола, мол.	2.5
Лобур Петро	22.0	Швець Микола, ст.	15.0

Усім будівничим - щире СПАСИБІ. Просимо й інших не відставати і хоч у ці останні дні будови прийти і допомогти швидше закінчити нашу святиню. Крім того є ще багато праці над очищенням площі навколо церкви.

КНЯЖИЙ ПОДАРУНОК ДЛЯ БОЖОГО ХРАМУ

Масивний різьблений престол із світлого дерева і такий же тетрапод для нового нашого храму подарувала, на пам'ять про свого покійного чоловіка пані Параска Гладка. Ці коштовні речі було привезено до парафіяльної залі в суботу, 5 квітня, а в неділю, відразу після Божественної Літургії відбулося посвячення їх. Отець Володимир у короткому слові відзначив велику жертвенність пані Гладкої, добрим словом згадав про її покійного чоловіка Константина, що був свого часу церковним старостою нашої громади і дуже активним та діяльним парафіянином, а наприкінці закликав присутніх, щоб вони і свою невелику пожертву склали з цієї нагоди. Збірка принесла \$ 53.60, які було передано до Будівельного Фонду парафії.

Парафіяльна Рада складає щирю подяку від імени всіх парафіян пані Гладкій за її цінний дар. Сподіваємося, що за її прикладом підуть ще й інші члени нашої громади і закуплять також багато інших необхідних для нової церкви речей.

НОВІ ЧЛЕНИ НАШОЇ ПАРАФІЇ

На об'єднаному засіданні Парафіяльної Ради і Керівних Органів парафії було розглянуто заяви про прийняття до членства громади від таких осіб: Василя Двигуна, Петра Кошука, Анатолія і Галини Овчаренко, Анатолія Петручка та Олександра Богомола. Остаточне вирішення справи п. Богомола перенесено на наступне засідання виключно з технічних причин. Решту аплікантів було прийнято до членів парафії.

Усіх їх сердечно вітаємо у нашій громаді і сподіваємося, що вони докладуть своїх сил і здібностей, щоб підняти нашу Церкву на ще вищий рівень життя й діяльності.

Ще раз нагадуємо, що, досягнувши віку 18 років, діти наших парафіян автоматично стають повноправними членами парафії. Якщо вони працюють, їм треба звернутися до скарбника Парафіяльної Ради п. К. Кондратюка і одержати членські книжечки. Якщо вони продовжують науку, то від плачення членських вкладок їх буде звільнено, але вони повинні подати про це письмову заяву.

ЗАСІДАННЯ ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ Й КЕРІВНИХ ОРГАНІВ

Починаючи відтепер і аж до дальшого розпорядження, бути присутніми і брати участь у засіданнях Парафіяльної Ради й Керівних Органів матимуть право **ТІЛЬКИ ЧЛЕНИ ЦИХ ОРГАНІВ**. Усіх їх, як і досі, буде повідомлятися про засідання телефонічно.

УКРАЇНСЬКІ ФІЛЬМИ В НАШІЙ ПАРАФІЯЛЬНІЙ ЗАЛІ

Наші парафіяни, а також усі мешканці Бофало й околиць зможуть побачити в суботу, 19 квітня два українські фільми за творами Т.Г. Шевченка. Фільми ці – "Мати-Наймичка" і "Назар Стодоля". Демонструватимуться вони в Бофало вперше і повторюватися не будуть, отже це – єдина нагода їх у нашій околиці побачити.

Фільми зроблено на Україні. Участь беруть кращі українські артисти. Крім глибокого, зворушливого змісту, глядачі зможуть насолодитися красою української природи; побачити, немов у справжньому житті, багаті українські традиції; віддатися чарові української музики й пісні.

Не пропустіть цієї небувалої нагоди! Всі до парафіяльної залі в ту суботу! Покажімо своє зацікавлення українським фільмом, а тоді ми зможемо бачити в майбутньому ще й багато інших високо-мистецьких фільмів з України й еміграції. Початок о 7-й годині вечора.

ПІДСУМКИ ПОСТОВИХ ОБІДІВ СЕСТРИЦТВА СВ. ОЛЬГИ

Кожної неділі Великого Посту наші парафіяни мали можливість споживати смачні обіди, приготовані Сестрицтвом Св.Ольги. Вони мали приємність не тільки з добрих страв, а й через те, що це була добра нагода провести час із своїми знайомими і друзями та досхочу наговоритися про все. А ще приємніше їм напевне буде, коли ми повідомимо, що завдяки цим обідам каса Сестрицтва збагатилась на \$ 501.50 доларів чистого прибутку.

Успіх Великопостових обідів треба великою мірою завдячувати щедрості багатьох членів нашої громади, які жертвували гроші і продукти. Сестрицтво щиро дякує їм усім, як також і тим, які допомогли своєю працею.

Перші два обіди, що відбулися 2 і 9 березня, Управа Сестрицтва влаштувала на власні пожертви. На решту обідів (16,23,30 березня і 6 квітня) жертвували гроші такі особи:

По 5 доларів: Жовнір Надія, Кашпуренко Софія, Таран П. і Чорнявська Євдокія.

4 долари: Щербак Олена.

По 3 долари: Бідна Ніна, Бульба Марія, Дмитріук Слава, Макуха Анна, Матвійчук Ніна і Шумська Олена.

По 2 долари: Веремчук Катерина, Квартирук Анна, Матух Марія, Михайленко Одарка, Худа Єва.

1.50 долари: Данилюк Катерина.

По 1 доларові: Жуковська Зіна, Куява Єва, Супрунович Віра і Різун Галина.

Продукти жертвували: Андрійчук Галина, Бублик Анна, Весоловська Ніна, Гайдаш Мотря, Гержан Марія, Гончар Олена, Дзюба Неоніла, Закусило Ірина, Іваненко Марія, Іващенко Тамара, Засць Зіна, Кондратюк Тетяна, Мартинюк Ріта, Опанашук Ліля, Остапчук Ганна, Панченко Ніна, Парнюк Ірина, Потієнко Таїса, Приходько Магдаліна, Пистрак Ліна, Рудай Уляна, Скрипка Анастасія, Усата Тамара, Усик Надія і Швець Лукерія.

Усім їм - сердечне СПАСИБІ!

ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 9 квітня):

Лисенко Микола і Ніна	30.00	(разом 380.00)
Постол Іван	50.00	(" 180.00)
Черник Янус і Ольга	20.00	(" 375.00)

На фонд "Парафіяльного Слова" прислав \$ 5.00 о. Прот.Іван Ткачук із Нью-Йорку. Усім жертводавцям - щира подяка!

КОНЦЕРТОВИЙ ДЕБЮТ НАШОЇ МОЛОДОЇ ПІЯНІСТКИ

На ювілейному концерті "Бурлаків", що відбувся 30 березня у Кляйнганс Мюзік Гол (див. "Парафіяльне Слово" за 6 квітня) акомпаньторкою солістам її та Мирославові Мацюкам і чоловічому та жіночому хорам була наша молода парафіянка панна Аля Ткачук. Своє завдання вона виконала з упевненою майстерністю, почуттям і переконливістю і заслужила на теїлі оплески присутніх. Цей успіх її тим більше визначний, що це вперше вона виступила в цій ролі на великій концертній сцені, хоч акомпаньувала вже не раз під час академій у нашій парафії, у "Дніпрі" та інших місцях, а також погодилась давати фортепіяновий супровід нашому щойноорганізованому жіночому вокальному ансамблеві. А ще більше признання можна висловити молодій піаністці, коли взяти до уваги, що на підготовку до концерту вона мала всього-навсього один тиждень часу, а одну єдину пробу з солістами відбула лише за кілька годин перед самим концертом.

Щиро бажаємо дальших успіхів Алі і в її музичній діяльності, і в її праці (вона викладає у класі для глухих дітей) і в дальших студіях (за останніми відомостями, вона збирається студіювати на докторат).

ПАРАФІЗІАЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 14 (41)

20 КВІТНЯ 1969

Рік 2

СМЕРТЬ І ВОСКРЕСІННЯ

Одного разу Смерть прийшла до юнака, щоб забрати його з собою на той світ. Але хлопець був такий гарний і повний життя, що навіть байдужий до людського горя Смерті стало його шкода. І вона сказала йому:

- Не хочеться мені тебе так рано забирати. Але всі ті, що записані у мене у Книзі Приречення, мусять піти зо мною. Хіба що... хіба що знайдеться хтось, хто з власної волі схотів би помінятися своєю долею і заступити місце записаного. Отож дам тобі тиждень часу. Шукай, питай, проси... Знайдеш когось - будеш жити. Не знайдеш - із світом попрощаєшся.

Минав день за днем. Юнак кидався на всі боки. До родичів, знайомих, друзів. До всіх тих, хто завжди готовий був у всьому допомогти йому. Але віддати за нього життя? Почувши це страшне прохання, схиляди голови, відвертались і відходили. Далеко, далеко, щоб не бачити приреченого і не чути.

Юнак ходив до лікарень, де лежали тяжко хворі, що в муках зустрічали і проводжали кожний день. Приходив до сліпих, калік, прокажених. До людей, тяжким горем прибитих. До бідних, що не жили - ледве животіли у своїй убогості. Страшне було їхнє життя. Але скінчити його, умерти? О, ні! І вони замовкали, коли чули благання юнака, і вони відвертались від нього...

Нарешті, в останній день, коли приречений на смерть юнак уже зовсім утратив надію і почав прощатися із світом, він знайшов старезного дідугана. Ніхто не знав, скільки йому років, але старішого за нього не було в усій країні. Дуже хворий, насилу рухався і вічно світ та життя своє проклинав. Довго кричав йому на вухо хлопець, що він хоче (старий уже майже нічого не чув), але коли, нарешті, зрозумів, перелякано кинувся від юнака:

- Що?... Умерти? Не хочу! Не хочу умерти... Жити хочу!..

Так. Умирати нікому не хочеться. Смерть завжди наводила страх, почуття безсильності, а часом і відчай та безнадію на людей. Ось сьогодні живе людина, думає, відчуває, любить, переживає, працює, клопочеться - завтра вмирає, і все, що їй було тут потрібне, уже ні до чого. Сьогодні тішиться мати своєю любов'ю дитиною - завтра ридає над її бездиханним тілом. Сьогодні мільйони прислухаються до слів володаря і виконують його волю - завтра залишається про нього тільки кілька рядків в історії...

Смерть безжальна, неблаганна, трагічна. Але наскільки страшніша була б вона, якби нею справді кінчалось існування людини, якби це був кінець навіки! А саме таку долю проповідують своїм підданам матеріялісти і безбожники. Для них не існує безсмертної людської душі. Людина, в їхньому розумінні - це істота, що складається виключно з матеріяльного тіла, розвинена до теперішнього стану шляхом несвідомої еволюції з нижчих тварин, а через те й існування її припиняється після фізичної смерті.

З того виходить, що і життя кожного з нас, і життя всього людства, і існування всесвіту не мають ніякого сенсу. Все це випадково виникло з нічого, існує без ніякої мети і так безцінно й гине, щоб ніколи більше не повернутися. А коли так, то як же особливо тяжко вмирати людині, яка зазнала несправедливості у своєму житті і бачить, як безкарно насолоджуються життям ті, що кривдили її!.. Або людині, яка все життя мучилась хворобами в той час, як інші тішились здоров'ям... Або юнакові, який умирає, знаючи, що інші доживають до глибокої старості...

Ні, немає втіхи у безвірності. І тому людина вже від світанку свого існування підсвідомо відчувала, що життя не кінчається на землі, що є ще вищий світ і інше життя. Віра в це, як і віра в Вищу Силу, що керує світом, була у всіх, навіть найбільш примітивних народів.

Але тільки з приходом на землю Ісуса Христа віра у воскресіння і життя вічне стала певністю. Бо Сам Син Божий став людиною і добровільно віддав Себе на муки, розп'яття і смерть, щоб врятувати людей від гріха і наслідку його – смерті. Що було б, коли б Христос не встав з мертвих? Пам'ятали б його, як одного з великих пророків і вчителів. Може і деякі слова його залишилися б у пам'яті людей. І добрі діла його дехто б згадував. Учні його повернулися б до своїх звичайних занять і, якщо й зішлись би колись, то лише для того, щоб згадати той "гарний, короткий сон".

Та рано на світанні третього дня Христос воскрес! Воскрес, щоб уже ніколи не вмирати і щоб запевнити вічне життя усім людям на землі. Це вже не порожні обіцянки на зразок "життя в пам'яті нащадків", що їх пропонують своїм послідовникам пророки безбожництва. Воскресіння Христове – це ствердження, що людина – не випадкова сніжинка, яка народжується, покружляє на коротку мить у повітрі, а потім падає на землю і розтає, зникає назавжди. Це – ствердження, що кожен із нас має належне місце у премудрому плані Божого Творіння, мету життя і дорогу, якою до неї йти.

Тому сьогодні, коли Православна Церква закликає нас згадати в наших широкіх молитвах дорогих нам померлих, згадуймо їх не тільки з сумом, а і з вірою в те, що і вони воскреснуть, як воскрес Христос. Привітаймо ж їх сьогодні цим радісним, переможним Великоднім привітом, а самі провадьмо життя своє за заповідями Христовими. Тоді завжди сяятиме над нами світло його Воскресіння, а смерть уже ніколи не буде мати над нами влади.

ПРОВІДИ

Сьогодні, відразу після Божественної Літургії, відбудеться загальна панахида за всіх померлих наших рідних, а після того спільно поїдемо на цвинтар Св.Матвія, де помолимося над місцями вічного спокою наших спочилих парафіян. Традиційний поминальний обід відбудеться в парафіяльній залі після повернення із цвинтаря.

ВІДКРИТТЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ ВЖЕ ЗОВСІМ НЕДАЛЕКО

Дотепер кожен парафіянин уже напевне одержав запрошення на свято відкриття нової церкви. Під час Великоднього Богослуження було роздано всім присутнім летючки, де докладно говориться про все, що торкається цього великого свята. Святковий Комітет просив усіх парафіян, щоб до 20-го квітня надіслали долучені до запрошень картки-повідомлення про те, скільки членів їхньої родини братиме участь у бенкеті. Ці інформації дуже важливі, бо Комітет уже заздалегідь мусять знати, скільки обідів готувати та на скількох людей розраховувати. Якщо хтось через недогляд або з будь-яких інших причин ще не відіслав назад своєї картки-повідомлення, нехай зробить це НЕГАЙНО!

Квитків на бенкет цим разом не висилалося, а їх можна буде набутися в день свята. Нагадуємо, що ціни на них такі: для дорослих - \$ 7.50, для пенсіонерів і студентів - \$ 5.00, а для дітей шкільного віку (6-18 років) - по \$ 2.00. Широ сподіваємося, що на свято придуть та участь у ньому візьмуть всі наші парафіяни, але якщо хтось із дуже поважних причин не зможе бути на урочистості, він все таки зобов'язаний заплатити свою частку, як подарунок для Церкви. Так ухвалили Загальні Збори членів парафії, що відбулися 9 лютого.

Про всі деталі урочистості і бенкету буде всіх своєчасно повідомлено на сторінках "Парафіяльного Слова".

ВЕЛИКДЕНЬ У НАШІЙ ГРОМАДІ

На це найбільше свято нашої Церкви звичайно приходять особливо багато людей. У цей день можна в церкві побачити навіть тих, які не вважають за свій обов'язок приходити до Божого храму кожної неділі, але на таке свято вже й вони дома не всидять. Так було і цього року. Парафіяльна заля була наповнена. І тими, яких можна завжди там побачити, і тими, які приходять лише раз-двічі на рік, і численними гостями з різних околиць.

Заля-церква виглядала дуже урочисто, сповнена світлом, уся в білому, немов наречена, а над усім відчувалась нестримана радість зустрічі Воскреслого Спасителя. Її було чути і в святковому співі особливо великого хору, і в небуденно-святкових одягах вірних і, нарешті, у щирих привітаннях - "Христос Воскрес!" - "Воістину Воскрес!" Все це - давні звичаї Великодніх свят. Вони повторюються з року в рік, передаються з покоління в покоління, але ніколи не старіють, не втрачають свої краси і глибокого змісту.

Христос Воскрес! Нехай же це радісне привітання огріває наші серця не тільки у святкові дні, а й завжди, навіть серед найбільш буденних днів нашого життя. Нехай нагадує, що життя не тільки в тому полягає, щоб їсти, пити і всякі матеріальні цінності накопичувати. Нехай навчає тих, хто не знає або забув, що є ще й інше, вище життя, яке полягає в самоудосконаленні, у творчій праці, в служінні один одному, своєму народові, Богові й Церкві Його. Може дійде це розуміння і до сердець тих "раз-на-річних" християн, яких нам так присмню було зустріти знову в Божому храмі на святковому Богослуженні, а яких ще присмніше було б бачити тут кожної святої неділі.

ТІ, ЩО ПОТРУДИЛИСЯ ПЕРЕД СВЯТОМ

Те, що церква наша виглядала так дуже урочисто, не сталося само по собі. Це - наслідок праці багатьох наших відданих парафіян і парафіянок, які широко трудилися, забуваючи про свої власні справи, щоб прикрасити Божий храм.

Працю почали у вівторок на Страсному тижні члени Братства Св. Андрія Первозванного. Вони цілими годинами, аж до пізнього вечора, мили, ваксували і натирали підлогу в залі і робили загальний порядок там. Серед них особливо відзначився, бо пропрацював найбільше годин, п. Григорій Гержан. Крім нього, трудилися на цій роботі п.п. В. Іваненко, І. Козміч, М. Неліпа, Д. Опанащук, М. Приходченко, М. Петручок і Т. Рудай. Всім їм належить ся подяка.

Подякувати треба і всім тим, занадто численним, щоб усіх їх перераховувати, парафіянам нашим, які роздобули вербу на Вербну Неділю, упорядковували церковне приміщення та виконували всі інші, необхідні для найбільш урочистого проведення свята, роботи.

ВЕЛИЧНА ПРИКРАСА БОЖОГО ГРОБУ

Уже задовго перед святами, Сестрицтво Св.Ольги почало збирати фонди на придбання квітів до Плащаниці. Це завдання вони виконали сумлінно, і у Велику П'ятницю чудові лілії та "вічні вогні" мальовничо прикрашали Божий Гріб і Плащаницю на ньому. Сестрицтво складає щирю подяку парафіянам, список яких подається нижче, що склали свої щедрі пожертви на цю шляхетну мету:

По 3.00 пожертвували: Марта Воронин, Микола Гриневич, Марія Іваненко, Марія Матух, Таїса Потієнко і Микола Швець.

По 2.00: Олена Гончар, Софія Кашпуренко, Анна Квартирук, Люся Ляшук, Олександр Новосад, Ганна Остапчук, Ніна Панченко, Галина Пришляк, Магдалина Приходько, Надія Усик та Грина Чмола.

По 1.00: Євдокія Борідько, Константин Бульба, Марія Бульба, Мотря Гайдаш, Володимир Горонович, Неоніла Дзюба, Мирослава Дмитріук, Надія Жовнір, Євдоким Заєць, Олекса Згибай, Лідія Єрмолаєв, А.Козак, Петро Маковський, Ніна Матвійчук, Наталка Марвін, Одарка Михайленко, Анна Нестеренко, Марія Нечипорук, Гаврило Парнюк, Максим Петручок, Ліна Пистрак, Олександра Побивайло, Валентина Пушкелін, Анастасія Неліпа, Уляна Рудай, Надія Різун, Анна Стеценко, Олександр і Віра Супрунович, Павло Таран, Мотря Тупицька, Зіна Халупка, Михайло Хухря, Ольга Царик, Ольга Черник, Євдокія Чорнявська та Олена Щербак.

Сестрицтво щиро дякує всім жертводавцям, а також і всім тим, які допомагали прикрашати Божий Гріб.

БАЖАЄМО ЯКНАЙСКОРІШЕ ВИДУЖАТИ!

Дуже сумно бути в лікарні, а тим більше, коли таке трапляється під час найбільшого свята Православної Церкви – Христового Воскресіння. Тому наше особливо щире співчуття та найкращі побажання скорого видужання линули у святкові дні до п. Євгенії Шумської та Марії Бульби, які мусіли зустрічати Великдень у палаті лікарні Міллард Філмор. Пані Шумська – хвора на недугу серця. Пані Бульба – в лікарні наслідком нещасливого випадку на своєму господарстві. Обом нашим парафіянкам бажаємо якнайскорішого видужання!

П О Д Я К А

Складаю свою глибоку подяку усім друзям і знайомим, які відвідали мене і словом розради потішили під час мого перебування в лікарні. Зокрема дякую Сестрицтву Св.Ольги за відвідини і гарний подарунок. Нехай Господь щедро винагородить вас за вашу щирю увагу й добре серце.

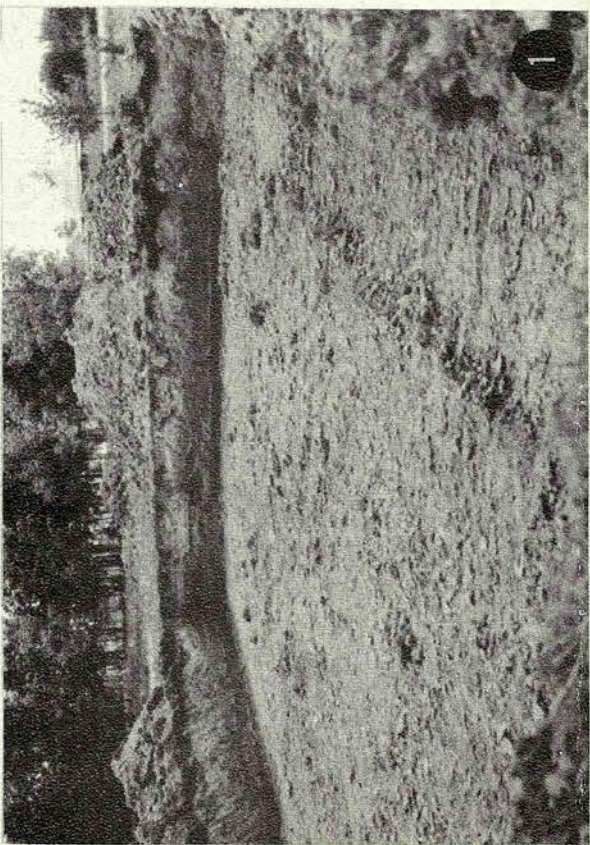
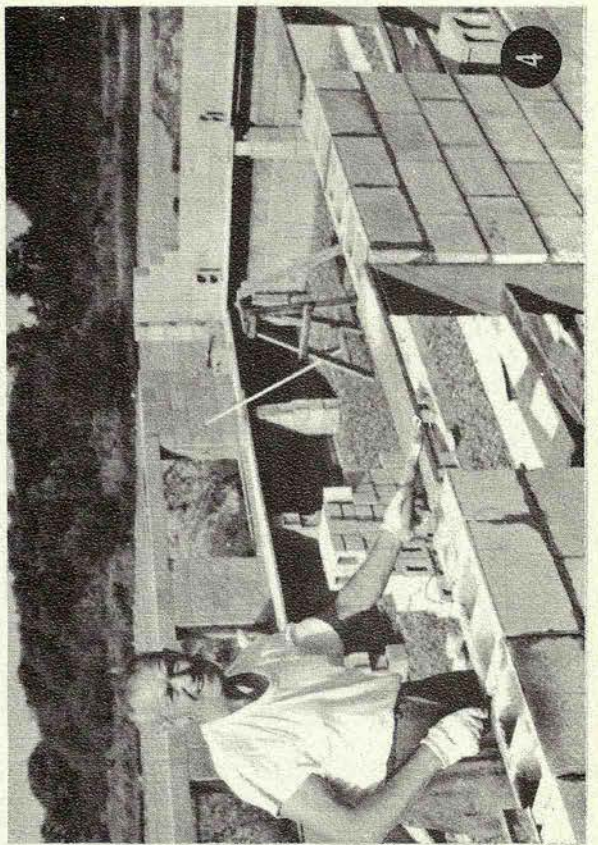
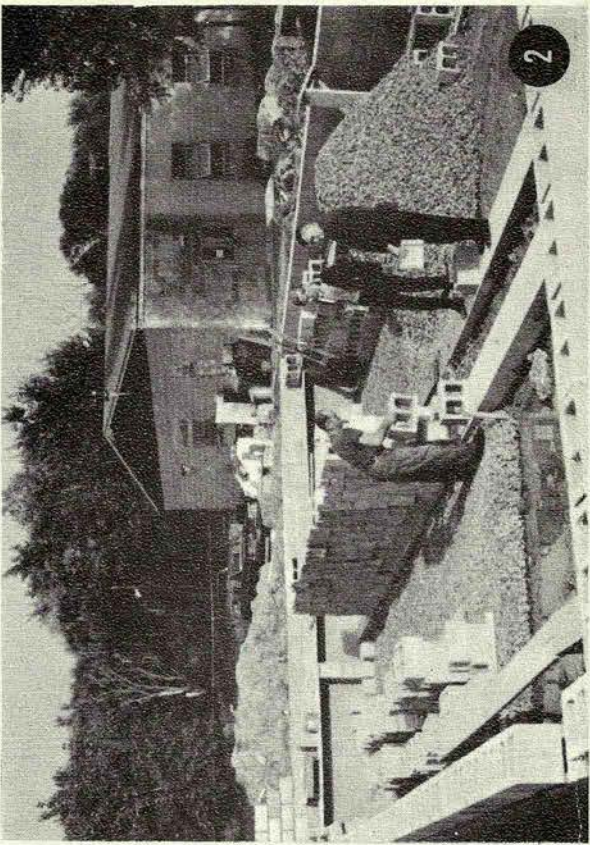
Марія Бульба

ПОЖЕРТВИ

На Будівельний фонд парафії склав 50.00 доларів п. О.Шевченко з Ро-честеру. Перед тим він пожертвував ще 20.00 доларів, отже загальна сума його пожертви – \$ 70.00. На фонд "Парафіяльного Слова" склала \$ 5.00 п. Марія Іваненко. Щира за все подяка!

ПОЧАТКИ БУДОВИ

На фотокартках, помічених на наступній сторінці, бачимо перші кроки нашої будови в минулому році. 1. Все почалося з великої ями, яку було викопано 5 серпня (див. "Парафіяльне Слово" за 11.УШ.68). Відразу після того почалися дощі... 2-3. Як тільки трохи підсохло, наші робітники почали класти бльоки. Інші зносили будівельний матеріал на місце праці. Активно допомагав у праці і наш о. Настоятель, даючи приклад іншим. 4. З-заду вже почато останній ряд бльоків, а спереду дбайливо цементує ряд бльоків біля віконних рам один з найактивніших будівничих, п.І.Опанашук.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 15 (42)

27 КВІТНЯ 1969

Рік 2

Минулої неділі наша Церква вшановувала пам'ять Св. Апостола Фоми. Як і інші Учні Христові, він довгі роки проповідував науку Спасителя по різних країнах тодішнього світу і згідно з переказами, дійшов у своїх подорожах аж до Індії. Легенду цю переказала, між іншими, також письменниця А.Г. Келсі, і її ми й подаємо тут у вільному перекладі з англійської мови.

НЕРУКОТВОРНИЙ ПАЛАЦ

Апостол Фома не хотів вірити своїм очам.

- Що? Аж до Індії? Чому ж це мені така доля припала?

Учні Христові щойно закінчили витягати жеребки, які вирішували, куди кожний з них мав іти, щоб навчати людей про Спасителя світу. Апостола Фому його жеребок скеровував до далекої Індії.

- Я ж із жидівського народу і знаю лише теслярство, - скаржився він. - Як же я піду до Індії, коли я ні мови їхньої не знаю, ні звичаїв? Як же там проповідуватиму?

Але сталося так, що саме в той час до Єрусалиму прибув посланець царя Індії з дорученням знайти досвідченого тесляра, який би міг побудувати йому новий палац у столичному місті. Тут він випадково зустрівся з Апостолом Фомою. Вони швидко порозумілись, і через кілька днів обоє були вже на кораблі, що плів до казкової Індії. Довга і тяжка була їхня подорож, але нарешті корабель прибув до місця призначення, і Апостол став перед самим царем.

- Чим ти займаєшся? - запитав цар.

- Я - тесляр і будівничий, - відповів Фома.

- Що ти можеш робити з дерева?

- Плуги, ярма, човни, весла, шогли, столи, лежа і багато іншого, - з гордістю за своє уміння, відповів Апостол.

- А з каменя?

- Будинки, храми і навіть палаці.

- А для мене ти зміг би збудувати палац?

- Звичайно. І не тільки збудую, а й оздоблю та умеблюю його, - запевнив Апостол. - Для цього я й приїхав сюди.

- А я завжди мріяв, що знайду такого будівничого, як ти.

Дуже вдоволений і щасливий, цар повів Фому за міську браму і показав йому чудову місцевість, вкриту буйним лісом і перерізану струмочками з кришталісно-чистою водою.

Ось тут я хочу мати свій палац, - сказав він Апостолові.

Вони обійшли чарівну місцевість, докладно оглянули її з усіх боків, а в їхній уяві тут уже стояв розкішний палац.

- Ось тобі мішок золота, - сказав цар. - Це - на початок. Будуй, щоб було якнайкраще. Як не вистарчить - дістанеш ще, скільки лише буде потрібно. Я хочу, щоб це був найкращий палац на увесь світ.

І він повернувся до міста, де його чекали розваги й бенкети. А Фома? Він стояв і дивився на мішок, де принадливо виблискувало золото.

- "Щоб було якнайкраще", - повторив він слова царя. - А що якби Христос був тут, на моєму місці? Що б Він зробив? Чи використав би це золото на те, щоб будувати палац для царя-себелюба?

Довго так стояв Апостол, заглиблений в думки й молитву. Нарешті, вирішив. Узяв мішок і пішов.

Ходив по містах і селах країни і скрізь розпитував, де живуть найбідніші люди.

- Це - подарунок від царя, - говорив він, щедро обдаровуючи бідних, хворих, голодних і бездомних.

Коли йому дякували і намагалися з вдячності цілувати руки, Апостол давав їм ще один дар - набагато вартісніший, ніж золото. Він розповідав про Спасителя Христа, Який любить увесь світ і людей на ньому.

Через деякий час цар зацікавився, як посувається праця над його вимріяним палацом.

- Ще не покладено ані одного каменя, царю, - відповіли йому слуги. - Пришелець, якому ти дав так багато золота, нічого не робить, а день за днем ходить по країні, роздає твої гроші і розповідає про нового Бога, Який любить усіх на землі.

- Він не працює? Роздає мої гроші? - розлютувався цар. - Чому ж ніхто не спинив його? Чому мені не сказали?

- Ніхто не наважиться запитати його, царю. Цей чоловік якийсь не такий, як усі інші. Він такий простий і лагідний... Коли він розповідає про нового Бога, то можна ясно бачити, як сяє віра в його очах. Він ніколи не думає про себе, а завжди допомагає іншим, в ім'я Того, Кого він так широко любить.

- Приведіть його до мене! - не заспокоювався цар.

І Фома прийшов, як завжди спокійний і з лагідною усмішкою на устах.

- Чи ти вже збудував палац? Так, як я тобі наказував?

- Саме так, як ти наказував, царю. "Щоб було якнайкраще".

- Добре, то ходімо ж, покажеш мені, що ти там набудував, - сказав недовіжливо цар, певний, що спіймав Апостола на неправді.

- Але зараз ти не побачиш його, - продовжував Фома, зовсім спокійно, так начебто говорив про те, як гарно світить надворі сонце.

- А коли ж я побачу?

- Після того, як помреш і перейдеш до життя вічного.

Царя, звичайно, зовсім не цікавив палац на небесах. Розлютований, він викликав цілий загін війська і наказав кинути Апостола у в'язницю.

Проте, серед ночі приснився цареві дивний сон. Йому снилось, що він опинився в Небесному Царстві, посеред якого на його очах виростав розкішний палац. Здавалось, що ріс він сам, без нічиєї праці. Але чи справді то так? Раптом цар побачив Апостола Фома, що допомагав бідним золотом із

Його мішка. Кожного разу, як голодна дитина діставала щось поїсти, недужий ставав знову здоровий, а бездомний опинявся під затишним дахом, до будови чудесним способом додавався бльок з найкоштовнішого мармуру. І що більше Апостол ділився з дорученим йому багатством, то швидше зростали стіни небесного палацу.

Цар усе зрозумів. Наступного ранку він наказав забрати Апостола з в'язниці, одягнути його в коштовний одяг і привести до себе. Коли Фома з'явився на порозі тронної зали, цар зійшов униз і з розпростертими руками поспішив йому назустріч.

— Тепер я бачу, що ти справді якнайкраще використав моє золото, — сказав він, у покорі схиливши голову перед святим. — Я хочу й сам стати таким будівничим, як ти. Розкажи ж мені про твого нового Бога, Який зробив тебе таким особливим, таким неподібним до всіх інших людей.

Апостол розповів йому все, що знав про Спасителя Христа і Його науку. Цар увірував і з того ж дня почав дбати про щастя і кращу долю для всіх своїх підданих. А коли допомагав бідним і нещасним, то вже й сам розповідав їм про Бога, що в Його ім'я він це все робив.

Багато людей увірували тоді в Христа, стали вірними Його послідовниками і з покоління в покоління передавали переказ про те, як приніс ту святу науку до їхнього краю святий Апостол Фома.

ВІДКРИТТЯ ЦЕРКВИ НАСТУПНОЇ НЕДІЛІ

Сьогоднішньою Божественною Літургією закінчуємо переходовий період в історії нашої парафії, під час якого нам доводилось відправляти Богослуження в приміщенні парафіяльної зали. Наша нова церква, хоч і потребуватиме ще деяких додаткових робіт, все таки вже цілком надаватиметься для звершування в ній Богослужбових відправ. Очевидно, не знайдеться мабуть нікого серед нас, хто жалкуватиме розлучатися з залем, як тимчасовим церковним приміщенням. Вона була зручна, простора і світла, але все таки — НЕ ЦЕРКВА! Проте, варто згадати в цей час усіх тих безіменних трудівників, які ночами не спали напередодні неділь протягом минулого року і з зали розваг робили місце для служіння Богові. Їм належить від усієї нашої громади щира подяка і глибоке признание, а всі разом ми напевне зітхнемо з полегкістю, що ця праця вже не буде тепер потрібна. Переходимо до справжньої ЦЕРКВИ!

Усім нам повинно залежати на тому, щоб свято відкриття нового храму пройшло якнайбільш урочисто та організовано. Згідно з попередніми передбаченнями, на урочистості може бути 400-500 людей, а це від кожного з нас вимагає максимальних зусиль у дотриманні порядку. Зустріч Владик заплановано на 9-ту годину ранку. Треба, щоб якнайбільше парафіян прибуло до Осередку ще перед цією годиною, щоб не вийшло так, що наші Архипастирі будуть нас зустрічати замість того, щоб вітали їх ми. Побажано було б, щоб на початок прийшло також побільше дітей (якщо можна, то в українських одягах). Звичайно, на час повинен прибути Парафіяльний Хор.

Паркування авт такої великої кількості людей може бути дуже великою проблемою. На площі будуть спеціальні упорядчики, які керуватимуть рухом і паркуванням авт. ПРОСИМО БЕЗЗАПЕРЕЧНО ВИКОНУВАТИ ВСІ ЇХНІ ВКАЗІВКИ!

З нагоди свята буде виготовлено спеціальну пропам'ятну стрічку, яку повинен придбати КОЖНИЙ ПРИСУТНІЙ НА СВЯТІ.

Святковий Комітет просить, щоб як під час Богослужбових відправ так і під час бенкету учасники свята дотримувалися порядку та керувалися

вказівками, що будуть передаватися через мікрофон або упорядчиками надворі і в залі. Зробімо все, від нас залежне, щоб це свято залишилося надовго в пам'яті не тільки кожного з нас, а й багатьох достойних гостей, що спільно з нами відзначатимуть цю велику історичну подію.

Комітет також закликає усіх парафіян, щоб, коли до них звернуться по допомогу або перед святом або під час нього, не відмовлялися, а охоче бралися до спільної праці. Особливо просить усіх жінок, які мають можливість, прийти на допомогу Сестрицтву у влаштуванні святкового бенкету.

До приємної зустрічі на святі!

ПРОВІДНА НЕДІЛЯ

У день вшанування пам'яті наших померлих Господь послав нам чудову сонячну й теплу погоду. Після загальної панахиди в церкві велика громада парафіян поїхала на цвинтар Св.Матвія, щоб, за давнім українським звичаєм, помолитися над місцями вічного спочинку наших померлих братів і сестер та привітати їх словами радості й надії: "Христос Воскрес".

Рік-за-роком відлітають, як журавлі у вирій, наші рідні, знайомі, друзі до того таємничого вічного життя, що його уготовив кожній людині Бог. З кожним роком зростає кількість могил і пам'ятників, які нам нагадують, що ось колись жили, працювали, раділи й сумували серед нас оті близькі й незабутні, а тепер їх немає... Майже півтори години тривали літії над могилами на цвинтарі цього року. Дехто вже пропонував, щоб пізніше, як багато більше буде отих наших пам'ятників, відправляти лише одну загальну панахиду на цвинтарі. Але невже в нас аж так уже часу немає, щоб і цієї маленької прислуги не зробити кожному померлому зокрема? Правильно говорить наш о. Настоятель, коли запевняє, що він і два, і три дні буде відправляти надмогильні літії, але НЕ МИНЕ НІКОГО! Варто було б також, щоб наступного року почати молитви з другого боку цвинтаря, бо звичайно буває так, що поки дійдуть до тих останніх могил, то залишається вже зовсім мало людей...

Після повернення з цвинтаря, у парафіяльній залі відбулися традиційні поминки, на які присутні принесли багато всякої їжі й пиття, а Сестрицтво всі ті харчі гарно упорядкувало та порозставляло по столах. Шкода лише, що так порівняно мало (приблизно 45-50) наших парафіян знайшли час прибути на цей поминальний обід. Дуже шкода. А взагалі добре було б трохи змінити формат наших поминальних обідів, щоб не обмежувались вони виключно їжею, а щоб була на них ще й якась спеціальна програма, якою можна було б достойно пом'янути тих, що відійшли від нас. Подумаймо над цим!

ДОПОВНЕННЯ

Уже багато місяців, дякувати Богові, не доводилось нам друкувати ніяких поправок і доповнень до друкованого в "Парафіяльному Слові". А ось тепер треба робити це знову. Справа в тому, що редакції було подано неповний список тих, які працювали над прибиранням парафіяльної залі під час Страсного Тижня. У ньому не було зазначено п.п. Івана Кашпуренка, Петра Рудая, Захарія Худого та Миколи Шевця старшого. А вони теж дуже багато потрудилися, щоб належно упорядкувати залу до святкових днів. Щира їм подяка!

Всі матеріяли та інформації до "Парафіяльного Слова" треба подавати не пізніше як ДО СЕРЕДИ. Часом може бути місце й пізніше, але цього гарантувати не можна, бо бюлетень має 6-10 сторінок майже кожного тижня і матеріял повинен бути розміщений і приготований, а часом і надрукований завчасу. Хто спізнився – нехай не нарікає, а чекає до наступного тижня!

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

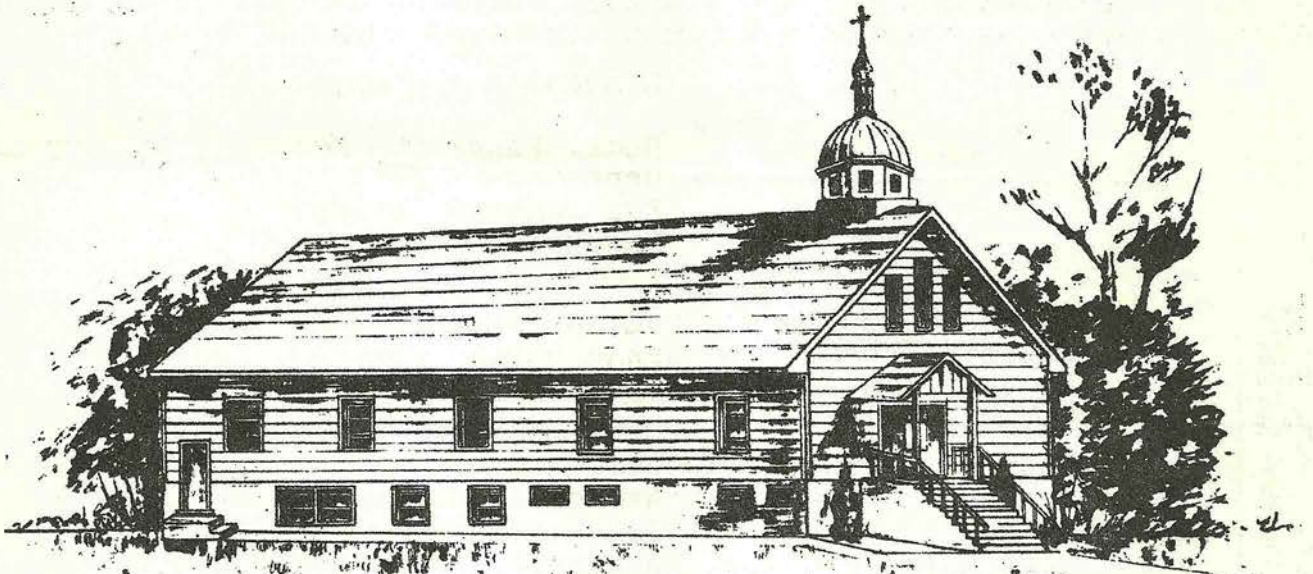
Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 16 (43)

4 ТРАВНЯ 1969

Рік 2

Відкриваємо нову церкву

Христос Воскрес!

Дорогі Брати і Сестри!

З ласки Божої дочекались ми великого свята, про яке мріяли вже від самого початку існування нашої парафії. Завдяки нашій загальній жертвенності та відданій і безкорисній праці багатьох парафіян, завершено будову нової церкви. Щойно минулого року Преосвященніший Єпископ Олександр благословив наш добрий намір, а сьогодні він очолює нашу першу Богослужбову відправу і разом із нами приносить свої молитви до Всевишнього у новій святині на нашій оселі в Чіктовага.

Цю небуденну, історичну подію в нашому житті ми відзначаємо сьогодні урочистим святом. На чолі з нашим Архипастирем, разом із пастирями й вірними з інших сусідніх громад та численними гостями зблизька і здалека, ми зібрались у своєму Осередку, щоб спільними молитвами подякувати Богові за Його добродійства над нами. За те, що давав нам сили та витривалости під час будови. За те, що допоміг довести її до успішного кінця.

Але посвячення і відкриття нового храму – це ще далеко не закінчення нашої праці. Перед нами ще багато інших важливих завдань. Треба докінчити будову школи. Упорядкувати та прикрасити зовні парафіяльну залю. Привести до належного вигляду наш Осередок. Поступово сплачувати борги. А потім, як дасть Бог, починати думати про будову величного постійного храму.

Щоб усі ці завдання здійснити, треба, щоб у кожного з нас жило почуття єдності, доброї волі, організованості і щирого бажання спричинитися до дальшого розвитку нашої громади. Дай же, Боже, щоб якраз оце наше спільне святкування по-справжньому зблизило нас і дало нам натхнення до дальшої праці на квітучій Христовій ниві.

Коли хтось кінчає будову своєї нової хати, він запрошує усіх знайомих і друзів, щоб спільно відсвяткувати цю велику подію. Вони приходять, радіють із щасливим господарем і приносять йому якийсь дар, "щоб добро не переводилось у новій хаті". Наша нова церква – це спільний дім усіх нас, а тому закликаємо вас обдарувати її сьогодні своїми щедрими дарами, щоб росла вона та квітла на Божу славу.

Щиро вітаємо всіх вас у цей великий, історичний для нас усіх, день і просимо Милосердного Бога, щоб і надалі зберігав нас під Своєю святою опікою та давав нам здоров'я й сил для дальшої корисної праці.

З любов'ю в Ньому,

Прот. Володимир Мельник, Настоятель
Парафіяльна Рада
Будівельний Комітет
Святковий Комітет

Усією нашою громадою в Бофало-Ціктовага, сердечно вітаємо нашого дорогого Гостя – Преосвященнішого Єпископа Олександра, який сьогодні очолює Богослужбові відправи посвячення церкви та всі наші урочистості.

З сумом повідомляємо про те, що Блаженніший Митрополит Іоанн не зміг прибути на наше велике свято, бо вже кілька тижнів тяжко хворий і перебуває під постійним лікарським доглядом. Щиро бажаємо нашому Першопієрархові якнайскорішого видужання і повернення на свій пост керманіча Української Православної Церкви в Америці.

ДУМКИ В ДЕНЬ ВІДКРИТТЯ

На перший погляд здається, що не дуже чим маємо ми хвалитися.

Наша нова церква не сягає своїми банями в небесну блакить. В день відкриття навіть тієї однієї бані, що завершуватиме церковний дах (при тому зовсім далеко від небесної блакиті) ще немає. Не пишається вона масивними кам'яними стінами. Не має ні колон, ні мальовничих вікон, ні орнаментів. Всередині її погляд вірних не губиться високо в небо-подібному склепінні, не знаходить витончених різьб, художнього розпису на стінах, визначних творів релігійного мистецтва. Коли ми показуємо відвідувачам цей щойно відкритий храм, то майже не можемо обійтися без того, щоб не пояснювати їм, чому ми не маємо на цьому місці величного собору. Так, наприклад, як деякі інші громади.

Це не означає, звичайно, що ця церква, при всій своїй простоті і скромності, чимось менше вартісна своїм призначенням за інші багатші храми, включаючи й величні катедральні собори. Свята Літургія – скрізь Божественна. Щиру молитву чує Господь незалежно від того, звідки вона виходить. Наші незрівняні Богослужбові піснопіння може й краще звучали б у величному храмі, але добрий спів хору скрізь приносить натхнення й духовне піднесення. Більше того. Для літургічної молитви навіть не завжди потрібно церкви. Богослуження в міру потреби можна звершувати на будьякому освяченому місці: в домі, на полі, в лісі і навіть у дорозі. Перша Божественна Літургія, що її звершив Сам Господь Ісус Христос,

відбулася у звичайній кімнаті (Мк.14,12-25). Так збиралися на молитву і служіння Богові і учні Христові після воскресіння свого Учителя (Лк.24, 29-31; Дії 1,13-14; 2,1-2 і ін.) Так молились і християни перших століть, коли віра Христова була під заборонаю, і новітні мученики в тюрмах і на засланнях. А їхні молитви були на менше щирі за ті, що линуць до Бога, наприклад, під час урочистої соборної архиєрейської відправи.

Одним словом – ми не маємо чого соромитись своєї нової церкви. Вона – проста, але тим не менше – СПРАВЖНЯ ЦЕРКВА. А із своїх досягнень за минулі 2 роки ми повинні бути горді. Ми ж спромоглися залишити безвихідно застарілу церкву на вулиці Вільям і не тільки вийти з того тісного й невідгідного кутка на широкі простори Осередку в Чіктовага, а й спорудити тут спочатку розкішну модерну парафіяльну залю, а тепер і оцю тимчасову церкву. Маючи її, ми не будемо потребувати роками молитися в підвалі майбутнього постійного храму, як це дехто пропонував. Будемо мати змогу уважно та старанно, без поспіху й тиску часу, працювати над проєктом своєї грядучої святині, щоб, коли буде в нас змога, побудувати її дійсно такою, щоб вона своєю величчю дійсно прославляла Всемогутнього Бога та викликала подив і захоплення тих, хто її оглядатиме.

Тим часом – маємо те, на що могли в даних обставинах спромогтись, і то – завдяки незмірній жертвенності наших будівничих. Тепер лише треба, щоб ми обгорнули цю свою тимчасову (але для нас покищо єдину) святиню своєю широкою опікою та любов'ю. Щоб щедро жертвували на її прикрасу та оздоблення. Щоб купували необхідні церковні речі. Щоб дбали про чистоту та порядок у ній. Та й то ще не головне. Найбільше потрібно нам тепер зміцнення нашої віри і зросту християнського духа. Треба всім серцем засвоювати науку нашого Спасителя, що її будемо чути в нашому храмі. Здійснювати її у своєму житті. Любити один одного, один одному допомагати. Кожної неділі і свята масово приходити до церкви на спільну молитву...

Коли будемо так чинити, то відчуємо небо на землі і в цьому скромному храмі. Переродимося і станемо кращими та більше охочими служити Богові. Тоді напевне стане нам тісно у новій церкві і, запевнившись Божим благословенням, ми станемо до праці над здійсненням нашої остаточної мети – будови величного, справді українсько-православного храму для своєї громади.

ПОРЯДОК СВЯТКУВАНЬ:

- Година 9.00: Зустріч Владики.
- Година 10.00: Чин посвячення церкви.
- Година 10.30: Служба Бога архиєрейським чином.
- Година 1.30: Святковий бенкет:

Відкриття.

Молитва.

Представлення тостмайстра.

Представлення почесних гостей та представників організацій.

Слово Владики Олександра.

Привіти почесних гостей, представників організацій та складання дотацій.

Слово Настоятеля Парафії, о. прот.В.Мельника.

Художня програма.

Молитва та закриття бенкету.

Тостмайстер святкового бенкету – п. Юрій Потієнко.

ЗАПISУЙТЕСЯ ДО ПРОПАМ'ЯТНОЇ КНИГИ!

Напевне кожному членові нашої парафії буде цікаво колись згадати про сьогоднішнє велике свято. Треба сподіватися, що й наші гості матимуть про нього приємні враження і спогади. Для того, щоб засвідчити про свою участь в урочистості, просимо усіх присутніх записати своє прізвище та адресу до спеціальної пропам'ятної книги, яка буде знаходитись біля входу до парафіяльної залі. Таким чином, ми будемо знати, скільки нас було на відкритті церкви, а багато років відтепер кожний присутній тут сьогодні зможе сказати, знайшовши своє прізвище: "А я також там був!"

БУДОВА ЦЕРКВИ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

Тепер уже не було іншого виходу: церкву перед відкриттям треба було закінчити. А роботи ще минулої неділі залишалося багато-багато... Слава Богові, знайшлися люди, які зрозуміли це і, не шкодуючи себе, проводили на будові години за годинами, часом до пізньої ночі. Завдяки їм, церква сьогодні цілком готова до вжитку. Деякі менше важливі роботи ще не скінчено, але напевне того ніхто й не зауважить.

І знову з сумом доводиться говорити, що ті свідомі будівничі - це ті самі, що працювали біля церкви від самого початку, ще з минулого літа. Ті, що вже по кількасот годин праці вклали, бо хотіли мати церкву. Вони не зневірилися байдужістю інших, не казали: "А чого це я маю все робити, як інші не приходять?", а приходили знову і знову. І в добру погоду, і в дощ, і в сніг, і в морози, і в хуртовини. Щодо інших? Тут уже, видно, нічого не зробиш. На них, мабуть, не вплинули б і заклики ангелів... У всякому разі, усім нам треба низенько вклонитися перед тими чесними труженниками, які нам поставили наш храм. Загальний список працівників за увесь час буде надруковано в одному з ближчих чисел "Парафіяльного Слова", і тоді ми ясно побачимо, хто вони - оті наші герої праці...

Будова школи ще не закінчена і тут знову буде потрібно робочої сили. Може хоч тепер хтось іще долучиться до наших постійних будівничих і допоможе їм?

НА ПРИКРАСУ ЦЕРКВИ

Дякувати Богові, церкву ми вже маємо. Тепер же треба почати її належно оздоблювати, щоб своїм устаткуванням та окрасами вона свідчила про нашу дбайливість та любов. Робити це можна, жертвуючи на спеціальний фонд окраси церкви, що його збирає наше Сестрицтво. Коли до вас звернуться його представниці, не відмовляйтеся, а складіть свій щедрий дар! Інший спосіб - це закуповувати окремі необхідні для храму речі. В одному з попередніх чисел ми вже писали про княжий дар п. Параски Гладкої, яка придбала для нашої церкви престол, тетрапод та два аналої (ці останні ще не прийшли, але вже скоро можна буде їх у церкві бачити). А протягом останнього тижня надійшли ще такі подарунки для церкви:

П-во Іван і Євдокія Борідько позолотили хрест на престолі. Він виглядає тепер зовсім, як новий і являє собою справжню прикрасу церкви. До речі, цього хреста вони ж і купили та подарували для нашої церкви вже досить багато років тому.

Панство Кирило і Тетяна Кондратюки купили для церкви "вічну лампу", що висітиме над Райськими Дверима біля образу Тайної Вечері. Лампа ця дуже гарної, витонченої роботи і напевне набагато збільшить красу цього входу до Святого Святих нашого храму.

Панство Олекса і Ніна Матвійчук замовили розкішне кадило. Воно ще не прийшло, а тому описувати його тут не будемо. Нехай буде для всіх приємною несподіванкою!

Але це ще далеко не все. Отець Володимир має великий список речей, якими можна і треба доповнити устаткування нашої церкви. Набувайте їх для своєї рідної святині! Даруйте їх в пам'ять своїх померлих, з нагоди ювілеїв або різних важливих подій у вашому житті, як вислів подяки Богові за Його добродійства, або й просто – без ніякої нагоди, як подарунок рідній Церкві. Бо вона – наша мати, а ми – її діти. Звертайтеся до отця Настоятеля, а він порадить, що купити й подарувати.

ПЕРША ЗАБАВА МОЛОДІ

Позаминулої п'ятниці Молодечий Гурток Українського Робітничого Союзу, який існує щойно два місяці, влаштував першу свою імпрезу – забаву молоді. Члени Гуртка – хлопці і дівчата (в більшості діти наших парафіян), широким зацікавленням до праці над організацією забави і вийшла вона дуже успішною. Дорослих туди не пускали, бо, кажуть, вони там тільки заважали б. Про те ж, як пройшла ця забава, розповість нам наша кореспондентка, член Гуртка Ніна Закусило:

У п'ятницю, 25 квітня наш Молодечий Гурток мав першу забаву. Вона почалась о сьомій годині вечора.

Дехто з нас приїхав раніше, щоб робити сендвічі та продавати квіти. Сендвічі були дуже смачні. Разом із сендвічами, ми мали і різні торти, які нам подарували наші мами. Але докінчити робити сендвічі ми не встигли, бо почалась забава, і тоді кінчали за нас мами.

На забаву прийшло коло 80 молодих людей. Ми сподівалися, що придуть гості з Рочестеру і околиць, але вони чомусь не приїхали. За те ми познайомились з іншими хлопцями і дівчатами, яких ми раніше не знали.

Оркестра приїхала пізніше, ніж ми чекали, бо заблудилась по дорозі. Грала вона дуже гарно, і ми весело танцювали і розважались. Деякі хлопці і дівчата танцювали на сцені. А деякі навіть на столах хотіли танцювати, але п. Потієнко не дозволив їм це робити. Коли ми мали перерви, то їли смачні торти і сендвічі та пили соду.

Ми всі мали дуже добрий час, так що коли прийшла 11-а година і п. Потієнко влучив світло, ми ще й далі танцювали і не хотіли їхати додому.

Ми сердечно дякуємо за цю забаву панові Потієнкові і всім мамам: пані Остапчук, пані Потієнко, пані Чмолі, пані Ляшук та пані Неліпі. Дякуємо також Ареті Войтович та Василеві Потієнкові за їхню допомогу коло буфету.

Я надіюсь, що ми будемо мати ще багато таких і ще кращих забав.

Ніна Закусило

До цього дуже гарно написаного листа нашої юної кореспондентки треба лише додати, що на забаву масово прийшов Пласт із Бофало, натомість лише окремі одиниці з СУМА. Треба сподіватися, що на другий раз і СУМ-івці підтримають цей добрий почин нашої молоді, тим більше, що провідники цієї організації відвідали минулого тижня о. Настоятеля і пропонували свою активну співпрацю в майбутньому (див. нижче). Молодечий Гурток просив цією дорогою висловити також подяку Парафіяльній Раді за те, що відпустила залю для забави по дуже уміркованій ціні. Слід відзначити дбайливо виготовлені афіші про забаву, над якими багато попрацювала Роксоляна Ткачук. Репортаж про цю першу імпрезу нашої молоді, згуртованої в Молодечому Гуртку, буде послано також до "Народньої Волі" – органу Українського Робітничого Союзу.

ПРЕДСТАВНИКИ СУМА В ОТЦЯ НАСТОЯТЕЛЯ

26 квітня отця Настоятеля нашої громади відвідали представники новообраної Управи Осередку СУМА ім Л.Українки - п.п. Михайло Лисак - голова, Іван Дроздовський - заступник голови та Дарія Пристайко - жіночий референт і писар Булави. Вони повідомили о. Володимира про бажання Осередку СУМА мати тісну співпрацю з усіма українськими Церквами в нашій окрузі для добра всієї української громади. Висловлювались про потребу допомоги один одному в різних корисних починаннях та про те, щоб узгоджувати дати різних імпрез для найбільшого їхнього успіху (досі часом бувало що в один і той самий день відбувалося дві-три імпрези). Представники Управи Осередку СУМА запевнили о. Настоятеля, що вони щиро вітають і підтримують розбудову нашої громади та візьмуть участь в урочистості відкриття нової церкви.

Отець Володимир із свого боку висловив подяку шановним відвідувачам за добру ініціативу в справі співпраці та запевнив, що зробить усе, що в його силах, щоб слова перетворити в діла і спільними силами справді працювати на добро всього нашого народу.

СВЯТО МАТЕРІ - НАСТУПНОГО ТИЖНЯ

Так, як і кожного року, Парафіяльна Школа відзначатиме наступної неділі Свято Матері. Після Божественної Літургії відбудеться молебень за всіх наших мамів, а потім Батьківський Комітет Парафіяльної Школи почастує всіх бажаючих гарячим буфетом. Обіцяють, що все буде дуже смачне, ще краще, як завжди. О 2-й годині по полудні почнеться святкова програма, що складатиметься із доповіді, співів, деклямацій, фортепіанового сольо й танців. До участі просимо усіх членів нашої Парафії!

ПОЖЕРТВИ НА "ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО"

Останнім часом ми з приємністю зауважили несподівану хвилю пожертв на Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова від наших читачів з-поза Бофальською округою. Це, а також численні листи від наших далеких читачів, свідчить про те, що "Парафіяльне Слово", не зважаючи на свій переважно локальний характер, знаходить прихильників, а навіть поклонників і генген за межами нашої парафії. Про це більше напишемо в ювілейному числі нашого бюлетеня (а так, вже ось-ось буде перша його роковина!), а тепер же складаємо сердечну подяку пані Галині Білоус із Лос Анжелосу за її пожертву 5.00 доларів та о. Прот. Несторові Столярчуків за його дар \$ 3.00 доларів.

ШИРО БАЖАЄМО ВИДУЖАННЯ!

У лікарні Міллард Філмор перебуває наша парафіянка Єва Худа, що бореться з тяжкою хворобою. Просимо Милосердного Бога, щоб якнайскоріше послав їй видужання та змогу повернутися додому зовсім здоровою.

Український Робітничий Союз найбільше відомий своїми цінними грамотами забезпечення, які допомагають його членам спокійніше жити на цьому бурхливому світі. Вони знають, що у випадку потреби Союз допоможе і їм, і їхнім родинам. Але це ще далеко не все. Одним з дуже цікавих і приємних "бонусів", що їх мають члени Робітничого Союзу є можливість провести літні вакації на оселі "Верховина", що міститься в незрівняно мальовничій місцевості Глен Спен, Н.Й. Чудові мешкання, прекрасні харчі, сотні способів весело й цікаво провести час (прогулянки, спорт, купання, забави й танці та багато іншого) - все це знайде там людина, що прагне якнайкраще провести свої вакації. Всі інформації про "Верховину", а також і про Робітничий Союз з приємністю подасть зацікавленим Секретар 145-го Відділу п.Тимофій Рудай (884-2132).

Дорогі Брати і Сестри!

Здійснилась мрія, яку ми плекали у своїх серцях від самого початку існування нашої парафії. Завдяки нашій загальній жертвенності та відданий і безкорисній праці багатьох парафіян, з Божою допомогою завершено будову нашої нової церкви і школи. Щойно минулого року Преосвященніший Єпископ Олександр благословив наш добрий намір, а сьогодні ми вже маємо можливість приносити свої молитви до Всевишнього у новій святині на нашій оселі в Чіктовага.

Цю небуденну, історичну подію в нашому житті буде відзначено 4 ТРАВНЯ ЦЬОГО РОКУ УРОЧИСТИМ СВЯТОМ. На ньому, з участю ієрархів нашої Церкви – Блаженнішого Митрополита ІОАНА та Преосвященнішого Єпископа ОЛЕКСАНДРА, відбудеться посвячення і відкриття нової церкви, а після того – святковий бенкет.

Коли хтось кінчає будову своєї нової хати, він запрошує усіх знайомих і друзів, щоб спільно відсвяткувати цю велику подію. Наша нова церква – це спільний дім усіх нас, а тому в цьому святі повинен взяти участь КОЖЕН ПАРАФІЯНИН І ПАРАФІЯНКА ТА ЇХНІ РОДИНИ. Прийдімо, щоб спільними молитвами подякувати Богові за Його добродійства над нами. За те, що давав нам сили та витривалості під час будови. За те, що допоміг довести її до успішного кінця. Водночас же попросимо Його благословення на дальший розвиток нашої громади.

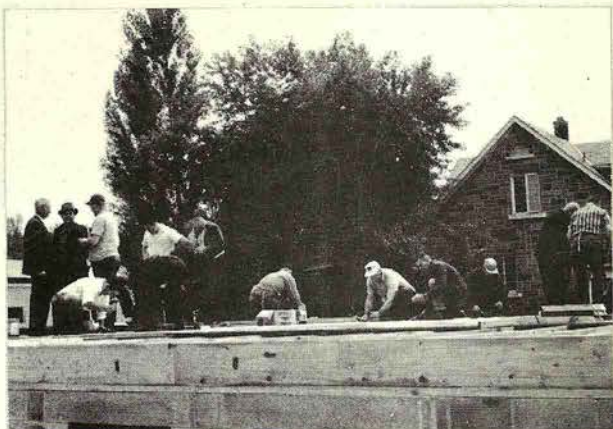
Загальні Збори членів парафії, що відбулися 9 лютого цього року, ухвалили, що якщо хтось із парафіян не зможе з якихось причин прийти на свято, він теж повинен заплатити за квиток, як свій дар на Церкву.

Ціна квитків: для дорослих – \$ 7.50, для пенсіонерів і студентів – \$ 5.00, для дітей шкільного віку (6-18 років) – \$ 2.00. Квитки по пошті висилатися не будуть; їх можна буде набувати при вступі до залі. Той, хто на святі не зможе бути, повинен передати або переслати свою вкладку фінансовому референтові громади, п. Г.Марвінові.

Для того, щоб Святковий Комітет міг завчасу належно розпланувати святкову імпрезу, необхідно, щоб кожен парафіянин повідомив до 20 квітня скільки осіб із його родини буде присутніх на святі. Зробити це дуже просто: треба лише заповнити і повернути картку, розіслану усім парафіянам разом із запрошенням на свято.

До приємної зустрічі на святі!

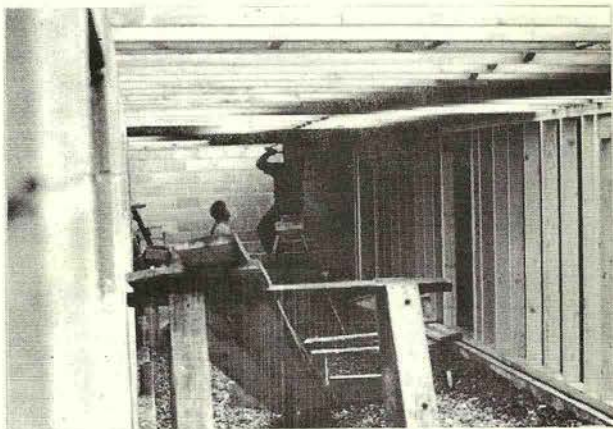
Святковий Комітет

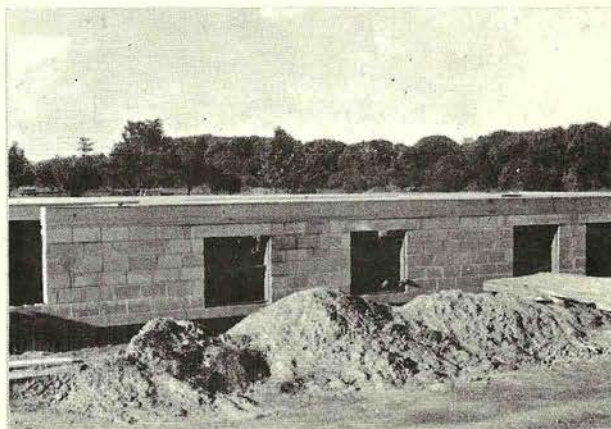
В день Праці, 26 парафіян прийшло на будову, щоб виконати дуже важливе завдання – закрити зверху приміщення майбутньої парафіяльної школи. (Див. "Парафіяльне Слово" № 13, 8.IX.1968).

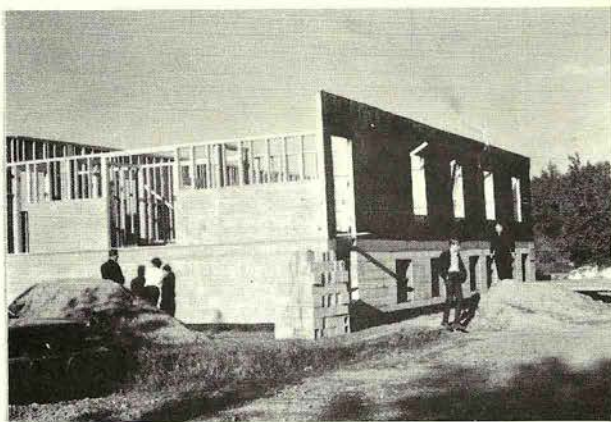
Теслярських робіт на всіх не вистарчи-ло, то ж частина будівничих використала нагоду, щоб засипати рів навколо будови. Машина зробила б це швидше і простіше, але це ж зайві витрати...

Робота йде і в підвальному приміщенні. Коли школа вже буде зовсім закінчена, напевне важко буде й повірити, що свого часу вона отак виглядала.

Завдання виконане. Ще сонце високо в небі (6-а година дня), а дах для школи (це ж і основа для підлоги в церкві) уже на місці.

5-ого вересня було поставлено стіни, а на другий день – основні перегородки церковного приміщення. Тепер уже можна виразно бачити приблизні розміри нашої майбутньої церкви.

15 вересня відбувався шкільний пікнік, але кілька будівничих-ентузіастів вирішили використати чудовий сонячний день і кінчити покриття даху. (Див. "Парафіяльне Слово" № 14, 22.IX.1968).

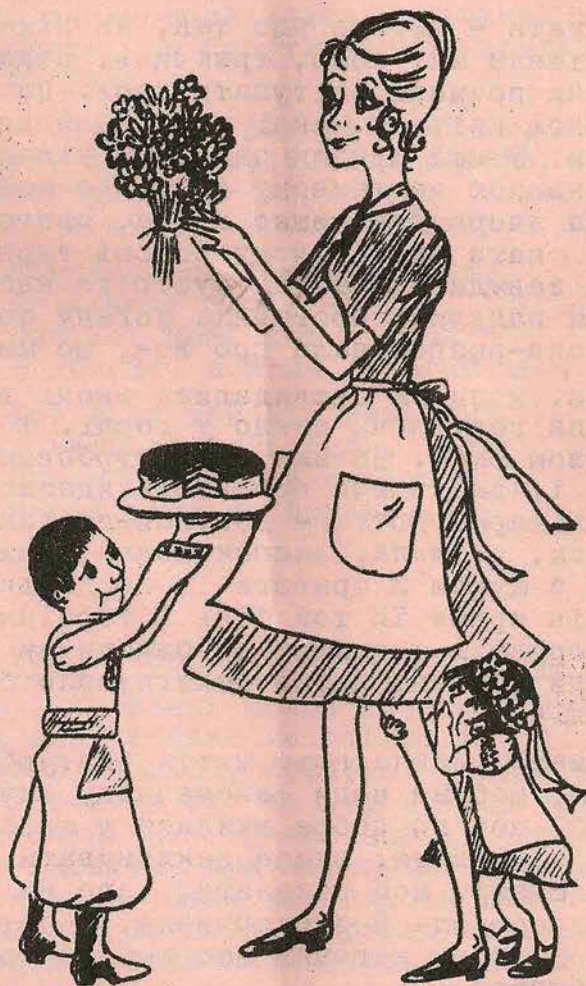
ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 17 (44)

11 ТРАВНЯ 1969

Рік 2

Орися Воронин

В ПОКЛОНІ МАТЕРІ

"Спи, дитинко, будь щаслива,
Люлі-люлі-ля,
Стережуть твій сон ревниво
Небо і земля..."

Темним покровом обгортає землю тиха ніч. Сріблястий місяць і іскорки-зорі у піжмурки граються з хмарами. Спить земля, відпочивають стомлені денними трудами люди. Над колискою схилилась мати: з любов'ю дивиться на кучеряве немовлятко своє, і співає-заколює його до спокійного, щасливого сну.

Цю лагідну, ніжну пісню чують зорі й місяць кожної ночі, по всьому світі, де лише живуть люди. У різних країнах, серед різних народів,

різними мовами виливає в пісні мати свою безмірну любов до свого дитятка, і таку ж безмірну надію на щастя й долю для неї.

Проходять роки. З немовлятка виростає дитина, потім — юнак чи юначка, нарешті — доросла людина. У своєму житті вона чує багато пісень, багато бачить краси на Божому світі, здобуває багато приятелів і друзів. Вона багато пізнає, багато й забуває. Але однієї пісні й одного образу вона ніколи не може забути — і не забуває! Це — колискова пісня і мати, що ту пісню співає; мати — найдорожча, найулюбленіша, найрідніша людина на світі.

Бо це вона — наша мати — любить нас так, як ніхто інший на світі. До неї за допомогою поспішали ми, коли, граючись, падали і раптом бачили з переляком, як із дряпки починає виступати кров. До мами ми бігли похвалитися тількищо зірваною квіткою, якої ще ніколи досі не бачили, або своїм новим малюночком. У неї шукали захисту, налякані сусідською собакою або страшною блискавкою на темному небі. До неї поспішали, хочучи знати чому квітка, яка вчора так пишно цвіла, сьогодні зів'яла й осипається; куди сонце йде спати уночі; чому вогонь гарячий, а сніг — холодний. І наша люба мама завжди знала, як зустріти нас: вона заспокоювала, перев'язувала розбитий пальчик, проганяла погану собаку, хвалила за гарний малюнок і пояснювала-розповідала про все, що ми хотіли знати.

А тоді приходив час, коли ми прокидалися вночі від великої гарячки або від того, що боліла голова чи пекло у горлі. І перше, що ми тоді робили — це кликали свою маму. Бачили, як стурбовано вона торкалася нашого розпаленого чола і, забуваючи про все, кидалась гріти воду, шукати ліків, добиватись до лікаря. Потім — довгими-довгими безсонними ночами сиділа над нашим ліжком, втішала, заспокоювала, тихо молилась. Ми не бачили, як стискалося з журби й тривоги її серденько; не чули, як просила вона Бога, щоб Він краще їй той біль і терпіння передав, а щоб її дитинка була знову здорова і щаслива; не бачили ми того й не чули, але те, що вона була завжди з нами, якось полегшувало біль, заспокоювало краще, як найпевніші ліки.

Рік-за-роком наша мама робила наше життя безтурботним, веселим і цікавим. Вона пильнувала, щоб ми мали найсмачнішу їжу, найкращий одяг, гарні розваги. Стежила, щоб ми добре вчилися у школі; посишала нас вчитися грати, малювати, танцювати; вчила декламувати і співати. І коли на святах ми виходили на сцену, щоб показати, чого ми навчилися, вона своїм поглядом нас підбадьорювала й заохочувала, а потім, як ніхто інший, раділа нашим успіхом. Це вона навчала нас любити свій рідний край і народ і ніколи їх не забувати.

І коли через багато років людина, вже доросла, пригадує свої дитячі роки, як найсвітліший і найбільш радісний час свого життя, то це вона повинна завдячувати насамперед своїй любій матері. Тій, яка нічого не шкодувала, ніколи не вагалась, до всього була готова, коли йшлося про добро її найдорожчої дитини.

Коли діти ще не підростили та не вилетіли з рідного гніздечка, коли їхня мама завжди з ними і завжди ними опікується та дбає про них, вони звичайно рідко думають про те, як справді багато вона для них робить. А, не думаючи про це, рідко зупиняються, щоб їй за цю велику любов віддячити. Часто й таке буває, що своїм непослухом, недбайливістю чи примхами доводять її до гніву чи й до сліз, хоч і тоді ані на мить не перестає вона їх любити. А дорослі? Скільки їх зовсім забувають своїх матерів, коли стають на власні ноги і поринають у своєму житті! Забувають, залишають без слова привіту, втіхи і любови...

І тому, щоб нагадати їм, як і всім людям на світі, як багато повинні

вони завдячувати своїм матерям, щоб викликати в них почуття особливої вдячності їм за їхню безмірну любов – для цього і було запроваджене Свято Матері. Це свято відзначають тепер по всіх країнах вільного світу, і то саме тоді, коли надворі розквітає весна, коли вся природа прокидається від зимового сну, розквітає мільйонами квітів і дякує Богові, що дав їй життя. У цей день усі – від маленької дитини до дорослого – віддають належну пошану найдорожчій у світі істоті – своїй матері. Приносять їй квіти й дарунки, цілують її вдячним поцілунком і нагадують їй про те, що не забули і ніколи не забудуть її. Обіцяють їй, що завжди будуть такими, якими вона хоче їх бачити: щирими, чесними, правдивими, добрими; обіцяють, що будуть завжди прагнути, щоб щастя її ніколи не ховалося за хмари.

Але чи досить це робити лише раз на рік? Ні, не досить! Треба пам'ятати про те і сьогодні, й завтра, й день-у-день. А найкращим подарунком своїй матері від кожного з нас – дорослого, юнака чи дитини – нехай буде те, про що говорить дівчинка у вірші "Мама і я":

Помолюсь сьогодні знов я,
Як молюся з року-в-рік,
Щоб Бог Мамі дав здоров'я
Й довгий, довгий, довгий вік.

Щоб вона той вік невпинно
З чаші радощів пила,
Щоб з очей її й сльозина
Через мене не сплила...

ІСТОРИЧНИЙ ДЕНЬ НАШОЇ ГРОМАДИ

Якщо хтось не був біля нашої нової церкви з тиждень перед відкриттям, то в день свята він напевне не пізнав би її. Тоді головні двері до храму ще висіли десь високо у повітрі, і лише купа каміння перед ними давала легенький натяк на те, що тут колись будуть сходи. Тепер ці сходи, професійно зроблені п.п. Олександром Супруновичем, Олександром Ткачуком та Леонідом Цариком, при співпраці Йосипа Бучинського, Петра Лобура та Максима Петручка, були вже зовсім закінчені і надавали церкві привітного, гостинного вигляду. Передня стіна, яка ще трохи більше як тиждень тому страшила своєю незакінченістю, тепер уже була дбайливо обита, як і всі інші стіни, алюмінієвими пластинками. Коли ще кілька днів тому навколо храму лежали купи глини, каміння і всякого будівельного матеріалу, то тепер його з усіх боків обводила акуратна цементова межа, а в ній – розрівняний чорнозем, готовий прийняти насіння трави. Одним словом – те, що здавалося неможливим, стало дійсністю.

Церква була готова до посвячення.

Як і в день нашого минулорічного храмового свята, коли Владика Єпископ Олександр благословив нам почати працю над будовою свого тимчасового храму; як і в день посвячення площі під будову в липні того ж року, у день відкриття готової церкви був чудовий, сонячний день. Немов би в нагороду за наші старання і працю, Господь послав нам того дня ще й легеньку прохолоду: якраз достатню, щоб ми не відчували спеки у переповненому храмі. Отже, умови для свята були просто ідеальні.

Вже задовго перед 9-ю годиною на площу почали з'їжджатися численні авта наших парафіян і гостей. Їх зустрічали упорядчики, вказували де ставити авта, давали вказівки. Тут же чіпляли їм і пропам'ятні стьожки. Зустрічалися люди, які не бачилися вже багато років. А це ж була така

добра нагода до того! Бо, крім місцевих парафіян і гостей, були тут численні вірні з Рочестеру, Сиракюзів, Нью Йорку, Сан Кетеринс, Ніагара Фолс та інших близьких і далеких місцевостей. Всі вони висловлювали своє признание нашій громаді за її велику працю, прихильно відзивалися і про нову церкву. Одним із цих останніх був і наш почесний гість – отець протодиякон Павло Пушкаренко. Храм наш йому так сподобався, що він хвалив його з усіх боків. Але треба сказати, що він змінив свою думку, коли побачив парафіяльну залю. "Добре, що ви називаєте цю церкву тимчасовою, – сказав він, – бо до такої залі може підходити тільки справжній собор!..."

Незадовго перед 10-ю годиною, Єпископ Олександр, в супроводі іподияконів Олександра Воронина і Миколи Кривоноса вийшов з помешкання отця Настоятеля. Біля входу до церкви його вже чекали маси парафіян. П'ятеро дівчаток, одягнених у барвисті українські одяги, були перші, що привітали Владика пишним букетом троянд, а Зіна Дмитріук склала привітання від усіх дітей Парафіяльної Школи. Після того традиційним хлібом-сіллю зустрів нашого Архипастиря голова Парафіяльної Ради Дмитро Опанашук та привітав його від усієї нашої громади. Нарешті, вже нагорі, біля самих головних дверей, привітальним словом зустрів Владика отець Настоятель В.Мельник. Багато, багато змінилось від минулорічного храмового свята, коли ми вітали свого Архипастиря надворі і тільки уявляли собі, що "отут – це немов двері церкви, а тут – місце для вірних, а там – віттар!..." Тепер церква вже не мрія і не уява – а жива дійсність!

Після облачення Владика посередині храму починається урочиста відправа освячення води, а потім і посвячення самої церкви. В супроводі о. Настоятеля та о. Павла Шпірука з Сиракюзів, о. протодиякона П.Пушкаренка, іподияконів та віттарних хлопчиків, Владика Олександр обходить церкву довкола, починаючи з віттаря. Свяченою оливою робить знак хреста на стінах та окроплює свяченою водою.

Ось храм і освячено. Починається Божественна Літургія. Церква вже з самого початку наповнена вірними, а до них долучаються все нові й нові. Стає зовсім тісно. З приємністю зауважуємо, що будівничі не помилились щодо акустичності церкви, коли її планували. Хор звучить якраз так, як належить йому звучати в церкві.

Після Євангелії Владика Олександр виголошує глибоко змістовне і переконливе слово. Закликає до єдності, взаємопошани, любови один до одного, до дальшої праці на користь Церкви і свого народу. Вітає нашу громаду з її матеріальними здобутками, але зауважує, що цього ще не досить. Їх треба ушляхетнити глибокою вірою, всепрощенням і любов'ю в ім'я Спасителя Христа, бо тільки по тому пізнають люди, як казав Христос, що ми – учні Його.

Святкове Богослуження закінчилось. З хрестом, хоругвами, Євангелією і святими образами виходить із церкви хресний хід. Це вже так, як на Україні нашій далекій, де церкви звичайно будувалися на відкритому місці, далеко від інших будинків і де їх можна обходити довкола. Не тільки парафіяни, які святкують сьогодні свою велику історичну подію, ідуть в урочистій процесії, а й наші численні гості. Всі радіють, всі втішаються разом із нами, бо наша парафія – це ж складова частина великої Української Автокефальної Православної Церкви, і наше свято – то й їхнє свято.

Тричі обходить процесія нашу нову святиню. За третім разом Владика Олександр читає на кожному розі храму Св.Євангеліє і, при співі великодніх пісень, окроплює стіни його свяченою водою. Хресний хід після того знову повертається до церкви, а Владика благословляє всіх з-перед церковної брами святим хрестом.

Церковні урочистості скінчилися. Парафіяльна зала на той час уже готова до прийняття гостей. Столи переповнені їжею, оздоблені квітами та зеленню. Покищо вона порожня. Але надворі перед входом до залі вже стоїть довжелезна черга гостей, які нетерпляче чекають, щоб купити квитки і зайняти своє місце. Метушаться упорядчики; останні приготування роблять сестрички; дівчата, які зголосилися допомагати при обслузі столів, одержують інструкції – що і як робити. Святковий комітет стурбований: чи вистарчить усім місця? Замовлено 400 обідів, але чи ж усі люди відповіли на запрошення? А як і ті, що не відповіди, вирішать прийти? А як гостей буде більше, як сподівалися?

Спочатку здавалося, що їхні побоювання можуть справдитися, бо вже через кілька хвилин після того, як було відкрито доступ до залі, майже всі столи було заповнено. А що ж буде далі? А люди йдуть та й ідуть... Але виявилось, що боятися не було чого. Місця вистарчило якраз усім, нехай навіть майже в обріз. Для представників організацій, визначніших гостей і гостей з інших громад було наперед зарезервовано спеціальні місця. Свої розмістилися по своєму уподобанню. Спокійно, без плутанини, без непорозумінь і нарікань. Нарешті, в супроводі духовенства й почесних гостей до залі увійшов наш Преосвященніший Владика. Він зайняв своє місце за почесним столом, благословив святкову трапезу, і бенкет розпочався.

Коротким словом відкрив урочистість голова святкового комітету, п. Володимир Побивайло. Він привітав усіх присутніх та передав далі провадження свята тостмайстерові п. Юрієві Потієнкові. Від Парафіальної Ради із словом привіту українською й англійською мовами виступив наш голова, п. Дмитро Опанащук. На жаль, на той час присутні мабуть добре вже зголодніли, бо завзято накинупились на їжу і шуміли так, що тостмайстерові довелося навіть закликати їх до порядку ("це ж лише кілька хвилин ще...")

Обід був смачний і добре приготований. Дівчата та жінки вправно виконували свої обов'язки, приносячи з кухні на столи все нові й нові страви. Єдиним недоліком було те, що було поставлено занадто мало содової води (на другий раз треба це взяти до уваги), а коли її на деяких столах не стало, то відразу не можна було ані дістати більше, ані навіть купити. Та це – лише незначна дрібниця, коли порівняти її з усім тим, що було зроблено добре. Всім, хто потрудився, належить наша щира подяка!

В обмеженому місцем нашому бюлетені не можна, звичайно, подати повного змісту всіх привітань, виголошених на святковому бенкеті. А було їх дуже багато. Виступали: Преосвященніший Єпископ Олександр, о. Михайло Павлишин (з Шерон, Пенсильванія), о. Павло Шпірук (Сиракузи), о. Крис Манюдакіс (Грецька Церква, Бофало), о. Маліковський (сусідня з нашою парафією церква Св. Воскресіння, р.-кат.), настоятель Української Католицької парафії Св. Миколая о. д-р П. Івахів, супервайзор міста Чіктовага Д. Вебер, Христина Була (СУМА), маестро Маріян Борачок (Станиця Пласту в Бофало), генерал В. Герасименко (Союз Українських Вояків Америки), п. Дем'яненко – голова Парафіальної Ради з Сан Кетеринс, Анна Качор (клуб "Жіноча Громада"), пані Мороз (Жіночий Відділ ООЧСУ), Іван Олексин (Український Робітничий Союз), Іван Панченко (уповноважений колишніх парафіян нашої громади, що виїхали з Бофало), Теодосій Пришляк (хор "Бурлаки"), Йосип Райнога (ОДУМ), д-р Михайло Сайкевич (УККА), п. Скибицький – голова Парафіальної Ради з Роустера, Тарас Чмола (Братство колишніх вояків I-ї Української Дивізії УНА) та Василь Шарван – від своєї Радіо-Програми.

Всі промовці вітали нашу громаду з її черговим успіхом, бажали щоб ми не зупинялися на цьому, а продовжували свою корисну працю. Майже у

всіх виступах гостей і представників організацій згадувалося про потребу співпраці між українськими громадами й організаціями, бо всі ж ми робимо одне діло, а в єдності – сила!

Під час бенкету було складено багато пожертв на потреби Церкви. Дарували щедро і широко свої, і гості. Повний список пожертв надруковано при закінченні сьогоднішнього бюлетеня.

Перед закінченням відбулася мистецька програма, що нею наші талановиті виконавці приємно розважили святкове зібрання. Концерт почався фортепіановим сольом панни Юлі Олійник, яка чудово виконала Етюд Шопена. Потім – прикраса усіх наших свят – юні "Троянди". Вони проспівали "Від синього Дону до сивих Карпат" (слова О.Кобця, музика М.Гайворонського) та "Тихо над річкою" (це, здається, пісня народня). "Троянди": Сузанна Маковська, Ніна Закусило, Ліда Остапчук, Лена Побивайло, Оленка Потієнко, Ліда Щербак і Ніна Щербак, як звичайно, причарували присутніх своїми ніжними дитячими голосами, а також мали нагоду вперше показати свої нові, жовтого кольору, убрання, що надавали їм особливої принадності. Вдруге за своє існування виступив жіночий вокальний ансамбль, тепер уже в повному своєму складі з 9 осіб: Мирослава Дмитріук, Надія Лобур, Люся Ляшук, Валя Маковська, Ганя Остапчук, Уляна Петручок, Таїса Потієнко, Ліда Стеценко та Трина Чмола. Цього разу виступали вони після кількох проб і звучали вже майже зовсім як професійна група. Треба лише побажати їм, щоб вони й надалі працювали спільно в цій вельмикорисній ділянці, поширювали свій репертуар, частіше виступали і, нарешті, щоб придумали собі якусь цікаву назву. Вокальний ансамбль виконав три пісні: "Молитва" (музика М.Гайворонського), "Перебендя" (слова Т.Шевченка, музика Пачовського) та "Українська баркароля" (музика М.Гайворонського). Виконавців нагородили ширими оплесками і дуже шкодували (особливо Владика Олександр), що вони не порадували нас якимось наддатком. Акомпанувала їм наша відома Аля Ткачук.

Виступила також танцювальна група при Парафіяльній Школі, під керівництвом Є.Филипова. Серед виконавців були: Зіна і Наталка Дмитріук, Віктор і Юрко Закусило, Ліза Маковська, Ліля Опанащук та Надя Остапчук. Вони, як звичайно уміло і з хистом, виконали кілька українських танців, а Надя Остапчук затанцювала ще й сольо.

Молитва. Благословення. Гості розходяться. Прощаються, ще раз бажають успіху і дальших досягнень. А в залі починається праця. Треба ж і з столів усе позабирати, і столи поскладати, і посуд почати мити, і залу прибрати, і пожертви перерахувати та здати касирові, і папери всі позбирати, і ще, і ще...

Але свято вже поза нами. Свято радісне, урочисте, світле, яке напевне ніколи не забудеться в пам'яті його учасників.

НАГОРОДА НАШИМ БУДІВНИЧИМ

У своєму виступі під час бенкету, Владика Олександр проголосив імена наших найбільш працюючих парафіян, які особливо прислужилися при будові нашої церкви і школи. За їхню віддану працю, на внесок спеціального комітету, Єпископ Олександр нагородив їх почесними грамотами. На жаль, запас цих грамот саме вичерпався, а замовлені нові ще не прийшли з друкарні, отже їх не можна було доручити нашим заслуженим будівничим під час свята. Їх буде передано їм, як тільки вони прийдуть до Бофало. А ось їхній список, що його ми друкуємо з подякою і гордістю, що серед нас є такі саможертвенні працівники для своєї Церкви:

Бульба Андрій
Бучинський Йосип
Гержан Григорій

Згибай Олекса
 Козміч Іван
 Лобур Петро
 Маковський Петро
 Неліпа Микола
 Опанащук Іван
 Остапчук Анатолій
 Петручок Максим
 Різун Михайло
 Супрунович Олександр
 Ткачук Олександр
 Усипенко Іван
 Худий Захарій
 Царик Леонід

Усім їм - честь і слава, а іншим нехай їхня відданість буде добрим прикладом для наслідування! Треба сказати, що вже після закінчення свята, коли більшість парафіян уже заспокоїлись ("от і маємо вже церкву..."), двоє з цих наших героїв праці навіть дня відпочинку собі не взяли, а починаючи таки з понеділка знову повернулися до праці. Ще ж школа не закінчена... І працювали, як і раніше, наполегливо і широ, хоч мабуть і прикро їм було бути самим-однісіньким. Це - Петро Маковський і Анатолій Остапчук. Сподіваємось, що до них і інші присєднаються, щоб уже, нарешті, все закінчити, а тоді вже відпочивати. До речі, праці залишилося вже порівняно небагато, але, звичайно, вона значно скоріше пішла б, якби працювало не двоє, а принаймні трохи більше.

П О Д Я К А

Свято відкриття нової церкви вже поза нами. Відбулося воно з великою урочистістю та успіхом і напевне кожному учасникові його дало натхнення далі працювати для добра своєї Церкви.

Успіх свята треба завдячувати дуже багатьом особам, які широ відгукнулися на наш заклик і вклали свою працю в організацію й підготовку цієї історичної імпрези. Також і всім парафіянам та гостям, які масово прибули на свято і зробили його справді величним.

Особлива подяка належиться:

Владиці Єпископові Олександрові за очолення урочистості та за натхненні слова заохочення і тепер, під час відкриття церкви, і перед початком будови.

Отцю Настоятелеві Прот. Володимирові Мельникові за досконалу організацію Богослужбової частини свята, запрошення духовенства й сусідніх парафій та багато цінних порад під час підготовки до свята.

Сестрицтву Св.Ольги за бездоганне приготування обіду, упорядкування та прибирання залі та виконання багатьох інших господарчих робіт, пов'язаних із святом.

Упорядчикам: п.п. Йосипові Бучинському, Сергієві Андрійчукові, Євгеніві Вусатому, Григорієві Гержанові, Володимирові Дмитріюкові, Петрові Лобурові, Петрові Маковському, Миколі Неліпі, Іванові Нестеренкові, Максимові Петручкові Миколі Стеценкові, Іванові Усипенкові та Миколі Шевцеві за досконале дотримання порядку надворі і в залі.

П.п. Андрієві Бульбі, Миколі Бубликові, Мусієві Гончареві, Олексі Іващенко, Кирилові Кондратюкові та Тимофіїві Рудаєві за продаж квитків. Йосипові Бучинському, Іванові Нестеренкові та Миколі Стеценкові за працю біля бару. Іванові Опанащуківі та Тимофіїві Рудаєві за продаж квитків до бару.

Учасникам мистецького виступу під час бенкету: вокальній групі "Троянди", жіночому вокальному ансамблеві, танцювальній групі при Парафіяльній Школі, солістці Юлі Олійник та акомпаньйаторці вокального ансамблю Алі Ткачук.

Усім парафіянам і парафіянкам, які своєю працею дали змогу провести це свято якнайбільш успішно.

Щире за все СПАСИБІ!

Святковий комітет

Ця подяка була передана нам телефонічно, в дуже загальній формі. Стосується вона майже виключно членів нашої парафії. Додаємо до неї ще й такі необхідні подяки нашим почесним гостям:

Отцеві Павлові Шпірукові з Сиракюзів за участь у святковому Богослуженні та щире слово привіту під час бенкету.

Отцеві протодияконові Павлові Пушкаренкові за те, що прикрасив та молитовно збагатив урочистість Богослужбових відправ своєю участю в них.

Гподияконові Миколі Кривоносові з Рочестеру за його вміле виконання своїх обов'язків під час Богослуження та керування віктарними хлопчиками.

Духовенству сусідніх парафій Америки й Канади, священнослужителям інших Церков, представникам організацій та всім численним гостям за їхню участь у святі.

ПОДЯКА СЕСТРИЦТВА

Сестрицтво Св.Ольги зробило все, що було в їхніх силах, щоб свято відкриття нової церкви відбулося якнайкраще. Але завдання, покладене на них, було б набагато тяжче або й просто неможливе, якби не щира допомога жінок та молоді, які охоче зголосилися до праці в кухні та при обслузі столів. Усім їм Сестрицтво складає сердечну подяку і просить опублікувати список їх у "Парафіяльному Слові".

На кухні працювали:

Тамара Вусата, Тетяна Кондратюк, Єва Куява, Ніна Панченко, Олександра Побивайло, Магдалина Приходько, Галина Різун, Поліна Таран, Євдокія Чорнявська та Люба Щербак.

Обслуговували столи:

Насамперед треба відзначити Наталку й Оксану Кондратюк, які займалися обслугою головного стола. Вони були одні з дуже небагатьох, які працювали від самого початку бенкету аж до того часу, поки не було зібрано увесь посуд.

Молодь: Арета Войтович, Марта Войтович, Надя Гончар, Ліза Іваненко, Рая Іваненко (ці двоє маленьких дівчаток допомагали зносити посуд після бенкету), Рая Ковалевська, Марія Матвійчук, Оля Мельник, Юля Олійник, Люба Пистрак, Лена Побивайло, Оленка Потієнко, Ліда Остапчук, Рената Райнога, Роксоляна Ткачук, Марія Тупицька, Віра Усик, Зірка Чмола, Ліза Шрамель, Ліда Щербак і Ніна Щербак.

Дорослі: Ніна Бідна, Марія Ковалевська, Люся Ляшук, Марія Лисак, Анна Ришко, Ірина Чмола та Анна Швець.

Пан Михайло Хухря подарував на бенкет розкішний і смачний торт. Пані Параска Гладка і пані Марія Ковалевська пожертвували на влаштування бенкету по 5.00 доларів.

В четвер перед святом члени Сестрицтва прибирали нову церкву. Їм допомагали в тому пані Галина Різун та Євдокія Чорнявська.

І Святковий комітет, і Парафіяльна Рада, і Сестрицтво, і редакція "Парафіяльного Слова" свідомі того, що в поданих вище подяках не згадано всіх, хто спричинився до успіху нашого свята. Якщо хтось не знайде свого прізвища серед відзначених, то дуже просимо його не думати, що це було зроблено навмисне. Працювало так багато людей, що не було найменшої можливості провадити облік усіх. Тепер, коли свято вже поза нами, будемо старатися пригадувати тих наших відданих і працюючих парафіян, яких було пропущено, і їх належно відзначимо.

Багато в цьому можуть допомогти й самі працівники. Ласкаво просимо усіх тих, про кого не було тут написано, повідомляти про це Святковий комітет (голова - п. В.Побивайло) або Сестрицтво (голова - п. М.Іваненко), а вони вже передадуть ці відомості до редакції.

ШИРО БАЖАЄМО ВИДУЖАННЯ НАШОМУ ДОРОГОМУ ГОСТЕВІ

Радість на святковому бенкеті була на якийсь час затьмарена несподіваною недугою голови Парафіяльної Ради з Сиракюзів, п. Миколи Дяченка. Саме під час обіду він зазнав серйозного припадку і був у дуже критичному становищі. негайно було викликано рятувальний відділ пожежної станції, який прибув до залі протягом п'яти хвилин після повідомлення. На щастя, їхня допомога вже не була потрібна, бо одним із наших почесних гостей був д-р А.Джермейн, що завжди готовий до подібних несподіванок. У нього в авті було все приладдя, потрібне для рятування хворих у таких випадках: кисень, відповідні ліки тощо. Він негайно дав недержавному першу допомогу, після чого його було перевезено до лікарні Св.Йосифа на ~~Юніон~~ ^{ГАРЛЕМ} ровд недалеко біля Волден.

Перші критичні дні хвороби вже минули, і з приємністю можемо повідомити, що наш дорогий гість уже почуває себе значно краще. Його перевели з кімнати інтенсивного догляду до звичайної палати (№ 510), і він перебуває на добрій дорозі до видужання.

Закликаємо усіх наших парафіян по можливості відвідати і теплим словом розважити нашого хворого гостя. Він далеко від свого міста, друзів та знайомих, і навіть дружина його не може перебувати з ним тут увесь час, бо має обов'язки й дома. Кожні відвідини будуть недержавному дуже приємні і напевне допоможуть йому скоріше видужати. Відвідувати можна в годинах 2-4 по полудні та 7-8.30 вечора.

П О Д Я К А

Широ дякую Сестрицтву Св.Ольги за відвідини мене в лікарні під час моєї недуги, теплі слова розради та цінний подарунок. На знак своєї великої вдячності за увагу складаю 10.00 на потреби Сестрицтва.

Свгенія Шумська

НАЗВА ПАРАФІЯЛЬНОЇ ЗАЛІ

У відповідь на численні запити, повідомляємо, що справу назви нашої парафіяльної залі довелось відкласти на деякий час, щоб мати можливість всі правні питання, з цією справою зв'язані, докладно вивчити. "Світські" назви, подані в ч.11-му "Парафіяльного Слова", а також і інші, які надійшли після того, не мали б означати, що парафіяльна зала має бути відірвана від Церкви, бо якби й вибрали одну з них, то вживали б її в поєднанні з означенням, що це така парафіяльна зала. Однак, до повного вивчення цієї справи, нових назв ми не приймаємо і дискусії на цю тему не провадимо. Про всі наслідки дослідження буде своєчасно всіх повідомлено, а тоді й вирішувати будемо - як далі.

ЖЕРТВОДАВЦІ В ДЕНЬ СВЯТА:

1. Духовенство: і парафії:

Преосвященніший Єпископ Олександр ...	100.00	(разом 125.00)
о. Архимандрит Орест Іванюк	5.00	
о. Прот. М. Литваківський і парафія Св. Покрови в Дітройті.	25.00	
о. Михайло Павлишин	10.00	
о. Павло Шпірук	10.00	
Іподиякон Микола Кривонос з дружиною Рітою	10.00	
Парафія Ніягара Фолс	15.00	
Парафія Св. Покрови в Рочестері	25.00	
Парафія Св. Юрія Переможця в Сан Кетеринс	50.00	
Парафія Св. Луки в Сиракузах	50.00	

2. Парафіяни:

Бульба Андрій	50.00	(разом 450.00)
Мгр. Веремчук Семен і Катерина	100.00	" 1100.00)
Д-р Дмитріюк Василь і Олександра ...	10.00	" 235.00)
Дмитріюк Володимир і Мирослава	100.00	" 501.00)
Гладка Параска	10.00	" 10.00)
Іваненко Василь і Марія	100.00	" 275.00)
Кашпуренко Іван і Софія	10.00	" 321.00)
Квартирук Володимир і Анна	50.00	" 500.00)
Козак Ангеліна	10.00	" 205.00)
Куява Єва	10.00	" 330.00)
Лисак Марія і Михайло	50.00	" 350.00)
Ляшук Люся	20.00	" 371.00)
Любарівська Олександра	15.00	" 65.00)
Маковський Петро і Валентина	50.00	" 393.00)
Матух Марія	50.00	" 340.00)
Опанащук Дмитро і Люда	100.00	" 407.00)
Опанащук Леся	10.00	" 35.00)
Панченко Іван і Ніна	5.00	" 771.00)
Петручок Максим і Уляна	100.00	" 482.00)
Побивайло Володимир і Олександра ...	100.00	" 554.00)
Побивайло Тамара	5.00	" 5.00)
Пономаренко Михайло і Ольга та син Геннадій	100.00	" " 225.00)
Пушкелін Валентина	20.00	" 220.00)
Різун Михайло і Надія	20.00	" 420.00)
Стеценко Іван і Анна	30.00	" 380.00)
Хухря Михайло	50.00	" 120.00)
Черник Янус і Ольга	10.00	" 385.00)
Швець Микола і Лукерія	10.00	" 380.00)

3. Колишні парафіяни:

Білок Микола і Ніна	100.00	
Коваль Олександр	50.00	
Мартинюк Андрій	5.00	
Негребецький Андрій і Ольга	25.00	
Генерал Самутин Петро з дружиною	10.00	
Чорнокосинський Маркіян	22.00	

212.00

4. Організації:

Батьківський Кружок при Українській Католицькій Церкві Св.Миколая в Бофало	25.00
Братство колишніх воєнів Першої Української Дивізії УНАрмії	20.00
Жіноча Громада в Бофало	10.00
Жіночий Відділ ООЧСУ	25.00
Клуб матерів при Українській Католицькій Церкві Св.Миколая в Бофало	10.00
Об'єднання Демократичної Української Молоді	100.00
Пласт	25.00
Союз Українок, Відділи 49-й і 97-й	25.00
Спілка Української Молоді Америки	100.00
Товариство Українських Інженерів	25.00
Український Дім "Дніпро"	25.00
Український Конгресовий Комітет Америки	50.00
Український Робітничий Союз	25.00
Український Хор "Бурлаки"	25.00

5. Не-члени парафії і гості:

Денієл Вебер, Супервайзор м.Чіктовага	25.00
Д-р Дорошак Семен	25.00
Д-р Грецишин Михайло з дружиною	15.00
Кривонос Раїса (Рочестер)	25.00
Ликів Михайло (Рочестер)	10.00
Мандзій Михайло і Текля	30.00
Михальчук Володимир	25.00
Д-р Пасіка Володимир	10.00
Перцак Іван і Петро	50.00
Д-р Сайкевич Михайло	20.00
Слотюк Ольга (в пам'ять батька Олександра)	500.00
Степанківський Вальтер	25.00
Степанківський Віктор	5.00
Степанківська Діана	5.00
Д-р Стецьків Євген і Неоніля	20.00
Д-р Топольницький Роман	25.00
Харченко Віктор (Рочестер)	10.00
Шепель Петро (Рочестер)	10.00
Adam's Como Lounge	25.00

6. Деклярації:

Братство Св.Андрія Первозванного	25.00
Бучинський Йосип і Валентина	50.00
Гержан Григорій і Марія	20.00
Засць Федір і Зіна	100.00
Ковальчук Василь	1000.00
Неліпа Микола і Анастасія	50.00
Остапчук Анатолій і Ганна	50.00
Остапчук Петро та Ірина	50.00
Станиця Українських Ветеранів	50.00
Чоботько Петро (Ніягара Фолс)	50.00

УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ - НАШЕ ШИРЕ УКРАЇНСЬКЕ СПАСИБІ!

Дяченко 20.-
 Вагнер 25.-
 x 25.-
 xx 50.-
 120.-

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 18 (45)

18 ТРАВНЯ 1969

Рік 2

Перший рік "СЛОВА"

Якби вартість видання розцінювати виключно по кількості сторінок у ньому, то навіть і в такому разі "Парафіяльне Слово" має чим пишатися за перший рік свого існування. Запопадливі колекціонери нашого бюлетеня, які збирали всі його числа, від самого початку, можуть ствердити, що повний річник "Слова" був би порядним томом. Але справа, звичайно, не тільки в кількості сторінок. То ж, з нагоди ювілею нашого парафіяльного видання, спробуємо підвести підсумки того, що воно за цей час виконало.

"В ньому будемо освітлювати парафіяльне життя і діяльність, - писали ми в першому числі "Парафіяльного Слова", 19 травня 1968 року, - подавати до відома пляни майбутньої праці, постанови Загальних Зборів і ухвали Парафіяльної Ради, обговорювати різні актуальні проблеми, давати признання за виконану працю і заохочувати до дальших зусиль."

Уважаємо, що це своє головне завдання - бути джерелом правдивих інформацій про життя парафії - наш бюлетень виконав із честю. Про це ясно

свідчать численні прихильні голоси парафіян, які часто висловлювали свою радість з приводу того, що про все, що робиться в громаді, вони можуть довідатися із друкованого слова, не потребуєчи покладатися на чутки та різні непевні джерела. Кожний, хто перечитає тількищо закінчений перший річник бюлетеня, прочитає тим самим ВСЮ ІСТОРІЮ НАШОЇ ПАРАФІЇ за попередній рік, з усіма нашими радощами і смутком, з досягненнями і труднощами, із світлами і тінями. Історію, яку буде цікаво і повчально читати пізніше, через багато років, коли наше сучасне життя почне відходити в забуття.

Але якщо зміст "Парафіяльного Слова" буде мати свою вартість для історії, то найбільше його значення і заслуга в тому, що воно відзеркалювало життя нашої громади саме тоді, коли воно проходило перед нами. Популярність "Слова" була така велика, що о. Володимир мусів одного разу зробити зауваження, щоб ентузіастичні читачі почекали до закінчення Божественної Літургії перед тим, як починати читати бюлетень. А їм же так не терпілось!.. Читати під час Богослуження після того перестали, але, коли вже було можна, перечитували "Слово" від початку до кінця. А коли бували тижні, що доводилось з різних причин робити перерву у виданні, то обов'язково чути було запитання: "А чому сьогодні немає нашого "Слова"? Популярності бюлетеня сприяв той факт, що виходив він періодично, майже щотижня і завжди подавав найновіші вістки та опис подій, ще свіжих у пам'яті читачів.

Признання за виконану для добра громади працю теж було важливою сторінкою діяльності "Слова". Списки працівників на парафіяльних імпрезах, на будові, на упорядкуванні Осередку, списки жертводавців, описи різних виконаних праць - все це не тільки підносило на дусі ширіх і відданих робітників і жертводавців, а й заохочувало їх до дальшої праці. І, напевне, давало поштовх приєднатися до спільної праці й іншим.

"Будемо містити матеріал релігійно-духовного характеру, пояснювати нашу віру, Богослужбові обряди і звичаї", - говориться далі в нашій програмі перед початком видання "Парафіяльного Слова". І тут можна ствердити, що зроблено було багато. Настільки багато, що наш місцевий по своєму характеру бюлетень, великою мірою переріс вузькі парафіяльні межі і пішов у світ. "Парафіяльне Слово" читають у Нью Йорку, Філадельфії, Лос Анжелосі, Сан Франціско, Чикаго, Маямі, Вінніпегу і в багатьох інших місцевостях. Читають і в листах до редакції висловлюють признання й подяку. Місцями, як пишуть нам, наш бюлетень передають з рук до рук, аж поки всі зацікавлені не перечитають його. І, таким чином, довідуються про життя нашої громади, радіють нашими успіхами, дальших досягнень нам бажають.

Отже, перший наш рік був непоганим роком. Тепер якби лише й далі йому так існувати і своє корисне діло виконувати... Це все, звичайно, можливо. Матеріальна підтримка з боку читачів, після перших тяжких тижнів, коли видання було дефіцитне, допомогла створити міцну фінансову базу видання. Останнім часом можна було, нарешті, взятися до виготовлення фотографічних сторінок, які відбивають різні події в житті нашої громади і залишають нам добру пам'ятку про те, як ми працювали. Цих фотосторінок та інших ілюстрацій може бути багато більше. Зміст "Слова" може стати ще цікавішим, ще більше різноманітним. Але для того потрібно кілька передумов.

1. "Парафіяльне Слово" мусить мати більше співпрацівників. Більшість праці досі виконувалася однією людиною. Це може тривати й далі, але в такому випадку бюлетень завжди перебуватиме в небезпеці, що коли та одна людина з якихось причин не зможе більше виконувати своєї праці

(а на світі все може статися), існування бюлетеня несподівано припиниться. Треба мати ще й інших людей, які готові були б у випадку потреби заступити і продовжувати видання. На початок добре було б, якби охочі до того парафіяни зголошувалися робити репортажі з різних подій у нашій парафії. Ось, наприклад, наступає храмове свято. Нехай хтось візьме на себе написати про нього! Будуть пікніки та різні імпрези. Нехай і їх хтось по-своєму опише! Все це далеко полегшило б працю редакторів, дало б йому можливість писати якісь інші матеріали, на що тепер не вистарчає часу, а новим кореспондентам це дало б досвід і практику. До речі, до праці над журналом почали вже приєднуватися учні Парафіяльної Школи. Їх треба заохочувати і підтримувати.

2. Більше парафіян повинні брати і читати наш бюлетень. Правда, ми говорили вище, що популярність "Слова" дуже висока. Це так. Але є й такі члени громади, які його не беруть і, очевидно, й не читають. Якби брали, то кількість реалізованих примірників була б значно більша. Бувають тижні, що розходиться всього 50-55 примірників. Для парафії з 150 родин - це дуже мало. Якщо хтось не має дрібної пожертви на пресовий фонд - нехай тим не журиться. Грошей за бюлетень ніхто не вимагає, але було б бажано, щоб читали його ВСІ. Інакше може прийти до того, що поза межі парафії буде висилатися більше примірників, ніж їх беруть наші парафіяни, що для них "Слово" мусіло б бути найбільш цікавим...

3. Потрібно більше зв'язку між редакцією і читачами. Поради, зауваження, ідеї, запити, побажання - все це дуже цінно у плануванні та видаванні парафіяльного органу. Що більше свіжих думок та відгуків буде приходити, то більш цікавим, більш корисним, більше різноманітним може стати наше спільне "Слово".

Дай, Боже, щоб ці побажання в день ювілею "Парафіяльного Слова" не залишилися просто мрією, а перетворилися в живу дійсність! Тоді наш бюлетень зможе з честю і далі виконувати почесний обов'язок, що його він так старанно намагався реалізувати протягом свого першого року.

ФІНАНСОВИЙ СТАН ВИДАВНИЦТВА

Дякувати Богові і добрим людям - дуже добрий. Починали ми з нічого. Був лише парафіяльний циклостиль, пару пачок паперу та пачка матриць. Після того було витрачено ще кілька доларів парафіяльних грошей на закуп додаткових двох пачок паперу та банки фарби. Це - все. Відтоді видавництво перейшло виключно на самовистарчальність. Спочатку того стану, правда, й не можна було назвати самовистарчальністю, бо нероз доводилося докладати своїх власних грошей. Далі становище значно покращало. Дрібні добровільні пожертви парафіян, які брали собі "Слово" щонеділі приносили кілька доларів. Знайшлися й більші жертводавці, серед яких першим був д-р Г.Мосійчук. За його прикладом пішли інші, і наші парафіяни, і читачі з різних місцевостей Америки й Канади. Завдяки цим нашим прихильникам, до каси видавництва надійшло протягом минулого року \$ 445.28.

Сума, як бачимо, досить велика. З неї \$ 299.78 складають дрібні пожертви читачів-парафіян, \$ 143.00 - пожертви окремих прихильників (див. поданий нижче список), а \$ 2.50 одержано за друк приватних летючок.

Детального звіту про витрати, на жаль, не можемо тут подати, бо це - дуже комплікована справа. Закупи провадилися в міру потреби, а тому часто на одному рахунку групувалося багато різних предметів, як папір, фарба, матриці тощо. Для того, щоб усі ці предмети відокремити і зазначити у звіті їхню вартість, потрібно багато часу, а його ніколи не вистарчає. Загальна сума витрат складає на сьогоднішній день \$ 369.81. Сюди входить: папір, матриці, фарба, друк фотосторінок, фотокартки, іконки та святкові картки, виготовлення електронічних матриць з ілюст-

раціями, дрібні прилади для малювання на матрицях, а останнім часом і поштові видатки на висилання бюлетеня читачам поза нашою околицею. Книговодство видавництва провадиться дуже акуратно, і кожний виданий цент має оправдання відповідним рахунком.

В день першої річниці нашого існування видавництво має готівки \$ 75.47. Крім того, є ще досить порядний запас паперу і трохи матриць та фарби. Отже – жити можна. Сподіваємось, що підтримка нашого парафіяльного органу буде продовжуватися й надалі, принаймні такою самою мірою, як було дотепер. Тоді ми й надалі зможемо регулярно давати нашим парафіянам і читачам з-поза Бофало цікавий, корисний та різноманітний релігійно-духовний, церковно-інформативний та літературний матеріал. А покищо – **ШИРЕ СПАСИБІ ЗА ПІДТРИМКУ!**

ЖЕРТВОДАВЦІ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ПАРАФІЯЛЬНОГО СЛОВА" (ЗА УВЕСЬ РІК)

Всі пожертви на пресовий фонд нашого бюлетеня ми відразу подавали на його сторінках. В день нашого ювілею, подаємо ще раз список усіх тих щирх наших прихильників, які своїми жертвами великою мірою дали нам змогу довести "Парафіяльне Слово" до такого високого стану, в якому воно зараз перебуває. До цього списку включаємо також найновіші пожертви, яких ми не встигли ще подати звичайним порядком.

Преосв. Єпископ Олександр	10.00	Д-р Мосійчук Іван	15.00
Бардаш Андрій	15.00	Панченко Іван	2.00
Білоус Галина (Лос Анжелос)	5.00	Парафіяльна Школа	15.00
Братство Св. Андрія	10.00	Петручок Максим	1.00
Бульба Константин	3.00	Потієнко Юрій і Таїса	8.00
Гладка Параска	5.00	Скрипка Анастасія	10.00
Гриневич Микола	3.00	о. Прот. Н. Столярчук	3.00
Доценко Іван і Емма	5.00	о. Прот. Іван Ткачук	5.00
Іваненко Марія	5.00	Український Робітничий Союз	10.00
Кондратюк Кирило	1.00	о. Митрат Єпіфаній Чижів	5.00
о. Архимандрит Святослав	5.00	Ірина Чмола	2.00

ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ

Минулого року велике свято Вознесіння Господнього припадало на Меморіал Дей, а це дало можливість багатьом парафіянам які звичайно працюють в будні дні, взяти участь у Богослуженні. Цього року, на жаль, так не буде. Вознесіння припадає тепер у четвер, 22 травня – день робочий. Напередодні свята, в середу 21 травня, о 5.30 вечора буде відправлено Всенічну, а в четвер о годині 9.00 ранку – Божественну Літургію. Хто не працює і має можливість – нехай прийде вшанувати цей визначний день нашого православного церковного календаря.

ПАМ'ЯТИ ЖЕРТВ ГОЛОДУ 1933-ГО РОКУ

У большевицьких історіях немає ані згадки про те, що сталося на нашій батьківщині в страхотливий 1933-й рік. Кремлівські володарі напевне дуже хотіли б, щоб пам'ять про їхній злочин взагалі стерлася серед нашого народу і перестала висіти над ними мовчазним, але грізним обвинуваченням. До того не повинні допустити ми, що живемо у вільному світі і маємо серед себе багатьох людей, які були свідками жахів "1933-го". Пам'ятаймо про нещасних безборонних жертв червоної сваволі! Розповідаймо, де лише можна, про те, що принесли на Україну безбожні наїзники, і що чекає й вільний світ, якщо їм пощастить досягти своєї мети – поневолення покищо ще вільних, незалежних народів. А за спокій душ померлих наших батьків, матерів, братів, сестер, дітей, родичів та знайомих помолимося широко в день річної всенародньої жалоби – в останню неділю перед Зеленими Святами. Панахида відбудеться 25 травня, відразу після Божественної Літургії. Не забудьте пом'янути!

ХРАМОВЕ СВЯТО НАШОЇ ПАРАФІЇ

В неділю, 1 червня, припадає день Пресвятої Тройці (Зелені Свята), що його 3-року в рік ми особливо вшановуємо не тільки тому, що прославляємо Господа Бога в Пресвятій Тройці Єдиного, а й тому, що це - храмове свято нашої громади. В цьому році буде воно, можливо, менше урочисте, як минулого року, бо не буде архипастирської візитації. Та й немає можливості влаштувати двох великих торжеств протягом одного місяця. Проте, хоч і скромніше, ми все ж відзначимо згідно з нашою традицією іменини нашої Церкви в Бофало-Чіктовага. Після Богослуження відбудеться святковий обід у парафіяльній залі. Побажано було б, щоб усі члени нашої парафії взяли в ньому участь і тим засвідчили свою любов до Матері Церкви.

Запрошення на свято разом із квитками буде розіслано усім парафіянам протягом наступного тижня. Ціна для дорослих - по \$ 3.00, для пенсіонерів і студентів - по \$ 2.00, для дітей шкільного віку (6-18 років) - по \$ 1.00. Якщо хтось із дуже поважних причин не зможе прийти на свято, за квитки він все таки мусить заплатити, як свій дар для Церкви.

До зустрічі на святі!

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ ПАРАФІЇ

Тому, що річні Загальні Збори, що відбулися 9 лютого ц.р., не виконали головного свого завдання - не вибрали нових Керівних Органів парафії, доводиться нам відбутися Надзвичайні Загальні Збори. Крім виборів, на Зборах буде заторкнута низка питань, що торкаються біжучого життя громади. Офіційні повідомлення про Збори буде вислано поштою кожному членові парафії. В ньому міститимуться також і порядок денний та всі інформації. А покищо просимо занотувати собі дату Надзвичайних Загальних Зборів - 8 ЧЕРВНЯ цього року - і зарезервувати її для цієї мети.

НОВИЙ ЧЛЕН ПАРАФІЇ

На засіданні Парафіяльної Ради 10 травня було прийнято до членів нашої парафії п. Олександра Богомола. Широ вітаємо його у нашій Христовій громаді і сподіваємося, що він зможе прикласти свої сили і здібності для її дальшого розвитку.

ВОНИ З ЧЕСТЮ ВИКОНАЛИ СВОЄ ЗАВДАННЯ

Багато наших парафіян потрудилося, щоб зробити велике свято відкриття нашого нового храму якнайбільш успішним. Але на особливе відзначення і нашу загальну подяку заслуговують кілька людей, які взяли на себе тяжкий, саможертвенний і відповідальний обов'язок організації та підготовки урочистості. Мова йде про Святковий Комітет - о.Володимир Мельник - почесний голова, Володимир Побивайло - голова і загальний координатор праці, Максим Петручок - господарчий референт і заступник голови, Володимир Дмитріук - секретар і відповідальний за зовнішню рекламу, Юрій Потієнко - тостмайстер свята і організатор художньої частини та Тарас Чмола - референт внутрішніх зв'язків і відповідальний за виготовлення запрошень, квитків, пропам'ятних стьожок і ін.

Святковий Комітет був вибраний на Загальних Зборах парафії 9 лютого цього року. Здавалось, що до свята було ще дуже багато часу - повні три місяці! Але до праці Комітет узявся відразу, свідомий велетенського завдання, що перед ним стояло. Перше засідання відбулося 16 лютого, і відтоді аж до самого відкриття, члени Комітету не мали собі ні одного вільного тижня. Засідання, вироблення планів, переговори в сотнях справ, пов'язаних із святом, виготовлення запрошень, списку гостей,

підшукування людей для виконання певних обов'язків під час свята — на все це йшли безконечні години за годинами, часто до пізньої ночі...

Комітет вислав 330 запрошень парафіянам, видатнішим українцям не-членам нашої громади, українським організаціям, представникам міської влади тощо. 25 листів було вислано до колишніх наших парафіян, що виїхали з Бофало. 20 запрошень англійською мовою було виготовлено для не-українців. Все було б добре і набагато легше, якби всі запрошені відгукнулися на заклик Комітету і відповіли, чи будуть вони на святі. На жаль, як звичайно, цього не сталося. Дехто не відповів зовсім, а багато залишили висилку відповіді до останніх днів, так що навіть в останню суботу перед відкриттям пошта принесла цілу пачку листів. Довелося сидіти до пізньої ночі, реєструвати запізнілих, готувати їм місця. А це — лише один приклад тих численних труднощів, з якими Комітетові довелося зустрітися на протязі своєї діяльності.

Свято вже за нами. В пам'яті багатьох присутніх на ньому залишиться воно як одна з найбільш імпозантних і успішних імпрез в історії нашої громади. Таким воно було зареєстровано і на сторінках "Парафіяльного Слова", яке, можливо, колись послужить джерелом для нашої парафіяльної історії. Дякуймо Богові, що пройшло і скінчилося воно так гарно. А водночас добрим словом згадаймо й тих, які поклали в його організацію так багато своєї широї, жертвенної, відданої праці. Святковому Комітетові — наша ЩИРА ПОДЯКА!

ДОПОВНЕННЯ ДО ПОДЯК ЗА ПРАЦЮ НА СВЯТІ

У минулому числі "Парафіяльного Слова" ми просили повідомити Святковий Комітет або Сестрицтво, якщо когось, хто працював на підготовці до свята відкриття або на самому святі, не було відзначено. Деякі імена було нам подано, але ми й тепер свідомі того, що це — ще далеко не всі. Серед тих, кому ми не маємо змоги подякувати, є чимало членів Братства Св. Андрія та інших парафіян, які напередодні свята працювали над упорядкуванням площі біля церкви, розставляли столи в залі, а після свята — упорядковували залю. Не можемо відзначити їх зокрема, бо не маємо списків. Люди працювали так завзято, що навіть не думали про те, щоб десь там записуватись. А вони — не одні. Напевне є й багато інших, вартих, щоб їх добрим словом згадати.

А подано нам прізвища таких людей:

Чіпляли стьсжки учасникам свята: Марія Матвійчук, Людмила Опанащук, Люба Пистрак і Олександра Побивайло. При тому вони зібрали досить велику суму грошей, про що буде подано в повному фінансовому звіті про свято. Прибирали із столів після закінчення свята — Леся Борисенко (Рочестер) та Ніна Закусило.

Усім знаним і незнаним працівникам сердечно дякуємо від усієї громади!

ЩЕ НЕ ВСІ ЗАПЛАТИЛИ ЗА БЕНКЕТ

Ще 40-45 членів парафії не виконали свого обов'язку і не заплатили вартості квитків на святковий бенкет. Нагадуємо, що заплатити за квитки повинні, згідно з постановою Загальних Зборів з 9 лютого, всі парафіяни, незалежно від того, чи були вони на святі, чи ні. Просимо якнайскоріше внести свою вкладку!

ДОДАТКОВІ ПОЖЕРТВІ З НАГОДИ ПОСВЯЧЕННЯ:

Панство Біровець і Петренко (Вашінгтон)	50.00
Гайдар Анатолій і Людмила (Вашінгтон)	25.00

7

Гладков Микола (хворий, перебуває в лікарні)	20.00	(разом 120.00)
Заєць Федір і Зіна	100.00	(" 1202.00)
Халупка Зіна	10.00	(" 50.00)

УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ - НАШЕ ЩИРЕ УКРАЇНСЬКЕ СПАСИБІ!

НАШІ БУДІВНИЧІ

Те, що в день свята наша нова церква була цілком готова до відкриття, треба завдячувати нашим працюючим парафіянам, які, не шкодуючи себе, працювали на будові, коли тільки мали найменшу можливість. Може легше б їм довелося, якби допомагало більше людей, але на жаль, як і раніше, вони не відгукнулися і не прийшли. Список наших відданих будівничих, що працювали на будові в місяці квітні, подаємо нижче:

Борідько Іван	10.0	Матух Валентина	2.0
Бульба Андрій	9.0	Михайленко Антон	24.0
Бучинський Йосип	65.0	Неліпа Микола	15.0
Гержан Григорій	28.0	Опанашук Іван	119.0
Заєць Федір	7.0	Остапчук Анатолій	53.0
Згибай Олекс	52.0	Парнюк Гаврило	4.0
Кашпуренко Іван	2.0	Петручок Максим	38.0
Квартирук Володимир	4.0	Різун Михайло	21.0
Козміч Іван	47.0	Усипенко Іван	49.0
Лобур Петро	35.0	Швець Микола, старший	9.0
Маковський Петро	64.0	Шумський Михайло	8.0
Матух Ігор	2.0		

Усім їм щиро дякуємо за їхню жертвенну працю, а при цій нагоді знову (вже котрий раз!) закликаємо, щоб серед нас знайшлося ще більше людей доброї волі, які прийшли б докінчити працю над школою. Роботи вже не так багато лишилося, але сама ж вона не зробиться...

ФОТОКАРТКИ З НАШОЇ УРОЧИСТОСТІ

Запрошений на свято фотограф п. Євген Яруга з дружиною постаралися увіковічнити на фотоплівці всі головні моменти урочистості - починаючи від зустрічі Владики Олександра до кінцевої молитви бенкету. Ці фотокартки (разом їх є 65), оправлені в гарному альбомчику, можна бачити у п. Ю.Потієнка. Кожний напевне захоче мати бодай кілька пам'ятних карток, виконаних у чудових природніх кольорах. Поспішайте з замовленнями, щоб можна було вислати спільне замовлення якнайскоріше, а тим самим і якнайскоріше фотокартки дістати. Радимо звертатися до п.Яруги, якщо комусь із наших читачів потрібно будьщо з ділянки фотографії - особисті, дитячі, родинні, весільні фотографії, мистецькі фотопортрети тощо. Виконання надзвичайно гарне, а ціни дуже приступні. Адреса: 628 Філмор, телефон - 852-4155.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ ОУН

Отця Настоятеля відвідала на минулому тижні делегація Управи СУМА, ООЧСУ та жіночого Відділу ООЧСУ і, під час розмови на різні актуальні справи, просила повідомити членів нашої парафії про те, що 25 травня відбудеться, заходами організацій, згуртованих при УККА, урочисте свято 40-літнього ювілею Організації Українських Націоналістів. В українських Церквах Бофало буде в цей день згадано в молитвах живих і померлих членів Організації. А о 7-й годині вечора в домі "Дніпро" відбудеться святкова академія, присвячена цьому ювілеєві. Доповідь виголосить д-р Богдан Стебельський (Торонто). Виступлять чоловічий і жіночий хори "Бурлаки". У програмі свята також: рецитація маестра Євгена Курила, виступ квартету СУМА "Горлиці", а також деклямації та музичні точки молоді. Організатори свята просять наших парафіян про численну участь.

СВЯТО МАТЕРІ

В неділю, 11 травня діти Парафіяльної Школи відзначили День Матері скромною програмою.

Привітальне слово до всіх присутніх мамів виголосив Настоятель парафії та Директор Школи о. прот. Володимир Мельник. В слідуючій точці виступив шкільний хор і проспівав молитву "О Діво Мати". Після молитви дуже гарний і цікавий реферет прочитала вчителька Парафіяльної Школи - п. Марія Лисак. На сцену вийшла потім Маруся Бідна й удекорувала пані Лисак квіткою. Пан Володимир Побивайло привітав мамів і сказав, що діти Школи обдарують своїх мамів квітками. Про те, щоб квітки дістати, подбав Батьківський Комітет.

Тоді виступили учні першої класи Оксана та Маруся Бідні, Ігор Опанащук та Марина Нестеренко із збірною деклямацією. Сказала також окремо вірш Оксана Бідна.

У дальших точках програми були деклямації у виконанні учнів другої і третьої класи. Вірші говорили: Надя Остапчук, Ліза Маковська, Василь Рудай, Ліля Опанащук, Зіна і Наталка Дмитріук. Надя Остапчук виконала сольо - український народний танець. Зіна і Наталка Дмитріук заграли на скрипках дві українські пісні: "Ку-ку, чути в ліску" і "Мати доню колихала". Ніна Закусило грала сольо на піяно. На закінчення "Троянди" проспівали пісню "Рідна мати моя", а танцювальна група Парафіяльної Школи (Ліля Опанащук, Зіна і Наталка Дмитріук, Ліза Маковська і Юрко та Віктор Закусило) виконала народний танець.

Батьківський Комітет приготував дуже смачний буфет. Так відбувся День Матері цього року.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Це - вже другий допис до "Парафіяльного Слова", написаний учнями Парафіяльної Школи. Бачимо, що наша нова молода кореспондентка дуже добре виконала своє завдання і точно передала перебіг Свята Матері. Таких кореспондентів нам потрібно побільше. Від себе додамо, що День Матері справді пройшов дуже гарно. Програма була багата; діти зробили все, що могли, щоб ушанувати своїх мамів. На превеликий жаль, мамів було на святі дуже мало - разом з іншими гостями присутніх ледве чи було 40 осіб. Чому? Відповідь нехай дадуть ті, хто на свято не прийшов...

ПОПРАВКИ

В минулому числі "Парафіяльного Слова" допущено було, через поспіх і не завжди точні інформації, кілька помилок, які тепер поправляємо:

1. В описі мистецької частини бенкету серед "Троянд" подано Ніну Щербак. Має бути - Ліза Шрамель. Музику до "Перебенді" написав М.Гайворонський. Музику до "Української баркарولی" написав С.Людкевич, а слова - Пачовський. "Троянди" погоджуються з тим, що у них ніжні голоси, а протестують проти "дитячих голосів". Кажуть, що вони вже зовсім не діти... Признаємо їм рацію. Трохи нижче написано, що акомпанувала жіночому вокальному ансамблеві "наша відома Аля Ткачук", але не подано, що вона - також і музичний керівник цього ансамблю.

2. Сестрицтво просить зробити таку поправку: в їхній подяці було подано про пожертву п.п. Параски Гладкої і Марії Ковалевської. Гроші ці були подаровані Сестрицтву раніше, для влаштування постових обідів, а не на бенкет, як помилково зазначено в "Слові".

3. У списку жертводавців має бути Д-р Грецишин Мирослав (не Михайло).

ФІЛЬМ ПРО ПОДОРОЖ ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ

Свого часу ми повідомляли, що п. Володимир Горчаківський з Денверу відбув подорож до Святої Землі. При тому висловлювали сподівання, що він зможе колись нам розповісти про свої подорожні враження. Цю нагоду ми будемо мати у п'ятницю, 30 травня (Меморіал Дей). Пан Горчаківський прибуде того дня до нашої парафії і о 7-й годині вечора демонструватиме знятий ним під час подорожі фільм. Водночас він виголосить півгодинну пояснювальну доповідь.

Вступ – за добровільними датками. Увесь прибуток п. Горчаківський передасть, як подарунок, на фонд нашої Церкви.

ЗДІЙСНЕНІ ПОБАЖАННЯ

Минулого разу в "Парафіяльному Слові" було повідомлено про несподівану хворобу, під час святкового бенкету, голови Парафіяльної Ради Церкви Св.Луки з Сиракузів п. Миколи Дяченка. З приємністю стверджуємо, що наші щирі побажання, щоб дорогий гість наш якнайскоріше видужав і повернувся додому до своєї родини, вже здійснилися. Після перших критичних днів, хворий почав дуже скоро видужувати, а минулої середи він був уже виписаний з лікарні.

Нашого недужого гостя часто відвідували представники Парафіяльної Ради та деякі парафіяни. Для кожного хворого відвідини друзів і знайомих приносять велику радість і втіху, а особливо, як у цьому випадку, коли людина лежить у лікарні далеко від рідного міста і своїх найближчих. У розмові з нами, п. Дяченко просив переказати свою найщирішу подяку всім, хто допоміг йому врятуватися з тяжкого стану, в якому він так раптово опинився і хто своїми відвідинами й теплим словом розради полегшив йому терпіння недуги і сприяв скорому видужанню.

При цьому п. Дяченко розповів нам дещо і про свою громаду, яка має дуже багато спільного з нашою. Складається вона з 68 родин українців, що прибули до Америки після другої світової війни. Заснували її в 1950 році. Парафія має тепер ті самі проблеми, які мали ми перед тим, як переїхали до Осередку в Чіктовага. Церква їхня – недостатня розміром і не відповідає сучасним вимогам. Немає доброї залі. Є велике бажання, як це було і в нас, створити кращі умови для церковно-релігійного життя. Щоб це могло стати дійсністю, парафія вже закупила ділянку землі недалеко від теперішньої церкви і, за нашим прикладом, збирається побудувати на ній модерну залю. Пізніше плянують взятися до будови нової святині. За останні роки громада Св.Луки почала особливо розвиватися й дуже активізувати своє релігійно-духовне й громадське життя, великою мірою завдяки відданій праці Настоятеля о. Павла Шпірука (він був у нас гостем на святі відкриття церкви). Корисну й активну діяльність провадять організації при парафії, добре організована молодь. Для наших dorостаючих дівчат, яких у нашій парафії переважаюча більшість, цікаво буде знати, що в Сиракузах – якраз навпаки: там переважають хлопці. Настільки багато їх там є, що вівтарні хлопчики мусять у чергу записуватись, щоб мати можливість прислужувати під час Богослуження.

Щиро бажаємо нашим не дуже далеким сусідам із парафії Св.Луки якнайскорішого здійснення їхніх плянів і мрій і сподіваємося, що вже недалеко той час, коли вони запросять нас на відкриття своєї нової залі, а потім і нового Божого Храму. Нехай щастить їм Бог!

П О Д Я К А

Щиро дякую Сестрицтву Св.Ольги за гарний подарунок, присланий мені під час недавнього мого перебування в лікарні. Нехай Господь щедро винагородить вас за ваше добре серце.

Трина Закусило

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 19 (46)

25 ТРАВНЯ 1969

Рік 2

ПАМ'ЯТИ УЧИТЕЛІВ І ПРОСВІТИТЕЛІВ СЛОВ'ЯНСЬКИХ

В цьому році припадають 1100-ті роковини з дня смерті Св. Кирила, одного з двох славних братів – учителів і просвітителів слов'янських. Православна Церква вшановує пам'ять обох братів – Свв. Кирила й Методія в день 24 травня. Свято це дуже урочисто відзначали колись на Україні та в інших слов'янських країнах. І – цілком заслужено, бо святі брати справді дуже багато зробили для того, щоб увести слов'янські народи у світ християнства та його багатой культури.

Обдаровані Богом чутливою душею, любов'ю до природи, бурхливою фантазією і багатогранними творчими силами, слов'янські народи в IX-му столітті саме пробуджувалися до своєї національної свідомості та бажання мати зв'язки з іншими народами, де вже віддавна процвітали освіта й наука. Та на перешкоді до цього великою мірою стояла відсутність засобів мовного зв'язку: слов'яни в той час не мали ще власного письма.

Слов'янські землі часто відвідували християнські місіонери, які проповідували там науку Спасителя, і напевне знаходили багатьох прихильників та бажаних стати учнями Христовими. Але й тут була постійна проблема: проповідники могли розповідати людям про Христа їхньою рідною мовою, але що далі? Як читати їм Святе Письмо? Як правити Богослуження? Як навчати майбутніх священиків? Як робити це все, не маючи письма?

Патріархом Константинопольським (Вселенська Церква була тоді ще єдина) на той час був Фотій, людина дуже освічена і сповнена бажання якнайбільше прислужитися Христовій Церкві. У слов'янських країнах він бачив широке поле для місіонерської діяльності. От якби всі оті незчисленні тисячі людей, що живуть, тримаючись своїх різноманітних і цікавих (але поганських) вірувань та звичаїв, просвітити саявом правдивої Христової Віри!

Який це здобуток був би для вселенського християнства!

Такої самої думки тримались і два молоді брати, що жили в м. Солуні в Македонії – старший Методій і молодший Константин. Як і всі мешканці того міста, вони знали державну грецьку і місцеву – болгарську – мови. Ще замолоду вирішили присвятити своє життя для апостольства серед слов'янських народів, що їх вони, хоч самі були греки, дуже любили й шанували.

Константин одержав освіту в високій школі, утримуваній патріархом Фотієм у Константинополі, і саме там, напевне під впливом самого патріарха, остаточно перейшов до переконання, що для навернення слов'ян треба перекласти Святе Письмо і богослужбові книжки на їхню мову. Його брат охоче підтримував цю шляхетну ідею.

На початку 860-х років Константин і Методій були послані патріархом до Моравії (тепер це частина Чехо-Словаччини), на прохання тамтешнього князя Ростислава, який шукав учителів Христової віри для свого народу. Щоб мати змогу найкраще виконати свою місію, Константин склав особливу слов'янську абетку. За підставу її він узяв абетку грецьку, але доповнив її символами звуків слов'янських мов, що їх грецька мова не мала. Це й була ота "кирилиця", яку, з певними видозмінами, і досі вживають багато слов'янських народів, в тому числі й наш український.

Коли, таким чином, брати-місіонери мали вже змогу записувати слов'янські слова, вони взялися до перекладу Святого Письма і богослужбових книжок. Після того їхнє завдання було вже набагато легше. Почувши Христову науку, викладену рідною їм мовою, багато людей приймали святе хрещення, організовували церковні громади, а дехто й посвячувався Богові та ставав кандидатом на священника.

На жаль, ця велична місія перервалася після трьох з половиною років. Брати-проповідники саме збиралися відвідати Константинополь з групою кандидатів на пастирів з Моравії, коли до них дійшла вістка про революцію в столиці Візантії і скинення з патріяршого трону Фотія. Його місце зайняв патріярх Ігнатій, фанатичний ісповідник суперечної ідеї християнства "триязычної науки", згідно з якою молитися і звершувати Богослуження можна лише трьома мовами: жидівською, грецькою й латинською.

В таких умовах їхати до Константинополя вже не було чого. Константин і Методій вирішили тоді вдатися до Риму, сподіваючись, що там зрозуміють їхні плани навернення слов'ян і допоможуть їм. Але надії ці виявилися марними. Рим уже зазіхав тоді на першенство в християнському світі і зовсім не збирався підтримувати розвиток місцевих Церков та ще й з не-латинською мовою Богослужень.

Тяжка боротьба за свої ідеї виснажила Константина, і він помер у 869 році, на 42-му році свого життя. Незадовго перед смертю, він прийняв чернецтво з іменем Кирила, і за цим ім'ям і шанує його Православна Церква.

Його працьовитий брат прожив ще 16 років. Спочатку доля, здавалось, усміхалася йому: в Римі на якийсь час прийшли до влади більше помірковані й толерантні елементи, які не тільки поблагословили Св.Письмо в слов'янському перекладі, а й висвятили кількох прибулих із Моравії кандидатів на священників. Методій же став Архiepіскопом Мораво-Паннонській. Але, щойно прибув апостол слов'янський із своїми учнями до Паннонії (тепер – північна Югославія) і почав проповідувати там Слово Боже, як настрої у Римі круто змінилися, і прихильників слов'янського християнства почали жорстоко переслідувати. Біля двох з половиною років пробував у в'язниці і Методій, і аж після успішного проти-німецького і проти-латинського повстання в Моравії в 874 році, міг знову, вже без перешкод, ширити науку Христову.

Методій помер у 885-му році, на 70-му році життя, в радісній свідомості, що праця його не пішла намарно. Його учні розійшлися по всіх країнах слов'янського світу і несли до них Христове Слово їхньою рідною мовою. Це Слово падало на родючу землю, приймалося і давало добрі плоди. Слов'янські народи ставали народами християнськими.

Завдяки діяльності святих братів (Православна Церква проголосила їх святими відразу після їхньої смерті) і український народ зміг легко прийняти Христову Віру, коли на те прийшов час. Старо-болгарська мова, що її вживали Свв. Кирило і Методій, була в той час добре зрозуміла для наших предків. Вона ж стала й їхньою тодішньою літературною мовою. Після прийняття християнства на Україні за Володимира Великого, з'явилися і власні письменники, засновано було багато шкіл, і поступово Україна перетворилася на країну, яка стояла високо не тільки своєю духовною й народньою культурою, а й освітою та знанням.

Минули віки. Старо-слов'янська мова з бігом часу втратила свій широко доступний характер і стала мовою мертвою, вживаною виключно в Богослуженнях та в текстах Святого Письма. Це добре розуміли діячі відродження Української Національної Церкви в 1921 році, і тому одним із перших своїх завдань вони поставили повну українізацію церковного життя. Протягом короткого часу на українську мову було перекладено більшість богослужбових книг (Святе Письмо вже було перекладено раніше), і наш народ, вперше за свою історію, дістав змогу молитися по-своєму, як і заповідав Апостол Павло (1 Кор. 14, 1-28). Цим, фактично, було продовжено традицію Святих рівноапостольних Кирила й Методія, бо й вони ж прагнули, щоб Слово Боже доходило до людей їхньою живою мовою.

Рідна мова в Церкві має особливе значення на чужині, де лавина панивної мови місцевого населення повсякчасно загрожує існуванню національної самобутності українських емігрантів. Коли ми будемо молитися мовою наших батьків, дідів і прадідів, то тим дорожчою і ближчою буде вона і в повсякденному вжитку, і тим більше ми будемо прагнути за всяку ціну зберегти її, як дорогоцінний скарб для себе і для дітей наших.

Нехай же світлий приклад Святих Апостолів Слов'янських буде нам у тому повсякчасним дороговказом.

МІЖ ВОЗНЕСІННЯМ І П'ЯТИДЕСЯТНИЦЮ

Після свята Вознесіння Господнього, в день якого ми вгадуємо відхід Спасителя Христа з землі до Свого Божественного Отця, наступає десятиденний період спокою і сподівання. Не чути вже слів Великодніх привітань, Богослужбові відправи знову набирають своєї звичайної форми, а вірні Церкви Христової починають молитовно готуватися до великого свята П'ятидесятниці (Зелених Свят). У цьому вони уподібнюються Святим Апостолам, що, виконуючи волю свого Учителя, чекали в Єрусалимі зіслання на них особливої Божої Сили (Дії 1, 4-14).

Сьогодні, в останню неділю перед Зеленими Святами, Церква наша вшановує Святих Отців Першого Вселенського Собору. Їхня заслуга перед Церквою справді дуже велика, бо це саме вони вперше точно окреслили ОСНОВИ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ВІРИ, уклавши кожному з нас відоме "Вірую" або Символ Віри. У цей же день Українська Православна Церква у вільному світі згадує в молитвах сім мільйонів жертв голоду на Україні в 1933 році. Помолімося за спокій їхніх душ і ми в цю неділю, відразу після Божественної Літургії. Нехай не буде нікого, хто не залишився б виконати цього святого обов'язку перед нашими замученими ворогом братами й сестрами!

Знову нагадаємо, що ставати на коліна під час Богослуження не нале-

житься, ані в цю неділю, ані протягом усього наступного тижня, ані навіть під час Божественної Літургії на Зелені Свята. Щойно на Вечірні Зелених Свят, яка традиційно відбувається відразу після Літургії, коли читаються спеціальні "колінопреклонні" молитви, знову відновлюється цей перед-святковий звичай.

Всі парафіяни повинні були вже до цього часу одержати спеціальне за-прошення на храмове свято нашої громади, разом із квитками на святковий обід. Сподіваємося, що якнайбільша кількість парафіян візьме участь у цьому традиційному нашому святі дня народження Христової Церкви та імен-нин маленької клітини її - нашої Церкви в Бофало-Чіктовага. Нагадуємо, що святкові Богослуження відбудуться у звичайний час: Всенічна - в суботу 31 травня о 5.30 вечора, Божественна Літургія в неділю о 10-й ранку.

До приємної зустрічі на святі!

ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ ВІД НОВОЇ ЦЕРКВИ

Покищо побоювання тих, хто пророкував, що нова наша церква буде надто мала для наших потреб, не справдилися. Щоправда, протягом двох перших неділь після відкриття не так то й багато людей брало участь у Богослуженнях. Може, так потомилися на святі, що й досі відпочивають? Хотілось би бачити нас більше. Тоді, нарешті, можна було б уже сказати, чи вистарчить нам місця в тимчасовій церкві. Думаємо, що так.

Добрий приклад відвідування церкви показав наш хор. Було навіть таке, що на хорах аж тісно ставало від усіх наших співаків. А співати тепер значно приємніше, як у залі і навіть, завдяки кращій акустичній будові, багато легше. Зокрема треба відзначити з великою приємністю, що співати масово приходять діти і молодь, а це виразна запорука того, що хор наш продовжуватиме жити не тільки в найближчому, але і в далекому майбутньому.

Просимо мати на увазі, що стільці, розставлені вздовж стін храму, призначені виключно для хворих, немічних і старих членів нашої громади, яким важко вистояти всю Службу на ногах. Виглядало б дуже погано, якби на тих стільцях сиділи молоді, здорові люди, а старі, що прийшли пізніше, мусили б стояти. І ще одне важливе зауваження: церква, особливо під час Служби Божої - ЦЕ НЕ МІСЦЕ ДЛЯ БАЛАЧОК, а для побожної молитви та служіння Богові. Поговорити із добрим знайомим, звичайно, дуже хочеться, особливо коли не бачити його аж цілісінький тиждень, але Служба у нас довго не триває, отже можна потерпіти!..

Треба сподіватися, що вже скоро буде закінчено і будову в нижній частині під церквою та устатковано канцелярію. Покищо всі фінансові розрахунки та подагодження парафіяльних справ доведеться робити в приміщенні залі.

РОКОВИНИ "ПАРАФІЯЛЬНОГО СЛОВА"

Редакція бюлетеня складає подяку всім тим, хто вітав її з успішним закінченням першого року існування. Особлива подяка - отцеві Настоятелю, який минулої неділі звернувся до парафіян із особливим закликом підтримувати наш парафіяльний орган і взагалі - нашу українську пресу. Заклик цей без сумніву дійшов до сердець присутніх парафіян, бо сталося таке, чого досі не бувало: ВСТ ПРИМІРНИКИ ЮВІЛЕЙНОГО ЧИСЛА "ПАРАФІЯЛЬНОГО СЛОВА" РОЗІШЛИСЯ, а пожертви на Пресовий Фонд були майже рекордні, якби так було кожного тижня, то можна було б по-справжньому розростатись!

Цього дня пані Анастасія Скрипка передала на Пресовий Фонд "Слова"

5.00-долярову пожертву від свого сина Володимира. Він живе постійно в Сиракузах, але, як каже пані Скрипка (теж наша велика прихильниця), дуже цікавиться нашим парафіяльним органом. Коли приїжджає на відвідини до Бофало, то не заспокоюється, аж доки не перечеитає всіх чисел "Слова". Щире спасибі за таку теплу підтримку!

ТАРІЛКОВА ЗБІРКА

Як повідомляє нас бухгалтерія, тарілкова збірка у ковертиках значно перевищує тепер суми, що парафія мала їх попередніх років. Але могло б бути ще краще. Ще багато парафіян не виконують постанови Загальних Зборів про те, що найменша пожертва до ковертика повинна бути 50 центів. Дехто дає і значно більше, і за те їм честь і слава, але чому ж інші не хочуть дотримуватися постанови і бодай мінімальної суми не складають? Ця постанова, звичайно, не торкається тих, які неспроможні жертвувати таку суму (хворих, бідних тощо). Та серед "невиконавців" чимало й таких, що для них зовсім не тяжко було б пожертвувати кожного тижня по 50 центів або й більше... Не скупімося для своєї рідної Церкви!

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ

Протягом наступного тижня вже буде вислано всім парафіянам повідомлення про чергові Надзвичайні Загальні Збори. Там буде подано і порядок денний. Як ми вже повідомляли, головним завданням цих Зборів буде вибрати нові Керівні Органи парафії. Справа - дуже важлива, а тому щиро просимо всіх не легковажити нею, а пожертвувати день 8 червня для її належного вирішення.

АЛЯ ТКАЧУК НА ТЕЛЕВІЗІЇ ТА ПІД ПЕРЕДВЕСІЛЬНИМ "ДОШКОМ"

Свого часу ми вже писали про те, що після закінчення високої школи та одержання диплому М.А., наша талановита й діяльна молода парафіянка Аля Ткачук дістала працю у школі, при чому працює вона з дітьми, що позбавлені слуху. За допомогою різних засобів, вона вчить їх розуміти мову сторонніх людей і навіть самим говорити. Про цю її працю, а зокрема про те, як під час Різдвяних Свят вона навчила своїх вихованців танцювати українську "Верховину", було недавно поміщено докладний нарис у часописі "Народня Воля". З приємністю повідомляємо, що корисну діяльність Алі Ткачук було відзначено недавно і перед широким загалом населення нашої округи. В рамках "Місяця Кращого Служу" в Бофало, її, разом з її учнями, було запрошено для гостинного виступу на телевізії. Відбувся він спочатку 13 травня, під час 11-годинних новин, а потім - в поширеній формі - 15 травня о 10-й годині ранку. Після цих цікавих виступів, панна Аля дістала багато листовних висловів признання, між ними й від суперінтендента Бофальських шкіл д-ра Й.Манча.

Тепер п. Аля готується до дуже важливого кроку у своєму житті - одруження із студентом медицини Аскольдом Мосійчуком. З цієї нагоди минулої неділі в нашій залі відбувся традиційний в Америці передвесільний "дощик" з численними гостями, багатю перекускою, розвагами і, звичайно, багатьма-багатьма подарунками для майбутньої молодії.

З сумом повідомляємо, що в ніч з суботи на неділю 18 травня, помер, після довгої й тяжкої хвороби, наш парафіянин п. Микола Гладков. Похорон відбувся у вівторок 20 травня, на цвинтарі Св. Матвія. З цієї сумної нагоди, родина покійного склала пожертву на світло для нашої церкви та справила поминки в парафіяльній залі.

Вічна йому пам'ять!

ПОДОРОЖ ПО СВЯТІЙ ЗЕМЛІ НА ЕКРАНІ

Не забудьте, що в найближчу п'ятницю, 30 травня (Меморіал Дей) ми будемо мати небувалу нагоду побачити Святу Землю, Грецію й Рим очима людини, яка тільки що повернулася з подорожі по тих місцевостях. Про це ми вже писали в попередньому числі "Парафіяльного Слова", але, на прохання нашого гостя-репортера п. Горчаківського, що демонструватиме свій фільм і розповість про свою подорож, повідомляємо про зміну часу. Почнеться програма не о 7-й годині вечора, а о 6.30.

Ще раз нагадуємо, що вступ на фільм буде за добровільними датками, а всі прибутки буде передано на фонд нашої парафії. Просимо про чисельну участь!

ПОЖЕРТВІ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (до 21 травня):

Гройовий Іван	10.00 (разом 90.00)
Козак Григорій	10.00 (" 71.00)
Неліпа Микола і Анастасія	50.00 (" 550.00)

Жертводавцям - щире Спасибі!

ЧЛЕНСЬКІ КНИЖЕЧКИ

У багатьох членів нашої парафії на початку цього року кінчилися їхні старі парафіяльні членські книжечки. Нові книжечки вже замовлено, і вони повинні були б уже готові бути в день відкриття нашої церкви. На превеликий жаль, друкар був завалений різною спішною роботою і не мав змоги замовлення на час виконати. Тепер він уже твердо обіцяє, що зробить книжечки протягом цього тижня, а наступної неділі вони вже будуть у наших руках. У сподіванні, що саме так цього разу станеться, просимо шановних парафіян вибачення за невігоди, з цим пов'язані (доводилось, наприклад, розлінювати додаткові сторінки старих книжечок рукою). А членські вкладки ласкаво просимо платити, як і раніше, регулярно і вчасно.

РОКОВИНИ ОУН У "ДНІПРІ"

З нагоди 40-ліття з часу заснування Організації Українських Націоналістів, сьогодні увечері, о 7-й годині відбудеться урочиста академія, влаштована організаціями, що гуртуються при Відділі УККА в Бофало. Організатори свята просять про масову участь у ньому.

СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ!

"Чорний день може прийти зовсім негадано і несподівано. До мене, до вас, до сусіда, і до кожного, хто з волі Божої, тупає по цій грішній землі. Прийде, зайде до вашої хати, навіть не постукавши, та й що тоді робити?"

Тоді вже щось робити пізно. Треба подумати про це заздалегідь. Багато є способів забезпечити себе на всяку лиху годину. Можна придбати якийсь маєток, можна складати заощаджені з тяжкої праці готіві гроші до банку, можна вкласти якусь частку своїх заощаджень у якесь підприємство. Усе то - добрі засоби, а все ж таки найкращий засіб - це забезпечити себе і свою родину на всякий випадок життя. І то забезпечити у своїй якійсь, рідній, українській забезпеченевій організації".

Так починалось звернення про організацію Відділу УРСюзу при нашій парафії, надруковане в ч. 7-му тодішнього органу парафії "Наша Церква". З того часу минули роки, але думки, висловлені тоді, і тепер дуже актуальні. Ставайте членами Українського Робітничого Союзу! По інформації звертайтеся до п.Т.Рудая (884-2132).

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 20 (47)

1 ЧЕРВНЯ 1969

Рік 2

ВІТАЄМО З ХРАМОВИМ СВЯТОМ!

Дорогі у Христі Брати і Сестри!

Щиро вітаємо вас із великим роковим святом нашої парафії - днем Святої Тройці. Молимо Милосердного Бога, щоб і в цей день, і в усі дні вашого життя Він обдаровував вас щедрими дарами Своєї благодаті та зберігав вас під Своєю святою опікою.

В цьому році Богослуження Храмового свята відбудеться вперше в нашій новій церкві. Мабуть кожний із нас пригадує, що якраз рік тому, на Зелені Свята 1968 року, Преосвященніший Єпископ Олександр благословив наш намір побудувати в Осередку в Чіктовага новий тимчасовий храм. Сьогодні ті мрії стали вже радісною дійсністю. То ж сходимося ми тепер не лише

для того, щоб вшанувати день іменин нашої Церкви, а щоб і подякувати Богові за Його допомогу в здійсненні наших завдань та просити Його благословення на дальшу працю.

Святкуймо ж урочисто, радісно, весело! Прославляймо Бога, у Пресвятій Тройці Єдиного! А Він з нами на віки вічні.

Настоятель, о.Прот. В.Мельник
і Парафіяльна Рада

Священник

З Е Л Е Н І С В Я Т А

Зелені Свята... Скільки дорогих спогадів та переживань пов'язано з вами!..

Цього дня українська багата земля вже в повному розквіті... Ліси бують розкішним убранням зеленим, цвітуть сади, луги й поля пишуться пахощами трав і квітів, річки несуть повні води свої й чарують дивною красою. Повітря співає, гуде: то бджоли, жуки, мухи й комарі дзичать-гудуть аж до вечора; то птаство співає на різні лади, а над ними всіма соловейко царює, як правдивий митець. Ось раптова блискавка, грім, злива... А ось і тепле сонечко знов матір-землицю вигріває, щоб родила багато, щоб могла всіх потребуючих нагодувати. Навколо скрізь – правдиве, змістовне життя! Повне чарівноюї краси, працює все... Людина вільно дише й не може надихатися, любується й не налюбуеться, й дивується, як багато Прекрасного дав на втіху Людині Ласкавий Господь.

І Українська Людина розуміла й належно сприймала цю красу, як ЛАСКУ ТА БЛАГОСЛОВЕННЯ БОЖЕ, УМІЛА ДЯКУВАТИ ЗА БОЖІ ДАРИ Й ВИБЛАГАТИ ГОСПОДНІХ ЩЕДРОТ НА МАЙБУТНЄ. Напередодні неділь та свят старе й мале поспішало до Божого Храму, щоб вдячно Господеві заспівати: ЯКІ ВЕЛИЧНІ ДІЛА ТВОЇ, ГОСПОДИ! ВСЕ ТИ ПРЕМУДРО СОТВОРИВ. СЛАВА ТОБІ, ГОСПОДИ!

У дні Зелених Свят кожна хата й усе подвір'я прикрашено клечанням, квітами, травою. Родинами все йде до Божого Храму й наповнює його по береги. У єдиній спільній гарячій молитві до Пресвятої Тройці "За всіх і за все" вони мали правдиву насолоду, підносилися до висот духовних і пили жадобно "ВОДУ ЖИВУ", що припиняє всіляке спрагнення людське та приводить до Життя Вічного.

І Господь чув благання тих, що не пам'ятають зла. Задовольняв їхні прохання в усі дні життя, а в призначений час сподобляв тихої, безболісної смерті.

ТАК УСЕ ДІСИНО БУЛО!.. Про це будемо твердити нащадкам своїм, доки живі. Нині те все здається згубленим раєм...

Згода, лагідність, взаємна повага, послух, почуття обов'язку, неவிбагливість, вдячність – ось правдиве повітря побожних родин!

Починався день і закінчувався спільною молитвою. Родина виховувалася в правдивому страху Божому. У церкві поводитися, як і належить у святині: уникали зайвих рухів, розмовляли лише при конечній потребі і то пошепки. Дарували Церкві лише найкраще з того, що тяжкою працею набули.

Про непошану священників, чи батьків, або старших взагалі почути можна було дуже зрідка.

До праці щоденної вставали рано й при потребі працювали аж до вечора.

Свої права й обов'язки, як місце й вагу голосу при вирішенні справ знав кожний. За рік тяжкої праці часом набували замало добра, але не

бідкалися, не ремствували. Уміли й малим задоволеними бути. Уміли в відповідний час і повеселитися, але й тоді знали міру всьому.

Отож, усе життя заповняли багатим змістом, і воно було гармонійним, радісним, щасливим. Звичайно, випадки руйнування цього побуту траплялися, але глибокоморальне суспільство засуджувало їх суворо.

І ГОСПОДЬ ЦИХ ДІТЕЙ СВОЇХ ОБДАРОВУВАВ БЛАГОСЛОВЕННЯМИ ТА КВІТУЧИМ ЗДОРОВ'ЯМ ДО ГЛИБОКОЇ СТАРОСТИ.

І ми в дні Зелених Свят, за прикладом батьків, цілими родинами наповнімо храм свій. Молимося ревно, щоб Свята Тройця – БОГ НАШ – зміцнив у вірі нас, зцілив немочі та перетворив у діяльних робітників Ниви Христової й подав корисне для життя земного й спасіння вічного.

Спочилих же у вірі й надії на життя вічне щоб оселив з праведними, а ЗАКУТИХ У КАЙДАНИ БРАТІВ І СЕСТЕР НАШИХ ВИЗВОЛИВ ІЗ БЕЗБОЖНОЇ НЕВОЛІ ТА З ЛАСКИ СВОЄЇ ПОВЕРНУВ ЇМ ВТРАЧЕНЕ ДУХОВЕ ЖИТТЯ РАДОЩІВ, ЖИТТЯ ПРАВДИВОЇ БОЖОЇ КРАСИ.

(Передрук із "Світла", парафіяльного листка Української Православної Парафії Св. Юрія в м.Ляшін, Квебек, ч.5, 1969).

ЧИ СПРАВДІ НАМ ТАК БАЙДУЖЕ?

Протягом двох тижнів перед минулою неділею з церковного амвону проголошувалося про те, що після Божественної Літургії в ту неділю відбудеться панахида за мільйони замучених голодом наших батьків, матерів, братів, сестер, дітей і рідних. Водночас, з нагоди сумних роковин смерті Головного Отамана С.В.Петлюри, заповіджено було панахиду і за цього великого сина нашого народу. Про панахиду повідомлялося двічі і на сторінках "Парафіяльного Слова".

За кілька днів перед неділею, представники українського вояцтва, що мають свою організацію в Бофало, повідомили отця Настоятеля, що вони прибудуть на панахиду організовано і з прапорами. Так, як і в минулі роки.

Панахида відбулась. Присутні на ній були всі ті, кому дорога пам'ять наших нещасних мучеників. Молились за спокій їхніх страдницьких душ щиро і з глибоким почуттям. Отець Володимир виголосив відповідне слово. На жаль, були там далеко не всі. Насамперед, не прийшли військовики з прапорами. Покищо невідомо чому. А деякі парафіяни відразу після закінчення Божественної Літургії (або ще й перед тим) поспішили до залі. До бару. І там насолоджувались собі в той час, коли в церкві до неба линули молитви за страдників. Кажуть, що досить багато таких було...

Чому така жорстока, неоправдана, не-християнська байдужість живе серед нас? Чому так тяжко присвятити ПІВ ГОДИНИ НА РІК для того, щоб молитовно згадати своїх замучених братів і сестер? Чому мовчить сумління і не мучить, не терзає тих байдужих? Чи не розуміють вони, який шкідливий приклад показують вони своїм дітям? Над цим треба глибоко задуматись...

ПРАЦІ В ОСЕРЕДКУ

Будова школи ще не закінчена, але, як нас повідомляють, загальних робітників (таких, що "куди пошлють") уже не потрібно. Там працюють лише окремі фахівці. Натомість, з приходом теплих днів, знову з'явилась потреба праці для утримання Осередку в належному стані.

Деякі парафіяни вже почали присвячувати свій вільний час на цю працю і трудилися віддано й наполегливо не годину й не дві, а багато біль-

ше. На превеликий жаль, як і звичайно це буває в таких обставинах, дуже тяжко вести облік усіх працюючих та відповідно відзначати їхню працю для громади, якщо вони самі про те не подбають. Тому й ті прізвища, що їх подаємо нижче, напевне далеко не охоплюють усіх наших працівників. Якщо когось пропустили, нехай не ображається, а просто зголоситься або до о. Настоятеля або до редактора "Слова". А надалі було б побажано, щоб усі, які виконують якусь працю для парафії, подавали про це відомості на папері, з зазначенням дня і виконаного завдання. Знову ж таки в цій справі звертатися до о. Володимира або Ол.Воронина.

Те, що нам відомо, це таке:

Косили траву в Осередку (дехто своїми власними машинами): п.п. Григорій Гержан, Олександр Гончар, Іван Козміч, Петро Лобур, Петро Маковський та Іван Нестеренко.

Сіяли траву біля церкви (а перед тим підготовляли ґрунт до цього): Іван Козміч, Микола Неліпа, Дмитро Опанащук і Павло Опанащук.

Пані Марія Бульба упорядковувала велику клумбу на площі перед будинком о. Настоятеля і посадила на ній гарні квіти. Їй допомагали в цьому п.п. Андрій Бульба, Іван Козміч та Анастасія Скрипка.

Усім працівникам – щира подяка!

ПОЖЕРТВИ НА ПРИКРАСУ НОВОЇ ЦЕРКВИ

Починаючи з першої неділі Великого Посту, п. матушка А.Мельник та п. Марія Бульба збирали пожертви на придбання різних прикрас для нової церкви. Сьогодні друкуємо повний список усіх жертводавців. Сестрицтво щиро дякує усім їм за щедрий дар, а також складає подяку шановним збірщицям за їхню працю. Сподіваємось, що вже скоро зможемо побачити конкретні наслідки цієї збірки, коли в нашій новій церкві з'являться різні необхідні для її належної краси речі. Про все це будемо своєчасно повідомляти. А хто ще не склав своєї пожертви на цю шляхетну ціль, може зробити це ще й тепер. Звертатися до Управи Сестрицтва.

По 10 доларів пожертвували: Марія Бульба, Олександр Воронин, Параска Гладка, Микола і Лідія Гриневич, Володимир і Мирослава Дмитріук, Софія Кашпуренко, Марія Лисак, Грина Чмола та Микола і Анна Швець.

По 5 доларів: П.Бондаренко, Євдокія Борідько, В.Буговська, Марта Воронин, Мотря Гайдаш, Олена Гончар, Неоніла Дзюба, Надія Жовнір, Зіна Засць, Марія Іваненко, Тамара Івашенко, Анна Квартирук, Ніна Лисенко, Надія Лобур, Наталка Марвін, Марія Матух, Анастасія Неліпа, Марія Олійник, Ганна Остапчук, Ніна Панченко, Ліна Пистрак, Таїса Потієнко, Надія Різун, Надія Усик, Іван Усипенко, Неоніла Филипів, та Лукерія Швець.

По 3 долари: Ігор Матух та Валентина Пушкелін.

По 2 долари: Олександра Дмитріук, Євгенія Лящук, Люся Лящук, Маргарита Мартинюк, Одарка Михайленко, Грина Парнюк, Олександра Побивайло, Галина Пришляк та Уляна Рудай.

По 1 долару: Анна Бублик, Іван і Емма Доценко, Євдоким Засць, Марія Згибай, Людмила Козміч, С.Кравець, Єва Куява, Марія Лавринович, Анна Стеценко, п.Чорногорець та Люба Щербак.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД (ДО 28 ТРАВНЯ):

Гержан Григорій і Марія.	20.00 (разом 540.00)
Олійник Олександр і Марія	50.00 (" 200.00)
Опанащук Павло і Мирослава	50.00 (" 401.00)
Позиняк Володимир	20.00 (" 145.00)

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 21 (48)

15 ЧЕРВНЯ 1969

Рік 2

ДЕЩО З ПРАВИЛ І ЗВИЧАЇВ ЦЕРКОВНИХ

Свята Православна Церква, протягом майже 2000 років свого існування, виробила дуже різноманітну й багатогранну систему церковно-релігійного життя. Це стосується не тільки Богослужень, які своїм змістом і формою не мають собі рівних ні в одному іншому християнському віровизнанні. Сюди входять і порядок звершення таїнств та пов'язані з тим звичаї, правила молитовного єднання з Богом у різних випадках, правила належного християнського життя тощо. Навколишній світ міняється на наших очах, міняються і звичаї та уподобання його. Але життя Церкви залишається незмінним, бо вона – понад світом, понад його дрібничковими і проминаючими буднями.

Щасливий той, хто живе в матеріально високо розвинутому світі і користується його благами, але не перериває зв'язку і з вічністю – минулим і майбутнім, що його можна знайти лише в Христовій Церкві. Коли він добре знає і розуміє церковні правила та виконує їх, життя його збагачується осяяним благодаттю Божою досвідом, здобутим християнством протягом багатьох століть.

Наука релігії в школі, книжки про Христову віру і християнське життя, проповідь священника – ось джерела, з яких можна почерпнути знання про те, як треба належно жити і діяти згідно з заповідями Христовими. На жаль, для багатьох людей ці джерела й досі недоступні. Через незнання, вони часто роблять великі помилки у виконанні своїх християнських обов'язків, а тим і собі прикрість чинять, і священнику, і своїм ближнім.

Щоб запобігти цьому, на сторінках "Парафіяльного Слова" ми будемо час-від-часу пояснювати різні Богослужбові обряди, таїнства, святкові звичаї, правила й порядок християнського життя. Віримо, що наші читачі будуть ці пояснення уважно читати і, якщо вони вже те знають, то ще раз нагадають собі, а якщо не знають – то навчатися з того, собі на користь.

Сьогодні – кілька зауважень про найбільш часті помилки, що трапляються під час найменування та хрещення дітей.

Звичайно ще перед народженням дитини батьки готуються дати їй ім'я, як тільки вона прийде на світ. Як же її назвати? До того підходять по-різному. Дехто має якесь улюблене ім'я і з радістю обдаровує ним свою дитину. Дехто, може з бажання бачити свого нащадка таким, як він сам, передає йому своє власне ім'я. Дехто називає дітей іменами своїх рідних або близьких. Інші знаходять відповідне ім'я на сторінках церковного календаря.

Все це – нормально і згідно з наукою Церкви, якщо вибрані імена взято з великого реєстру святих Православної Церкви Христової. Адже разом з найменуванням, дитина одержує собі і святого покровителя, що його ім'я носить. Є навіть звичай називати дитину іменем святого, що його пам'ять згадується Церквою в день її народження або хрещення. Але це не обов'язково. Головне ж правило, від якого не можна відступати, це те, що ім'я

має бути християнське. Вибір щодо цього – дуже великий, і ніхто не може сказати, що не міг знайти нічого по своєму смаку.

Проте, ми живемо в особливих обставинах світу, який великою мірою ненавидить і руйнує стародавні традиції і зневажає тих, хто їх дотримується. Живемо серед світу не-українського і не-православного, а тому, що ми – лише невелика хвиля в безмежному чужому океані, то неминуче і впливи цього океану на нас – величезні. Під цим впливом занепадають і деякі наші традиції. От хоч би й з іменами. В реєстрах членів давніших парафій нашої Церкви або в списках членів наших асекураційних організацій часто можна бачити перед українськими прізвищами такі імена, як "Дональд", "Реймонд", "Долорес", "Керен" і багато інших. Можна доводити, що деякі з цих імен – теж християнські, хоч і не православні. Але що має робити священник, коли церковні правила зобов'язують його назвати дитину іменем святого, визнаного нашою Церквою? Ще добре, коли батьки порозуміються з ним завчасу і він ще має змогу вибрати якесь відповідне ім'я, найближче до цього чужого. А якщо всовують йому в руку записочку з іменем уже перед самим таїнством?

А буває й іще гірше. Ось приходять до священника щасливі нові батьки про хрещення домовлятися. Приносять міську метрику про народження, де вже написано ім'я дитини.

– Як ви хочете назвати свою доню? – перепитує священник, не дуже вірячи своїм очам.

– Дула. Дула Коваль.

– Дула? Та такого ж імени немає і ніколи не було! Ось у календарі подивіться...

– А ми так хочемо. І вже назвали так. Невер майнд, що немає.

Замість "Дули" може бути "Лиса" або "Мока" або "Кока" або ще щось... І що з того, що ці імена – не-християнські, не-православні? Що з того, що часто господар краще худобину свою називає, ніж деякі батьки – своїх дітей? Для них немає закону, немає правил, немає традицій. А що ж священникові діяти? Записали "Дулою", то записали, а охрестити однаково треба. Шукає бідний щось підходящого, а батьки ще й нарікають потім, що змінив, перейменував їхню улюблену "Дулу"...

Якомога скоріше після народження дитини належить їй охрестити. Дуже погано роблять батьки, які відкладають звершення цього переважливого таїнства на місяці або навіть на роки. Приймавши хрещення, немовлятко стає членом Христової Церкви і щедро наділяється дарами Святого Духа. Для чого ж позбавляти Божественної благодаті цю маленьку безпомічну істоту, яка сама не може за себе і слова сказати? Деякі батьки не поспішають з хрещенням, бо хочуть справити пишні хрестини з сотнями гостей, і на підготовку їх витрачають місяці за місяцями. Та що важливіше: чи таїнство, чи гулянка з нагоди його? Про це батькам треба добре подумати.

Дуже уважно треба підходити до вибору хрещених батьків. Слід пам'ятати, що обов'язок їх значно більший, ніж потримати дитину при звершенні чину таїнства та раз-два на рік купити їй якийсь подарунок. Хрещені батьки – це найближчі після природних батьків опікуни дитини. На них лежить обов'язок доглянути, щоб дитина виховувалась у Православній вірі і зростала на доброго християнина. В більшості випадків про це дбають самі природні батьки, але якщо вони того з будьяких причин не роблять, то хрещені батьки повинні звернути їм на це увагу або й самі зайнятися релігійним вихованням свого хрещеника чи хрещениці. Якщо ж природні батьки передчасно вмирають, а близької родини у них немає, хрещені батьки зобов'язані всеціло заопікуватися своєю духовною дитиною.

З цього виходить, що хрещених батьків не можна вибирати нашвидкуруч або при виборі керуватися виключно знайомством, приятелюванням чи іншими подібними засадами. Головне і незмінне правило – це те, що хрещені батьки повинні бути православними, знайомими із своєю вірою та обрядами. Повинні бути людьми віруючими та побожними. Нарешті, мусять бути повнолітніми, бо підліток ледве чи може в разі потреби належно заопікуватися своєю хрещеною дитиною або навчити її істин нашої віри. А в нашій Церкві часто трапляється, що за хрещених батьків приводять іншовірних, а то навіть і зовсім не-християн або підлітків, що їм самим ще багато треба вчитися. І знову священникові клопіт, коли він відмовиться визнати таких хрещених батьків.

Одним із важливих православних обрядів є уцерковлення дитини на сороковий день після народження. До нього належить і молитва над матір'ю, що читається у церковному притворі. На жаль, цей обряд дуже в нас занепадає, а багато матерів зовсім його не виконують.

Добре було б, якби молоді батьки ще перед народженням дитини зверталися до священника за поясненнями та порадами в усіх справах, пов'язаних із введенням їхнього нащадка в церковне життя. А навчилися би вони при цьому дуже багато, і тоді напевне не було б жодних непорозумінь, які часто виникають через несвідомість та незнання.

ХРАМОВЕ СВЯТО

Вперше за багато років традицію сонячного дня на наше Храмове Свято було порушено. Не з нашої, правда, провини, бо Парафіяльна Рада, як звичайно, замовила якнайкращу погоду, але там, де ту погоду розподіляють, напевне зробили помилку і прислали нам чудовий день у суботу перед Святом. В неділю ж із самого ранку ішов зливний дощ, і то такий сильний, що часами навіть не видно було, куди їхати автом.

Правда, цього року погода вже не мала такого великого значення, бо ми ж маємо вже справжню, хоч і тимчасову, церкву, де затишно і привітно. На святкове Богослуження прийшло досить багато людей, але навіть з цієї особливої нагоди не було в церкві тісно. Так що побоювання, що місця не вистарчить, були даремні...

Тому, що цьогорічне Храмове Свято відбувалося всього чотири тижні після велетенської урочистості відкриття нової церкви, воно мало характер вузько-парафіяльний. Не було гостей-архипастиря, не запрошено було ані сусідніх священників, ані сусідніх громад, ані гостей з-поза парафії. Проте, багато не-парафіян одначе прийшли на святковий обід. Це, мабуть, були знайомі членів нашої громади, а деякі – може й відвідувачі з інших місцевостей. Всі вони знайшли теплий привіт у святково прикрашеній парафіяльній залі. Сестрицтво приготувало смачний обід, а столи були завітчані клечанням та весняними квітами.

Обід відбувався неформально, без офіційної програми, без довгих виступів та привітань. Виступали лише отець Настоятель та Голова Парафіяльної Ради Дмитро Опанащук, які згадували про великі досягнення нашої громади в минулому і закликали до дальшої праці для її добра.

Деякі парафіяни не обмежились тим, що, купивши квитка на святковий обід, склали тим свою маленьку пожертву для своєї Церкви в день її іменин. Вони вважали, що Церква заслуговує на щось більше в день свята, і обдарували її щедрими дарами. Їхні прізвища поміщено в списку жертводавців за цей тиждень. Шире їм усім спасибі!

Після закінчення обіду наш шановний гість з Денверу, п. Володимир Горчаківський виконав свою давню обіцянку і продемонстрував зроблений ним фільм про подорож до Греції, Святої Землі та Стамбулу. Фільм був

не звуковий, а тому автор його давав свої пояснення в міру показу. Перед глядачами проходили близькі серцю кожного християнина такі святі місцевості, як Вифлезем з місцем народження Спасителя, Назарет, Галилейське Море, Єрусалим з його багатьма церквами й історичними пам'ятками та чимало інших. Пан Горчаківський відвідав також і столицю модерного Ізраїлю Тель Авів, був в одному з численних "добровільних колгоспів" - кіббутці, і, коротко кажучи, дуже мальовничо й цікаво схопив на плівку життя Святої Землі, якою вона тепер виглядає. Іти його слідами, проте, він нікому в теперішній час не радить, бо Ізраїль живе постійно в майже військовому стані і подорожнього на кожному кроці чекає небезпека.

Крім численних картин Святої Землі, п. Горчаківський показав присутнім також свої фільмові враження із стародавнього Константинополя - тепер Стамбулу - з вінцем православної християнської архітектури - храмом Святої Софії (тепер вона перероблена на мечеть). Бачив він і води Босфору, який веде до нашого рідного Чорного моря. До самого моря, на жаль, дістатися вже не міг.

Невелика частина фільму була присвячена столиці Греції - Атенам, де автор був лише дуже короткий час. Показав він славетний Акрополь, деякі вулиці міста та зразки архітектури тієї країни.

Фільм зробив велике враження на присутніх, багато з яких щиро дякували п. Горчаківському за те, що поділився з ними своїми цікавими спостереженнями з подорожі. Було проведено збірку, що принесла \$ 51.60. Всю суму п. Горчаківський передав на потреби нашої Церкви. Щира йому за все подяка!

П О Д Я К А

Сестрицтво Св.Ольги повідомило нас, що і під час влаштування обіду на Храмове Свято до праці зголосилося чимало наших молодих і старших парафіян і цим допомогли успішно провести цю імпрезу.

Особливе відзначення і найбільша подяка належить пані Еммі Доценко, яка віддано і щиро працювала від самого початку обіду, розносила їжу по столах, а після того, як усі розійшлися, збирала та носила до кухні посуд.

Їжу розносили також такі наші дівчата та гості: Войтович Арета і Марта, Гончар Надя, Кондратюк Наталка і Оксана, Пистрак Люба, Тупицька Марійка та Усик Віра.

Жінки-парафіянки, що допомагали під час обіду: Андрійчук Галина, Жовнір Надія, Кондратюк Тетяна, Вусата Тамара та Рудай Уляна.

Зносили посуд із столів до кухні: Дзюба Григорій, Іваненко Ліза і Рая та Райнога Ліда.

Усім їм, за їхню віддану працю, Сестрицтво складає сердечну подяку.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Надзвичайні Загальні Збори членів парафії відбулися, як заплановано, 8 червня. Почались вони о 1-й годині по полудні, закінчились о пів на десяту вечора. Почались при участі близько 90 парафіян, закінчились - при невеличкій жменьці тих, що мали досить нервів і терпіння висидіти до самого кінця. Головував на Зборах п. Йосип Райнога, заступником його був п. Іван Кашпуренко, секретарювали пані Неоніла Дзюба та п. Микола Стеценко. Секретарі списали цілу гору паперу, бо за вісім з половиною годин наговорено було таки багато, але, дивлячись на відбуті Збори з перспективи кількох днів після того, не можна не прийти до досить сумного висновку: писати, фактично, майже немає про що.

Збори яскраво показали, що в нашій громаді немає єдності і єдностайності. Показали, що парафія поділена, ранами вкрита від внутрішньої боротьби. Не будемо тут входити в деталі. Не будемо ставати на сторону одних або других. Про теперішній стан нашої парафії знає тепер добре кожний, хто був на Зборах. Хто не був – нехай розпитає тих, хто був.

Чи є якийсь вихід із цього сумного становища? Вихід лише один: кожному з нас пригадати собі, що наша громада – ЦЕ ЧАСТИНА ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ, ЩО МИ ЗІЙШЛИСЯ РАЗОМ В ІМ'Я СПАСИТЕЛЯ ХРИСТА І ЩО ВСЕ, ЩО МИ РОБИМО В ЦЕРКВІ ДОБРОГО – РОБИМО НА СЛАВУ БОЖУ. Треба забути про особисті порахунки, особисті уподобання та особисті амбіції і працювати лише з однією метою: щоб наша громада жила і зростала для добра усієї нашої великої Церкви Христової.

Треба пам'ятати, що люди, яких ми вибираємо до Керівних Органів парафії, працюють добровільно, без ніякої винагороди. Вони беруться за цю відповідальну працю керуючись виключно добром Церкви. Тому їм треба в їхній праці всеціло допомагати, підтримувати їх, заохочувати, давати признання за добрі ідеї або добре виконану працю. Якщо треба критикувати – критикувати спокійно, розумно і відкрито! Користи з підшептів та позаплічних обвинувачень немає ніякої – це приносить лише велику шкоду і знеохочує відданих працівників. Висловитися має право кожний, і на це є багато можливостей, одним з яких є і наш бюлетень. Використовуймо ці можливості на загальне добро!

Парафіяльна Рада, яка цього тижня складає свої повноваження, зробила все, що було в її силах, щоб вести нашу громаду шляхом розбудови і зросту. На жаль, не всі це хотіли розуміти. Членам її, а особливо Голові п. Дмитрові Опанашукові, довелося зазнати багато прикросів і неприємностей за останні місяці праці. Треба лише сподіватися, що кожний із нас зрозуміє, що так далі бути не може.

Нижче, відразу після списку членів нової Парафіяльної Ради, ми друкуємо уривок з нової книги нашого відомого молодого письменника, Миколи Понеділка під назвою "Зорепад". Нехай кожний прочитає його дуже уважно, бо там, краще як у проповіді, говориться, як можна зцілити болючі рани, що роз'їдають увесь світ і не минули, на жаль, і нашої громади. А як усі ми зробимо те, про що розказує дід своєму онукові, то й буде в нас знову лад, спокій і дійсне життя у Христі. Дай, Боже, щоб так сталося!

НОВІ КЕРІВНІ ОРГАНИ ПАРАФІЇ

Парафіяльна Рада:

Голова _____	Олекса Івашенко
Адміністративний заступник _____	Мусій Гончар
Господарчий Референт _____	Микола Бублик
Заступник Господарчого Референта _____	Іван Чорногорець
Перший Секретар _____	(Буде кооптовано)
Другий Секретар _____	(Буде кооптовано)
Фінансовий Референт _____	Гаврило Парнюк
Скарбник _____	Кирило Кондратюк
Культ.-освітній Референт _____	Марія Лисак
Заст. Культ.-освітнього Референта _____	Ляриса Ляшук
Члени:	1. Євдоким Засць
Запасові члени:	2. Микола Швець, ст.
	1. Микола Неліпа
	2. (Буде кооптовано)
Титар _____	(Буде кооптовано)
Заступник титара _____	Федір Засць

Контрольна Комісія

Члени: Микола Побивайло
Олександр Таран
Грина Чмола

Заступники:

Іван Кашпуренко
Йосип Райнога

Церковний Суд

Члени: Іван Андріюк
Володимир Дзюба
Володимир Дмитріюк

Рада Тростистів

Члени: Микола Швець, мол. (з попередньої каденції)
Іван Усипенко (з попередньої каденції)
Іван Панченко (вибрано на Зборах)
Володимир Усик (перевибрано на Зборах)
Степан Закусило (вибрано на Зборах, на місце Василя Опанашука, що подав свою резигнацію)

Наш дотеперішній бухгалтер, п. Константин Бульба, буде продовжувати виконувати свої обов'язки, але, на власне бажання, не буде вже членом Парафіяльної Ради.

Присяга членів Парафіяльної Ради та інших Керівних Органів відбудеться сьогодні, відразу після Божественної Літургії.

Згідно з постановою Загальних Зборів, замовлення на рент парафіяльної залі прийматимуть відтепер виключно о. Настоятель Володимир Мельник та матушка, п. А. Мельник. Замовлення на обслуговування до різних імпрез прийматиме Сестрицтво.

Загальні Збори заслухали звіт Голови Святкового Комітету, п. Володимира Побивайла про працю, проведену Комітетом для підготовки і влаштування відкриття нової церкви. Одногосно було ухвалено висловити подяку всім членам Комітету за віддану та успішну працю, звіт прийняти до відома, а Комітет розв'язати.

Микола Понеділок

ЛЮБИСТОК НА РАНИ

(Уривок)

- Діду, а ви знаєте, як любистком, серцем, сонцем і землею рани гоїти?

- Знаю.

- Жартуйте!

- А їйбо ні.

І тут дід почав Корнелькові розказувати-буркотати. О, які незнані дива хлопцеві нараз розкрилися! Виявляється, рани так проста позбутися не можна. Треба вміти виводити її. Найперше слід призапастися ліком-любистком. Він скрізь по садах і полях росте, а за бабиною Софіїною хатою розвелосся його найбільше. Там рви його - скільки душі твоєї завгодно. Отож - береться листочки з нього, до зраненого місця прикладається та нищечком про себе й примовляється: "Любистку, прилипай, ятряну рану охолоджай! Хай рана болюча-пекуча, рана тривога-недотрога не гноїться, а заспокоїться, не жаріє, а заніміє". Сказавши теє, треба простувати в

поле. А в полі міріяди стеблин жита, пшениці, гречки та іншої доброти-пахноти шушукать і цілущим леготом рану обдувають та оббризкують. А любисток тим часом зриває з колоска найгостріший вусик, а тоді до сонця просьбою та обзивається:

"Сонце, - лебедить тонесенько любисток, - пошли на землю якнайбільше золотої ниті, щоб рани зашивати. Житина ось позичила вже голку, а ниток я не маю. Пошли!" А сонце за хмару гулькнуло, а тоді вихилилося із схованки і одним оком низину обглядає та й відповідає: "І не проси, любистку, бо не пошлю. Не пошлю до того часу, аж ви з сердець своїх не проженете спричинницю всіх ран - мирську злобу закліату". - "Кого, кого прогнати?" - перепитує любисток. - "Злобу-захланницю, брехнею оповиту. Її пихату, чванькувату, зрадливу, знавіснілу - геть її! Вона із завидущими баньками, із загребущими руками. У неї роззявлена, бо ненаситна, бездонна пелька. Злобу, що все під'юджує й куртує, зневажає, пащекує та плюндрує. Ту каторжну, що все більше і більше лиха потребує і на світі білому нічим не гребує. Витурйте її з ваших сердець, женіть її без жалости у три вирви від себе!" І тоді полями із гін у гони перегуки відлунням розлягаються: "Агов, пшениці! Посестри-гречки, чи чуєте, що в наших серцях закоренилося?! Дуби, осоки і ви, верби плакучі, ану пошукajte в своїх грудях оту безличницю!" І тут рух зчиняється. Он дуб своє серце розчиняє навстіж і звідти вибірує й википує аж урешті й вимітає геть всю злобу дочиста, та ще так вимітає, що слідом за нею порохнява коловоротнем ген куриться. А берези за дубом, а осоки й собі не хочуть відставати - нубо й собі серця свої чистити. А стиглі й підстигаючі хліба гуртом як заграмають - "А пропади ти пропадом!" і з себе на землю її струшують і стебельцями вбік з огидою відштовхують.

І в селі здійсмається колотнеча. Там злоба ріжката, патлата й витрішкувата з хат, вулиць, городів навіткача несеться, а її, засапану, киями, вилами та рогаками мотлошать та на вигін випихають. І вже на царині зігнаної з усіх-усюд злоби дідьків тиск набралось. А тут де не візьмися буланій, срібногривий, а він, красень, копитами на всю могу як не затупоче та сягнистим скоком як не підскаче - і на всю анахтемську черідку аркана та й накидає. І арканом її усю ізжужмив та в болото й поволік, бо тільки там годиться такій нечисті весь вік аж до скону перебувати. Волоче коник злобу в очеретяне затхло-запліснявіле драговиння, а вона стовписьком по антиболотському опирається. Аж тут кінь як не заїрже, а вогненні іскри з ніздрів його як не пирснуть та дощем як не посипляться - і тоді біда ця всією гурмою стрімголов ув очерет, а з очерету в найглибшу грязюку - ух! - так і шубовснулась! І гугіт понад землею понісся, і болото задвигтіло, а під ним затіпалась у корчах смертельних нечиста сила. Ще хвилина - і драговиння затягло її на дно. Ще лише десь-не-десь з глибини чулося - хрю-хрю! куві! - і останній виродок, на мить вигулькнувши, захлинувся, і від нього на гнилій поверхні - хлюп-хлюп! - тільки забулькотало.

І в'язуча пелена над усім пекельним зашморгнулася...

І тоді вигодинилося надворі і в серцях - повсюди.

А ось і сонце вже з-за хмар вибралося. І радість скрізь розпромінюється - та ще й так, що не перадати й не описати.

І поля, і ліси, і села й люди щастям рум'яняться й до празнику кожне по-своєму чепуриться. А любисток тоді знову прохає: "Сонечку, злоба вже згинула, згода, бачиш, у нас тут настала. Пошли ж тепер золотої ниті". - "Посилаю!" І нитки на землю пасмами спускаються, а любисток їх у вусик жита зашиляє й усі рани зашиває та зашиває...

І ось - нарешті - ран немає! Всі до найменшої позашивано та позаго-ювано...

Рецензію на книжку "Зорепад", з якої взято цей уривок, буде надруковано на сторінках одного з найближчого з чисел "Парафіяльного Слова". Тим часом, щиро радимо всім нашим читачам, які хотіли б насолодитися барвистою мовою, глибокими ідеями та майстерністю оповідання Миколи Понеділка, а найголовніше – відчувати любов до Рідної Української Землі так, як усім серцем відчуває її наш відомий автор – радимо їм не гаючись набути цю книжку і перечитати її не раз, і не два... Замовлення напевне зможе виконати п. М.Ганицька у своїй книгарні на розі вулиць Вільям і Вілсон.

ПОПРАВКИ І ДОПОВНЕННЯ

На цей раз їх досить багато. Трапляються вони з різних причин, і про те ми тут говорити не будемо. Проте, приємно, що наші читачі звертають нам на них увагу: значить, читають уважно і з цікавістю.

1. В минулому числі "Парафіяльного Слова", в дописі "Чи справді нам так байдуже?" слово "бар" було вжито в такій формі, що могло скластися враження, що вже під час Богослуження не тільки заля, але й бар були відчинені і що присутні там уже насолоджувалися напоями. Насправді це було не так, бо бар у нас звичайно зачинений аж до повного кінця Богослужбових відправ. Але заля – відчинена і, на жаль, деякі наші парафіяни поспішають туди на розмови ще задовго до кінця Богослуження. Так було і під час панахиди за жертв голоду та С.В.Петлюру.

2. В числі 19 за 25 травня ми переклали американський "Bridal Shower" на "передвесільний дощик". Про що йшла мова, напевне, всі зрозуміли. Та проти такого перекладу запротестувала наша читачка з Грімзбі, пані матушка А.Міненко. "Нащо нам треба якогось "дощику", – казала вона, – коли в нас на Україні був подібний звичай-обряд, що звався дуже гарною назвою "Дівич-Вечір"?

Ми цілком погоджуємося з п. матушкою. Навіть якщо "Дівич-Вечір" на Україні мав трохи інший, не-комерційний зміст, то назву цього обряду варто було б перенести в наших умовах на американський звичай обдаровувати майбутню молоду подарунками. Як гарно це звучало б: "Ласкаво просимо на Дівич-Вечір"!

3. У числі 20 за 1 червня серед жертводавців на прикрасу нової церкви було подано п. В.Буговську. То була помилка. Насправді ті 5 доларів пожертвувала п. В.Бучинська.

4. Нас просили подати, в доповнення до списку працівників на будові за квітень місяць, що 20 годин пропрацював там п. Дмитро Черногорець. Його було пропущено через те, що працював він сам, коли вже не було кому записати його годин.

ЧЛЕНСЬКІ КНИЖЕЧКИ

Друкарня "Віра" при парафії Св.Володимира в Гамільтоні, що її провадить досвідчений знавець своєї справи п. М.Данилюк, дуже добре виконує замовлення. На жаль, роботи в них так багато, що вони не завжди можуть на час виконати пообіцяне. Таке трапилося і з нашими членськими книжечками. Довелось їздити до Гамільтону кілька разів, доки, нарешті, велика коробка з запасом книжечок, що вистарчить тепер на багато років, не залишила друкарню та не опинилася на місці призначення саме в день Храмового Свята. Дякувати Богові!

Парафіяни, членські книжечки яких скінчилися, можуть дістати нові у скарбника, п.Кондратюка. На покриття коштів друку треба заплатити 50 ц.

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА НА МОГИЛІ МОЛОДОГО ВОЯКА

В середині березня минулого року вся наша громада була потрясена сумною вісткою про те, що у далекому В'єтнамі загинув наш молодий парафіянин Василь Гержан. Протягом кількох років цієї війни багато американських родин пережили трагедію втрати своїх найдорожчих, але до того часу це звичайно стосувалося людей нам далеких і невідомих, а тому і втрати ті не вражали так глибоко і болюче, як втрата молодої людини, яка виростала і виховувалась серед нас. Смерть цього юнака тим більше трагічна, що він загинув тоді, коли саме почало розквітати його життя, не доживши і до 20 років. Загинув у чужій, незнаній країні, під час безглуздо провадженої війни, яка не має ні початку і, на жаль, і кінця їй не видно ще й досі, та й про мету її навряд чи хто знає.

Вчора минув 21 рік з дня народження Василя Гержана. Він народився далеко від батьківщини його батьків, Григорія та Марії Гержан, у Бельгії. Його виховували на доброго українця та побожного сина Матері Церкви. За настоятельства о. Прот. Івана Крестюка, Василь прислуговував у церкві та навчався любити свою віру. Дуже скоро після закінчення середньої школи, він опинився у війську, а потім на війні, яка укоротила його юне життя.

Горем прибиті батьки його поставили на місці його вічного спочинку, на цвинтарі Св.Матвія, пам'ятник - Хрест Господній із сірого граніту. Сьогодні відбудеться посвячення його. На цю сумну відправу вони запрошують усіх знайомих і друзів та просять широко помолитися в цей день за спокій душі їхнього передчасно полеглого сина.

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Сьогодні, відразу після Богослужбових відправ, у парафіяльній залі відбудеться коротка урочистість закінчення шкільного року Парафіяльної Школи, під час якої учням буде роздано посвідчення про їхню успішність. На це шкільне свято широко запрошуємо батьків та всіх прихильників нашої Школи.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 11 ЧЕРВНЯ)На Будівельний Фонд - від парафіян:

Борідько Іван і Євдокія	50.00	(разом 650.00)
Бучинський Іван і Марія	50.00	(" 150.00)
Бучинський Йосип і Валентина	50.00	(" 231.00)
Андрійчук Сергій і Анна	25.00	(" 425.50)
Гайдаш Мотря	10.00	(" 185.00)
Гриневич Микола і Лідія	25.00	(" 395.00)
Жовнір Семен і Надія	10.00	(" 290.00)
Куява Єва	10.00	(" 340.00)
Неліпа Микола і Анастасія	5.00	(" 555.00)
Нечипорук Семен і Марія	50.00	(" 370.00)
Остапчук Анатолій і Ганна	50.00	(" 401.00)
Пистрак Федір і Ліна	20.00	(" 420.00)
Чорнявська Євдокія	100.00	(" 325.00)
Молодечий Гурток УРСОюзу	15.00	

На Будівельний Фонд - від не-членів парафії:

Ковальчук Василь	500.00	(" 1500.00)
Остапчук Петро і Грина	50.00	

Як повідомила нас п. Марія Бульба, наш колишній парафіянин п. Андрій Негребецький пожертвував 15.00 доларів на квіти для нашого Осередку.

Його бажання вже виконано, і закуплені за пожертвувані гроші квіти ростуть-розвиваються на круглому квітнику перед будинком о.Настоятеля та квітнику біля входу до парафіяльної залі.

На Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова":

Д-р Михайло Лоза	5.00
Таїса Потієнко	2.00
Зіна Халупка	1.00

Усім жертводавцям - щире українське СПАСИБІ!

Вже під час друкування цього числа "Парафіяльного Слова" дійшла до нас сумна вістка про те, що 11 червня несподівано помер після короткої недуги, на 58-му році життя п. Микола Бублик. Ще тільки минулої неділі Загальні Збори вибрали його на становище господарчого референта нової Парафіяльної Ради. Раптова смерть вирвала його з наших рядів ще перед тим, як він мав змогу розпочати свою діяльність. Поховано його вчора на цвинтарі Св.Матвія.

Родині покійного висловлюємо своє щире співчуття.

Вічна йому пам'ять!

ШИРО БАЖАЄМО ВИДУЖАННЯ!

В лікарні Міллард Філмор перебуває тепер, борячись із тяжкою недугою, один із основоположників нашої парафії, відомий і заслужений наш парафіянин, п. Іван Панченко. Широ бажємо йому якнайскоріше позбутися усіх хвороб і повернутися до своєї родини та нашої громади в повному здоров'ї.

А в лікарні Маєр Меморіал лежить тяжко хворий п. Олекса Стефанович, колишній учитель Парафіяльної Школи і широко відомий на еміграції талановитий поет. Бажаємо і йому, щоб він якомога скоріше переміг свої недуги та прийшов до повного видужання.

П О Д Я К А

Почуваюся до милого обов'язку висловити щиросердечну подяку всім моїм дорогим рідним, друзям та знайомим, які відвідали мене від час перебування в шпиталі.

Дуже дякую за чудові квіти, цінні подарунки, за численні картки та телефони з побажаннями скорого видужання.

Нехай Милосердний Бог щедро винагородить вас усіх за Ваше добре серце!

З цієї нагоди складаю \$ 2.00 на Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова"

Таїса Потієнко

ФОТОКАРТКИ З НАШОГО НЕДАВНЬОГО СВЯТА

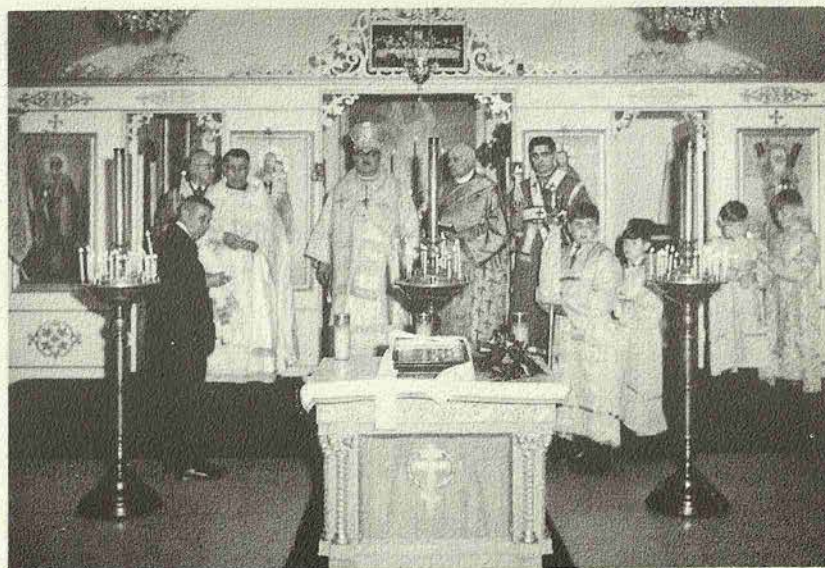
Для фотосторінок із посвячення та відкриття нашої церкви, використано фотокартки, зроблені відомим усім нас фотографом п. Євгеном Яругою. Нехай вони для всіх нас будуть доброю пам'яткою про велике історичне свято нашої громади. Пан Яруга виготовував також багато (понад 60) різних кольорових фотокарток з урочистости, що напевне також зацікавлять багатьох наших парафіян. Альбом із зразками цих карток можна тепер бачити в студії п. Є.Яруги (628 Філмор Авеню, 852-4155). У нього ж можна замовляти й інші різні фотографічні праці, що їх він виконує надзвичайно гарно.

Урочистість починається зустріччю Владики Олександра біля церковної брами. Привітання складають діти Парафіяльної Школи, а голова Парафіяльної Ради п. Дмитро Опанашук готовий вручити Преосвященнішому Архипастиреві традиційні хліб і сіль.

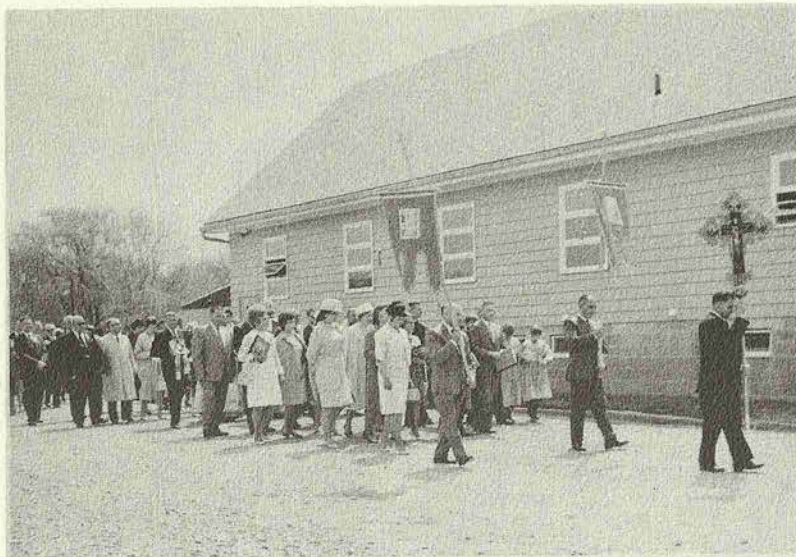
Перша Божественна Літургія в новій церкві. Владика Олександр звершує її в співслуженні Настоятеля парафії о. Прот. Володимира Мельника, о. Павла Шпірука (Сиракузи) та о. Протодіякона Павла Пушкаренка (Нью Йорк).

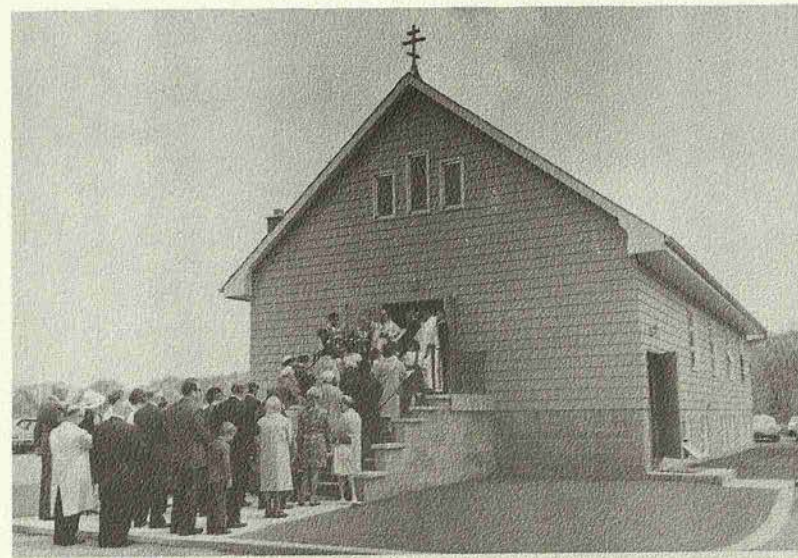
Урочиста процесія залишає вітвар на Великому Вході.

Духовенство й вірні виходять із церкви на хресний хід.

Так, як колись на Україні... Хресний хід тричі обходить новий храм, а Владика свяченою водою окроплює його стіни.

Останній акт хресного ходу. При співі многоліття, Владика Олександр благословляє присутніх вірних.

Владика Олександр промовляє під час святкового бенкету. За головним столом (на фото показано лише частину) сидять: о. Маліковський з сусідньої нам римо-католицької Церкви Св.Воскресіння, пані Вебер, п. Деніел Вебер - супервайзор міста Чіктовага, о.д-р П.Івахів - парох Української Католицької Церкви Св. Миколая, Настоятель нашої Церкви - о.Прот.В.Мельник та п.матушка А.Мельник.

Біля 400 осіб - парафіяни з родинами і численні гості - наповнили по-святковому прикрашену парафіяльну залю. Прийшли, щоб спільно відзначити цю велику подію в історії нашої громади, вислухати щирі привітання і побажання дальших успіхів, скласти свій дар на потреби Церкви та назавжди зберегти у своїх серцях пам'ять про цей незабутній день.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 22 (49)

13 ЛИПНЯ 1969

Рік 2

ШИРО БАЖАЄМО ПОВНОГО ВИДУЖАННЯ І ДОВГИХ ЩАСЛИВИХ ЛІТ!

Нормальне життя нашої громади було несподівано перерване більш як на два тижні недугою та операцією нашого отця Настоятеля. Протягом останніх двох неділь ми не мали Богослужень, не було змоги відзначити день Різдва Св.Предтечі й Хрестителя Господнього Івана (Івана Купала) 7 липня, не відбулося Богослуження і вчора, в день Свв. Апостолів Петра і Павла. Довелось відкласти на пізніше і деякі поточні церковні справи. У зв'язку з тим, що не було Богослужень, не виходило і "Парафіяльне Слово".

З приємністю повідомляємо, що відтепер, з Божою допомогою, все буде йти до кращого. Отець Володимир, після тяжких терпінь після операції, поступово приходить до здоров'я. Сьогодні він відслужить першу Божественну Літургію. Широ сподіваємося і бажаємо йому, щоб якнайскоріше зовсім видужав і міг далі успішно керувати релігійно-духовним життям нашої громади. Але ласкаво просимо взяти до уваги, що після-операційне загоєння потребує часу і якомога більше спокою, а тому віримо, що ніхто не буде в цей тяжкий час без потреби турбувати нашого дорогого духовного пастиря.

Під час перебування о. Настоятеля в лікарні, до нього майже кожного дня приходили маси відвідувачів з теплими словами втіхи і розради, побажаннями й подарунками. Багато парафіян прислали картки з побажаннями якнайскорішого видужання. Приходили сопастирі з інших Православних Церков нашої околиці - грецький, сербський і сирійський священники. Останній прийшов, як уповноважений від Ради Православних Церков Західньо-Нью Йоркської Округи і приніс подарунок - розкішний кошик із фруктами. Прийшов відвідати свого собрата в Христі і парох Української Католицької Церкви Св.Миколая о. д-р П.Івахів. Відвідали його та обдарували подарунками представники Парафіяльної Ради, Братства і Сестрицтва. Всі ці відвідини та прояви уваги, звичайно, дуже морально підтримували хворого і допомагали йому боротися з недугою і повертатися до здоров'я.

Усім тим, хто молитвами, особистими відвідинами, картками, подарунками чи будьяким іншим способом згадали нашого отця Настоятеля в часи терпінь і випробовувань, він просить цієї дорогою передати свою найсердечнішу подяку. "При хворості пізнається друзів", - каже мудра народня приказка, і отець Володимир щасливий з того, що вона, ця приказка, так широко здійснилась для нього особисто за ці останні тижні. Усім парафіянам і знайомим з-поза парафії він пересилає своє благословення і надіється, що вже дуже скоро зміцніє настільки, що зможе, як і раніше, нормально виконувати свої обов'язки.

До цієї надії приєднуємося і всі ми і широко бажаємо нашому отцеві Настоятелеві повного видужання і довгих щасливих літ!

ПЕРШИЙ ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

Усіх парафіян ласкаво просимо залишитися сьогодні на перший парафіяльний пікнік, що розпочнеться о 1-й годині по полудні. Смачні страви і напитки, гри і розваги - все це буде до диспозиції. Усі на пікнік!

УМІЙМО ЦІННИТИ ТЕ, ШО МАЄМО

Він був єдиним сином залізничника з маленького містечка на провінції. Батьки безмежно любили свого одинака, тремтіли над ним і все, що могли, для нього робили, не раз навіть собі відмовляючи. Але хлопець не був задоволений. Він тужливо дивився на потяги, що багато разів на день пробігали повз їхню хатину у далекий світ, де, як казали книжки, у великих містах бурхливо вирує життя, де безліч цікавих людей, розваг і пригод. А тут – один день, як другий, ті самі вулиці й будинки, ті самі люди...

Нарешті, юнак не витримав. Одного дня потайки залишив батьківський дім, забрав із собою багато родинних цінностей і грошей та й подався у світ. У короткій записці, недбало кинутій на ліжку, було тільки три слова: "Не шукайте мене"...

Юнак опинився у великому місті. Спочатку жив із забраного з собою майна, потім почав працювати і сам достатньо заробляти. Його заповітня мрія стала дійсністю. Він жив повним життям міста. У неспинному калейдоскопі проходили нові знайомі і приятелі, забави, прийняття, театри, нічні клуби. Використовував усе, що міг; кидався від розваги до розваги, від пригоди до пригоди.

Якийсь час він був щасливий і певний, що знайшов мету свого життя. А далі... далі на світлому небі його щастя почали з'являтися хмарки. Забави? Одноманітність їх почала обридати. Знайомі? У великому місті кожен живе для себе: сьогодні знайомий, а завтра наче його й не було. Юнак раптом почав відчувати, що він – лише малесеньке коліщатко у величезній бездушній машині, яке крутиться на одному місці і само не знає навіщо.

Чари великого міста помалу зникали. Натомість, далеко у глибині свідомости почало знову з'являтися рідне місто, чомусь завжди таке приємно-привітне, завжди сонячне і світле, наповнене веселими і щасливими людьми. А в серці зроджувалась туга за рідними і знайомими, що оточували його з дитячих років.

Повернутися? Але як? До кого? Чи приймуть його батьки, яких він відцурався, занедбав, а навіть обікрав? Як подивляться на нього родичі, знайомі, друзі? Чи є ще йому місце на батьківщині?

Довго вагався хлопець, але нарешті вирішив: "Напишу їм листа..."

З-під його пера почали лягати на папір слова розкаяння і сорому за свої вчинки. Розповів про своє життя, про свої радощі і пізніші розчарування, про свої жалі й надії.

"... буду проїжджати повз вас "ранковим" наступної неділі. Якщо не прокляли мене навіки і ще хочете побачити свого блудного сина, повісьте на дереві біля хати білого рушника. Якщо не побачу його – я зрозумію і поїду далі, щоб уже ніколи не повертатися..."

Настав вирішальний день. У великому напруженні виглядає юнак із вікна вагону. Ось уже лише 10 миль залишилось до батьківського дому... 5 миль... 4 милі... Пальці міцно стиснулись у кулаки. Серце сильно б'ється, усе тіло тремтить... Ще дві милі... Одна... І ось... О, Боже, невже це можливо? На кожній гілці дерева лопотять на вітрі білі хустки, простирадла, сорочки і просто біле ганчір'я. А під деревом – батько і мати, теж у білому, із сльозами радощів на очах, махають руками і щось гукають. То дарма, що за стукотом коліс їх не чути. Хлопець усе зрозумів...

Як і цей юнак, кожен із нас, більшою чи меншою мірою – мрійник. Здається нам, що десь далеко від того місця, де доля нам судила жити, є краще, цікавіше, барвистіше життя. Рідко хто з нас буває цілком задоволений з того, що має. Недарма ж говориться в народній приказці, що "там добре, де нас немає".

В таких мріях і прагненнях немає нічого злого. Навпаки – це дуже цінна риса людини. На відміну від тварин, вона не задовольняється тільки їжею й теплом. Коли б цього було досить, то люди й досі бігали б по лісах з кам'яними сокирами і довбешками, одягнені в тваринні шкіри. Саме тому, що людина від найдавніших часів прагнула кращого, вона й змогла піднятися до сьогоднішнього рівня високої культури й цивілізації.

Але разом із тим, мрії нерозривно приводять людей до недооцінення того, що вони вже мають. Хто думає, наприклад, про те, який багатющий дар – його зір? Хто належно цінить свої руки? Хто проймається вдячністю, коли думає про своє добре здоров'я? Хто, маючи добру забезпечену працю, належно оцінює її? Хто тішиться, що живе у вільному світі і має свободу?

На жаль, найкраще ці дари оцінюють люди тоді, коли їх втрачуть. Сліпі, хворі, каліки, безробітні, поневолені – ось хто знає ціну тому, що колись було їхньою власністю! І найбільше бажання їх – знову відзискати ті втрачені скарби...

А як багато з нас недооцінює Бога, Церкву, віру! Як багато не відчують щастя в тому, що у вільному світі можуть славити Бога по-своєму, без переслідувань, без обмежень! Ми певні в завтрішньому дні і в наступній неділі. Ми певні, що теперішній добробут буде і завтра і післязавтра. Ми так задоволені із своїх надбань і здобутків, що часто тільки собі їх приписуємо і вважаємо це за буденне, звичайне явище.

Але насправді не завжди так було і невідомо, чи завжди буде. Декому з тих, що приїхали до країн вільного світу під час другої світової війни, здається, що живуть вони тут уже безконечно. І, може, далеко в закутки свідомості заховалися спогади про те, що було колись. В дійсності ж зовсім не так давно (років 30 або тої) багато з них були свідками, як церкви перетворювали на клуби, склади зерна, машино-тракторні станції, кінотеатри, радіостанції. Як арештовували і нищили їхніх рідних. Як голодом морили. Як переслідували за вільне слово і сміливу думку. І як тоді хотілося дочекатися того дня, коли можна буде вільно молитися, вільно говорити, вільно думати! А скільки є таких, які, дочекавшись того дня і живучи в умовах повної свободи, роками не бувають у стінах церковних, а свободу використовують лише на те, щоб мати більше, більше й більше!..

То ж добре було б, коли б ми частіше зупинялися в думках над своїми благами. Дехто дуже любить часто говорити про хвороби і неприємності, замість того, щоб належно оцінювати свої надбання і дякувати за них. Тому варто частіше думати про людей нещасних, долею забутих, порівнювати себе з ними і приносити подяку Богові за те, що ми маємо, а їм, скільки можемо, помагати. Бо маємо ми таки дуже багато.

І навіть якщо життєві хвили і суєта буднів наших часом віддалять нас від Бога і ми втратимо спокій душі, не вагаймося повернутися назад до Отця, люблячого і всепрощаючого. Бо коли ми із щирим серцем звернемося до Нього, то можемо бути певні, що, як і того юнака, зустрінуть нас сніжно-білі заклики привіту:

– Дім Мій – Дім ваш.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Продаж будинків на Філмор-Вілсон.

Питання продажу парафіяльних будинків, де колись жили наші отці Настоятелі і диригент, а останнім часом містилася Парафіяльна Школа, тяглося вже кілька років, і дехто вже починав питати: "А чи взагалі ті будинки будуть колись продані?"

Тепер з присмністю можемо ствердити, що справу продажу вже закінчено. Парафіяльна Рада одержала цими днями чек на \$ 4300.00 - решту вартості будинків (раніше покупець дав нам \$ 500.00 завдатку), ключі вже передано новому власникові і можна вже зітхнути легше. Великий тягар, який висів на парафії, уже зник, і тепер треба лише докласти трохи зусиль, щоб закінчити приміщення нової школи - і все. Нарешті, увесь маєток парафії буде скупчено в нашому Осередку в Чіктовага.

Експлуатація залі.

Парафіяльна зала починає що далі то набувати більше популярності. Майже немає такого тижня, щоб її не було використувано для весіль та інших подібних імпрез, а це приносить так дуже потрібні кошти для парафії. Треба відзначити віддану і жертвенну працю Сестрицтва та багатьох парафіян, які обслуговують ці імпрези та тримають залю в належному порядку.

Закінчення шкільного року.

15-го червня, якраз у День Батька, в парафіяльній залі відбулося щорічне свято закінчення шкільного року. Цим разом наша Школа не мала випускників, зате всі учні перейшли до вищих клас та одержали річні посвідчення. Свято в цьому році було дуже коротке. Виступали: о. Настоятель, адміністратор Школи п. Юрій Потієнко та п. Марія Лисак - учителька першої класи. Після одержання посвідчень, учні влаштували коротку мистецьку частину з деклямаціями та співами.

Всім нашим учням бажаємо весело й цікаво провести свої вакації, а у вересні місяці повернутися до Школи, що вже буде міститися в новому і, сподіваємося, добре обладнаному приміщенні під церквою.

Праці в Осередку.

Кожний із нас знає, що Осередок займає досить багато території, і потрібно багато праці, щоб утримувати його в належному порядку. Тому, що парафія не має коштів, щоб утримувати платних працівників, ці роботи виконують з власної доброї волі та жертвенности окремі члени нашої громади. Парафіяльна Рада складає особливу подяку п.п. Іванові Козмічу, Антонові Михайленкові та Тимофіївві Рудаєві, які приклали особливо багато праці в цій ділянці: косили траву, прибирали та упорядковували площу тощо. Нехай щедро заплатить їм Господь за їхню посвяту, а інші члени парафії нехай беруть з них приклад і собі включаються до спільної праці!

Хворі.

Крім отця Настоятеля, в лікарні перебував протягом якогось часу п. Семен Нечипорук. Нам приємно повідомити, що він уже вийшов з лікарні і повертається до здоров'я. В тяжкому стані перебуває в лікарні вже кілька тижнів один із основоположників нашої громади, п. Іван Панченко. Широ просимо молитов усіх наших парафіян за його видужання. Далі перебуває на лікуванні також п. Олекс Стефанович. Усім їм бажаємо скорого видужання і доброго здоров'я в майбутньому.

Наш найменший парафіянин.

Наша громада збільшилась на одного члена. Минулого місяця народився у п-ва Володимира і Маргарити Мартинюків їхній перший син (вони мають також трьох дівчаток), який одержав при хрещенні ім'я Івана. Таїнство хрещення, у зв'язку з недугою нашого отця Настоятеля, звершив сербський священник, о. Міодраг Дьюрич.

Щасливих батьків широко вітаємо з цією радісною подією в їхньому житті, а маленькому Івасеві бажаємо в здоров'ї рости-виростати на доброго сина свого народу і його Церкви.

В СПРАВІ РЕНТУВАННЯ ЗАЛІ

Парафіяльна Рада доводить до загального відома, що на знижену оплату за рентування залі на весілля (\$ 125.00 замість \$ 250.00) можуть претендувати тільки ті парафіяни, які виконали всі свої фінансові зобов'язання перед громадою (сюди входить своєчасна сплата членських вкладок, повне розрахування на Будівельний Фонд та сплата 25.00 на упорядкування пікнікової площі). Якщо заборговані парафіяни не вирівняють своїх задеглотей, вони повинні будуть платити повну суму, як не-парафіяни.

Водночас повідомляємо, що парафіяни, які замовляють залю для весіль без обслуги, повинні подбати про те, щоб після закінчення прийняття заля була прибрана та впорядкована, столи і стільці покладані на місце тощо.

ЧЛЕНСЬКІ КНИЖЕЧКИ БРАТСТВА

Уже видрукувано членські книжечки для нашого Братства. Їх можна одержати в секретаря цієї вельми корисної парафіяльної організації, п. Тимофія Рудая.

ПОПРАВКИ

1. В попередньому числі "Парафіяльного Слова" в списку членів Керівних Органів нашої парафії було зроблено помилку, а саме: Контрольна Комісія не складається з 3-х членів і 2-х заступників, як було подано, а з п'яти повноправних членів. Це - Іван Кашпуренко, Микола Побивайло, Йосип Райнога, Олександр Таран та Грина Чмола. Склад Контрольної Комісії було поширено до 5-ти членів на останніх Загальних Зборах.

2. На другій фото-сторінці в тому ж числі під останнім малюнком було написано, що "біля 400 осіб - парафіяни з родинами і численні гості - наповнили... парафіяльну залю". Насправді присутніх на залі під час урочистості було значно більше - близько 500 осіб.

ПОЖЕРТВИ (ДО 9 ЛИПНЯ)

На Будівельний Фонд:

Іващенко Олексій і Тамара	50.00 (разом 400.00)
Кондратюк Кирило і Тетяна	25.00 (" 400.00)
Побивайло Тамара	10.00 (" 15.00)
Парафіяльний Хор	100.00

Осередок СУМА ім Лесі Українки подарував парафії 25.00 під час свого пікніку на парафіяльній площі.

На упорядкування пікнікової площі:

Опанащук Дмитро і Людмила	25.00
---------------------------	-------

На пресовий фонд "Парафіяльного Слова":

о. Архимандрит Святослав Магалаєс	5.00 (разом 10.00)
д-р Іван Мосійчук	5.00 (" 20.00)

13 червня несподівано відійшла від нас заслужена діячка української культури, невтомна працівниця для своєї Церкви і народу, п. Людмила Миколаївна Гвченко (літературний псевдонім її - Людмила Коваленко). Українське еміграційне суспільство, а особливо жіноцтво, з великим сумом зустріли цю вістку. Покійна була талановитою письменницею, що за своє життя написала багато цікавих книг, з них немало на релігійні теми. Десять років тому, за її ініціативою, було створено в нашій Церкві Об'єднання Сестрицтв - вельми цінна організація, яка стала централю і рушійною силою діяльності багатьох сестрицтв Української Православної Церкви в США. Пані Л.М.Гвченко була головою Об'єднання і спричинилася до активної й корисної праці його. Останнім завданням, що його взяла на себе Покійна, була редакція й підготовка до друку Української Енциклопедії для Молоді, що ось уже скоро вийде в світ.

Найкращою пам'яттю про цю Велику Людину, що відійшла від нас, буде з одного боку, всебічна підтримка видання згаданої вище Енциклопедії, а з другого - поширення її творів серед українців на еміграції. Багато наших здібних письменників просто не мають можливості використовувати своїх здібностей через байдужість тих, які могли б стати їхніми читачами і прихильниками. Нехай кожний з нас пообіцяє собі в цю сумну хвилину, що буде більше підтримувати українську книжку й більше цікавитись нею. А це буде вартніше за найдорожчий вінок квітів на могилу Покійної письменниці.

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

Екзекутива УККА Округу Трі повідомила Парафіяльну Раду (на жаль, чомусь минули нашого о. Настоятеля) про те, що в рамках щорічного Тижня Поневолених Народів відбудеться 23 липня від 12 до 2 години по полудні в залі Атлетичного Клубу на Ніягарській площі (біля Сіті Гол) урочисте прийняття з участю українського й американського громадянства. Доповідь з цієї нагоди виголосить на прийнятті д-р Лев Добрянський, голова Краєвої Екзекутиви УККА. Було б побажано, щоб усі, хто в цей день вільний від праці, прийшли на цю урочистість і своєю присутністю довели свою солідарність з народами, що поневоляються в червоному комуністичному армі.

Квитки на прийняття, вартість по 2.80 за особу, можна набувати в секретаря Екзекутиви, п. Василя Сивенького. Його адреса: 44 School St. Williamsville, N.Y. (634-2124).

НА УТРИМАННЯ МОГИЛ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ

Ще на початку минулого місяця, після Богослуження в нашій церкві, Братство колишніх вояків I-ї Української Дивізії Української Національної Армії провело збірку на фонд охорони могил українських вояків в Європі. Зібрані гроші - \$ 32.50 було переслано за призначенням. Усім жертводавцям - щира подяка.

ПІКНІК СЬОГОДНІ І МИНУЛОГО РОКУ

Сподіваємося, що сьогоднішній пікнік відбудеться при великому скупченні парафіян і гостей, що всі на ньому добре відпочинуть, розважаться і, загально кажучи, приємно і цікаво проведуть час. А щоб нагадати усім їм, як то відбувався пікнік Парафіяльної Школи минулого року, містимо в цьому числі "Слова" фотосторінку з нього, що її щойно вдалося виготовити. Дай, Боже, щоб і про сьогоднішній пікнік були такі самі приємні спогади!

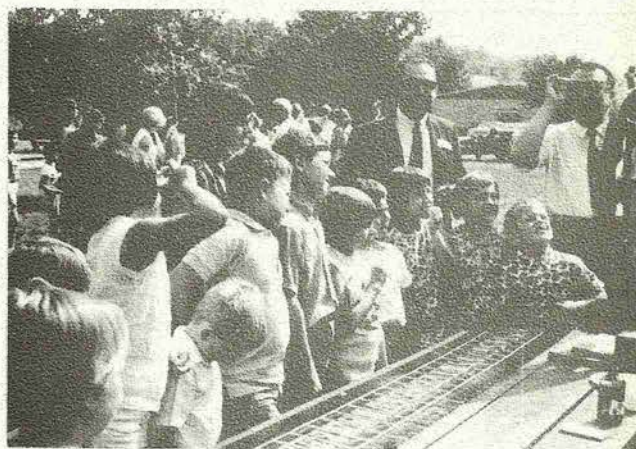
На шкільному пікніку 15.IX.1968 р. кожний міг знайти для себе щось цікаве:

Скільки гарних речей можна виграти біля цього стола! Проводять лотерію п.п. Т.Потієнко, Н.Филипів та М.Дмитріук.

Якби ж то угадати, скільки квасолин у цій банці і виграти гарне транзистороване радіо! Матужка А.Мельник пробус свого щастя.

Крутиться, крутиться "Колесо щастя", і не відриваються від нього заворожені очі дітей. Ану ж мій цент виграв аж 25 центів! Керує цією грою п. Михайло Лисак.

Не тільки лотерії та виграти були на цьому незабутньому пікніку. Школа влаштувала ще й мистецьку частину. Наприклад, виступ хору під керівництвом п. Марії Лисак.

Нарешті, виступи наших славних танцюристів. Отаких, як Оленка Потієнко і Ліза Шрамель (переодягнута тут за "козачка").

Або нашої солістки Наді Остапчук. Серед зацікавлених глядачів стоїть (у центрі) керівник танцювальної групи п. Євген Филипів.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 23 (50)

20 ЛИПНЯ 1969

Рік 2

ДЕНЬ ГОСПОДНІЙ - ПО-ХРИСТИЯНСЬКОМУ

Після примхливої весни з надмірними дощами і холодами, нарешті прийшло до нас сонячне літо. Пора, коли ажніак не хочеться в хаті сидіти, бо непереможно тягне надвір, де блакитне небо, золоте сонце, зелень парків і садків, теплий пісок, вода та безліч інших приємностей. Пора вакацій, подорожів, екскурсій, прогулянок.

Зовсім природньо, що літом значно зменшується всяка організаційна діяльність. Дуже мало є ідеалістів, які в цей чарівний час готові влаштувати засідання, з'їзди, конференції, доповіді тощо. А коли й є вони подекуди, то напевне немає досить охочих ці імпрези підтримувати. Тому, з приходом червня, справи звичайно складаються до архіву, а члени організацій бажають один одному "весело відпочити і сил набратися". Щоб знову повернутися до праці восени.

Таке загально-прийняте наставлення до всякого організаційного життя не раз поширюється і на Церкву. Розкішні храми Божі часто стоять напівпорожні, замість хору співає дяк і двоє-троє помічників, а священик старається якнайскоріше скінчити Богослуження, щоб і тих, що прийшли, скоріше відпустити. Рідко коли проповідує, бо "немає для кого!" А як зайде мова про таку байдужість його вірних до Церкви в літній час, то пояснює це, як звичайне явище. "Літом, мовляв, завжди так".

Цим, на жаль, багато духовенства і обмежується. Не повчають своїх вірних про різницю між світськими організаціями і Церквою, що являє собою живе й вічне Тіло на чолі з Божественним Головою її - Спасителем Христом. Не пояснюють їм, що вони втрачають, коли не приходять на Богослуження. Не намагаються притягти їх до Церкви цікавими, відповідними до часу й обставин, проповідями. Навпаки, не раз дивляться на все це й самі з точки погляду просякнутого матеріалізмом американського життя.

- Беріть конвертики і вживайте їх, - сказав колись з амвону до своїх вірних один заслужений, тепер уже покійний, священик нашої Церкви в Америці. - Ви, може, не завжди зможете прийти до церкви, А КОНВЕРТИК СКАЖЕ ЗА ВАС СВОЄ СЛОВО ...

Просто, ясно і недвозначно. Головне, виходить із того, щоб людина не забула своєї пожертви! Решта - участь у Богослуженні і Безкровній Жертві, спільна молитва, Євангельська наука, духовне збагачення - це має зовсім другорядне значення. А коли продовжити цю думку далі, то може і взагалі досить лише раз або двічі на рік прийти, аби лише дбати про те, щоб конвертик акуратно "говорив своє слово" за нас?

Таке розуміння участі в церковному житті, на превеликий жаль, досить поширене. У деяких парафіях виходять тижневі бюлетені, де 95 або й більше відсотків змісту присвячено тому, скільки хто дав грошей на Церкву. Часом крім цих інформацій містять ще й оголошення різних приватних підприємств, звичайно на чолі з погребниками (теж для заробітку). І лише кількома рядками збувається справді церковно-релігійні інформації, та й то лише характеру календарного (неділя така то, Служба Божа о такій то годині, приватні Служби тоді й тоді...) Не засіданнях Парафіяльних Рад, на Загальних Зборах членів парафії, в річних звітах про стан громади і

навіть на Соборах Церкви – найперше і найголовніше – це гроші, будинки, майно... Про те ж, як живе і розвивається віра серед членів Церкви, про їхнє ставлення до Богослужень і таїнств, про те, що робиться для збагачення їхніх духовних знань, збільшення краси Богослужень, про харитативну діяльність, про релігійне виховання молоді тощо – про це мова йде дуже й дуже рідко...

Не дивно, отже, що опановані впливами такого світогляду, багато вірних зовсім не відчують ніякої особистої втрати, коли не підуть неділю, дві або й більше до церкви. І це в той час, коли вони боляче переживають, якщо непогода перебіє їхні пікнікові плани або коли з якоїсь причини доведеться зректися запланованої подорожі.

Для таких людей храм Божий – це лише місце, куди вони йдуть для "так годиться" або для того, щоб побачити знайомих чи почути новини. Служба Божа, з її молитвами й піснопіннями та глибоким символічним змістом, їх зовсім не цікавить, і вони нетерпляче чекають почути певні слова, які вказують на наближення кінця відправи. Серед вірних, що приходять до храму, як до оселі свого Небесного Отця, вони нагадують собою сухе безжиттєве дерево в молодому зеленіючому ліску. Тому й не дивно, що, споглядаючи красу Богослуження, вони не бачать її, слухаючи зворушливі слова молитов і піснопінь, вони їх не чують і не розуміють (Мт. 13, 13; Лк. 8, 10; Іс. 6, 9 і ін.) Осіняють себе хресним знаменням, молитовно складають руки, вклоняються і стають навколішки, коли бачать, що так роблять інші, але серця їхні далекі від розуміння значення цих дій, їхні думки витають десь ген-ген за мурами храму.

Звичайно, що для таких християн немає значення, як часто вони ходять до церкви. Вони з охотою зрікаються участі в Богослуженні, якщо є нагода в той час поїхати на пляж, на пікнік або на якусь прогулянку чи розвагу. Ані найлютіша злива чи сніговія не спиняють їх перед тим, щоб дістатися на роботу, але нераз навіть дрібний дощик або трохи сильніший, ніж звичайно, вітер – це вже достатня для них причина, щоб не йти до церкви на Богослуження.

Тим самим такі люди забувають про найважливішу частину свого єства – про свою безсмертну душу, яка й тут, на землі, потребує духовної поживи і турботи про себе. Вони не дають їй навіть того незначного мінімуму, що необхідний для підтримання її існування. "Тиждень має 168 годин, – казав колись Св. Іван Золотоустий, – і з них Бог призначив для Себе (тобто для прилюдного Богослуження) ТІЛЬКИ ОДНУ, а ти й її витрачаєш на земні надбання!" Дійсно, гірка доля такої душі! А блаж. Августин писав про це так: "Я волів би бути конем чи будьякою іншою річчю більшості християн, ніж їхньою душею; бо вони виявляють більше турботливості, любови й прив'язання до всяких інших речей, ніж до своєї душі!"

Що ж ми втрачаємо, провадячи час Богослуження поза храмом? Що дає нам наше Православне Богослуження?

Воно збагачує нашу душу неоціненним скарбом, з яким не можуть зрівнятися ніякі багатства світу. Коли серце справжнього християнина відчує себе в безпосередньому єднанні з Творцем, воно сповнюється невимовною радістю й блаженством, що перевищують найбільше відносно земне щастя. Коли перед побожною людиною, немов на екрані, проходить вся історія людства: створення світу, гріхопадіння перших людей, сподівання на прихід Месії, прихід Його на землю, життя і наука Спасителя, Його хресна смерть і величне діло визволення від гріхів – вона проймається палкою любов'ю до Творця і Промислителя, яку ніщо не може погасити. У храмі Божому людина знаходить досконалий мир для своєї душі, якого вона не має ніколи серед земних турбот. Там вона одержує духовну поживу

для своєї душі - Божественне Слово Євангельське; там навчається, з прикладу великих праведників Старого і Нового Заповіту, якими шляхами слід прямувати до заповіданої Спасителем досконалости (Мт.5,48). Там відчуває свою високу гідність, як дитини Божої, викупленої Дорогоцінною Кров'ю Христовою; відчуває себе дійсним храмом Духа Святого; повноцінним членом великої церковної громади; співнаслідником вічного Царства. Там - безсмертя, якого не можна купити скарбами усього світу!

Для того ж, щоб усе це здобути - не потрібно великих зусиль. Не треба відриватися від нормального життя і звичайних занять. Наше Богослуження, що на "довготривалість" його так часто нарікають, займає найбільше півтори-дві години. Після того лишається ще довгий-довгий день, що під час нього можна здійснити безліч бажаних плянів: і відпочити, і на воді чи в парку побути, і пікнік влаштувати, і немало подорож зробити, крім хіба такої, що займає цілий день. Головне, що потрібне - це відчувати невідхильну потребу брати участь у Богослуженні кожного Дня Господнього. Тоді решта наших плянів і бажань легко знайдуть собі місце в недільному розкладі, і цілий день той буде для нас благословенний і ласкою Божою щедро обдарований.

ВЕЛИКИЙ ЮВІЛЕЙ

В цьому році припадає справді унікальний ювілей, що заслуговує на особливе відзначення. 1000 років тому померла і перейшла до вічного життя Свята Велика Княгиня Київська Ольга, що перша серед київських князів прийняла Віру Христову. День її пам'яті припадає на 24 липня. У цей день, о 9-ій годині ранку буде відслужено в нашій парафії урочисту Божественну Літургію. Наступне число "Парафіяльного Слова" міститиме матеріали, присвячені цій визначній постаті нашого славного минулого. Треба сподіватися, що протягом цього року наша парафія влаштує спеціальне свято на пошану Святої Княгині Ольги, ім'я якої носить наше Сестрицтво. Цієї неповторної нагоди не можна проминути!

ЛІТНІЙ РОЗКЛАД БОГОСЛУЖЕНЬ

Починаючи від сьогоднішньої неділі, Божественна Літургія в неділі розпочинатиметься о 9.30 годині ранку. Служби свят, як і раніше, починатимуться о 9-ій годині.

ПЕРШИЙ ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

Кращої погоди для пікніку, здається, і бажати не можна було б. Сонце, тепло, легенький вітерець - все це було подостатком минулої неділі, коли наша парафія влаштовувала свій перший пікнік. Вже з самого ранку на пікніковій площі можна було бачити членів Парафіяльної Ради та добровільців-помічників, які розставляли столи, привозили заготовану сестричками й іншими парафіянками їжу і, взагалі, робили всі останні приготування.

Пікнік почався о 1-й годині. Люди гуртувалися групками за столами, споживали страви, смачно і різноманітно спеціально для пікніку приготовані, мали великий вибір напоїв. Для бажаних "попробувати свого щастя" стояв до послуг льотерійний стіл з численними виграшами. Звичайно, щастя - це річ непевна, і вигравали далеко не всі, але задоволення і приємність мав напевне кожний. Щоб не було сумно, постійно грала музика, записана на стрічку - мелодії майже виключно українські.

Парафіяни і їхні гості, а також запрошені члени інших Церков приємно проводили час і розважалися на чистому, свіжому повітрі, серед своїх знайомих і приятелів. Багато лишилися аж доти, коли вже зовсім темно стало, а були й такі, що не хотіли йти додому навіть після офіційного

закриття імпрези – уже по 11-й годині. Так весело їм там було! Отже, з цього погляду наш перший пікнік мав успіх.

Коли ж говорити про фінансові наслідки пікніку (а одна з головних цілей його – це здобути трохи грошей для потреб парафії), то нас запевняють, що ними можна бути цілком задоволеними. Точний звіт буде надруковано, як тільки він буде виготовлений. Сподіваємося, що разом із ним ми зможемо подати і прізвища всіх тих, які спричинилися до успішного проведення пікніку.

На закінчення хочемо висловити сподівання, що в цьому гарному сезоні ми матимемо ще не один пікнік у нашій громаді та що в майбутньому більше наших парафіян будуть брати участь в цих імпрезах і тим і собі мати задоволення, і парафії приносити користь. Бо цього разу нас могло бути на пікніку багато більше.

УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ СОЮЗ – ДЛЯ МОЛОДІ

На оселі Українського Робітничого Союзу "Верховина", що розташована в мальовничій місцевості Глен Спей, Нью Йорк щороку відбуваються літом поширені Курси Українознавства. Призначені вони не для початківців і не для тих, хто має лише обмежені знання про Україну та її народ. Це – Курси вищого ступеня, і ними можуть користуватися тільки випускники місцевих і парафіяльних Шкіл Українознавства. Викладають на них досвідчені професори, бездоганні знавці своїх предметів. Предмети навчання: історія України, географія України, українська література, українська мова й народні танці. До курсу включено також лекцію з українського малярства.

Влаштовуючи ці Курси, Український Робітничий Союз іде згідно із своєю неухильною настановою: якомога більше допомагати збереженню й розвитку української культури поза Батьківщиною. В бюджеті цієї високо патріотичної братської організації призначено 15.000 доларів на рік на стипендії для молоді, на допомогу організаціям молоді тощо. Дві стипендії на Курси Українознавства, що відбудуться цього року від 27 липня до 16 серпня, призначено і для Молодечого Гуртка при 145-му Відділі Союзу в Бофало. Уже найближчими днями буде вирішено, хто ці стипендії одержить і зможе мати нагоду побувати на "Верховині", здобути там багато важливих і корисних відомостей про Україну та її народ, а також і добре відпочити.

Звичайно, що не тільки ці стипендіанти можуть брати участь в Курсах. Вони відкриті для всіх юнаків і дівчат віком від 13 до 21 років, що закінчили вже Школи Українознавства на місцях. Побут на "Верховині" буде для них ніколи незабутніми днями, а крім того й користи вони здобудуть багато. Батьки, що хотіли б послати своїх дітей на ці Курси, дістануть всі інформації у п. Юрія Потієнка (894-2588). Звичайно, треба не забувати і про організацію, яка так багато уваги приділяє українській справі – Український Робітничий Союз. Хто ще не належить до нього – нехай стане членом якнайскоріше, бо й він матиме з того великі вигоди й користи. У цій справі належить звертатися до Секретаря 145-го Відділу, п. Тимофія Рудая (884-2132).

НЕХАЙ НЕ БУДЕ СЕРЕД НАС БОРЖНИКІВ!

Парафіяльна Рада просить усіх парафіян, які ще мають заборгованості перед громадою, щоб якнайскоріше за них розрахувалися. Багато членів парафії на багато місяців відкладають сплату місячних членських внесків, замість того, щоб платити їх вчасно або, як роблять деякі – і наперед. Чимало винних на Будівельний Фонд, на упорядкування пікнікової площі, а навіть за обов'язкові імпрези. А парафія грошей потребує...

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бюфало-Чіктовага, Н.Й.

№ 24 (51)

27 ЛИПНЯ 1969

Рік 2

969

1969

В ДЕНЬ ПАМ'ЯТИ ВЕЛИКОЇ КНЯГІНІ

Тисячу років тому у стародавньому Києві відбувався величний похорон. Столиця України-Руси ховала свою княгиню Ольгу, яка протягом багатьох років мудро і справедливо керувала цією великою державою. Урочистий, але водночас і дуже незвичайний був похоронний обряд. Не горіли жертвні вогні біля поганських ідолів, не приносили їм жертв, не співали давніх ритуальних пісень. Християнські священики проводили в вічну дорогу покійну княгиню. Церковні похоронні піснопіння лінули до неба і ніби зливались в одне тужливе ціле з вогниками свічок та кадильним димом нової релігії. І це — в країні, яка у величезній своїй масі ще поклонялася сонцеві, громові, вогневі та іншим силам природи. У країні, де тільки де-не-де почали проблискувати ясні промені Христової Віри. Так заповіла поховати себе сама княгиня.

Величезна заслуга княгині Ольги якраз і полягає в тому, що вона зуміла піднятися своїми духовними очима вище буденного життя, вище "нор-

мального" і "всіма прийнятого", вище вірувань, звичаїв і порядків, які існували в її країні багато-багато століть. Вона пізнала Єдиного Правдивого Бога і не завагалася відкрити перед Ним двері своєї власної душі та прокласти шлях для пізнішого прийняття Його всім українським народом.

Це була дуже нелегка справа. З нашого власного досвіду ми напевне знаємо, як тяжко сприйняти навіть найменші відхилення від того, до чого ми звикли протягом багатьох років. Ті, що після приїзду до Америки опинилися в парафіях "старих емігрантів" добре пам'ятають, як вражали їх неправославні дзвоники під час Богослужень, ікони Христа й Богоматері з палаючими серцями, мереживні підрясники священників, галицькі напиви, лавки в церквах. З розповідей подорожніх по Україні довідуємося, що греко-католицькі вірні в Галичині зберегли свої церковні звичаї, не зважаючи на вже понад 20-літню формальну приналежність до Московської Патріархії. Бачимо, як завзято борються проти нівеляції їхніх традицій українці-католики на еміграції.

Це - тепер. Крок же, що його зробила княгиня Ольга, був значно рішучіший і радикальніший. Вона ж бо міняла не тільки окремі звичаї, а і всю віру. Відкидала споконвічні божества, що в їхню всемогутність вірили покоління її предків, багаті поганські обряди і численних жерців - служителів давньої віри. Натомість приймала Бога, Якого й бачити не можна, Якому й жертв не треба приносити, і найвищий закон Якого - це Любов.

Значення такого рішення княгині Ольги не зменшиться навіть тоді, коли ми пригадаємо собі, що своєю ідеологією й духовістю український народ творив сприятливий ґрунт для прийняття християнства. Що його вірування були переважно позитивно-світлі, як і Христова Віра. Що йому споконвіку були властиві такі близькі духові християнства риси, як любов до життя і всього творіння, миролюбність, працьовитість та міцні родинні устої. Приймаючи нову віру, княгиня ставала на дуже ризикований шлях. Християн на Україні-Русі були тоді лише окремі невеличкі групи. Більшість народу трималася прадідівської віри. Незадоволення поганської більшості могло легко змести з лиця землі всі початки християнської релігії, а з ними і княгиню-християнку.

Більше того. Для того, щоб стати християнкою, княгиня Ольга мусіла і сама глибоко духовно переродитися. Хоч про її життя, а особливо ранні роки, ми знаємо дуже мало, проте відомо, що вона жорстоко помстилася на племені деревлян за смерть свого чоловіка, князя Ігоря, в 948 році. Об'єктивно кажучи, князь Ігор сам накликав на себе смерть, бо наклав на деревлян такі непосильні податки, що ті не могли витримати і збунтувалися проти нього. Під час усмирення деревлян, військо Ольги пролило ріки крові, і нарешті облягло головне місто їхнє - Іскоростень. Коли княгиня побачила, що не може здобути добре укріплене місто, вона пообіцяла відступити, якщо мешканці його заплатять данину - по 3 голуби і 3 горобці від двору. Деревляни радо погодилися на таку "малу дань". Але вже найближчої ночі Іскоростень зайнявся тисячами пожеж, початих їхніми ж птахами, що повернулися додому з прив'язаними до їхніх ніг запаленими ґнотами. І, звичайно, після того було ще більше крові пролито.

Це сталося приблизно за 10 років перед тим, як княгиня Ольга стала християнкою. Є думки, що це саме жорстокість такої відплати деревлянам примусила Ольгу шукати якогось заспокоєння для свого сумління. Можливо, що вона й зацікавилася Христовою наукою, бо в ній бачила обіцянку прощення, очищення від гріхів та душевного спокою. Це тим більше правдоподібно, що й сама поведінка княгині значно змінилася після приборкання деревлян. Вона береться за упорядкування своєї держави, встановлює справедливі закони сплати податків, розбудовує міста і села, спри-

яє торгівлі, мудро керує своєю державою. А після прийняття християнства, життя своє присвячує на діла милосердя й любови. Народ любив і поважав її, як рідну матір. Померла вона в 969 році, щиро оплакувана всіма мешканцями України-Руси. За її заслуги в справі ширення християнства, Православна Церква зарахувала її до сонму своїх святих.

Тисячу років минуло від дня Великої Київської Княгині. Не той став тепер світ. Поступ людського розуму підніс цивілізацію на небувалий щабель розвитку. Людина опанувала не тільки земні простори, а вже й зробила перші кроки на здавалося недосяжний місяць. Попереду – напевне все нові й нові досягнення, наслідків яких тепер і уявити собі не можна.

В такі часи, коли сучасне і майбутнє стоять на першому основному плані, не раз може здаватися, що зовсім даремно і непотрібно згадувати давно минуле і людей, що тоді жили. Адже вони жили в зовсім іншому світі, їхні зацікавлення були цілком відмінні від наших, а рівень життя – просто примітивний у порівнянні з нашим. Нащо ж витрачати марно час на те, що наче немає ніякого відношення до наших часів?

Але насправді – це не так. Без минулого не було б сучасного, не було б і майбутнього. Минуле може нас багато дечого навчити, якщо ми того тільки хочемо, і якщо гордість за досягнення сучасного нам світу нас не засліпить. Крім того, людська природа аж ніяк не міняється з бігом часу. Як і за княгині Ольги, у світі тепер живе ненависть, бажання помсти, несправедливість, байдужість, самолюбство. Заворушення і неспокої яскраво свідчать про те, що поступ науки і техніки не розв'язав глибоких проблем людства, які існують уже протягом тисячоліть. На жаль, все менше й менше людей намагаються знайти розв'язку до цих проблем, керуючись засадами християнства. Навпаки – і сама Христова Віра не раз відкидається, як "пережиток минулого". Часом відчувається, що ми знову опинилися в поганському світі, з його жорстоким законом: "світ належить сильнішим".

Що ж робити? Помиритися з тим? Іти за течією? Робити так, як інші? Силою виривати собі те, що нам хочеться, не зважаючи ні на що? Чи, може, так, як княгиня Ольга, відректися неправдивого, жорстокого, тваринного, що є в нас, і піти за Христом?

Це все залежить тільки від нас самих. А життя і приклад Святої Княгині Ольги можуть бути нам добрим для цього дороговказом.

Семен Скляренко

ПОХОРОН КНЯГИНИ

(Уривок з повісті "Святослав")

Два дні горіли вогнища на Воздихальниці край Києва-города, і густі, чорні дими підіймалися високо в небо, сповіщаючи про печаль і скорботу старої Гори. Гонці гнали, змінюючи на погостах коней, від весі до весі, від города до города. Але далекий шлях від Києва до Новгороду, Ітиля-ріки, червенських городів, і там набагато пізніше довідалися про смерть великої княгині. Сам Київ ховав Ольгу.

Погребова почесть почалася другого дня надвечір. Тоді до княжого терема, де поклали княгиню, зібралася вся Гора, і декому – хто був родовитішим, ближчим до княжого двору – вдалося пробратись у Золоту палату, постояти біля труни. Більшість же горян товпилась у дворі, біля ганків, попід стінами терема.

Вікна в теремі були зачинені. Але було чути, як там, усередині, час

від часу співає хор з церкви Ілії, як ридать і примовляють над княгиню по покону давньому жінки. Потім усе в теремі затихло, і раптом на дверях з'явилися воеводи й бояри, що несли на плечах дубову корсту з тілом княгині.

Гора мовчала. Корсту поставили на сани, всипані свіжими квітами, поклали кетяг калини, що вже починала червоніти... Так і рушили, гуркочучи по камінні двору, сани. Одразу за ними пішов князь Святослав з синами, далі родичі, воеводи, бояри, всі горяни.

Поки проминули Гору й ворота, погребова почесть розтягнулась, вирівнялась. Тепер вже це був справжній княжий похід, де кожен знав своє місце. Попереду всіх, як і належало, крокувала дружина — у шоломах, з лугами й мечами біля поясів, на довгих древках маяли знамена княжі.

Восьмеро кращих гнідих коней з княжих табунів тягли сани, ті самі сани, на яких колись княгиня Ольга їздила по своїх землях. Тільки зараз на санях стояла дубова корста, поперед неї віко...

Обличчя в княгині Ольги було надзвичайно бліде, спокійне і замислене: ніби хотіла вона ще щось почути на цій землі, дослухалась.

Перед саньми ішов з хрестом у руках священник Григорій, поруч з ним — дяки Траклеон і Прокопій та ще кілька дівчат, що сповідали грецьку віру. Сумно виголошував священник моління, а всі дівчата в один голос повторювали: "Господи помилуй..."

За саньми ішов Святослав. Він був у білому одязі — довгій сорочці, перехопленій широким ремінним поясом, на якому висів меч, у білих штанах, червоних чоботях, корзні. Голова у князя була непокрита, поголена, сиве пасмо волосся спадало до лівого плеча, а довгі вуса — до шиї. Біля князя йшли сини його Ярополк, Олег, Володимир... За ними крокували воеводи, бояри, слуги, гості.

Обабіч шляху, де проходив погребовий похід, стояли люди київські — ремісники з передграддя й Подолу, гонці з Білгорода, Родні, що нагодилися на цей час у Київ, смерди з княжих і боярських дворів. І коли проходила погребова почесть, вони вливались у натовп, ішли слідом за всіма.

Сонце схилялось до Щекавиці, коли сани з тілом зупинились біля свіжої могили на Воздихальниці, де заповідала княгиня її поховати. Там уже стояла висічена з вручайського червоного каменю домовина. Готове було й кам'яне віко до неї.

Священник Григорій, у якого на очах блищали сльози, руськими словами прочитав останню молитву, жінки з Гори й Подолу почали плач, але і слова молитви, і тужний цей плач потонули у вирі інших звуків — на стінах Гори сторожа вдарила в била, княжа ж дружина забряжчала щитами й мечами.

І під ці звуки кілька жінок прикрили чоло княгині темним оксамитом, священник поклав у корсту хрест, а хтось із жінок сипнув жита, хтось кинув кетяг калини, поставив корчажець з водою... Княгиню ховали по старому покону й новому закону, що переможно входив на Гору.

ПОВІДОМЛЕННЯ

28 липня припадає день Св. Рівноапостольного Князя Володимира. З нагоди свята, о 9-й годині ранку буде відправлено Божественну Літургію.

Просимо взяти до уваги, що на випадок відсутності о. Настоятеля, за всіма справами належить звертатися до голови Парафіяльної Ради, п. Олексія Іващенко (892-4473).

НАШІ НОВІ РОДИНИ

В суботу, 19 липня, в нашій церкві відбулося вінчання Алі Ткачук з Аскольдом Мосійчуком. Церква була переповнена людьми, чого, на жаль, не було останнім часом ні на одному Богослуженні. Широ й гарно співав Парафіяльний Хор, вітаючи на порозі нового життя одну із своїх співачок. Чин вінчання відправив Преосвященніший Єпископ Олександр в сослуженні о. Настоятеля В.Мельника. Владика виголосив тепле батьківське слово до молодих, закликаючи їх зберігати українську мову, звичаї й культуру у своїй родині.

26 липня таїнство вінчання прийняли Віктор Рудай і Джовні Рікер. Молодий – син усім відомого активного працівника нашої парафії, п. Тимофії Рудая та його дружини Уляни. Його наречена перейшла на Православну Віру ще в минулому році. Вона прийняла Таїнство Миропомазання, прочитала під час Божественної Літургії Символ Віри, і після того акуратно відвідувала Богослуження, приступала до сповіді й причастя. Вінчання відбулося при великій кількості парафіян і гостей, які прийшли побажати щастя молодятам.

Обом новоодруженим парам широко бажаємо щасливого, радісного і добробутного життя та довгих літ!

ЖЕРТВОДАВЦІ (ДО 23 ЛИПНЯ)

На Будівельний Фонд:

Бублик Анна	40.00 (разом 400.00)
Гончар Мусій і Олена	25.00 (" 401.00)
Овчаренко Анатолій і Галина	50.00 (" 50.00)
Парнюк Гаврило і Трина	50.00 (" 402.00)
Н.Н. (з Чікаго)	10.00

На упорядкування пікнікової площі:

Рудай Віктор	12.50
Ткачук Олександр і Анна	25.00

Бухгальтерія повідомляє, що чистий прибуток з парафіяльного пікніку, що відбувся 13 липня, складає досить значну суму \$ 817.45. Від імени всієї парафії, складаємо щире подяку всім, хто потрудився на пікніку. На жаль, ще й досі не почастило здобути повного списку цих трудівників. Опублікуємо його, як тільки дістанемо.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 25 (52)

17 СЕРПНЯ 1969

Рік 2

УВАЖНО ПОГЛЯНЬМО НА СЕБЕ...

В деяких протестантсько-євангеліцьких віровизнаннях дуже важливе місце в релігійному житті займає момент, що називається часом "навернення", часом "прийняття Христа", "рішенням для Христа", "духовним народженням" або ще іншими назвами. Полягає він у тому, що людина, звичайно вже доросла, під впливом читання Св.Письма, слухання проповіді чи якогось особистого релігійного пережиття, вирішує "визнати Христа за свого особистого Спасителя" і "приєднатися до життя з Ним". Це рішення звичайно супроводиться великим релігійним піднесенням даної людини, а багато таких "навернутих" стають дуже активними членами тієї чи іншої релігійної громади і нерідко при цьому зовсім міняють спосіб свого життя. До таких "навернень" постійно кличуть протестантські пастори і проповідники, це — головна мета великих релігійних кампаній і маніфестацій, про них пишуть і корисні наслідки їх вихваляють релігійні публікації.

Православна віронаука не вважає таке особисте рішення кожної людини за передумову перебування її в Церкві Христовій і єднання з Богом. Спаситель Христос усім відкрив дорогу до вічного життя. Людина стає повноправним членом Церкви під час святого Хрещення і протягом усього життя має змогу перебувати в тісному зв'язку із своїм Творцем і Промислителем у молитвах, в Богослуженнях, в таїнствах.

Але, на жаль, не всі цю можливість використовують. Скільки є на світі людей, які закидають свої духовні скарби геть на задвірки свого життя, як щось зовсім непотрібне! Вони може і вважають себе християнами, але лише на словах... Якщо й ходять до церкви, то тільки для вигляду. Якщо й моляться, то лише механічно. Якщо й роблять добрі вчинки, то виключно, щоб люди їх бачили і хвалили. Що ж стається з їхньою вірою? А стається те саме, що і з коштовним діамантом, коли його кинути в bagno. Зникає його чудовий блиск. Сонце перестає грати своїм промінням на вишліфуваних гранях. Нарешті й сам той діамант зливається з в'язкою глиною і зникає в ній. Отак і занедбана віра втрачає з часом свою силу. Уже не живить душі людини, не керує її вчинками, не дає натхнення, радості і заспокоєння. А тоді...

Кожен із нас створений Богом із елементів землі. З тих самих, що з них і гори складаються, і поля, і моря та річки, і рослини й тварини. Кажуть знавці, що приблизно за два долари (\$ 2.00!) можна в будьякій хемічній крамниці купити все те, з чого складається людина... І то тепер, коли ціни на все значно зросли, бо ще кільканадцять років тому "хемічна вартість" людини була чи не 98 центів. Ото і все! І могли б ми й навіки "землею" залишитися, навіть коли б були в формі живих, але немислячих тварин, якби Господь не обдарував нас особливим даром Своєї благодаті, що цінніший за всі скарби земні. Він одухотворив нас. Дав нам розум пізнавати цей чудовий світ і опановувати його. Дав нам мову, щоб могли ми розуміти один одного, почуття свої висловлювати, і пізнання і досвід один одному передавати. Вдихнув у нас Духа Свого і підняв нас високо над усім іншим творінням, дітьми Своїми зробив і володарями світу.

Проте, людина без живої віри і мети в житті не раз перетворюється в оту двох-доларову комбінацію хемічних елементів. Живе тільки для того, щоб задовольнити свої фізичні потреби. Живе ще, може, для того, щоб поназбирувати собі якомога більше земних багатств. Все інше їй байдуже й нецікаве. Може й не думає та людина про те, що з кожним таким занедбанням душі вона дуже багато втрачає. Втрачає навіки, безповоротно, бо ані проминулого часу, ані проминулої нагоди ніяка в світі сила не може повернути...

Ось для таких людей дуже здалося б щось таке, що збудило б їх з їхнього духовного сну, примусило б їх переглянути їхнє життя, переоцінити життєві вартості і стати на нову, світлу дорогу. А може корисно було б це і для інших, більше активних християн, бо місце для удосконалення є для кожного.

Ми не закликаємо тут приймати протестантське "навернення" з підписуванням декларацій і обіцянок. Досить буде, коли людина час-від-часу зупиниться в своєму життєвому бігу, оглянеться навколо і добре задумається над тим, чи належно вона виконує своє призначення на землі. Для цього можна використати кожен нагоду: день народження, Новий Рік, різні свята, роковини тощо. А однією з найближчих нагод може бути велике рокове свято Преображення Господнього, що його ми будемо відзначати в прийдешній вівторок, 19 серпня.

Чому саме це свято? А тому, що святкуємо ми його на спогад про те, як Господь Ісус Христос преобразився на горі Фаворі і явив Своїм вибраним учням Свою Божественну Славу. До того часу вони знали, любили й шанували його, як визначного учителя й проповідника праведного життя й добрих діл. Людину, обдаровану великою мудрістю й неземними чудотворними силами. Людину надзвичайну й неподібну до всіх інших, але все ж таки тільки Людину. Тепер же вони побачили і прославили його, як Сина Божого.

Яка ж це чудова аналогія для нас! І ми ж живемо на цьому світі, часто не знаючи, якими величезними духовними силами ми обдаровані. І ми часто не використовуємо їх, занебнуємо, закидаємо... То ж в день цього великого свята, осяяні світлом Христового Божества, уважно погляньмо на себе:

Ми маємо очі. Чи бачимо ми ними красу навколишнього світу, створеного для нас Богом, і чи беремо приклад з природи для свого життя? Маємо розум. Чи пізнаємо ним добро і примножуємо свою мудрість? Маємо серце. Чи любимо ми свого Творця, його Церкву, свій Рідний Край, і своїх ближніх? Маємо силу. Чи вживаємо її на будову чогось вартісного і корисного і для себе і для інших? Кожному з нас дано якісь особливі здібності? Чи використовуємо ми їх, щоб творити щось вартісне та щоб тим хоч трохи покращити цей світ? Нарешті, кожний з нас має безсмертну душу. Чи дбаємо ми про неї? Чи линемо нею до Бога в молитвах і роздумуваннях? Всі ми маємо Єдиного Отця – Бога. Чи призначаємо ми йому найпочесніше місце у своєму житті? Чи живемо з Ним і в Ньому?

Вже саме те, що ми поставимо собі ці запитання, неминуче принесе нам велику користь. Ми побачимо, наскільки далекі ми від ідеалу справжньої людини-християнина. Дуже можливо, що нас охопить бажання стати кращими, світлішими, більше наближеними до Бога. А тоді залишиться нам тільки вийти на нашу власну гору Фавор – чи то в спокої свого дому, чи в храмі Божому, чи серед природи – і звернутися до свого Небесного Отця з широкою молитвою і просити показати нам, як іти до удосконалення. І наші молитви, напевне, будуть вислухані. Христос, що показав Свою Славу Св.Апостолам і спрямував їх на шлях до змістовного, корисного й повноцінного життя, зробить це і для нас.

ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ

Це велике рокове свято, на жаль, припадає на робочий день в цьому році, а тому й не зможемо ми відзначити його так урочисто, як колись на Україні або тоді, якби воно припало на суботу чи неділю. Проте, святкові Богослуження буде звершено, як і належить згідно з церковним уставом. Святкова всенічна - в понеділок о 5.30 вечора, Божественна Літургія - у вівторок 19 серпня о 9.00 ранку. Після Літургії відбудеться традиційне освячення плодів.

ПАРАФІЯЛЬНА РАДА ПОВНОТОЮ УКОМПЛЕКТОВАНА

На Загальних Зборах членів парафії, що відбулися 8 червня ц.р., як відомо, не пощастило вибрати всіх потрібних членів Парафіяльної Ради. Нововибраній Раді доручено було кооптувати відповідних людей на вакантні становища. Це й було зроблено, і список додаткових членів подаємо нижче:

Господарчий референт (на місце померлого бл.п.

Миколи Бублика) _____

Євдоким Засць

Перша Секретарка _____

Ірина Чмола

Другий Секретар _____

Микола Стеценко

Титар _____

Федір Засць

Заступник титара _____

Антон Михайленко

Членом Контрольної Комісії, на місце п. Ірини Чмоли, було обрано п. Миколу Неліпу.

ЩО РОБИТЬСЯ В ОСЕРЕДКУ

Сонячно, тепло і гарно там. Так само, як і по всіх наших околицях. Дехто нарікає, що довго немає дощу, але здається ще зовсім недавно нарікали, що за дощем і світу Божого не видно, а ще трохи раніше не могли дочекатися, коли вже порозтають ті сніги та припиняться хуртовини. Так що без дощу ще якось можна витримати... Під гарячим промінням літнього сонця, пишно росте трава, а це означає, що її треба досить часто різати, бо джунглі в цій частині Америки не належить мати. На щастя, серед нас такі працьовиті парафіяни, які, не шкодуючи ані своїх сил, ані часу приходять і воють з тією травою. І перемагають, а як наслідок ми маємо чепурні простори низенько підрізаної трави по всьому Осередку. До таких працівників належать, як повідомила нас Парафіяльна Рада, Федір Засць, Євдоким Засць, Антон Михайленко, Олександр Таран, Микола і Анастасія Неліпа та Іван Чорногорець.

Сьогодні мабуть кожний зверне увагу, що цементові бльоки церковного фундаменту виглядають зовсім інакше, як раніше, бо пофарбовані гарною сірою фарбою. Цю корисну працю виконали добровільно і з власної ініціативи наш порівняно новий член парафії, п. Петро Кошук та його син.

Не можна не зауважити також, що ліва частина нашого Осередку, де ще донедавна був густий, дуже занедбаний ліс, дикі куші і подібні їм хащі, тепер уже виглядає зовсім інакше. Вона очищена від зайвої рослинності, каміння і всякого сміття, а тепер працюють на ній машини - розрівнюють і остаточно упорядковують її. Вже зовсім скоро наша пікнікова площа набагато зросте. Треба тільки пам'ятати, що сама та робота не робиться, і потрібно робочих рук. Отож, коли звертатимуться до вас уповноважені Парафіяльної Ради, просимо не відмовлятися, а прикласти і своїх зусиль для загальної справи.

Нарешті, треба відзначити ще й те, що двері до парафіяльної зали відремонтував і наново пофарбував п. Анатолій Остапчук.

Усім працівникам - сердечне СПАСИБІ!

НАШІ ПІКНІКИ

Щоб потім не забути, почнемо з першого парафіяльного пікніку, про який ми вже писали в числі за 20 липня. Не будемо повторювати опису його, а подамо обіцяний список наших щедрих і жертвених парафіян, що завдяки їм пікнік мав добрий фінансовий успіх. Нам передали досить докладний список жертводавців і, хоч ми раніше й не подавали таких деталей про наші імпрези, на цей раз вшануємо і відзначимо усіх.

Насамперед, про тих, що приготували і подарували на пікнік смачні страви. Подякувати належить таким нашим господарям:

П.п. Гані Остапчук (150 голубців), Галині Андрійчук, Марії Бульбі і Марії Засць (по 50 голубців кожна). Марії Гержан (5 фунтів ковбасок). Пані Трині Парнюк (2 дюжини ковбасок і квашені огірки). Ангелині Козак ("вінерки"). Анастасії Скрипці, Мотрі Тупицькій і Лукерії Швець (всі вони принесли пиріжки). Парасці Солоп (вареники). Анні Стеценко (тушена капуста). Софії Кашпуренко (картопляна салата) і Магді Приходько (картопляна салата і два торти). Ніні Бідній, Олені Гончар і п.матушці Євгенії Ляшук (печиво).

Далі - грошові пожертви, які теж багато спричинилися до загального фінансового успіху:

По 5 доларів жертвували: Вусата Тамара, Матвійчук Ніна, Матух Марія, Неліна Анастасія, Пистрак Ліна, Чорнявська Євдокія та Олена Щербак.

По 3 долари: Гайдаш Мотря, Михайленко Одарка і Нестеренко Анна.

По 2 долари: Данилюк Катерина, п. матушка Квартирук Анна і Потієнко Таїса.

1 долара пожертвувала Жуковська Зіна.

Цікавою атракцією пікніку була традиційна лотерія, яка принесла \$ 75.50 чистого прибутку. Жертводавцями вартісніших речей були: Бульба Марія (миска на салату), Жуковська Зіна (суконка), Іваненко Марія і Щербак Олена (ляльки) та Швець Лукерія (чайник і рушники). Вміло провадила лотерію панна Ляриса Ляшук.

На пікніку було ще проведено кілька розіграшів більших речей. До них належать подаровані панєю Тетяною Кондратюк ковдра і подушка (принесли вони разом \$ 62.00), пляшка горілки і запонки до сорочки (подарував їх Євдоким Засць і принесли вони \$ 17.00) та килим на стіну (пожертва Зіни Халупки).

Оце і все про пікнік парафіяльний. Тепер - про пікнік, що його влаштувало Сестрицтво Св.Ольги минулої неділі, 10 серпня. Як і всі попередні пікніки цього й минулого року, відзначався він напрочуд гарною погодою, доброю організацією, смачними стравами, приємною товариською атмосферою і приніс знову ж таки досить значну суму до каси Сестрицтва. Але там гроші не затрималися, бо увесь чистий прибуток з пікніку наші працюючі сестрички негайно перадали на потреби парафії. І парафіяльна каса зросла на \$ 550.50. Щире спасибі за такий щедрий дар!

Щоб жертводавцям на пікнік Сестрицтва не було образливо, що про них докладно не згадали, подаємо і про них відомості. Почнемо з харчових подарунків:

П.п. Галина Андрійчук (50 голубців), Марія Бульба (60 голубців і капуста), Софія Кашпуренко (картопляна салата і малосольні огірки), Одарка Михайленко (картопляна салата), Ганя Остапчук (50 голубців), Магда Приходько (картопляна салата і два торти), Анастасія Скрипка (100 пиріжків), Анастасія Черногорець (картопляна салата і свіжі огірки), Лукерія Швець (50 голубців і тушена картопля).

Грошові пожертви:

Пожертва 10.00 доларів - Матух Валентина.

По 5 доларів жертвували: Гержан Марія, Гриневич Лідія, Мартинюк Ріта, Михайленко Ганя (мол.), Рудай Віктор і Черник Ольга.

4 долари - Сеник Марія.

По 3 долари: Куява Єва, Лисенко Ніна і Матвійчук Ніна.

По 2 долари: Дмитріук Мирослава, Макуха Анна та Худа Єва.

На льотерію жертвували:

Марія Бульба (3 шматки мила, цукерничку, серветку, картину, хусточку, дві брошки, коралі і тарілочку), Єва Куява (тортницю і прилад для витискання цитрин), Ляриса Ляшук (чайний сервіз і фігурку), Одарка Михайленко (коралі), Лукерія Швець (коралі), Анастасія Скрипка (коралі), Єва Худа (годинник для кухні). Лукерія Швець подарувала ще й чайник на каву. Льотерію і цей раз провадила п. Ляриса Ляшук, а чистий прибуток з неї був \$ 67.05.

Сестрицтво просило нас передати цим шляхом їхню щирю подяку всім жертводавцям та працівникам, а також усім хто так або інакше спричинився до успіху останнього пікніку. Подякувати належить і всім, хто щиро потрудився і жертвував на пікніку парафіяльному. Зокрема Сестрицтво дякує п. В. Шарванові за безкоштовну рекламу пікніку на хвилях його радіо-програми, п. Грині Чмолі за продаж вступних квитків на обох пікніках, Ніні Лисенко і Володимирові Герасименкові за продаж квитків на їжу й напитки, п.п. Миколі Шевцеві і Степанові Закусиліві за працю біля бару. А також і всім працівникам і учасникам пікніку.

ЗАКЛИК ДО БОРЖНИКІВ

Парафіяльна Рада доводить до загального відома, що загальна сума заборгованостей наших парафіян складає \$ 8.000. Вісім тисяч доларів! Винні парафії на Будівельний фонд, за впорядкування пікнікової площі, за квитки на відкриття нової церкви та на храмове свято. Кожному боржникові зокрема напевне не було б дуже тяжко розрахуватися з парафією, а парафії ця величезна сума дуже й дуже потрібна. Перед нами ще багато завдань, а між ними й кілька невідкладних. Цими днями розпочнеться покриття даху парафіяльної залі. Скоро буде закінчено упорядкування решти пікнікової площі, а тоді її треба буде засадити декоративними деревами. Треба кінчити будову школи. Треба і ще треба! До того ж біжучі видатки парафії треба своєчасно сплачувати, і парафіяльного боргу поступово збуватися.

То ж Парафіяльна Рада і звертається до всіх тих, які ще щось винні громаді: якомога швидше покрийте свою заборгованість! Не примушуйте секретарів витрачати цінний час на писання нагадувань і попереджень! Не примушуйте парафію терпіти, а провід її - постійно ламати собі голову над тим, де грошей дістати! Більшість парафіян чесно й акуратно виконують всі свої обов'язки. Приєднайтесь до них і ви!

НОВИЙ НАСТОЯТЕЛЬ В РОЧЕСТЕРІ

Парафія Св.Покрови в Рочестері має тепер нового настоятеля, о.Прот. Михайла Кудановича, який до того часу займав становище душпастиря парафії Свв. Володимира і Ольги в Сейнт Пол, Міннесота. Новому духовному провідникові найближчої до нас парафії щиро бажаємо великих успіхів у його праці і сподіваємося, що між нашими сусідніми парафіями нав'яжеться тісний контакт і співпраця, як це практикується в багатьох інших місцевостях, де є кілька парафій нашої Церкви. Щастя, Боже!

НАША НОВА РОДИНА

9 серпня в нашій церкві відбулося вінчання панни Валентини Нестеренко, доньки наших активних і працюючих парафіян Івана й Анни Нестеренків, з п. Миколоєм Гірі, який, сподіваємося, теж стане діяльним членом нашої громади. На вінчання прибуло багато рідних і знайомих молодих, а увечері в парафіяльній залі відбулося пишне весільне прийняття.

Молодій подружній парі бажаємо щасливого і радісного життя на довгі літа!

НАЙНОВІШИЙ ПАРАФІЯНИН

3 серпня о. Володимир охрестив маленького Володимира Іваненка, сина Володимира й Адаміні Іваненків. Прийняття з нагоди цієї урочистості відбулося в парафіяльній залі. Бажаємо молодим батькам, щоб їхній син ріс у здоров'ї і добрі та виховувався на вірного сина свого народу і Церкви.

ВИЗНАЧНИЙ ЮВІЛЕЙ

14 серпня минає 80 років з дня народження одного з будівничих нашої парафії і вельми активного члена її, п. Олександра Бобринського. Цього доброго християнина, завжди привітного і лагідного, добре знає кожний із нас. І всі ми бажаємо йому, щоб охота до життя і творчої праці ніколи не покидали його, щоб прожив він на цьому чарівному світі ще багато-багато років, оточений любов'ю своєї родини і близьких та знайомих, обдарований багатими благами Божої Ласки, а особливо здоров'ям, силами і радістю життя. На довгі літа!

З нагоди цього ювілею, висловлюючи найкращі побажання для п. Бобринського, одна з наших парафіянок, яка просила назвати її тут лише ініціалами Н.Н., склала на "Парафіяльне Слово" дар в сумі 5.00. Щиро дякуємо і сподіваємося, що і шановному ювілятові буде приємно, що його свято відзначене ще й таким цінним способом.

З сумом повідомляємо, що 23 липня помер, після довгої і тяжкої хвороби, наш довголітній парафіянин п. Василь Брегеда. Був він активним і працюючим членом громади і дуже часто, як тільки дозволяли йому сили, брав участь у різних працях у парафії. Помер передчасно, на 58-му році життя. 26 липня його було поховано на цвинтарі Св.Матвія, при участі багатьох його друзів, знайомих і тих, що вважали за свій святий обов'язок провести в життя вічне померлого християнина.

Вічна йому пам'ять!

ПОДЯКА

Висловлюємо нашу найщирішу подяку о. Настоятелю Прот. Володимирові Мельникові і всім парафіянам, приятелям і друзям, які, не зважаючи на негоду, прийшли 15 червня на сумну урочистість посвячення пам'ятника на могилі нашого передчасно загинулого у В'єтнамі сина Василя. Господь нехай щедро винагородить усіх вас за ваші щирі молитви, а нашому дорогому і незабутньому Василеві нехай дарує життя вічне, місце серед праведників Своїх, а серед людей на цій землі нехай навіки збереже його пам'ять.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО ХВОРИХ!

Тяжко хворіти, а ще тяжче, коли немає кому хворого відвідати, його розрадити, утішити, заспокоїти. Отець Настоятель відвідує всіх недужих

7

як тільки вістка про їхню хворобу дійде до нього. Але добре було б, щоб і знайомі їхні і приятелі по змозі відвідували їх і приносили їм немов промінчик сонця з того радісного світу за стінами лікарні, до якого повернутися вони так прагнуть. Недужим це дуже допоможе, а відвідувачам теж принесе велике моральне задоволення. Отже – не забуваймо про хворих!

Тепер у лікарнях наших околиць перебувають такі наші парафіяни:

Олександра Любарівська (Мерсі Госпітал на Аббот Ровд).

Олекса Матух (Розвел Меморіал).

Пані Усенко (Міллард Філмор шпиталь).

ЖЕРТВОДАВЦІ (ДО 13 СЕРПНЯ)

На потреби Парафії:

Андріюк Іван і Галина	25.00	(разом 400.00)
Ляшук Ляриса	50.00	(" 421.00)
Матух Ігор і Валентина	50.00	(" 300.00)
Стеценко Іван і Анна	40.00	(" 420.00)
Тупицький Володимир і Анна	10.00	(" 370.00)
Чмола Тарас і Грина	49.00	(" 400.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Козак Ангелина	12.50
Михайленко Антон і Одарка	15.00

Крім цих пожертв, парафіяльна каса збільшилась на 100.00 доларів, що їх передала сусідня римо-католицька Церква Св.Воскресіння, в подяку за дозвіл паркувати на нашій площі авто під час їхнього пікніку 2-3 серпня.

На фонд "Парафіяльного Слова":

Братство Св.Андрія при нашій парафії передало 10.00, як нев'янучий вінок пам'яті про свого недавно спочилого члена, брата Василя Брегеду.

Іподиякон Микола Кривонос (Рочестер) _____ 10.00

Н.Н. (у 80-ту річницю з дня народження
п. Олександра Бобринського) _____ 5.00

Усім жертводавцям – ЩИРЕ СПАСИБІ!

ДРУКАРНЯ "РІДНА МОВА"

У житті багатьох із нас приходить час, коли треба звертатися за послугами друкарні. Запрошення на весілля, хрестини, картки подяки, різні повідомлення, копії документів або й цілих книжок, програми імпрез, привітальні картки і багато-багато іншого – все це виготовляється у друкарнях фахівцями своєї справи. Тому, що ми в більшості прагнемо вживати і в розмові, і в кореспонденції рідної української мови, то і замовляти різні друки своєю мовою можна лише в українській друкарні. На щастя, зовсім недалеко від нас, у сусідньому Рочестері, є якраз така друкарня. Зветься вона "Рідна Мова", а власник її – іподиякон Микола Кривонос. Він кожночасно готовий прийняти будьяке замовлення – від найменшого до найбільшого і швидко й якісно його виконати. Він же може виконати і проєкт потрібного друку, включаючи ілюстрації. Звертайтеся до нього з довір'ям і будете задоволені. Адреса: NATIVE LANGUAGE PRINTING, 747 Hudson Ave., Rochester, N.Y. 14621. Телефон (716) 342-1087. В наших околицях каталог і цінник друкарні можна бачити в Ол.Воронина, який на бажання дасть і детальні інформації. Телефонувати на число 837-7097.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бoffало-Чіктовага, Н.Й.

№ 26 (53)

24 СЕРПНЯ 1969

Рік 2

ЦЕРКВА ХРИСТОВА

Коли б ми запитали один одного, що ми зачисляємо до найбільших благ у людському житті, ми, напевне, дістали б багато різних відповідей. Почули б про здоров'я, матеріальне багатство, мир і спокій у світі, щасливе родинне життя і багато іншого. Але дуже б мало хто поставив на чільне місце справді найбільше благо, що його може у світі людина мати. Це те, що ми — християни і належимо до Святої Православної Церкви Христової.

Зовсім не дивно, що тільки небагато хто з-посеред нас вважає це останнє за найбільший дар Божий людині. Бо в цьому зматеріялізованому світі розуміння вартостей взагалі докраю спотворене, і дуже тяжко, живучи в ньому, не піддатися впливам такого ж зматеріялізованого "модерного" оточення. То ж, коли ми не кажемо, що найбільше щастя для людини — це ісповідувати Бога за свого Сотворителя, Отця і Промислителя, а Ісуса Христа — за Спасителя світу та бути членами Церкви Христової — то це лише тому, що в життєвих земних турботах ці людські святощі відійшли далеко на задній план. І саме тому ми часто не розуміємо справжньої істоти Церкви Христової. В цьому легко переконатися з розмов, дій і вчинків багатьох людей, які на словах називають себе християнами.

Вони не розуміють справжньої істоти Церкви, коли вважають її якоюсь організацією на зразок людських об'єднань. Не розуміють навіть тоді, коли вважають її лише об'єднанням місцевим, часовим, хоч і створеним для зв'язку і єдності з Богом. Церква — це не організація, що має якісь тимчасові, земні завдання. Коли ж вона і дає благословення на такі завдання і бере певну участь у них, то лише тоді, коли це нерозривно пов'язано з наукою християнства про гідність людини, про свободу людської волі і ін. Коли йде про захист цієї науки — Церква бере тут участь. Так, Українська Православна Церква стоїть за те, щоб український народ мав свою незалежну, вільну державу. Але коли б це стало дійсністю, а через якийсь час українська держава виступила війною з загарбницькими планами проти своїх сусідів, Церква перестала б бути Церквою, коли б вона благословила цей похід. Тому Церква Московська, яка протягом усього існування свого підтримувала імперіалізм російських царів, має на своєму сумлінні тяжкий переступ.

То ж, не в тих тимчасових завданнях полягає істота Вселенської Христової Церкви. Бо Церква — це не група людей, навіть не якийсь окремий народ, не люди, об'єднані в церковній організації в якийсь певний час. Церква — це християни усіх віків, усіх народів. До Неї належать усі ті, що вже відійшли від нас протягом тисячоліть: і відомі нам праведники — Апостоли, Отці і Вчителі Церкви, мученики й ісповідники, і ті мільйони нікому, крім Самого Бога, тепер уже незнаних людей, вірних християн. До Церкви Христової належать і наші предки, діди і прадіди. Належимо до Неї і ми самі, і ті, що з часом займуть наше місце. Це — воістину Вселенська Церква Христова. У ній немає місця для часу та простору. Коли ми молимося невеликою громадою під час Святої Літургії, то разом із нашими молитвами линуць до неба молитви мільйонів живих і спо-

чилих. Ті праведники, що відійшли від нас, моляться за нас перед престолом Всевишнього. Ми, у свою чергу, молимося за своїх братів, що в Бозі спочили, і за тих, що ще прийдуть на наше місце. А ці останні у свою чергу молитимуться аж до кінця світу за всіх нас.

Проте, це не значить, що коли ми перебуваємо у вічному, вселенському тілі Христової Церкви, нам треба злитися у якусь безформну масу, відкинути свої особливості, свої почуття, свої бажання. Кожна бо людина має свою особистість, свою душу, свої таланти і здібності. Їх має і кожний народ. І тому Православна Церква, охоплюючи різні народи світу, не являє собою такої суцільної маси, де кожний повинен бути точнісінько таким самим, як інші. Православна Церква складається з різних автокефальних (точний переклад цього слова означає "самоглавний" - "самостійно очолений") Церков. Церков незалежних у своєму внутрішньому управлінні. Церков, що мають свої особливості Богошанування, що мають свою богослужбову мову, але об'єднаних єдиною вірою, єдиними догматами, єдиними таїнствами, єдиною, від Спасителя і Апостолів безперервно провадженою церковною ієрархією.

Таку Рідну Церкву маємо щастя мати і ми, православні українці. Правда, тільки поза межами поневоленої нашої Батьківщини вона справді вільна й незалежна та може безперешкодно нести Слово Боже своїм вірним. Хочеться вірити, що настане час свободи і для нашої закутої в московські кайдани Церкви на Україні. А тим часом наш обов'язок тут - жити життям Рідної Церкви, єднатися в Ній з Богом та скільки можливості, сприяти її зростові. А разом із тим і міцно усвідомити собі справжню природу Церкви, як вічного святого Тіла Христового. Коли ми будемо пам'ятати про це, то ніколи не допустимо до того, щоб святе ім'я Церкви використовували для особистих чи вузько-групових цілей. Вона буде для нас справжньою Матір'ю і сповнить нас непохитним бажанням завжди перебувати в Ній та чесним, праведним життям на землі в лоні Церкви забезпечити собі щастя у вічності.

УСПІННЯ БОЖОЇ МАТЕРІ

Сумне це свято, але водночас і радісне. Відзначаємо ми його на спомин про кінець земного життя Богоматері. Відійшла Вона від нас тілом, але перейшла до вічних осель Сина Свого і там постійно приймає наші молитви і приносить заспокоєння та втіху в нашому житті. Свято припадає на день 28 серпня - цього року це в четвер. Святкова всенічна буде відправлена напередодні свята, 27 серпня, о 5.30 годині вечора. Божественна Літургія - в четвер, о годині 9.00 ранку.

ЩО РОБИТЬСЯ В ОСЕРЕДКУ

Кажуть нам, що "Парафіяльне Слово" має силу впливати на погоду. Як? А дуже просто. Треба тільки написати, як це зроблено було в попередньому числі, що дуже давно вже не було дощу. Що люди нарікають. Написати про це за пару днів перед виходом бюлетеня в світ, наприклад у п'ятницю. Повна гарантія, що в неділю, приїхавши до церкви, багато парафіян і з авта якийсь час не зможуть вийти, бо відразу до ниточки намокнуть. Чи діє це навпаки - наприклад коли схочеться сухої погоди після довгих дощів - ми ще не знаємо. Але колись спробуємо.

Дощ, про який була мова вище, приніс багато користи пересохлим полям і травникам в усій нашій околиці. Веселіше виглядає і наш Осередок. Геть чисто зникла курява на дорогах, свіжо зеленіє трава, пишаться своєю красою квіти. Коротко кажучи - наш щедро обдарований природою Осередок має тепер ще привітніший вигляд.

Продовжується механічне вирівнювання площі для пікніків в лівій частині Осередку. З дня на день видно великий поступ, а скоро, як нас повідомляють, праця буде зовсім закінчена і тоді вже можна буде думати про те, щоб сіяти траву й насаджувати декоративні дерева.

В кінці минулого тижня почались роботи над покриттям даху в парафіяльній залі. Всі ми добре знаємо, що з дотеперішнім дахом було багато проблем, особливо після великих дощів, коли в кількох місцях у залі доводилось ставити миски на дощову воду. Тепер уже цього напевне не буде. Парафіяльна Рада домовилась про цю роботу з контрактором, який має виконати всю працю, включаючи матеріал, за 1800.00 доларів. Ця сума - набагато менша за ті, що їх жадали інші контрактори.

БРАТСТВО СВ. АНДРІЯ ВЛАШТУЄ ПІКНІК

В наступну неділю, 31 серпня, на нашій парафіяльній площі відбудеться пікнік, що його влаштує Братство Св. Андрія. Довідуємося з дуже певних джерел, що буде він цікавий і різноманітний. Смачні страви і великий вибір напитків задовольнять і найбільш вибагливих. Будуть різні розваги й несподіванки, а зокрема розваги для дітей. А увечорі має ще й музика грати, і під неї можна буде бажаючим добре потанцювати. Отже - дуже та ще й дуже варто прийти і цікаво, з приємністю провести час на свіжому повітрі.

На випадок дощу? Традиційно в нас буває гарна погода, коли проголошуються пікніки, але якби цього разу трапилося щось інакше, то більшість програми буде в парафіяльній залі.

ПОСВЯЧЕННЯ І ВІДКРИТТЯ ШКОЛИ

Багатьом дітям це, може, неприємно буде чути, але "красне літечко" вже починає доходити до кінця, вакації кінчаються, і вже ось-ось і до школи вже час... Але учні нашої Парафіяльної Школи мабуть не матимуть нічого проти, щоб вернутися до шкільних лавок, бо цього року їм не треба вже буде сидіти в старому, дуже занедбаному будинку на вулиці Філмор. Їх чекатиме нова, цього року збудована, школа під церквою, де чисто, заатишно, тепло і багато світла. В таких умовах і вчитися буде напевне приємніше і цікавіше.

Учителі вже готуються починати виклади. Батькам треба подбати, щоб завчасу приготувати своїх дітей до школи і придбати все їм потрібне. А батькам, діти яких щойно вирости до того віку, що вже їм до першої класи можна ходити, нехай записують їх вже тепер, щоб учителька могла знати, скільком початківцям доведеться їй цього року показувати, як літери писати, і як їх читати. Запис приймають о. Настоятель Володимир Мельник (684-0738) і пані Марія Лисак (882-2434). Записувати дітей можна і особисто, після Богослуження в неділю.

14 вересня, після Божественної Літургії, відбудеться урочисте посвячення нового шкільного приміщення. Обіду і офіційної програми з цієї нагоди не буде. Натомість цю знаменну подію у своєму житті Парафіяльна Школа відзначить традиційним шкільним пікніком, що відбудеться відразу після урочистості посвячення. Докладніші інформації буде подано пізніше. А регулярна наука в Парафіяльній Школі розпочнеться в суботу, 20 вересня.

ДВІ ЗАПЛЯНОВАНІ ЗАБАВИ НЕ ВІДБУДУТЬСЯ

Парафіяльна Рада повідомляє, що заплановані попередньою Радою забави в день 4 жовтня та 15 листопада не відбудуться, бо парафіяльна зала буде

використана за іншим призначенням. 4 жовтня відбудуться ювілейний бенкет з нагоди 10-ліття хору "Бурлаки", а 15 листопада там буде весілля.

Перегорнуто останню сторінку, і книга життя закрилася... Відійшов від нас ще один побожний брат у Христі, багатолітній парафіянин і член Братства, сл.п. Василь Брегеда. Відійшов, скошений хворобою, від якої ще немає ліку, після довгих терпінь, саме в розквіті свого життя. Всі ми пам'ятаємо брата Василя, як працювитуго, спокійного парафіянина, який присвятив багато годин праці для розбудови нашої громади. Поховали його далеко від Рідної Землі, але в оточенні інших померлих братів і сестер наших, так як він і хотів.

Пам'ять про нашого незабутнього брата назавжди залишиться з нами, а його працювитусть і увага до потреб Церкви нехай буде прикладом. На своєму засіданні з приводу смерті брата Василя, Управа Братства вирішила вшанувати його пам'ять пожертвою \$ 10.00 на Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова". Широ сподіваємося, що цей нев'янучий вінок пам'яті про нашого спочилого собрата принесе цінні плоди для всієї нашої громади.

Вічна йому пам'ять!

Управа Братства

П О Д Я К А

Почуваюся до свого обов'язку висловити щиросердечну подяку усім моїм дорогим рідним та знайомим, які відвідали мене від час перебування в лікарні.

Дуже дякую за гарні квіти та подарунки, а також за картки і телефони з побажанням скорого видужування. Дякую всім за теплі й сердечні слова розради і потіхи, які допомагали мені переносити тяжку хворобу.

Нехай Милосердний Бог широко винагородить усіх вас за ваше добре серце добрим здоров'ям та довгим життям, а також нехай здійсняться усі ваші золоті мрії.

З цієї нагоди складаю 2.00 долари на Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова".

В. Бучинська

ДОПОВНЕННЯ

Управа Сестрицтва Св.Ольги просила нас додати до списку жертводавців і працівників на двох останніх пікніках ще 3-х випадково пропущених осіб. Отже, на пікніку Сестрицтва пані Параска Солоп подарувала 50 голубців, а на парафіяльний пікнік пані Уляна Рудай - 3 фунти меленого м'яса та дві дюжини булочок. Крім того, пані Рудай та її чоловік Тимофій також працювали на парафіяльному пікніку. Усім їм - щира подяка.

ФОТОКАРТКИ З ПОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ

Нас запитують, чи ще можна замовити фотокартки з посвячення нової церкви, що відбулося 4 травня. Так, ще можна! Фотограф, п. Євген Яруга, виготовив уже на другий тиждень після урочистості альбом із зразками всіх фотокарток (разом щось понад 60). Бажаючі можуть цей альбом оглянути і замовити собі будьякі з цих численних карток, в домі о. Настоятеля.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бюфало-Чіктовага, Н.Й.

№ 27 (54)

31 СЕРПНЯ 1969

Рік 2

І ЦЕ В ІМ'Я ХРИСТОВЕ?

На вулицях стародавнього міста кипить завзятий бій. З громовим гуркотом розриваються гранати, тріскотять кулемети, свистять кулі. Повз палаючі будинки котяться панцерні авта, біжать вояки. З-за поспішно споруджених барикад їх зустрічає смертоносний вогонь. Падають убиті й поранені. Крики, стогони, вибухи, вогонь, дим — все це зливається в якийсь примарний, моторошний вир.

Що це? Кадр якогось фільму про другу світову війну?

Ні. Побоевище відбувається в одному з міст Північної Ірландії, в серпні 1969 року Може в Белфасті, може в Лондондеррі, може ще десь. І це — не в кінофільмі, витвореному фантазією письменника й режисера, а в усій страхітливій дійсності, що її міг бачити через екрани телевізорів увесь світ.

Запекло й жорстоко б'ються один проти одного сини того самого ірландського народу. Оті самі "айриші", в яких так багато мирних і добродушних земляків і родичів в Америці. А б'ються вони через те, що одні з них — протестанти, інші католики; тому й не терплять один одного, не дають один одному спокійно жити. А тепер зіткнулись у справжньому кривавому зударі.

Боротьба на релігійному ґрунті... Коли глибоко вдуматися в це, то мимоволі стає моторошно. Адже це б'ються між собою християни, що визнають Спасителя Ісуса Христа, Який прийшов на світ принести людям мир і братерство. Де ж тут логіка? Чим оправдати це безглуздя? Ніякого оправдання немає. Так, як немає оправдання і на те, що в ім'я Христа робили нераз Його недостойні послідовники протягом майже всієї історії християнства.

Релігійні суперечки почали виникати серед християн ще тоді, коли Апостоли проповідували науку свого Божественного Учителя. В ті часи, як і в пізніші століття, з'являлось багато неправдивих пророків і вчителів, які перекошували правдиву віру й навчали по-своєму. З ними боролися по-різному, але найчастіше шляхом мирної дискусії. Після IV-го століття, коли Церква звільнилась від переслідувань і опинилась під захистом державної влади, релігійна боротьба дуже загострилась і набрала інших, часто зовсім не мирних, форм. Неправдиві вчення (єресі) виникали одна за одною. За їхніми творцями йшло багато послідовників, готових, коли треба, і силою відстоювати свої переконання. На жаль, так часто і ставалося. Історія Християнської Церкви першого тисячоліття переповнена описами справжніх релігійних воєн, заворушень, повстань, переслідувань і різного насильства, що в них брали участь і ті, що належали до правдивої віри, і ті, що від неї відступили. Нарешті, і сама Вселенська Церква, через людські амбіції, розкололась на Церкви Східню і Західню. Відбулась ця сумна подія в супроводі взаємних обвинувачень, проклять і боротьби. В наші часи проклять вже не чути (принаймні в масштабах вселенських), але між двома частинами початкового християнства і тепер лежить глибока непрохідна прірва...

І все це робилося в ім'я Господа Ісуса Христа. На Нього покликалися і визнавці правдивої віри, і відступники, і єретики. З Його іменем ішли в бій, з Його іменем піднімали повстання, в Його ім'я переслідували і тяжко карали супротивників. Творилось те, що провіщав Христос, кажучи: "Стане батько на сина, а син проти батька, мати проти дочки, а дочка проти матері, свекруха проти невістки своєї, а невістка проти свекрухи" (Лк. 12, 53).

Перегорнемо ще кілька сторінок церковної і всесвітньої історії. Ось ми в кінці XI-го століття. Перший Хрестоносний похід іде звільняти Святу Землю з-під влади мусульман. Його гасло - "Бог так хоче!" З перемінними успіхами хрестоносці опанували країни Близького Сходу, а в 1099 р. здобули Іерусалим. Відслужили вдячні Богослуження біля Божого Гробу, а негайно після того почали жорстоко розправлятися з місцевим мусульманським і жидівським населенням. Три дні тривала кривава вакханалія, яка послала на той світ близько 70.000 жертв... Минуло ще століття. Під час Четвертого Хрестоносного походу католицькі "лицарі хреста" взагалі "забули" про те, що вони мають визволяти Святу Землю (щоб було трохи ясніше, треба згадати, що через якийсь час після Першого Хрестоносного походу турки знову заволоділи Палестиною). "Забули" і замість того пішли війною на Візантію і столицю її - Константинопіль. В 1204 році столиця східного християнства впала під навалю хрестоносців, які негайно взялися безжально її пилонувати. Жак бере, коли читати описи очевидців про те, як нищили, безчестили і грабували своїх братів із Сходу західні християни, на одягах яких були нашиті знаки хреста!..

У XIII-му столітті Католицька Церква вирішила очистити себе від єретиків. Для того створено було "середньовічне НКВД", що мало назву "святої інквізиції". Існувала вона кілька століть і наповнила сторінки історії Католицької Церкви такими жахами, на які й сам диявол не був би напевне спроможний. Тисячі людей, запідозрених у відступленні від віри (або на яких були доноси) інквізитори кидали в моторошні підземелля і там лютими тортурами примушували признатися в їхніх провинах. Звичайно, що за таких обставин і зовсім невинні признавалися... Багатьох із цих нещасних мучеників потім засуджували на смерть, переважно на вогнищі. І це - для "збереження чистоти віри", і теж в ім'я Христове...

Коли в XIV-му столітті виник протестантизм, почалися нові тертя й сутички на релігійному ґрунті. Католики жорстоко переслідували реформаторів, а ті, коли мали силу і змогу, відплачували тим же. Часом і реформатори боролися між собою. В XIV-XVI століттях народи Європи цілими десятками років кривавились у війнах, головною з причин яких були знову ж таки різниці у вірі.

А у вільній Америці? Тисячі протестантів тікали сюди, в пошуках релігійної свободи. Приїжджали, оселялись, творили колонії, а в багатьох із них або зовсім не допускали, або дуже утискали католиків. На щастя, релігійна нетолеранція тут - це вже річ минулого.

Не минула релігійна боротьба і наших українських земель. Українці, щоправда, споконвіку були дуже толерантні в питаннях віри. Якраз тому і християнство прийшло на Україну і поширилося в ній майже без жодного опору. Інакшевіруючих у нас не переслідували, не ув'язнювали, на вогнищах не палили, голови їм не рубали. Хочете вірувати по-своєму - віруйте... Але що з тієї нашої толерантності, коли наші добрі сусіди ніколи не давали спокою нашим предкам, як не дають нам і донині? Невимовних терпінь зазнали наші прадіди за панування Польщі в XIV-XVI століттях. Фанатичні католики, вони не перебирали способами, щоб відібрати в українців їхню прадідівську православну віру, скатоличити їх і спольщи-

ти. Багата і квітуча була колись Україна, аж поки, як каже Шевченко,

"Аж поки іменем Христа
Прийшли ксьондзи і запалили
Наш тихий рай. І розлили
Широке море слъоз і крови".
(*"Полякам"*, 1847 р.)

В 1596 році накиннули українському народові Берестейську унію з Римом, яка розбила єдину до того націю на дві частини. Закипіла кривава боротьба і, як ми самі добре знаємо, справжньої єдності немає ще й тепер.

Наш північний сусід теж не може похвалитися релігійною толеранцією. В Росії жорстоко переслідували старообрядців (старовірів), силою насаджували православ'є серед завойованих не-православних і не-християнських народів, утискали жидів. Московську Церкву поставили служити виключно інтересам держави, а наслідки цього відчули на собі й українці. Українську Церкву підступом приєднали до Московського патріархату, насильно русифікували, борців за свободу України виклинали з церковних амвонів, а вже за наших часів відроджену Українську Православну Церкву не визнають і всілякими способами поборюють.

В нашому столітті світ до невпізнання змінився, але нетолеранція не зникла з лиця землі. Згадати б, як нищили поляки українські православні церкви на Холмщині й Волині, як католики-хорвати вирізали тисячі православних-сербів під час другої світової війни (теж за віру), як утискають протестантів в Іспанії й Італії. Або як несли поневолення, смерть і руїну гітлерівські полчища, вояки яких мали на поясах написи "З нами Бог"... І ось, нарешті, нова релігійна війна в Ірландії.

І все це в ім'я Христа та Його віри!..

- То все так, - можуть перебити нас тут. - Всякі страхіття були на землі. Але для чого про це все писати? Чи не підриваємо ми цим авторитет Церкви? Чи не компромітуємо віру Христову? Чи не вбиваємо пошани до християнства?

Ні! Але все це ми робили б, коли б навмисне всі ті злочини в ім'я Христове намагалися замовчати і виправдати. Правду часом нелегко казати. Вона буває болюча й неприємна. Але без того не можна. Краще, якщо про пагубні помилки минулого довідаємося ми самі, ніж будемо чекати, поки нам про них розкажуть, злорадно усміхаючись, безбожницькі агітатори. Треба знати причини цих безчисленних злочинів і беззаконь. Треба вивести собі з того певну науку, щоб самим тих помилок не повторювати.

- Але тепер же загально краще стало? - казатимуть нам далі. - Пороzumнішали ж тепер люди? Ради Церков мають, переговорюють між собою, а не б'ються... Ну, нехай десь там в Ірландії не доросли ще може трохи до вершин цивілізації... А ось у нас українців як добре все...

Добре? Звичайно, краще, як в ірландців. Кулеметами ми один одного не стріляємо, гранати серед нас не розриваються, будинки не горять.

Але...

(Закінчення буде)

ЩО РОБИТЬСЯ В ОСЕРЕДКУ

Робиться там багато. Може, не так виразно видно ті зміни, як минулого року в цей час, коли йшла будова нової церкви. Але вони є, і ще багато їх передбачається. Цим разом ми навіть розділимо цей репортаж на

окремі підвідділи, щоб легше було орієнтуватися в діяльності, досягненнях і планах на майбутнє.

Пікнікова площа.

Ще недавно ліва частина Осередку була заросла густим лісом, який стояв без ніякої користі, а тому, що він був дуже занедбаний, то й вигляд досить псував. Попередня Парафіяльна Рада ще минулого року намагалась зібрати людей, щоб якимось тоїм ліс очистити і привести до порядку, але через будову церкви цього так і не вдалося зробити. Сьогодні тих хачів уже немає. Хтось працьовитий позрізував усі дерева, які заважали, і залишилися тільки такі, які можуть пізніше стати частиною майбутнього парку з декоративних дерев. Хто виконав цю роботу – довідатись не можна, бо Парафіяльна Рада не говорить. Мабуть зробила вона те власними силами, а по скромності не признається... Минулої суботи кінчали працю над розрідженням лісу і очищенням його від пеньків, гілля та каміння п.п. Євдоким Засць, Федір Засць, Кирило Кондратюк, Микола Неліпа, Олександр Таран, Дмитро Чорногорець, Іван Чорногорець та ще один Іван Чорногорець (молодший). Працювали вони завзято і швидко, а наслідки їхніх зусиль кожний може бачити.

Того ж дня, 23 серпня, контрактор закінчив вирівнювати очищену від лісу площу. З частини, що біля межі Осередку, зібрано шар чорнозему і розгорнуто його по всій новій частині пікнікової площі. Земля – дуже добра. Фахівці кажуть, що ростиме на ній чудова трава. Там, де знято землю, тепер складено гілля та пеньки з очищеної площі. В тому місці вони нікому не заважають, а колись і те можна буде прибрати. Через те, що для нової площі використано власну землю, заощаджено великі гроші, що їх треба було б дати, якби землю довелося купувати. Отже, тут все в порядку: Парафіяльна Рада знайшла дуже корисну розв'язку проблеми.

Але це ще не все. Тепер потрібно багато добровільних робочих рук. Не для тяжкої, виснажливої або дуже спеціалізованої роботи. Для роботи, що її може виконати кожен, хто може ходити і нагинатися. З очищеної і вирівняної площі треба зібрати гілля і коріння, що там залишилось, щоб землю потім можна було розбити дисками і приготувати для сіяння трави. Тому Парафіяльна Рада ласкаво просить усіх, хто тільки може, **ПРИЙТИ І ДОПОМОГТИ ОСТАТОЧНО УПОРЯДКУВАТИ НОВУ ПІКНІКОВУ ПЛОЩУ**. В минулому році люди доброї волі виконали подібну роботу на старій пікніковій площі за два дні. Це можна зробити і цього року, **АЛЕ ПРИЙДІТЬ І ДОПОМОЖІТЬ!**

Парафіяльна зала.

Укладення даху продовжується і скоро буде закінчене. Коли здерли старий дах, виявилось, що треба буде виконати деякі додаткові роботи у зв'язку з тим, що частина матеріалу під дахом виявилась непридатною для вжитку (деякі дошки зовсім перегнили). Це трохи (але дуже не багато) збільшить кошти. Докладно буде повідомлено про всі кошти після закінчення роботи.

Парафіяльна Рада має на меті, якщо будуть кошти, привести до належного порядку ліву і задню стіни парафіяльної зали, які, немає де правди діти, дуже псують загальний вигляд нашого Осередку. Коли буде покладено дах, а стіни пофарбовано, ми по-справжньому зможемо пишатися нашою залю, яка з тижня на тиждень приносить Парафії значні прибутки.

Інші плани.

Це – покищо мрії. Залити асфальтом паркувальну площу і в'їзди до Осередку. Насадити парк з декоративних дерев. Побудувати ще один пік-

ніковий павільйон. А потім може й ще багато дечого. Але й для того, щоб зробити все заплановане тепер, включаючи з упорядкуванням парафіяльної залі, потрібно мати гроші. А їх можна мати. Як - про це нижче.

ДО БОРЖНИКІВ І НЕ-БОРЖНИКІВ ВІД ПАРАФІЯЛЬНОЇ РАДИ ДРУЖНЕ ПОСЛАНІЄ

Дорогі Брати і Сестри!

Вище ви читали про те, що ми маємо на меті зробити, щоб належно прикрасити наш Осередок. І все це зробити можна. Навіть за досить недовгий час, перед тим, як прийдуть до нас холодні зимові вітри, морози і сніги. Але для того ми мусимо мати гроші. Контрактори охоче роблять все, що їм замовити, але самого "спасибі" їм мало. Вони вимагають "зелених".

В кінці цього бюлетеня надруковано більший, як звичайно, список жертводавців на потреби Парафії. Нехай це наслідок розісланих нами нагадувань, але приємно, що принаймні частина парафіян негайно відгукнулася і внесла свої вкладки. Тепер черга за іншими. За тими, що ще заборговані перед громадою. Коли б усі вони сплатили належні суми, то наші руки були б розв'язані і ми негайно могли б узятися до запланованих робіт.

Хочемо трохи уточнити термін "боржники". До суми 8,000.00 доларів, про яку згадувалося в попередньому числі "Парафіяльного Слова", входять також 50-доларові вкладки, що їх кожний парафіянин повинен сплатити протягом 1969 року. Іншими словами, ті, що належали до Парафії від 1963 року або раніше, повинні до кінця цього року мати на своєму рахунку в бухгалтерії 400.00 доларів. Звичайно, що до кінця року ще далеко, і ми законно не можемо вимагати, щоб ці 50.00 доларів сплачували неодмінно вже тепер. Ми про це можемо лише просити. І просимо. Якщо тільки маєте змогу - заплатіть ті гроші тепер! Тоді ми зможемо зробити все, що хочемо, поки ще надворі стоять теплі літні дні, поки не треба ще боротися з завірюхами й негодами зими. Зимом же будемо відпочивати і насолоджуватися плодами своєї праці і своїх пожертв.

Тим більше це торкається парафіян, які не заплатили ще залеглостей за минулі роки. Цим ми говоримо від імени всієї громади: розрахуйтеся негайно, бо ви підводите інших і накладаєте на них зайвий тягар! Нехай нікого серед нас не буде на списку боржників!

Спільними силами ми можемо зробити наш Осередок гордістю не тільки нашої Парафії, а і всієї Церкви. Зробімо ж це, і зробімо це ТЕПЕР!

Парафіяльна Рада

ЗАПИСУЙТЕ ДІТЕЙ ДО ШКОЛИ!

Нагадуємо ще раз, що урочисте відкриття Парафіяльної Школи відбудеться через два тижні, в неділю 14 вересня. Про програму свята буде докладніше написано в наступному числі "Слова". Покищо ще раз звертаємося до батьків дітей, що готові вже йти до першої класи, щоб не гаючись записували їх в о.Прот.В.Мельника (684-0738) або пані Марії Лисак (882-2434). Звичайно, і ті, що прийдуть в останню хвилину перед відкриттям Школи, будуть прийняті. Але учителі хотіли б наперед знати, скільки дітей їм доведеться вчити, а тому просять з реєстрацією поспішити. Раніше записатися повинні й нові учні, які мають досить знань, щоб йти до вищих клас, а також і колишні учні, що науку з будь-яких причин перервали, а тепер знову хочуть відновити.

ЄПІСКОП СКЕЙО У о. НАСТОЯТЕЛЯ

20 серпня о. Настоятеля В.Мельника відвідав архипастир Єпископальної

Церкви на Західній Нью Йорк, єпископ Лористон Скейф. Всі ми його добре знаємо з його численних відвідин Парафії в минулому. Єпископ Скейф відбув півторагодинну розмову з о. Володимиром, при чому докладно розпитував його про життя й діяльність громади, наші досягнення, здобутки і проблеми, оглянув церкву і школу, а також і парафіяльну залю. Парафія залишила в нього дуже добре враження, і він висловив своє признание всім тим, хто приклав свою працю на її розбудову.

МАЄМО ЩЕ ОДНУ НОВУ РОДИНУ

Вчора, 30 серпня, відбулося урочисте вінчання Віктора Згибая з Любою Пистрак. Обое молодих виростили і виховувались у нашій парафії, у зразкових українських родинах, і всі ми, бажаючи їм найбільше родинного щастя, широко сподіваємося, що вони будуть нести традиції своїх батьків у своєму житті. Що будуть зразковими українцями, зразковими парафіянами і зразковими батьками своїх дітей.

Довгих і щасливих літ!

П О Д Я К А

З ласки Божої, я по тяжкій хворобі повернувся до хати. Всім приятелям, які під час хвороби відвідували мене в шпиталі або причинились до полегшення мого важкого стану, складаю сердечну подяку.

В першу чергу подяка належиться Всечесним Отцям: грецькому православному священникові Крисові Манюдакісові за уділення Святих Тайн, о. д-рові П.Івахову, сербському православному священникові Міодрагові Джрїчу, о. Прот. Володимирові Мельникові та трьом римо-католицьким священикам за відвідини й уділення Господнього благословення.

Щира подяка також: Вікторові й родині за чулі відвідини земляка, достойним пані-маткам Євгенії Ляшук, Антоніні Мельник та Анні Квартирук, Марії Іванівні Бульбі, Люсі Ляшук, Оксані Салдит, Валентині Пушкелін, родині Константина Бульби, Полікарпові Бульбі, Андрієві Бульбі, родині Швець, родині Костюшків, родині Гончар, родині Кибалка, родині Парнюк, родині Матух, родині Колін, родині Негребецьких, родині д-ра А.Дякуна, родині Гелецьких, родині Филипів, д-рові М.Сайкевичу, д-рові М.Лозі, генералові В.Герасименкові, В.Гороновичу, М.Гриневичу, В.Сивенькому, Ф.Зайцеві, Т.Рудасві.

Найбільшу подяку складаю дружині і нашим Марії і Юрію, які весь тягар моєї тяжкої хвороби пережили на своїх нервах. Не можна обминути і медичної обслуги, яка приклала всіх сил, щоб врятувати моє життя.

Всім-всім щира подяка, а за добрий християнський чин нехай вам пошле Бог Своє благословення.

З пошаною, Ів. Панченко

Від Редакції. Від себе ми висловлюємо щирі радість з приводу щасливого повернення додому нашого вельмидостойного парафіянина. Радість ця тим більша, що п. Панченко справді лише чудом вийшов живим з його надзвичайно тяжкої недуги. За твердженням лікарів, це - перший випадок вилікування з цієї хвороби. Може, допоміг міцний організм; може, добре лікування; а може й такі численні молитви близьких і знайомих за щасливе видужання. Так чи інакше, а п.Панченко не забув подякувати Богові за порятунок і минулої неділі, коли він вперше зміг прийти до церкви, відслужив там вдячний молебень.

П О Д Я К А

Щиро і сердечно дякую за згадку про мій 80-річний ювілей і теплі, сердечні слова привітань. Пані "Н.Н." нехай Господь Бог заплатить за її доброту і пам'ять про мене. "Парафіяльне Слово" завжди читаю з великою цікавістю.

З пошаною, Олександр Бобринський

П.С. Прошу прийняти мій дуже скромний дар на Церкву - п'ять долярів.

ДОПОВНЕННЯ

Сестрицтво просить повідомити, що нижчезазначені особи, які свого часу декларували пожертви на влаштування пікніку Сестрицтва в день 10 серпня, тепер свої зобов'язання виконали:

Весоловська Ніна	- 2.00
Закусило Трина	- 4.00
Андріюк Галина	- 5.00
Щербак Люба	- 2.00
Олійник Марія	- 5.00

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 27 серпня)На потреби Парафії:

Закусило Степан і Трина	30.00	(разом 400.00)
Гайдаш Мотря	15.00	(" 200.00)
Лисенко Микола і Ніна	20.00	(" 400.00)
Михайленко Антон і Одарка	15.00	(" 385.00)
Непокровів Ніколай і Віра	20.00	(" 150.00)
Побивайло Тамара	15.00	(" 30.00)
Овчаренко Анатолій і Галина	30.00	(" 80.00)
Скрипка Анастасія	19.50	(" 249.50)
Худий Захарій і Єва	50.00	(" 360.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Дзюба Володимир і Неоніла	15.00
Закусило Степан і Трина	25.00
Михайленко Антон і Одарка	10.00
Пистрак Федір і Ліна	25.00
Рудай Тимофій і Уляна	25.00

На пресовий фонд "Парафіяльного Слова":

Лисенко Ніна	5.00
Бульба Аліса	2.00

Усім жертводавцям - щире спасибі!

5 вересня минає два роки з дня смерті нашого незабутнього і дорогого чоловіка, батька й діда Олексія Петровича Воронина. Усіх знайомих і друзів просимо в цей день згадати про нього у своїх щирих молитвах.

Родина Воронин

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 28 (55)

14 ВЕРЕСНЯ 1969

Рік 2

І ЦЕ В ІМ'Я ХРИСТОВЕ?

(Закінчення)

Так уже складалася доля нашого народу, що вільне життя на вільній землі було скоріше винятком, як правилом. Свободу в нас на роки рахують, а неволю – на століття. Разом з українським народом, його недолю розділяла і його Православна Церква. 235 років була вона в повній залежності від московського патріархату, примушена служити інтересам поневолювачів. Менше як 10 років проіснувала відроджена в 1921 році Українська Автокефальна Православна Церква і загинула героїською смертю від ударів безбожної червоної влади. Але віри в Бога не можна було вирвати з душі народу, і та Церква знову воскресла серед полум'я німецько-більшевицької війни. До осені 1942 року вона мала вже 15 єпископів, кілька сот священників і великі маси стужених за вільним ісповіданням Бога вірних. То правда, що недовго могла вона існувати на Рідних Землях. Минуло два роки, і єпископатові та багатьом священникам і вірним довелося іти на еміграцію. Але канонічна УАПЦерква була збережена і, після закінчення війни, дістала змогу вільно розвиватися у вільному світі та давати духовну опіку сотням тисяч православних українців.

Яка це чудова була нагода показати всьому світові, що ми дійсно гідні своїх славних предків, що протягом століть ширили Христову Віру й освіту далеко поза межі своєї землі! Яка чудова можливість показати приклад віри, побожності й багатого духовного життя народам, серед яких ми опинилися! І цю нагоду можна було б повнотою використати, якби, після століть неволі, знущань і переслідувань, ми навчилися цінити свободу, якої, з промислу Божого, удостоїлися.

А на ділі... Хто міг думати в 1942 році, що замість єдиної тоді Української Автокефальної Православної Церкви і помісних Церков в Америці й Канаді протягом наступного чверть-століття виникнуть Церкви "синодальна", "соборноправна", "Мстиславова", "Богданова", "Паладієва", "Ігорівська", "Геннадіївська", "Сильвестрівська", "Донатова", "Кушакова" й інші? Хто думав, що навіть у невеликих таборах ДП будуть існувати по дві парафії з окремими церквами, священниками, Парафіяльними Радами, хорами? Хто думав, що в Америці в деяких містах буде по кілька парафій різних "юрисдикцій"? Хто міг передбачити люту ненависть між прихильниками різних церковних напрямків, судові процеси, бійки, замикання церков, втручання поліції?..

І в ім'я чого то все? Адже кожне з цих церковних угруповань називає себе Українською Православною Церквою Христовою; – значить, немає ніякої логічної підстави до поділу, зокрема коли кілька конкуруючих "юрисдикцій" існують на території тієї самої країни. Біда в тому, що про Церкву рідко коли думають, як про Єдине Вічне і Нерозривне Тіло Христове. Те, що Церква "соборноправна", чи "Мстиславова", чи "Паладієва", чи ще якась там має для багатьох людей головне значення, навіть багато важливіше за те, що вона – Церква Христова. Звичайно, що при такому розумінні Церкви велику роль можуть відігравати (і відіграють!) людські амбіції, гордості, прагнення влади, непоступливість. Саме те, що засуджу-

вав і Христос, і Апостоли, і Отці Церкви. Те, проти чого мусіли б перестерігати вірних і наші архиєпископи. В дійсності ж багато з них чи не найбільше грішні в тому. Бо коли б не так, то не стояли б ми тепер перед жалюгідним фактом, що в 1969 році у країнах вільного світу є знову 15 українських православних єпископів, але водночас і не менше як сім окремих Українських Православних Церков...

Минулого року українська преса багато уваги присвятила візиті греко-католицького кардинала Йосифа (Сліпого) до Бавнд Бруку і зустрічі його з нашими ієрархами. Після шаленої нетолеранції попередніх років з боку багатьох церковних діячів Греко-Католицької Церкви до їхніх православних братів по крові, ця подія справді була явищем позитивним. Але чому в той самий час ми ще тільки МРІЯТИ можемо про те, що всі наші 15 архиєпископів зберуться колись разом, поцілують один одного поцілунком християнської любови і скажуть голосно й урочисто: "Відтепер ми назавжди разом у Христі!"?

Якби ж то... Єдина велика Українська Православна Церква, в якій всі її архиєпископи й пастирі займалися б насамперед тим, для чого вони настановлені на свої високі становища – проповіддю Євангелії Христової – ця Церква напевне стала б яким світільником віри і праведності серед морального хаосу сучасного світу. За гроші, викинуті на будову й утримання паралельних церков, на окремі адміністрації й на судові процеси напевне можна було б створити і на високий рівень поставити справжню високу богословську школу, яка б виховувала глибоко-освічених священників і була б центром української православної богословської науки, що тепер зовсім у нас не існує. А ті тонни паперу, що їх витрачено на порожню полеміку і взаємне поборювання, напевне принесли б незмірно багато користі, якби їх вжити на друк підручників християнської віри для наших шкіл, релігійно-повчальної літератури і науково-богословських праць. Але для того треба було б справді все робити в ім'я Христове, а не прикриватися ним тільки для того, щоб задовольнити свої безглузді амбіції...

Можна з певністю сказати, що якби існувала єдина Українська Православна Церква, з єдиним ієрархічним проводом, адміністрацією і з міцною дисципліною, то й життя в окремих парафіях було б набагато більше спокійне, творче і християнське. Бо коли немає порядку на вершинах, звідки має йти приклад і натхнення, то як же сподіватися його на долинах? Ось взяти хоч би й нашу громаду. Коли був у ній спокій і єдність? На наших 10-12 годинних Загальних Зборах майже ніколи не можна почути згадки про Христа і про те, що треба й можна робити для ширення Його Святої Віри. Натомість більшість часу йде на те, щоб добре вилаяти і осудити один одного, добре накричатися і розійтися з гіркотою в душі. Ми не встигаємо вибрати нову Парафіяльну Раду, як уже є й непримирлива опозиція до неї, як уже чути нарікання і злісну критику. І так з року в рік... Потім доходить навіть до того, що починають кулаками доводити своє, і ножами погрожувати... І це теж в ім'я Христове?..

Ні, не в ім'я Христове все це робиться! Христа, Спасителя світу, немає ні в релігійних війнах, ні в переслідуваннях, ні в тортурах, ні в насильствах, ні в міжусобицях, ні в поділах, ні в сварках. Якщо й посиляться на Нього "земні християни" на оправдання своїх власних злочинів і безладдя, то роблять це безпідставно й незаконно. Прийде час, коли будуть стукати вони у двері Вічного Царства, але почують голос Божої Справедливості: "Не знаю Я вас, звідки ви" (Лк.13,25). Бо в ділах своїх вони прикриваються іменем Христа, а чинять волю диявола. Того самого, який не хоче, щоб Церква Христова зростала і жила в праведності і в спокої. Того самого, який до кожного з нас підходить і хитро та підступно

підбурює проти всього доброго, що робиться на світі. На жаль, багато хто піддається його підшептам і стає на його дорогу, замість того, щоб рішуче сказати, як колись Христос у пустелі: "Відійди від мене, сатано! Бо ж написано: Господеві Богові своєму вклоняйся і служи Одному Йому" (Мт.4,10).

Коли б так робили, в час спокуси, всі християни світу, то Церкву Христову не обвинувачували б за всі злодіяння, вчинені в ім'я Христове протягом її історії. Церква Христова була б єдина, і у всьому панувала б Христова любов. Про те, щоб колись настав той час, ми можемо тепер тільки мріяти й молитися. А щоб конкретно допомогти Христовій Церкві в її святій місії на землі, ми можемо почати з себе. Забути про особисте, вузьке, дрібничкове і всеціло віддатися Христові. Благати Його, щоб по-слав нам мудрости все робити в ім'я Його; щоб дав сил до боротьби із спокусами; щоб любов'ю, розумінням і толеранцією наповнив наші серця.

А то вже буде добрий початок.

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ ШКОЛИ

Сьогодні, відразу після Божественної Літургії, ми всією громадою посвятимо і відкриємо новозбудовану школу під церквою. Для всіх нас це буде дуже святкова й радісна подія, бо це вперше в історії парафії ми можемо з гордістю сказати, що маємо вже справжню школу, якою й похвалитися перед іншими можна. Не треба вже буде ділитися клясовими кімнатами із збірщиками грошей, не треба буде провадити навчання в старих, зовсім для школи не пристосованих, приміщеннях похилого літа давнього парафіяльного дому. Нова школа – модерна, зручна і відповідно устаткована. Думамо, що і вчитися в ній буде набагато приємніше, ніж це було дотепер.

Щодо самої урочистости, то відбудеться вона так:

Після закінчення Богослужбових відправ, надворі відбудеться посвячення води і молебень. Після цього учителі, батьки, діти і всі присутні парафіяни перейдуть урочистою процесією до шкільного приміщення, і там отець Володимир посвятить усі кімнати зокрема. На день свята школа вже буде цілком готова до вжитку. Це треба завдячувати, насамперед, усім тим, хто працював на будові всієї церковно-шкільної будівлі. В додаток треба згадати також і тих, які минулої суботи, 6 вересня, цілий день присвятили на остаточне упорядкування кімнат і шкільної меблі. Це були: Степан Закусило, Петро Маковський, Анатолій і Ганя Остапчук, Володимир Побивайло і Юрій, Таїса й Василь Потієнко. Разом із ними дуже активно працював також і наш отець Настоятель.

Відразу після урочистости посвячення, відбудеться традиційний шкільний пікнік. Батьківський Комітет обіцяє, що програма буде не менше цікава, як на минулорічному пікніку. Як звичайно, буде багатий і різноманітний буфет, смачні прохолоджувальні напої й подібне добро. Увесь час гратиме записана на стрічку музика з українських пластинок. Для дітей відбудуватиметься цікава й різноманітна лотерія, при чому напевне всі матимуть змогу щось виграти, бо буде аж 200 різних виграшів! Для дорослих буде своя лотерія, а виграти можна буде вироби українського мистецтва. Обіцяють організатори пікніку, що для дітей будуть ще й всякі розваги. Отож, є для чого прийти! Приходьте ж усі!

Наука в Парафіяльній Школі розпочнеться наступної суботи, 20 вересня, о 10-й годині ранку. Просимо прийти своєчасно. Батьки, які ще не записали своїх дітей до Школи, повинні прийти трохи раніше, щоб не затримувати навчання.

ЩО РОБИТЬСЯ В ОСЕРЕДКУ

Перша річ, що кидається в очі, коли приїхати тепер до нашого Осередку, це те, що парафіяльна зала має зовсім інший вигляд. Має вона дуже гарний дах, який і естетично виглядає набагато краще ніж той, що ми його мали раніше, і функцію свою – захищати приміщення від дощів, снігу і тому подібного – виконуватиме належно. При цьому додано ринви для стоку дошової води а також продуви для вентиляції. Як і передбачалося, новий дах виступає поза будинок на 12 інчів далі, ніж старий, для кращого захисту стін. Відомості про кошти праці буде подано, як тільки будуть остаточно упорядковані всі рахунки. Тепер добре було б виконати ще й іншу дуже потрібну працю над парафіяльним будинком, а саме привести до належного стану її праву й задню стіни, але на те потрібні гроші. А будуть вони тільки тоді, коли всі боржники розрахуються з парафією. Бо їх, тих боржників, ще досить багато залишилося!

Упорядкування нової частини пікнікової площі вже закінчено. Засіяно траву, і місцями вона вже почала сходити. Треба сподіватися, що вже дуже скоро вся вона зазеленіє і буде справжньою окрасою нашого Осередку. Залишилась ще одна необхідна робота, яку треба зробити обов'язково перед тим, як трава виросте і її треба буде косити. Треба визбирати каміння, що залишилося на площі, бо інакше будуть труднощі з кошенням. Отож, просимо всіх, хто має можливість і добру волю, прийти і остаточно скінчити працю на площі.

ЗВІТ ІЗ ПІКНІКУ БРАТСТВА

Управа Братства Св. Андрія Первозванного з приємністю повідомляє, що братський пікнік 31 серпня 1969 року відбувся успішно та приніс багато приємності й задоволення присутнім, а також дав \$ 670.52 чистого прибутку. У зв'язку з цим, Управа Братства складає найщирішу подяку всім тим, що своєю відданою працею спричинилися до підготовки й успішного проведення пікніку, а водночас і всім парафіянам і гостям, що пікнік відвідали.

А тепер перерахуємо тих відданих працівників і жертводавців, завдяки яким Братство може втішатися такими добрими наслідками пікніку:

Пані Єва Куява й Валентина Маковська приколювали стрічки при вступі на пікнік і збирали добровільні пожертви. Збірка принесла \$ 139.92.

В кухні працювали: п.п. Євдокія Борідько, Валентина Бучинська, Марія Гержан, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Надія Різун та ще одна жінка, прізвище якої залишилось невідомим. Може вона сама зголоситься, а ми її належно відзначимо. В барі працювали: Йосип Бучинський, Євген Вусатий, Григорій Гержан, Микола Неліпа та Іван Опанащук. Квитки на харчі й напої продавали: Семен Нечипорук, Іван Опанащук, Володимир Побивайло і Тимофій Рудай. Загальний прибуток з продажу їжі й напоїв складав 744.55 доларів.

На виграші для традиційної лотерії жертвували: Братство – пляшку горілки, Анна Опанащук – намисто, Людмила Опанащук – печеного індика, Анастасія Скрипка – жіночі панчохи в скриньці. Лотерія принесла разом \$ 109.00. Лотерію провадили: Євген Вусатий, Наталка Марвін, Олександра Побивайло, Іван Усипенко та Михайло Хухря.

Пожертви продуктами (пиріжки, голубці, ковбасу тощо) склали: Євдокія Борідько, Валентина Бучинська, Катерина Веремчук, Олександра Дмитріук, Тамара Іващенко, Надія Лобур, Валентина Маковська, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Валентина Опанащук, Олександра Побивайло, Надія Різун, Уляна

Рудай, Анна Стеценко, Ліда Стеценко, Віра Супрунович, Анна Ткачук, Неоніла Филипів, Ольга Царик і Олена Шумська.

Готівку на влаштування пікніку пожертвували:

По 5.00 доларів: Сергій Андрійчук, Олександр Воронин, Федір Засць, Кирило Кондратюк, Марія Нечипорук, Ліна Пистрак та Іван Усипенко.

По 4.00 долари: Мирослава Дмитріук, Емма Доценко та Єва Худа.

По 3.00 долари: Андрій Бульба, Євген Вусатий, Мотря Гайдаш, Марія Матух, Іван Опанащук, Таїса Потієнко і Швець Микола.

По 2.00 долари: Нана Весоловська, Ірина Закусило, Ніна Лисенко, Ніна Матвійчук, Ліля Опанащук і Микола Таран.

1.00 долар: Ліда Топасто.

Загальна сума прибутків з пікніку Братства складає \$ 1074.47.

Загальна сума видатків складає \$ 403.95.

Чистий прибуток: \$ 670.52.

Реалізовані з пікніку гроші передано до каси Братства до вирішення їхньої дальшої долі Управою Братства.

Управа Братства складає щире подяку п. Василеві Шарванові за популяризацію пікніку через свою радіо-програму.

І ще раз - усім ШИРЕ СПАСИБІ!

НОВА РОДИНА

Вчора, 13 вересня, в нашій церкві відбулося вінчання панни Тамари Побивайло, доньки Володимира й Олександри Побивайло, з Павлом Галло. На чин вінчання, а потім на багате й пишне весілля, зійшлося дуже багато знайомих і друзів молодій парі, щоб побажати їм щасливого і радісного родинного життя. Цього щиро бажаємо їм і ми.

ОЛЕНКА ПОТІЄНКО ОДЕРЖАЛА ВИСОКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ В ШКОЛІ

Про успіхи нашої студіючої молоді можна багато написати. Більшість її дуже старанно вчиться, має великі успіхи в поза-шкільній діяльності, відзначається доброю поведінкою й вихованням. Час від часу дехто з цього нашого молодого покоління особливо відзначається і стає гордістю не тільки батьків і найближчого оточення, але й усієї школи, а навіть і міста. Цього року на таке особливе відзначення заслужила Оленка Потієнко, яка 14 серпня цього року дістала повідомлення про те, що її нагородили "медалею Джессі Кетчум". А медаль цю не так легко дістати. Для того треба мати найвищу пересічну успішність серед восьми-класників усієї школи. Оленка Потієнко саме й була тією найбільш успішною ученицею 8-ї класи 44-ї Школи. Її пересічна успішність - 97.75.

З нагоди нагороди, Оленка Потієнко дістала привітального листа від суперінтендента Бофальських шкіл д-ра Дж.Манча і спеціальну грамоту. А від нас - щире їй привітання і побажання успіху в дальшій науці й житті.

ШИРО БАЖАЄМО СКОРОГО ВИДУЖАННЯ!

6 вересня зазнала тяжкого поранення під час несподіваної автомобільної катастрофи пані Анна Ткачук. Вона перебуває тепер вдома під лікарською опікою. Щиро бажаємо їй якнайскорішого видужання і повернення до нормального щасливого життя.

НАЙМЕНШИЙ ПАРАФІЯНИН У РОЧЕСТЕРІ

Звичайно ми не пишемо про те, що в якійсь іншій парафії народилась дитина, бо хоч яка то велика подія для батьків і близьких, але подія місцевого характеру, що для нас не має особливої цікавості. Але бувають винятки. Тому ми з радістю повідомляємо, що 11 серпня в Рочестері, в родині Володимира і Тамари Денисенко, народився син Андрійко. Ця подія повинна цікавити багатьох і в нашій парафії, бо мама маленького Андрійка - це колишня Тамара Куява, яка виростала, виховувалась, вчилась (і навіть учителькою пізніше була) в нашій парафії. А бабуся його - пані Сва Куява - ще й тепер дуже активна наша парафіянка.

Батьків і бабусю ми широко і сердечно вітаємо із збільшенням їхньої родини, а маленькому Андрійкові бажаємо, щоб він щасливий і здоровий ріс і виховувався на доброго сина свого народу і його Православної Церкви.

З нагоди цієї радісної події, пані Сва Куява склала \$ 3.00 на фонд "Парафіяльного Слова". Щире спасибі!

ЖЕРТВОДАВЦІ (ДО 10 ВЕРЕСНЯ)

На потреби Парафії:

Бобринський Олександр	5.00	(разом 10.00)
Михайленко Антон і Одарка	15.00	(" 400.00)
Тупицький Володимир і Анна	10.00	(" 380.00)
Швець Микола і Лукерія	20.00	(" 400.00)
Шкурай Іван	5.00	(" 10.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Двигун Василь	25.00
Коростій Михайло	12.50
Матух Олекса	12.50
Пришляк Галина	12.50
Різун Галина	12.50

СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ!

Більшість наших парафіян уже переконалися в тому, що членство в Українському Робітничому Союзі означає багато користей. Особливо це відчули протягом останнього року ті, що мають дітей. В організованому порівняно недавно Молодечому Гуртку наша молодь має змогу збиратися, цікаво й корисно проводити час, влаштовувати різні імпрези. Літом цього року двоє молодих членів Союзу і Молодечого Гуртка - Оленка Потієнко й Ліза Шрамель - мали змогу пробути три тижні на оселі "Верховина" і навчатися там на Курсах Українознавства. Їхній побут і наука були оплачені стипендіями українського Робітничого Союзу. А про те, як то воно було на "Верховині", Оленка й Ліза обіцяли написати до "Парафіяльного Слова". Чекаємо!

Але не тільки ті, що мають дітей юнацького віку, мають користі з членства в Союзі. Забезпечення життя, ошадностеві забезпечення, допомога на випадок хвороби й каліцтва, позички і багато іншого - все це в умовах американського життя не тільки потрібне, а навіть і необхідне. Докладніше про те, як стати членом Союзу та про користі з того, розповість зацікавленим Секретар Відділу п. Тимофій Рудай (884-2132).

Настоятель: Прот. В. Мельник, 200 Como Park Blvd, Cheektowaga, N.Y. 14225.
Редактор "Слова": Ол. Воронин, 440 Carmen Road, Amherst, N.Y. 14226.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 29 (56)

21 ВЕРЕСНЯ 1969

Рік 2

ТИМЧАСОВІ ОБМЕЖЕННЯ

В першу роковину існування "Парафіяльного Слова" згадувалося про те, що нашому бюлетеневі потрібно більше співробітників. І справді, коли вся праця лежить на одній людині, то яка гарантія, що "Слово" буде виходити безперебійно? Адже з кожним може щось статися... Ця пересторога не викликала, на жаль, ніякого відгуку, і видавець, редактор, кореспондент, друкар і кольпортер продовжують існувати в одній єдиній особі. А тепер якраз і сталося те, про що йшла мова в попередженні. Редактор "Слова" зазнав тяжкої автомобільної катастрофи і через стан здоров'я у зв'язку з тим не може працювати над бюлетенем такою мірою, як раніше. Тому, протягом наступних 2-3 тижнів "Слово" буде виходити лише у формі 2-сторінкового інформативного бюлетеня. Докладніший опис наших досягнень, виконаних праць та імпрез доведеться перенести на пізніше.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ. Сьогодні святкуємо день Різдва Пресвятої Богородиці. В наступну суботу – Воздвиження Чесного Хреста Господнього. В календарі лише кілька днів розділяють ці свята, але насправді між подіями, що в них згадуються, лежить кількості років. Різдво Пресвятої Діви – це перша радісна вістка про наше спасіння, бо саме ця маленька дівчинка, донька побожних Йоакима й Анни, стане пізніше Матір'ю Спасителя світу. Воздвиження Чесного Хреста – це заключний гімн нашому спасінню, свято поклоніння Животворчому Дереву Христовому, на якому Христос навіки визволив нас від хриха і смерті. Всенічна з винесенням Хреста відбудеться в п'ятницю, 26 вересня, о 5.50 годині вечора. До речі, від сьогодні переходимо на Богослужбовий "зимовий" час: недільні Літургії розпочинатимуться о 10.00 годині ранку.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ. В минулу неділю відбулося урочисте посвячення нового приміщення Парафіяльної Школи. Молебень було відправлено надворі перед входом до церкви, а потім посвячено малу залю під церквою і класні кімнати. Школа на цей святковий день була дбайливо прибрана і справляла дуже приємне враження. На жаль, і на Богослуженні, і на посвяченні було зовсім мало людей. Чи не знову весілля напередодні тому причиною? То дуже добре, що у нас останнім часом так багато одружень, але чому після кожного весілля на другий день церква пусткою світить? Мабуть сплять наші вірні після всенічного гуляння... А з цим уже тяжко погодитись. Гуляння гулянням, але повинна бути міра, бо і про Бога забувати не можна.

Церква наша збагатилась двома аналоями, що їх подарувала, перед від'їздом до Трентону, пані Параска Гладка. Накриття на них пошив пані Ганя Остапчук. Також одержано і вперше вживалося під час Богослуження в минулу неділю нове кадило – подарунок п-ва Олексі і Ніни Матвійчук. Вперше в новій церкві маємо на райських дверях завісу-катапетасу. Проте, здається нам, що наша церква заслуговує на катапетасу кращої якості і могла б її мати, бо ж Сестрицтво збирало під час Великого Посту пожертви на прикрасу храму, і ті гроші, оскільки нам відомо, ще є.

Шкільний пікнік відбувся, як заплановано. Була традиційно гарна по-

года, але нетрадиційно дуже мало людей. Просто сумно було дивитися на величезну пікнікову площу, на якій лише де-не-де можна було побачити маленькі групи парафіян і гостей. Але що ж про людей говорити, коли й з учителів нашої Школи прийшла на пікнік (і дуже активно там працювала) лише пані Таїса Потієнко?.. Як звичайно, на пікніку був багатий і смачний буфет, льотерія та розваги. Не зважаючи на нечисленну кількість учасників, чистий прибуток з пікніку був \$ 399.62. Зовсім непогано! Уже зовсім перед закінченням цієї річної імпрези Парафіяльної Школи сталося нащастя: Анатолій Остапчук поліз на дах пікнікового павільйону, щоб зняти гучномовець, упав з драбини на землю і досить сильно побив собі ногу. Йому дали першу допомогу і негайно забрали до лікарні. Тепер він уже дома, помалу видужує від цього нещасливого випадку. Докладніші відомості і про пікнік, і про організаторів та працівників, буде подано пізніше.

У вересні взагалі впала на нас хвиля нещасливих випадків. Попереднього тижня упав з драбини в себе вдома п. Дмитро Опанащук і зазнав серйозних пошкоджень у грудях і на лівій руці. Пані Надія Лобур мала нещасливий випадок на праці, в наслідок якого їй ушкоджено долоню правої руки. Усім хворим і ушкодженим широко бажаємо скорого видужання і хочемо надіятися, що ця хвиля нещастя уже на цьому нас минула.

Школа почала свою нормальну працю вчора ранком. В перший день прийшло 28 учнів. З тими, що не прийшли на відкриття, має бути трохи більше. До першої класи записалося 5 дітей. Учителі цього року такі: о. Прот. Володимир Мельник - релігія, М.Лисак (1 і 3 класи), О.Кошук (2 класи і укр. мова в 4-й класі) та Т.Потієнко (4-6 класи). Парафіяльна Рада звертається до всіх батьків - учнів Школи - які ще заборговані перед Парафією на Будівельний фонд та інші збірки, щоб мали сумління і якнайскоріше сплатили свої борги. Адже нова школа не була побудована за чийсь добре слово, а пішло на це багато грошей і праці свідомих членів нашої Парафії. То ж коли ті парафіяни, багато з яких не мають дітей шкільного віку, сумлінно виконали свій обов'язок, то не сміють занедбувати його і всі інші, а зокрема ж батьки шкільної молоді.

Парафіяльна Рада повідомляє, що вартість покриття даху на парафіяльній залі складає \$ 1934.00. Кошти упорядкування нової частини пікнікової площі становлять загальну суму \$ 645.00 (\$ 427. - видано на бульдозера, \$ 91.00 - на дискування, а \$ 127.00 - на траву). Подяка належить п.п. М.Неліпі і Я.Солопові, які, разом із членами Ради, засівали траву. Подяка також п. П.Кошуківі з сином, що пофарбували спідню частину виступу даху парафіяльної залі. Парафіяльна Рада запрошує всіх взяти участь в останньому в цьому році пікніку, що відбудеться наступної неділі, відразу після Богослуження.

Управа Братства Св.Андрія повідомляє, що на влаштування братського пікніку 31 серпня пожертвували ще: Л.Царик - \$ 10.00, Г.Кашпуренко - \$ 5.00, Слава Опанащук - \$ 5.00. Загальний прибуток з пікніку складає тепер \$ 1094.47, видатки - \$ 403.95, а чистий прибуток - \$ 690.52. Через недогляд у звіті в минулому числі "Слова" не було зазначено, що п.М.Хухря подарував для розиграшу на льотерії чудовий на смак торт власного виробу. За це йому щиро братське спасибі!

10 вересня нашу громаду облетіла сумна вістка про те, що після тяжкої й довгої хвороби померла, на 67-му році життя, пані Олександра Любарівська. Залишила глибоко засмучених сина В.Степанківського з дружиною і внуками. Поховали її на цвинтарі Св.Матвія 13 вересня. Вічна їй пам'ять!

ЖЕРТВОДАВЦІ. На потреби парафії, В.Степанківський - \$ 50.00. На упорядкування пікнікової площі, Є.Чорнявська - \$ 12.50. На фонд "Слова" пожертвував \$ 5.00, на пам'ять про бл.п. Олексія Воронина, у другу річницю з дня його смерті, наш постійний читач з Каліфорнії п. А.Г.Аксенів.

2 березня ц.р. при 145-му Відділі УРСР-у було організовано Молодецький Гурток, який, треба сподіватися, об'єднає в цікавій і корисній праці всю молодь нашої громади. На фото - Управа Гуртка. Сидять: Олена Потієнко, Ліза Шрамель, п. Юрій Потієнко (опікун Гуртка), Петро Рудай і Ліда Остапчук. Стоять: Сузанна Маковська, Роксолана Ткачук і Леся Опанащук.

Не забули пом'янути Великого Кобзаря України в дні його роковин. На святковій академії 16 березня об'єдналися у прославлення Т.Г.Шевченка щойно організований жіночий вокальний ансамбль і співучі "Троянди". На фото: Ліза Шрамель, Ліда Стеценко, Олена Потієнко, Надія Лобур, Сузанна Маковська, Валентина Маковська, Зірка Чмола, Ганна Остапчук, Таїса Потієнко, Ольга Мельник, Уляна Петручок, Ніна Закусило і Люся Ляшук.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 30 (57)

28 ВЕРЕСНЯ 1969

Рік 2

КІЛЬКА ПРАКТИЧНИХ ЗАУВАЖЕНЬ

На сторінках "Слова" не раз згадувалося про те, що дехто з вірних помилково розглядає Церкву, як звичайну земну організацію, а Богослуження й таїнства — як ритуал, що в ньому треба брати участь і його виконувати, бо "так годиться". Коли так думати, то і священника тоді можна розглядати, як звичайнісінького собі службовця парафії, виконавця обрядів, та й годі. І, послідовно думаючи, з ним і рахуватися дуже тоді не треба.

Таке, на жаль, трапляється не тільки в теорії. Ось приклад. Молода пара вирішує одружитися. Домовляються про дату шлюбу, скажемо через 10 місяців. негайно починаються приготування до цієї визначної події. Але які приготування? Замовляють залу, обслугу, оркестру, весільні убрання. Складають списки весільних гостей. Висилають запрошення. Укладають плани весільної подорожі. І так далі, і так далі. За пару тижнів перед шлюбом хтось згадує, що і з священником треба домовитися. А правда, трохи не забули! Отож, ідуть до нього і повідомляють, що ось мовляв так і так. Хочемо вінчатися.

— Ви в ту суботу хочете вінчатися? — питає їх священник. — Та ж то піст. Воздвиження Чесного Хреста припадає тоді.

— А ми ж залу вже хто знає коли замовили, — доводять йому. — І запрошення давно вже повисили...

Так неминуче доходить до ускладнень, труднощів, огірчення. А все тільки через те, що, замість того, щоб домовитися із священником відразу, щоб порадитися з ним і послухати його вказівок про це велике таїнство, про християнське родинне життя і належне виховання дітей — замість того всього до нього йдуть наостанку, та й то тільки щоб "замовити вінчання".

Або такий випадок. Захворів чоловік. Про це повідомили священника. Той при найпершій же можливості їде до лікарні. Відвідує недужого, втішає його, підтримує на душі, молиться за нього. Приїжджає знову і знову, не зважаючи на те, що хворих буває часом багато, по різних лікарнях, що далеко одна від одної. Під час однієї такої подорожі до лікарні, священник застає на місці свого парафіянина когось зовсім іншого. А де ж той? А вже повернувся додому, — кажуть йому. — Видужав уже...

Що видужав, то Богові дякувати. Але невже так тяжко було тому чоловікові чи родині його повідомити про це священника, щоб не їздив даремне, часу не витрачав, бензину марно не палив і авто не бив? А це ж лише взяти телефонну слухавку, накрутити число та і все...

Те саме стосується і того сумного часу, коли помре людина. На родину лягає тоді непосильним тягарем велике горе, а до того ж і сотні різних несподіваних справ і необхідностей. Якраз у цей час найкраще негайно вдатися до священника, який і втішить, і заспокоїть бодай трохи, і порадить. А часто буває якраз навпаки. Договорюються з погребником, цвинтарем, адвокатом і іншими, а до священника звертаються вже зовсім наприкінці. А що як на той час, коли заплановано без порозуміння із

священиком похорон, він матиме у своєму розкладі щось інше, не менше важливе?..

Буває й таке, що під час звершення Божественної Літургії староста приносить священикові записку: Н.Н. хоче відслужити після Служби поанахиду. Трохи пізніше несе другу записку: М.М. теж хоче поанахиду. А В.В. хоче молебень. І так далі. А протягом попереднього тижня ще двоє або троє людей замовили собі поанахиди на той же час. І що ж тоді священик має робити? Не покине ж він Богослуження, щоб договорюватися з замовцями. А п'ять поанахид підряд теж не буде ж він служити... А цих непорозумінь не було б, якби вірні мали настільки чемности, щоб повідомили священика про свої потреби наперед, щоб він мав можливість належно укласти свій плян. І тільки так і треба робити.

Священик – це духовний батько всієї парафії. Він намагається належно виконувати свої душпастирські обов'язки і вести нас дорогою Христовою до спасіння. В цьому ми можемо багато йому допомогти. Треба тільки ставитися до нього не як до наймита, а справді як до батька, і з усіма своїми проблемами звертатися насамперед до нього. Тоді буде взаємне зрозуміння й співпраця, а наслідки для всіх – якнайкращі.

ДУЖЕ КОРОТКО ПРО ВСЕ ІНШЕ

Треба сподіватися, що вже з наступного числа "Парафіяльне Слово" повернеться до свого попереднього розміру, і в ньому буде детально повідомлятися про все, що робиться в нашій громаді (а часом і поза нею). А тепер обмежимося лише стислим переказом найновішого.

Напередодні свята Воздвиження Чесного і Животворчого Хреста Господнього відбулося воздвиження бані і хреста на нашу церкву. Цю необхідну частину кожної православної церкви було виготовлено завдяки наполегливим старанням отця Настоятеля. Свою ідею – належно завершити новий храм – він провів у життя протягом кількох місяців від часу відкриття церкви. Знайшов людей, заохочував їх, їздив, просив, допомагав. Дерев'яні роботи виконав п. Захарій Худий, а металеві (включно з хрестом) виконав В. Демків, що до нашої парафії не належить, але дуже великий її прихильник. Докладніше про це – наступним разом, а тим часом – шире СПАСИБІ обом труженикам, які так багато праці поклали, щоб прикрасити наш Божий храм.

Протягом минулого тижня контрактор залив асфальтом обидва в'їзди до Осередку та дорогу між будинком Настоятеля і церквою. Це набагато покращило вигляд Осередку, а з практичного боку – це величезний поступ. Тепер уже не треба буде розбивати черевиків об гостре каміння, як було дотепер, і ходити можна буде по-людському.

Сьогодні, відразу після Богослуження, відбудуться річні збори батьків. Буде вибрано новий Батьківський Комітет та намічено пляни праці на черговий шкільний рік. Просимо про якнайчисленнішу участь.

Просимо залишитися на останній в цьому році парафіяльний пікнік. Розпочнеться він після Богослуження. Використаймо цю нагоду, поки ще гріє осіннє сонце, і приємно розважмося на свіжому повітрі в товаристві друзів і знайомих. А потім почнемо переносити парафіяльні імпрези до залі.

В наступному числі "Слова" буде подано докладний звіт про шкільний пікнік, який відбувся 14 вересня. Можливо, що до того часу будуть відомості і про сьогоднішній пікнік. Хочемо сподіватися, що тоді вже буде відомо, хто керуватиме Консисторією нашої Церкви у зв'язку з переходом Архієпископа Мстислава на становище Митрополита УАПЦ з осідком в Європі. Покищо Консисторія не вважала за потрібне ані словом ознайомити ані священиків, ані вірних із нововитвореним становищем.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 31 (58)

5 ЖОВТНЯ 1969

Рік 2

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Починалося 2-е століття після Народження Христового. Майже всі Апостоли й учні Христові вже відійшли до вічного життя. Але, завдяки їхній проповіді, християнство поширилося по всіх країнах тодішнього цивілізованого світу. Нова віра була зненавиджена, позбавлена прав і переслідувана поганями, для яких вона була постійним докором за їхні гріхи й беззаконня. Але жорстокі утиски і гоніння не могли захитати міцної віри і праведности послідовників Христових.

Ось що пише про них невідомий автор "Послання до Діогнета", який жив у ті часи і сам належав, за його власними словами, до "учнів Апостолів":

"Християни не відрізняються від інших людей ані країною, ані мовою, ані звичаями, яких вони дотримуються. Вони не живуть у своїх окремих містах, не вживають особливої мови і не провадять якогось особливого життя. Їхня поведінка не виникла наслідком якоїсь теорії або роздумування допитливих людей. Вони не проголошують себе, як дехто інший, прихильниками якихось чисто-людських доктрин. Але, населяючи грецькі чи варварські міста – як це кожному з них призначила доля – і дотримуючись звичаїв місцевого населення щодо одягу, їжі й інших життєвих справ, вони розкривають перед нами свій чудесний і, здавалось би, парадоксальний спосіб життя.

Вони живуть у своїх рідних країнах, але як чужинці. Як громадяни, вони беруть участь у всьому, як і інші, але все терплять, як чужоземці. Кожна чужа країна – батьківщина для них, а кожна країна, де вони народились – країна чужинців для них. Вони одружуються, як і всі інші, вони мають дітей, але не кидають своїх нащадків. У них – спільний стіл, але не жінки. Вони – тілесні, але не живуть по тілу. Вони провадять свої дні на землі, але є насліддям небес. Вони коряться існуючим законам і в той же час перевищують закони своїм життям. Вони люблять усіх людей, і всіма переслідуються. Вони – незнані, але їх засуджують. Їх карають смертю, але вони встають до життя. Вони – бідні, але багатьох збагачують. Вони у всьому терплять недостачу, але на все багаті. Їх безчестять, але вони прославляються в цьому безчесті. Про них говорять зле, але вони – оправдані. Їх проклинають, а вони благословляють. Їх зневажають, а вони за образу платять пошану. Вони чинять добро, а їх карають, як злочинців. Коли їх карають, вони радіють, немов би приймаючи життя. Юдеї нападують їх, як чужинців, і греки переслідують їх, але ті, що ненавидять їх, не можуть вказати причини своєї ненависти.

Підсумовуючи все це, скажемо: те, чим душа є в тілі, тим є християни у світі. Так, як душа розсіяна у всіх частинах тіла, так і християни розкидані по всіх містах світу. Душа живе в тілі, але не є від тіла; так і християни живуть у світі, але не є від світу. Невидиму душу охороняє видиме тіло, то ж і християни перебувають у світі, але праведність їхня залишається невидимою. Тіло ненавидить душу і бореться проти неї, хоч і не терпить від неї нічого злого, а тому, що душа чинить опір на-

солодам тіла. Світ також ненавидить християн, хоч ні в чому не терпить від них, але тому, що вони відрікаються від його насолод. Душа любить тіло і члени його, що її ненавидять. Так і християни люблять тих, що ненавидять їх. Душа ув'язнена в тілі, але тримає те тіло в цілості. Так і християни перебувають у світі, як у в'язниці, але зберігають світ. Безсмертна душа живе у смертному тілі, і християни живуть, як чужинці, у тлінному, шукаючи нетління в небесах. Душа, обмежуючись в їжі й питті, стає кращою. Так і християни, хоч день за днем зазнають переслідувань, постійно зростають у кількості.

Цю визначну долю у світі призначив їм Бог, і вона не може від них відібратися".

Ми живемо на 18 століть пізніше, серед зовсім інакшого світу, серед зовсім інших умов і обставин. Втікачі з Рідного Краю, живемо у країні, яка вже стала нам знайомою, зрозумілою і близькою, але не рідною. Живемо серед народу, який нас широко прийняв до себе, і з яким ми вже досить зжились, але не споріднилися. Тому, що ми ведемо особливий спосіб життя, зокрема ж коли ходять про віру, мову і традиції, нас напевне з цікавістю спостерігають і роблять свої висновки. Як і перші християни, ми могли б бути добрим прикладом для інших. Ми ж бо визнаємо Православну Віру, яку наші предки перенесли незаплямленою через багато століть. Ми обдаровані широю українською душею, вродженою високою моральністю і багатими народними талантами. З цим коштовним скарбом ми справді могли б бути світлом для світу отут в цій своїй і не-своїй землі. Але чи використовуємо ми той наш духовний скарб? Порівняймо своє життя з життям перших християн. Можемо дечого навчитися від них, може їхня праведність і нам дасть натхнення стати кращими.

Дай, Боже!

ПАРАФІЯ В РОЧЕСТЕРІ ЗАПРОШУЄ НАС НА СВОЄ СВЯТО

Велике свято Покрови Пресвятої Богородиці припадає, згідно з церковним календарем, на 14 жовтня. Однак, парафія в Рочестері, іменини якої припадають саме на той день, вирішила для зручності відсвяткувати своє храмове свято в неділю 12 жовтня. На свято рочестерці запросили Блаженнішого Митрополита Іоана, який очолить урочисте Богослуження в храмі на вулиці Клінтон Північ, № 1021. Взяти участь у святкуванні вони запросили і нашу громаду. Всенічна відбудеться в суботу, 11 жовтня, о 6.00 годині вечора. В неділю о 9.30 буде зустріч Владики Митрополита, а о 10.00 годині ранку розпочнеться архиєрейська Служба Божа. Після Богослуження відбудеться святковий обід у приміщенні Українського Дому на Джозеф Евеню, № 831.

У нашій парафії в той день Богослуження відбудеться у звичайний час, а після того о. Настоятель від'їде до Рочестеру. Рочестерці широко вітають і всіх гостей з нашої громади, які матимуть можливість прибути на свято.

ЩЕ В СПРАВІ ПАНАХИД

Щоб не було непорозумінь і нарікань, відтепер входить в силу такий порядок відправ загальних і приватних панахид:

Панахиди державно-національного характеру будуть відбуватися безпосередньо після Божественної Літургії. На них повинні бути присутні, по можливості, всі парафіяни.

Панахиди приватні (замовлені окремими парафіянами за своїх рідних) будуть звершуватися вже після цілування хреста. У випадку, якщо на той самий день панахиди замовлять кілька парафіян, то їх буде з'єднано в одну спільну панахиду. Про це всі ті парафіяни будуть о. Настоятелем повідомлені. Але для того треба, щоб вони договорювались НЕ В ДЕНЬ БОГОСЛУЖЕННЯ, а заздалегідь.

Можливо, що дехто бажатиме відслужити панахиду за своїх рідних зовсім окремо, у вузькому родинному колі. Якщо цього не можна буде з вищезазначених причин зробити в неділю, то радимо їм запланувати панахиду або в неділю увечорі або в інші дні. А отець Настоятель завжди з прихильністю відгукнеться на всяке прохання.

НОВИЙ ВИГЛЯД НАШОЇ ЦЕРКВИ

- Тепер наша церква справді на церкву виглядає!

- А хреста навіть з Юніон Ровд видно, як їхати по ній...

- Цим хрестом наша церква навіть побиває нову католицьку церкву на розі, хоч наша тільки десь 25.000 коштує, а та - кількасот тисяч!

Це - частина відгуків наших парафіян на подію воздвиження на нашу церкву, якраз перед святом Воздвиження Чесного і Животворчого Хреста Господнього, справжньої української бані з золотим хрестом. Церква і справді тепер виглядає не простим будинком, як дотепер, а дійсним, хоч і скромним, храмом Божим. У минулому числі "Слова" ми коротко писали про цю знаменну подію. Згадували, що ініціатором і рушійною силою виготовлення бані і хреста був о. Володимир, якому хотілося бачити церкву завершеною символом нашого спасіння. Це він договорився з нашим побожним парафіянином п. Захарієм Худим та з неменш побожним не-парафіянином п. Володимиром Демковим (він належить до Української Католицької Церкви), які власними силами, без допомоги ніяких машин чи приладів, зробили мініатюрну копію бані українських церков стилю "козацького барокко" і гарний, золотом пофарбований хрест. На це пішло у них незчисленна кількість годин кропітливої праці, а наслідком її ми всі можемо тепер радіти і пишатися. Треба сподіватися, що це почуття радості розділятимуть тепер усі парафіяни, навіть ті, які з різних причин були проти того, щоб баню робити взагалі. Тих, що побоюються за її стійкість під час великих вітрів або ураганів, фахівці можуть заспокоїти: баню буде укріплено так, що її не здолають ніякі урагани. І стоятиме вона, доки буде існувати наша тимчасова церква.

При цій нагоді не можна не згадати, крім будівничих, і тих людей, які, з великими труднощами і навіть серйозним ризиком, воздвигли баню з хрестом на призначене місце. Кожний, хто подивиться на стрімкий дах нашого храму, зможе оцінити велику трудність і небезпеку цього завдання. А його виконали п.п. Степан Закусило, Мусій Гончар, Федір Засць, Олекса Іващенко, Дмитро Чорногор та Іван Чорногор. А пофарбував і плятформу, і баню, і хреста п. Федір Засць. Усім їм - щире признання і глибока подяка за уміло виконану працю!

На покриття коштів виготовлення бані і хреста у минулу неділю було проведено збірку. Принесла вона \$ 56.25. Це - немала сума, але могла вона бути значно більша, бо дехто з присутніх парафіян нічого не хотів дати на цю ціль, а дехто обмежився дрібнесенькою пожертвою. Треба, щоб участь узяли всі, а тому пожертви на баню і хрест будуть прийматися і надалі.

Будівничим же, п. З.Худому і В.Демкову - честь, слава і подяка!

ЗАВЕРШЕННЯ КНЯЖОГО ДАРУ

За кілька тижнів перед відкриттям нашої церкви, п. Параска Гладка пожертвувала, в пам'ять про свого покійного чоловіка п. Константина Гладкого, коштовний престол і тетрапод. Незадовго після того, пані Гладка виїхала, з особистих причин, до Трентону. Одначе, перед виїздом вона замовила для нашої церкви ще й два аналої такого самого стилю й виробу, щоб доповнити священне устаткування храму. Аналої прийшли пару тижнів тому, і вже гармонійно прикрашують нашу церкву. Пані Ганна Остапчук пошла гарні покривала на всі ці речі. Тепер лише добре було б, якби якась побожна душа з-поміж наших парафіян пожертвувала відповідні образи для аналоїв, бо ті, що є тепер, дуже маленькі і непропорційні до розміру аналоїв. Якщо знайдеться хтось бажаючий, о. Настоятель дасть всі потрібні вказівки.

А нашім побожній пані Парасці Гладкій – щире українське СПАСИБІ за її неоціненний дар! Подяка і п. Остапчук за її працю над покривалами.

ЩО РОБИТЬСЯ В ОСЕРЕДКУ

Дороги заасфальтовано! Цю приємну і давнобажану новину могли бачити всі, хто прийшов на Богослуження минулої неділі. Особливо задоволені були жінки, бо їм уже не треба було звертати увагу на кожний свій крок, як раніше, серед отих дрібних камінців, і не треба було вже боятися за свої черевики. Як повідомляє Парафіяльна Рада, було залито асфальтом більшу частину доріг, ніж це було спочатку заплановано, з огляду на дуже вигідну пропозицію контрактора. До початкового пляну входив лише в'їзд, що йде попри парафіяльну залю, та дорога між домом священика і церквою. Це складало площу 12.000 квадратних футів і мало коштувати \$ 2.100.00. Контрактор запропонував заасфальтувати і другий в'їзд, що веде до входу до церкви, майже за половину ціни (6.000 додаткових квадратних футів за 600.00 доларів). Парафіяльна Рада, звичайно, радо погодилась на це, і тепер ми маємо обидва в'їзди, а також і маленьку паркувальну площу перед залем (з додатковим в'їздом) справді в людському вигляді. Добре було б і головну паркувальну площу привести до такого ж порядку, але на те потрібно ще понад \$ 2.000 доларів, і це доведеться відкласти надалі.

Парафіяльну залю буде скоро упорядковано! Парафіяльна Рада вже домовилась із контрактором, який незабаром почне працю над викінченням правої й задньої стін. Ці стіни буде оббито спеціальною сіткою, на яку пізніше накладатимуться, один за одним, три шари декоративного пластиру, що буде гармоніювати з завершеною вже давно передньою частиною залі. Тоді виглядатиме вона справді чудово!

Все це робити було б багато легше, якби парафіяни не забували про свої обов'язки щодо громади. Ось бухгалтерія повідомляє, що, не зважаючи на нагадування, борг за цей рік (і за попередні роки) складає ще й досі величезну суму – понад 7.000 доларів! А як же багато можна було б зробити, якби ці борги перейшли до парафіяльної каси! Чому ж не піти за прикладом інших, які давно вже виконали і перевиконали свої зобов'язання?!

Нова частина пікнікової площі вкрилася вже густим зеленим килимом. Дощі і відповідна погода дуже допомогли нам у цьому. Але ще й досі залишається проблема – каміння й гілля серед тієї трави ще й досі лежить непорушно, чекає й чекає... А треба прийняти його звідти якнайскоріше, бо косити траву неможливо буде (і небезпечно), якщо ті недавно упорядковані простори не буде остаточно очищено і належно прибрано! Прийдіть!

ОСТАННІЙ ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

Вперше цього року невідповідна погода не дозволила відбутися пікніку на свіжому повітрі (дощ і холод), і всю програму довелося перенести до парафіяльної зали. Там було затишно і привітно, і присутні могли добре розважитися, відпочити, смачно поїсти та приємно провести час у товаристві рідних і знайомих. Для дітей була лотерія. На жаль, людей і на цей раз було порівняно небагато. Докладніші відомості про цей останній наш пікнік та фінансові інформації з нього буде подано відразу після зібрання тих інформацій.

ДОКЛАДНІШЕ ПРО ШКІЛЬНИЙ ПІКНІК

Відбувся він, як уже раніше повідомлялося, 14 вересня. Погода тоді ще була чудова. При вступі на пікнікову площу гостей зустрічали Ніна Закусило, Ліда Остапчук та Оленка Потієнко. Зустрічали привітною усмішкою і чіпляли спеціальну стрічку. При цьому вони зібрали досить порядну суму, \$ 75.75. В першу чергу всі, звичайно, поспішали поїсти. Ця приємність була їм забезпечена, завдяки численним пожертвам парафіян харчами і грошми, а також і праці членів Батьківського Комітету.

Щоб не відходити від теми, перерахуємо тих, кому можна завдячувати успіх "харчової частини" пікніку:

Євдокія Борідько (пиріжки), Олександра Дмитріук (голубці), Грина Закусило (огірки і кукурудза), Валя Маковська (ковбаски), Одарка Михайленко (картопляна салата), Настя Неліпа (пиріжки), Валя Опанащук (ковбаски), Ганна Остапчук (капуста і печиво), Грина Парнюк (печиво), Уляна Рудай (голубці), Михайло Хухря (торт) та Грина Чмола (медівник).

Грошеві пожертви склали:

По 5.00 доларів: о. Прот. Володимир Мельник, Мирослава Дмитріук, Семен Нечипорук і Володимир Побивайло.

По 3.00 долари: Марія Бульба, Олена Гончар, Марія Лисак, Кирило Кондратюк і Таїса Потієнко.

По 2.00 долари: Федір Засць, Григорій Гержан, Василь Іваненко, Олекса Іващенко, Іван Кашпуренко та Грина Парнюк.

По 1.00 долару: Володимир Горонович, Анна Квартирук, Микола Стеценко і Володимир Тупицький.

При буфеті працювали: Мирослава Дмитріук, Грина Закусило, Ганна Остапчук і Уляна Рудай. Зносили харчі до павільйону Василь Іваненко і Микола Швець. Напитками завідували Степан Закусило і Валя Маковська. А квитки продавав Тимофій Рудай. Грошеві пожертви та прибуток з буфету й продажу напитоків складають загальну суму \$ 373.04.

Головною атракцією пікніку була дитяча лотерія, яка відзначалась тим, що мала надзвичайно багато виграшів. Майже неможливо було, купивши кілька квитків, чогось не виграти собі, хіба що хтось дуже вже нещасливий на такі речі. Більшість виграшів було закуплено, а крім того Анастасія Скрипка подарувала на цю ціль біжутерію та хустинку, а Михайло Хухря – карти. Лотерію провадила майже беззмінно Таїса Потієнко. Зібрано було \$ 41.00.

А тоді – лялька-українка. Подарувала її п. Ганна Остапчук. Треба сказати, що й сама лялька була надзвичайно гарна (якби от вона ожила та справжньою дівчиною стала, то напевне вибрали б ми її своєю принцесою чи князівною), і одяг, пошитий для неї п. Г. Остапчук, просто вражав

свою красою. Розіграти її мали окремо. Тому, що людей під вечір стало зовсім мало, були сумніви, чи взагалі варто на цей раз провадити розіграш. Нарешті, вирішили, що треба - хай буде, що буде. Квитки продавалися по 1.00, а розповсюджували їх ті самі дівчата, які зустрічали гостей при вході. На жаль, багато з присутніх не хотіли використати цю нагоду виграти таку красуню. Декому доляра було шкода, а декому взагалі не подобалась ідея розігрування ляльки ("навіщо вона мені?") То ж і зібрали дівчата лише \$ 18.00. Виграв ляльку спочатку п. Анатолій Остапчук. Звичайно, із зрозумілих причин, він від неї відразу відмовився. Другий раз виграв її п. Іван Шкурай, який подарував свій цінний виграш дівчинці-гості, яка витягала квитка. Не треба й доводити, що вона була дуже щаслива.

Під час усього пікніку грала музика, записана на стрічку. Устаткуванням системи трансляції займався п. Анатолій Остапчук, який, як уже повідомлялося, мав через те нещасливий випадок. З приємністю треба ствердити, що п. Анатолій уже настільки одужав, що вже й ходити потроху може, і автом керувати. І хором знову керує, після однотижневої перерви.

Загальні прибутки з пікніку складали суму \$ 508.19, видатки - 108.57, а чистий прибуток, отже - \$ 399.62. Ці гроші напевне будуть належно використані для упорядкування та устаткування Парафіяльної Школи, яка саме тепер розпочала працю у новому приміщенні.

Усім, хто спричинився до успіху шкільного пікніку, Батьківський Комітет складає щирю подяку.

ДОПОВНЕННЯ

Тому, що ми тут говоримо про пікніки, то зараз згадаємо, що у звітах про перші три пікніки не було подано про участь у них трьох осіб, а саме:

На парафіяльному пікніку 13 липня і пікніку Сестрицтва 10 серпня по-жертви при вході на пікнікову площу збирала також Зірка Чмола. А на пікніку Братства працювали також п.п. Марія Гержан та Анна Нестеренко. Хоч і з запізненням, складаємо їм щирю подяку!

НОВИЙ БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ

На річних зборах батьків учнів Парафіяльної Школи, що відбулися в минулу неділю, було вибрано новий Батьківський Комітет у такому складі:

Голова - Валентина Маковська
Заступник голови - Володимир Побивайло
Секретар - Маргарита Мартинюк
Помічник секретаря - Таїса Потієнко
Скарбник - Степан Закусило
Члени - Мирослава Дмитріук і Андрій Опанащук

Усім їм від щирого серця бажаємо успішної праці і добрих наслідків її на добро нашої Школи!

ОСІННІЙ МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

У неділю, 19 жовтня, у залі Сербської Православної Церкви Св. Стефана відбудеться музичний фестиваль, влаштований Радою Православних Церков нашої округи. Народня музика, співи й танці різних народів Православного Сходу у виконанні найкращих сил місцевих Православних парафій. На цю цікаву імпрезу організатори запрошують усіх наших парафіян. Квитки можна набувати у нашого старости після Богослуження або в о. Настоятеля. Ціна - \$ 1.50, для дітей до 12 років - 50 центів. Початок о 7-й годині вечора. Після концерту - велика забава.

ЖЕРТВОДАВЦІ (ДО 1 ЖОВТНЯ):На потреби Парафії:

Галло Тамара (Т.Побивайло)	20.00	(разом 50.00)
Доценко Іван і Емма	25.00	(" 375.00)
Лисак Марія	50.00	(" 400.00)
Овчаренко Анатолій і Галина	50.00	(" 130.00)
Олійник Олександр і Марія	50.00	(" 250.00)
Тупицький Володимир і Анна	10.00	(" 390.00)

На упорядкування парафіяльної площі:

Бучинський Іван і Марія	25.00
Данилюк Катерина	12.50
Панченко Іван і Ніна	5.00

На фонд придбання лавок до церкви:

Заєць Євдоким і Марія	250.00
-----------------------	--------

На фонд "Парафіяльного Слова":

Прот. Іван Ткачук (Нью Йорк)	5.00
Олекса Згибай	2.00

Усім жертводавцям - щире спасибі.

ВІД БУХГАЛЬТЕРІЇ

Звертаємося до всіх парафіян із щирим проханням, щоб не затримували сплати місячних членських вкладок. Це - дуже важлива частина парафіяльного бюджету, і від акуратної сплати їх великою мірою залежить нормальне життя парафії. Бо рахунки на поточні видатки парафії не чекають: їх треба платити регулярно. Просимо також сплачувати і однодоларовий фонд на потреби нашої Церкви в США.

Недостріляний ПротоієрейПРО ОДИН АНТИРЕЛІГІЙНИЙ ДИСПУТ

Було це в нашій країні-в'язниці, де влада деспотів безкінцевими мітингами та співами "Кто был ничем, тот станет всем" втовмачувала мільйонам в'язнів (за ґратами й без ґрат) нову "пролетарську" свідомість.

Владу цю "на місцях" тоді очолювали здебільш особи з темним минулим ("соціально-близький елемент") або й звичайні злодії-душогуби, істоти звірячого способу життя, яким конечно було потрібно поховати докірливе сумління та Вічне Джерело цього сумління - Господа Бога.

Року Божого 1921-го ця безбожна влада вже настільки окріпла, що оголосила відверту боротьбу з Богом та Христовою Святою Церквою. Розпочався пляновий терор. Безкінцеві арешти й допити священників та правдивих вірних чергувалися із збройними атентатами скритовбивців. Убивали священників, убивали церковних діячів та активних вірних, убивали, як "закладників", убивали пострілами через вікно в хатах, убивали на вулицях у темряві ночі, примножували число мучеників у підземних катівнях...

Та це несподівано дало цілком протилежні наслідки. Переслідування Віри Христової очистило ряди вірних Церкви; полова відвіювалась і залишалося чисте зерно, готове прийняти муки й вогонь смерті. Відданість Христу Богові та Його Святій Церкві все більше приймала форми фанатиз-

му. А фанатики, як відомо, готові йти на все.

Бачучи це, вища богоборча влада дала наказ припинити ці жорстокості й розпочати боротьбу з Христовою Церквою новими "науковими" засобами - антирелігійними диспутами.

Відомо, що диспут - це прилюдний науковий спір осіб чи груп, які мають протилежні переконання. Кожна із сторін при цьому подає свої обґрунтовані докази-аргументи. Диспути вимагають від учасників великої ерудиції (всебічного знання справи), винахідливості, терпеливості та мужності, зокрема від захисників Вічної Істини.

На антирелігійних диспутах бувало повно людей. Віруючі поспішали з моральною підтримкою Віри, хиткі очікували рішення, куди далі хилитися, а безбожники - "гнані та голодні" в "порядку партійної чи профспілкової дисципліни" - на повалення Святої Віри.

Повінь цих диспутів була за років НЕП'у (1923-1928). Лекторів атеїзму з належною підготовкою тоді майже не було. Партійні комітети звичайно доручали це своїм агітаторам-пропагандистам, мало обізнаним в ділянці релігії. І ці особи перетворювали диспути в нечуване знущання в першу чергу - над священиками, а далі - над Церквою, над Богом та всіма святощами людської душі, а іноді... в суд і присуд. Вони здебільша користалися книжкою Омеляна Ярославського "Библия для верующих і неверующих" або повним гідоти твором балаганного поета Дем'яна Бедного "Новый завет без из'яна евангелиста Демьяна".

Це було "весілля" сатани, який, як "хозяин необ'ятной родины своей" влаштовував "показові суди", вуличні маскаради й пародії на Богослужби з оркестрами та гадав раптово силою примусити всіх вклонитися йому й надалі бути вірними рабами. Та Господь не попустив до цього. Переважаюча більшість цих диспутів була дуже невдала, для безбожників принизлива. Тому "мудра партія" наказала припинити масові диспути, як "шкідливе перекручування директив партії".

Після цього священиків вже без диспутів масово арештовували "за агітацію проти влади та невиконання фінансових зобов'язань" (яким ні розміру, ні числа не було!) й засиляли до концтаборів далекої Півночі, а спорожнілі церкви, "нікому непотрібні", масово закривали.

Про один із диспутів, що відбувся влітку 1926 року в невеликому місті на перехресті залізничних шляхів Півдня України ми й хочемо розповісти. Тема диспуту - "Чи є Бог?" Організатором його був райком партії, який на головного доповідача-лектора запросив "тяжку артилерію" - професора Московського комуністичного університету Попова-Інсарова. У безбожницькій ієрархії цей Інсаров, після голови Всесоюзної Спілки безбожників Омеляна Ярославського та його заступників - Горева й Скворцова-Степанова - він був зорею третьої величини, особою відомою. Його атеїстичні статті можна було читати в журналах безбожників, а також у московських часописах "Правда" та "Известия". Це - людина вже старшого віку.

Як досвідчений пропагандист, він, для притягнення слухачів, запрошував на опонентів наших священиків, але вони вирішили відмовитись, кажучи, що йти туди на прилюдне висміювання та оплюгавлення немає рації. Запевнення ж Інсарова, що диспут буде провадитись цілком культурним способом, на високому рівні, стверджене "словом чести московського комуніста", після ґрунтовного обговорення, змінило думку священиків. Рішили вони не лише боронитись, а й наступати. Розподілили хто із священиків, коли з черги та що буде говорити у відповідь на брехню Інсарова.

(Далі буде)

У четвер, 2 жовтня, о. Настоятель одержав від Преосвященнішого Єпископа Олександра Послання Священного Собору Єпископів нашої Церкви з дорученням ознайомити з ним усіх парафіян. Сьогодні це Послання буде прочитане з церковного амвону. Щоб дати нашим читачам змогу уважніше розглянути цей важливий документ і обдумати його, друкуємо його спеціальним додатком до "Парафіяльного Слова".

Про всі даліші розпорядження в справі Надзвичайного Собору, а також про розвиток подій, що виникли в нашій Церкві протягом останніх тижнів, будемо негайно наших парафіян повідомляти.

ПОСЛАННЯ СВЯЩЕННОГО СОБОРУ ЄПИСКОПІВ

Української Православної Церкви в США до її Пастирів і Вірних

В життю нашої Церкви, в останніх часах мали місце важні для нашого церковного життя події.

Ці події викликали потребу відбутися Собор Єпископів Української Православної Церкви в США.

В цій Соборі взяли участь Митрополит Іоанн, Первоєрарх Церкви і Єпископ Шикагський Олександр, Секретар Собору Єпископів.

Обраний свого часу Собором нашої Церкви бути її Архипастирем, Архiepіскоп Мстислав, який також Волею Соборів був на становищі Голови Консисторії, без відома Церкви, без її згоди і благословення вважав за можливе обняти провід Митрополії УАПЦеркви в Європі.

В хвилини особливого потрясання життя Церкви, ми, Собор Єпископів вважали за необхідне вглянути, що нам вказують Святі Канони Вселенської Православної Церкви. Ми приводимо 14-те Правило Святих Апостолів, в мові церковно-слов'янській, в якій ми маємо текст всіх Канонів, що зобов'язують всю Вселенську Православну Церкву і тому й нашу: "Не позволительно Епископу оставлять свою Епархию и во иную переходить, аще би и от многих убеждаем бил, разве когда будет некоторая вина благословная, сие творити його побуждающая, як могущого большую пользу обитающим тамо принести словом благочестия. И сие не по своему произволу, но по суду многих Епископов и по сильнейшему убеждению".

Маючи на увазі приведенне Правило Святих Апостолів, Собор Єпископів вважає:

а) Конституція Української Православної Церкви в США, як вона подана в Статуті нашої Церкви, не передбачає, що Єпископ, відповідальний перед Нею, може приймати під його зверхність будьяку іншу Церкву без відома Собору Єпископів, Священства і Вірних нашої Церкви, згідно з приведеним 14-м Правилем Святих Апостолів.

б) Собор Єпископів це приймає, як зламання Конституції нашої Церкви, яка всіх, і в тому й Архiepіскопа Мстислава, зобов'язує.

в) Собор Єпископів вважає, що архипастирське очолення Владикою Мстиславом Митрополії УАПЦ в Європі, без відома Церкви його теперішнього служіння, виключає його зі складу єпископії її і спиняє його дальший провід в Консисторії тієї Церкви.

В цій ситуації Собор Єпископів, дбаючи про добро, мир і канонічний порядок в житті нашої Церкви, маючи на увазі потребу встановлення дійсної відповідальності Голови Консисторії перед Церквою, постановляє на підставі Сьомого й Дев'ятого параграфів Статуту нашої Церкви скликати Надзвичайний Собор нашої Церкви для виявлення її волі в так створеній ситуації.

Надзвичайний Собор скликається на день 7-го листопада цього 1969 року в Митрополичій Катедрі Св. Рівноапостольного Князя Володимира, в м. Філадельфії, Пенсильванія.

Собор Єпископів доручає Консисторії до дня 7-го жовтня цього 1969 р., себто за 30 днів до Собору Надзвичайного, розіслати Священству і Парохіям цю постанову Собору Єпископів.

Надзвичайний Собор матиме за завдання:

Виявити волю Церкви в справі вказаного в цім Посланні зламання Конституції нашої Церкви і, коли Собор знайде потрібним, обрання Голови Консисторії.

Нехай же Милосердний Господь просвітить всіх нас і подасть нам мудрість і сили знайти дальшу путь в житті Церкви, їй корисну, святую, на Славу Божу і добро для нашого Українського Народу.

З любовію,

ІОАНН, Митрополит

ОЛЕКСАНДЕР, Єпископ Шикагський,
Секретар Собору Єпископів

Р.Б.1969, м. вересня 29 дня
Офіс Митрополита

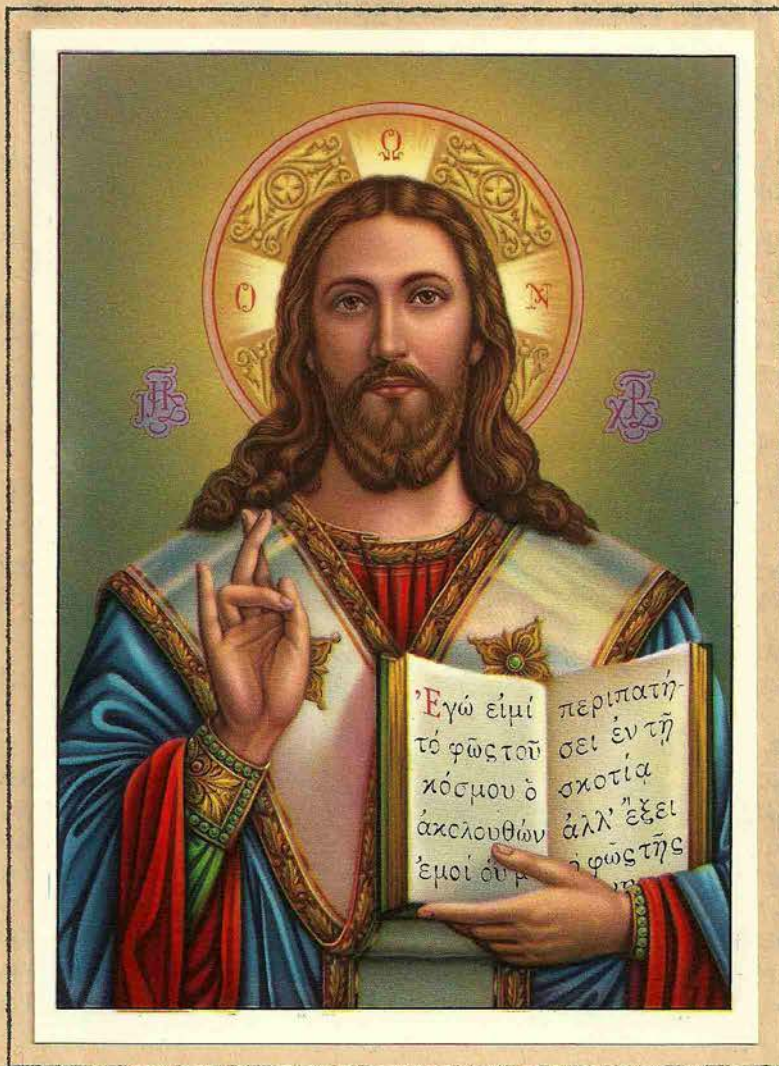
ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 32 (59)

12 ЖОВТНЯ 1969

Рік 2

ХТО ВІН?

Каже до них Ісус: "А ви за кого Мене маєте?"

А Симон Петро відповів і сказав:
"Ти - Христос, Син Бога Живого"
(Мт.16,15-16)

Коли над Вифлезом засяяла зоря, благовістнуючи світові народження Христове, тоді вперше зродилося питання, що протягом усього життя Спасителя на землі не сходило з людських уст, та ще й довго після того бентежило думки багатьох:

- Хто Він?

Про це питали вифлєємські пастухи, коли прийшли до убогого вертепу поклонитися народженому там Дивному Дитяткові.

Про це питали східні мудреці-царі, які у своїх далеких країнах побачили Його зорю і поспішили вибратись у далеку дорогу, щоб побачити Того, про Кого віками звіщали пророки.

- Хто Він? - питав, почувши про дивне народження у Вифлєємі, і цар Ірод. І, коли не знайшов відповіді, але почув, що то має бути Цар Юдейський, наказав знищити Дитятко. Ану ж, виросте Воно, те Дитятко, і схоче трон Його, Його владу Собі забрати...

Дивувались сивоголові вчителі Закону у храмі єрусалимському, коли 12-річний Ісус сидів у ногах їхніх і розпитував про великі таємниці Божої науки і відповідав їм не як маленький хлопець, а так, немов би Він уже багато десятків років прожив на землі, пильно вивчаючи слова Премудрости Божої.

- Хто це, що навчає, як можновладний, а не як ті книжники? - дивувався народ, коли вперше почув науку проповіді Христової.

- Хто це, що силою Його говорять німі, каліки уздоровляються, криві ходять і бачать сліпі?

- Хто ж це такий, що вітри та море слухають Його?

- Звідки в Нього ця мудрість та міць чудодійна?

- Ніколи таке не траплялося серед Ізраїля. Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік!..

Хто Він такий? Чи великий пророк, чи посланець Божий, чи, може, давно сподіваний Месія, Спаситель світу?

Юдейський народ віками чекав приходу Месії. Але в уяві Його Месія був могутній цар, що об'єднав би розпорошений, знесилений і поневолений народ, скинув би чужинецьке ярмо і вічне царство Своє поширив би по всій землі. Та ніхто не чекав, що САМ БОГ прийде на землю, прийнявши на Себе образ людини. У ті часи Бог і людина не були такі близькі, як у Церкві Християнській. Бога вважали не люблячим Отцем, не добрим та милосердним Господом усього творіння, а суворим Законодавцем і Суддею, при тому настільки далеким і неприступним для людей, що навіть імени Його не можна було, під страхом суворої кари, промовляти вголос. Не дивно, отже, що той народ не міг збагнути великої тайни пришестя Божого на землю, і тільки окремі люди могли з глибини серця сказати, як Нафанаїл: "Учителю! Ти - Син Божий!" або як Марта: "Я вірую, що Ти - Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ".

Коли ж Христос почав поступово відкривати світові, що Він і Небесний Отець - це Одне; що до Отця ніхто не приходить, якщо не через Нього; що Отця не знає ніхто, крім Сина та кому захоче Син відкрити, - то старші народу юдейського - первосвященики, книжники і фарисеї - стали проти Нього:

- Як Він може звати Бога Своїм Отцем, роблячись Богові рівним? Як наважується Він порушувати суботу і Закон?

І вирішили Його погубити.

Нарешті, їм пощастило здійснити свій злочинний намір. Христос розп'ятий на хресті. Учні Його в страху розбіглися. Вороги святкують перемогу. "Коли Божий Ти Син, - насміхаються вони, - то зійди з хреста". - "Покладав Він надію на Бога, нехай Той Його тепер визволить, якщо Він Йому вгодний. Бо Він говорив - "Я - Син Божий".

І думали вони, коли тіло Христове покладалося до гробу, що назавжди позбулися нелюбого їм Христа, що разом із Ним вони розп'яли й поховали і Його науку, та що вже дуже скоро і пам'ять про Нього назавжди відійде в забуття.

Але ранком третього дня розгублена сторожа розповіла про дивну подію останньої ночі, а увесь Єрусалим заговорив про те, що тіла Христового немає у гробі. Що Його, Воскреслого, бачили жінки-мироносиці й Апостоли. Що учні Його, про яких і вістки не було протягом цих трьох днів, сміливо проповідують у місті про Воскресіння. Все говорило за те, що сталося щось надприродне, що ані учні Христові, ані жінки-мироносиці не могли нишком забрати тіла Христового з запечатаного важким каменем та вартою обставленого гробу. Але, замість того, щоб увірувати у Воскреслого Месію, первосвященники і старші підкупили сторожу і наказали їй ширити чутку про те, що це учні Христові викрали уночі Його тіло, коли вони, нібито, спали.

Цього погляду дотримуються правовірні жидаї і до сьогоднішнього дня. Пізніше, коли наука Христова почала ширитись по землі, вороги християнства докладали всіх зусиль, щоб зняти з Христа Його Божественне єство і залишити Його, у крайньому разі, визначною, великою людиною. Це роблять вони і тепер. Особливо ж намагаються вони заперечити Воскресіння, і для цього вигадують найрізноманітніші теорії, в які розумно мислячій людині тяжче повірити, ніж невірному увірувати у Воскресіння. Христос, на думку одних, зовсім не вмер на хресті, а лише знепритомнів, у гробі ж знову прийшов до себе, а учні, забрали Його і виликували десь далеко від людського ока. Пізніше Він нібито умер природною смертю, незнаний і забутий. Інші твердять, що учні, бажаючи знову бачити Христа, так багато думали про Нього, що Він з'явився в їхній уяві, немов живий, і вони почали проповідувати про Його воскресіння.

(Закінчення буде)

На образку на першій сторінці "Слова" Спаситель Христос тримає відкриту Євангелію з таким текстом: "Я Світло для світу. Хто йде за Мною, той не буде ходити у темряві, але матиме світло життя" (Ів. 8, 12)

ЗМІНА НАСТОЯТЕЛЯ

Рішенням Консисторії нашої Церкви, 15 жовтня о. Прот. Володимир Мельник залишає нашу парафію і перебирає обов'язки Настоятеля в іншій громаді. Про це о. Володимир повідомив уже минулої неділі, але, з огляду на те, що повідомлення Консисторії було одержано дуже пізно в суботу, надрукувати його в "Парафіяльному Слові" вже не було можливості. До нашої громади Настоятелем призначено о. Михайла Павлишина, що дотепер був душпастирем парафії м. Шерон у Пенсильванії.

В середу, 8 жовтня, о. М. Павлишин відбув нараду з нашою Парафіальною Радою. При цьому він ознайомився з життям парафії та подав низку запитань, пропозицій і вимог, що ними він зумовлює своє прийняття становища Настоятеля у нас. Більша частина їх була полагоджена відразу, але на вирішення інших Парафіальна Рада сама не мала компетенції, і вирішила передати його Надзвичайним Загальним Зборам. Повідомлення про ці Збори секретарі Парафіальної Ради вислали найближчого дня, і всі парафіяни до сьогодні повинні були б уже їх дістати. Збори відбудуться у неділю, 19 жовтня, о 1-й годині дня, у парафіяльній залі. Скликані вони для вирішення лише одного питання, багато часу забрати не повинні, а з огляду

на важливість справи зобов'язують усіх нас взяти в них участь. Богослуження в той день відслужить о. Михайло Павлишин. Він буде присутній і на Зборах, і ми зможемо почути його виступ, а також заслухати пропозиції Парафіяльної Ради. Широ сподіваємося, що всі заторкнуті питання буде полагоджено позитивно, і о. Михайло зможе негайно прийняти на себе духовний провід нашої громади.

Отець Володимир Мельник очолив нашу парафію у квітні минулого року. То був час великої кризи. Громада була роз'єднана, збентежена і знесилена фізично й морально через недостойну поведінку нашого попереднього настоятеля, який, на щастя, відтоді вже залишив нашу Церкву взагалі. З приходом о. Прот. Володимира, було загосно багато ран на тілі нашої громади, відновилося церковно-релігійне життя, і парафіяни широко взялися до праці над укомплектуванням свого нового Осередку. За порівняно короткий час, майже власними силами, було побудовано церкву і школу, улаштовано пікнікову площу, а тепер завершується упорядкування парафіяльної залі. Господарче життя парафії було налагоджене настільки успішно, що можна було виконати багато робіт, про які ще зовсім недавно тільки мріяти ми могли. Парафіяльна зала набула вже значної популярності, вирентовується майже кожного тижня і приносить значні прибутки.

Тепер, коли основне будівництво вже закінчено і господарство приведене до порядку, нашій парафії треба було б звернути увагу на те головне, задля чого ми й існуємо, як християнська громада. Дбаючи про матеріальний зріст, не можна забувати і про зріст духовний. Тут добре нагадати євангельську розповідь про Марту і Марію (Лк. 10, 38-42). Як Марта, ми багато часу віддаємо на те, щоб "великою послугою клопотатися", але рідко коли беремо приклад з Марії, яка "сиділа в ногах у Ісуса і слухала слова Його". А потрібно і одне, і друге. І немає сумніву в тому, що коли кожний із нас, під проводом свого духовного пастиря, присвятить певну частину свого життя на те, щоб пізнавати Бога, навчатися Його правд і зростати духовно у Христі, то ми неминуче станемо кращими і може тоді нарешті досягнемо тієї єдності, якої нам так дуже ще не вистарчає.

Прощаючись з отцем Володимиром, складаємо йому подяку за все те добре, що він зробив для нашої громади протягом півторарічного керування нею, і бажаємо йому та його родині успіху і щасливого життя на новому місці. Щастя, Боже!

СВЯТО ПОКРОВИ БОЖОЇ МАТЕРІ

Це велике свято в українському церковному календарі припадає цього року у вівторок. У минулому числі "Слова" ми вже повідомляли про те, що парафія в Рочестері відзначає сьогодні своє храмове свято. Хто має можливість, нехай використає запрошення рочестерців і поїде розділити з ними їхню святкову радість. Урочистості очолює Блаженніший Митрополит Іоан. Спільний обід відбудеться у приміщенні Українського Дому на Джо-зеф Евеню, № 831.

У нашій парафії завтра, напередодні свята, всенічна почнеться о 6-й годині вечора. У вівторок Божественна Літургія о 9-й годині ранку. Це буде остання відправа у нашій парафії о. Володимира.

ПРАЦЯ НАД ПАРАФІЯЛЬНОЮ ЗАЛЕЮ

Минулого тижня контрактор почав оббивати стіни нашої парафіяльної залі спеціальними сітками, які являють собою основу для декоративного плястиру. Якщо буде погода, то вся праця буде закінчена вже дуже скоро, а тоді ми вже зможемо з гордістю хвалитися нашою залю.

ДО ПИТАННЯ СОБОРУ

У минулому числі "Слова" ми опублікували послання Собору Єпископів у справі скликання Надзвичайного Собору нашої Церкви на 7 листопада цього року у місті Філадельфії. Пізніше було одержано обіжник Консисторії у цій же справі, який друкуємо нижче. Всякі дальші зарядження будемо містити в міру їх одержання. Коментарі - пізніше.

КОНСИСТОРІЯ

Української Православної Церкви в США.

Обіжник Ч: 6/1969

С.Бавнд Брук, Н.Дж. 2 жовтня 1969

До Всеч. Духовенства і параф.урядів
Української Православної Церкви в США.

Повідомляю, що з огляду на надзвичайно тяжке положення, в якому знайшлася Митрополія Української Православної Автокефальної Церкви на еміграції після смерті бл.п. Митрополита Ніканора, я змушений був дати згоду на ієрархічне очолення цієї нашої Церкви-Сестри та взяти на себе труд митрополичих обов'язків у Ній, про що я й доповів Блаженнішому Владиці Митрополитові і Консисторії нашої Церкви після мого повороту до США 30 вересня.

Надзвичайний Собор УАПЦеркви, що відбувся в місяці вересні цр. в Німеччині, прийняв одночасно таку постанову:

"Просити Українську Православну Церкву в США Америки звільнити Архiepіскопа Мстислава від тих обов'язків, що їх поклали на нього Собори Української Православної Церкви в США і цим допомогти Українській Автокефальній Православній Церкві на еміграції вийти з того тяжкого положення, в якому вона знайшлася після смерті бл.п. Митрополита Ніканора".

У зв'язку з цим я особисто і Консисторія ствердили потребу скликання Надзвичайного Собору нашої Церкви в США й прийняла в цій справі таку постанову:

"Відчитавши лист Блаженнішого Владики Митрополита до Консисторії від 30 вересня цр. та звернення до Пастирів і Вірних нашої Церкви, що його підписали Блаженніший Митрополит Іоан і Преосвященний Єпископ Олександр 29 вересня 1969 р., про скликання Надзвичайного Собору Української Православної Церкви в США на день 7 листопада 1969 р. для виявлення волі того Собору в справі прийняття Високопреосвященним Архiepіскопом Мстиславом становища Митрополита УАПЦеркви на еміграції, Консисторія одноголосно постановила: - З огляду на те, що в цій важній справі не відбулося повне засідання Собору Єпископів нашої Церкви, Консисторія звертається до Блаженнішого Митрополита Іоана з проханням скликати для вирішення цієї так важкої в житті нашої Церкви справи повний Собор Єпископів і одночасно Надзвичайну сесію Ради Митрополії, щоб Собор Єпископів і Рада Митрополії довели до скликання Надзвичайного Собору Церкви, згідно з обов'язуючим у нашій Церкві її статутот".

Архiepіскоп Мстислав,
Голова Консисторії

ДОКЛАДНІШЕ ПРО ОСТАННІЙ ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

Пікнік у залі - не те що надворі. Може тому так порівняно небагато наших парафіян взяло участь в останньому пікніку, що відбувся 28 верес-

ня. Правда, можна було б доводити що в таку погоду, як того дня, напевне нікуди на прогулянку не хотілось їхати, отже прийти на парафіяльну імпрезу можна було б. Але то вже така річ, що залежить від кожного особисто. Тому лише стверджуємо, що пікнік цей був найменший кількісно і найменше вдалий фінансово. Проте, присутні добре провели час і напевне не шкодують, що прийшли.

Відзнаки при вході до залі чіпляли п.п. Люся Ляшук і Ніна Матвійчук. При цьому вони зібрали \$ 76.00 пожертв. Приготуванням обідів займалось, як звичайно Сестрицтво при допомозі п.п. Ольги Кошук, Уляни Рудай і Афанасії Чорногор. Льотерію провадили пані Марія Лисак, Сузанна Маковська та Ліда Остапчук. Виграші на цю льотерію подарували: Тамара Вусата, Катерина Данилюк, Емма Доценко, Зіна Жуковська, Надія Жовнір, Люся Ляшук, Ніна Матвійчук, Ігор Матух, Василь Рудай, Уляна Рудай, Олександр Таран, Володимир Тупицький, Єва Худа та Грина Чмола. Льотерія принесла разом \$ 50.04. Було також розіграно чайний сервіз, що його подарувала п. Люся Ляшук. Квитки на цю мету продавали п.п. Тамара Вусата і Єва Худа. Зібрано разом \$ 14.25. Пожертвували гроші на влаштування пікніку: п. мгр Семен Веремчук - \$ 5.00, Микола Гриневич - \$ 3.00. Буфет приніс \$ 302.55.

Загальний прибуток з пікніку - \$ 450.84. Видатки - \$ 208.65. Чистий прибуток, який передано до парафіяльної каси - \$ 242.19.

Парафіяльна Рада складає щирю подяку всім жертводавцям, працівникам і учасникам пікніку.

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ "БУРЛАКІВ"

Заклучним акордом святкування 10-літнього ювілею хорів "Бурлаки" був урочистий бенкет та забава, що відбулися в нашій парафіяльній залі в суботу 4 жовтня. Представники українських організацій міста Бофало вітали цю визначну українську мистецьку одиницю і бажали хористам ще більших успіхів у їхній корисній діяльності.

При цьому треба згадати, що вже близько кінця урочистості відбувся розпродаж п'яťох тортів, подарованих п.п. матушкою Антоніною Мельник, матушкою Євгенією Ляшук, Маргаритою Мартинюк, Гриною Парнюк та Михайлом Хухрею. Увесь прибуток пішов на користь нашої парафії.

Влаштуванням святкового обіду займалось наше Сестрицтво. Допомогали також п.п. Софія Кашпуренко, Уляна Рудай і обидві пані Чорногор. Столи обслуговували жінки і дівчата з нашої парафії та гості. Серед них були: Ніна Бідна, Марта Войтович, Надія Гончар, Катя Матвіїшин, Оля Мельник, Ліда Остапчук, Марія Тупицька, Віра Усик, Зірка Чмола, Оленка Чмола і Ліза Щрамель. Усім тим, хто своєю працею спричинився до успіху цієї імпрези - щира подяка!

ДИТЯЧА КОСТЮМОВА ЗАБАВА

Уже наближається той довгожданий для дітвори час, коли вони одягають на себе фантастичні маски й костюми та йдуть від хати до хати "на промисел". Halloween (31 жовтня) вже зовсім недалеко. У нашій парафії шкільна молодь традиційно влаштовує в цей час свою костюмову забаву. Відбудеться вона і цього року, в день 26 жовтня, о 2-й годині по полудні, в парафіяльній залі. Організатори - Батьківський Комітет і Молодечий Гурток при 145-му Відділі Українського Робітничого Союзу. Буде різноманітний і смачний буфет, льотерія, гри та забави. Найкращий костюм буде нагороджено особливою премією. Просимо не забути цієї цікавої події і масово взяти в ній участь!

Ділимося сумною вісткою, що в Торонті помер, після довгої й тяжкої хвороби, проф. Іван Федорович Власовський – відомий церковний і громадський діяч, автор монументальної праці "Нарис історії Української Православної Церкви". Покійний народився на Харківщині в 1883 році. Замолоду вчителював, а починаючи з 20-х років всеціло присвятив своє життя на службу Церкві. Був активним учасником українізації православного церковного життя на Волині. Належав до комісії для перекладу богослужбових книжок. Працював у Митрополичій Раді. Редагував популярний журнал "Церква і Нарід". На еміграції продовжував працювати для Церкви. Був директором канцелярії Священного Синоду УАПЦ, директором Богословського Інституту УАПЦ, а після переїзду до Канади став професором Колегії Св. Андрія у Вінніпегу. Потім перейшов виключно на наукову працю, на жаль, примушений протягом якогось часу заробляти на прожиття тяжкою фізичною працею. Його "Нарис історії Української Православної Церкви" – це глибокий аналітичний огляд історії Церкви нашого народу від найдавніших часів і аж до наших днів. Ці п'ять томів "книги нашого церковно-релігійного буття" повинні були б бути в кожній українській православній хаті, і то не тільки для прикраси на книжкових полицях! Їх треба читати і з них навчатися. Але чи всі їх мають?

Смерть навіки забрала від нас цю визначну людину. Молімося ж, щоб Господь оселив його душу серед Своїх праведників, а нашій Церкві щоб давав побільше таких невтомних працівників, яким був він.

Вічна йому пам'ять!

Похорон проф. І.Ф.Власовського відбудеться в Торонті у вівторок, 14 жовтня.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 8 жовтня):

На потреби Парафії:

Хухря Михайло	30.00 (разом 150.00)
---------------	----------------------

На упорядкування пікнікової площі:

Куява Єва	12.50
Матух Ігор і Валентина	25.00
Хухря Михайло	12.50

Жертводавцям – щира подяка!

ОСІННІЙ МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

В наступну неділю ми будемо мати Надзвичайні Загальні Збори, але надіємося, що закінчатся вони не дуже пізно, і бажаючі зможуть після того піти на осінній музичний фестиваль народної музики, співів і танців. Влаштовує цю цікаву імпрезу Рада Православних Церков нашої округи, а участь у ній братимуть найкращі сили місцевих Православних парафій. Початок концерту о 7-й годині вечора. Відбудеться він у залі Сербської Православної Церкви Св. Стефана на Аббот Ровд. Квитки можна набувати вже тепер у нашого старости після Богослуження. Вартість їх – \$ 1.50 для дорослих, а 50 центів для дітей до 12 років. Програма заповідатиметься дуже цікава, а тому варто піти. Після концерту відбудеться велика забава.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

В цьому відділі містяться листи, зауваження й побажання наших читачів на будьякі теми. Друкуються тільки листи, підписані повним справжнім прізвищем автора. Зміст листів не обов'язково узгоджується з поглядами Редакції, і Редакція за них відповідальності на себе не бере.

До всіх вірних УПЦеркви Св. Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

Володимир Побивайло
16 Вудкрест Бульвар,
Бофало, Н.Й.

Дорога Громадо!

Дня 12 жовтня 1969 року.

В минулу неділю, дня 5 жовтня 1969 року, після Служби Божої, Настоятель Церкви Св.Тройці о. прот. Володимир Мельник подав до загального відома присутніх, що: "Тиждень тому, чи два, в нашій Парафії відбулися Батьківські Збори, на яких Голова президії ставив себе на 10 голів вище за Священника, забуваючи, що не він, а Священник є вище нього".

Мушу зазначити, що Отець нікого не згадував поіменно, проте я вважаю своїм обов'язком подати до загального відома Парафіян, що закид, зроблений Отцем на Голову президії Батьківських Зборів, відноситься до мене – Володимира Побивайло. Цей закид є неправдивий, на який я не заслуговую і почуваюсь ображеним з боку о. Мельника.

Для правдивого висвітлення про перебіг Загальних Зборів Батьків подаю слідуючі факти:

В неділю, дня 28 вересня 1969 року, в приміщенні шкільної залі, відбулися Загальні Збори Батьків, на яких мене одноголосно було обрано Головою президії Зборів. Збори відбувалися згідно з порядком денним.

В точці 8 (дискусії) обговорювалася справа адміністратора чи заступника директора Школи, якою має бути п.Лисак. На жаль, в цей час п.Лисак не була присутня, і Збори вирішили делегувати дві особи (п. С.Закусило та п. П.Маковський) до парафіяльної залі, де відбувався пікнік та була п. Лисак, щоб попросити п. Лисак прийти на Збори та звернутися до неї в цій справі особисто. Так було зроблено. Пані Лисак прийшла на Збори. Я звернувся до п. Лисак з трьома запитаннями: 1. Чи погоджується залишитися вчителькою. 2. Чи погоджується взяти функцію заступника директора. 3. Чи погоджується виконувати всі обов'язки, які перед тим виконував п.Потієнко. Тут раптом о.Мельник запротестував проти цих питань піднесеним голосом: "Чому Ви задаєте такі питання жінці? Ви її ображаєте, Ви її хочете вигнати". Я відповів, що не збираюся нікого вигнати або ображати та запитав пані Лисак, чи ображаю її цими питаннями. Відповідь п. Лисак була: "Абсолютно ні". Після цього о.Мельник заявив далі дуже піднесеним голосом, що йому нема що тут робити та почав виходити з залі, не звертаючи уваги на мої прохання та всіх присутніх: "Отче, не робіть цього, залишіться на Зборах". Отець Мельник, міцно стукнувши дверима, залишив Збори. Я, так як і всі присутні, був приголомшений.

На бажання всі, Збори продовжувалися далі спокійно, гармонійно, всі справи були вияснені і полагожені. Пані Лисак була присутня на Зборах до самого кінця. Збори закінчилися по-Божому. Замість неprisутнього на Зборах Отця, молитву прочитала п. Мирослава Дмитріук (донька священника отця-доктора Семена Гаюка), яка була секретарем Зборів.

На підставі вищеподаного, вважаю, що не Отець Настоятель Володимир

Мельник був "на 10 голів понижений Головою Зборів", а всі присутні на Зборах батьки були ображені таким вчинком Отця Настоятеля.

Я також вважаю, що з священного амвону в Церкві, з якого проповідується Слово Боже, повинна говоритися лише правда.

З пошаною,

В.Побивайло

ДО УВАГИ ЗАЦІКАВЛЕНИМ

Кілька читачів "Слова" запитували нас телефонічно, чи в наведених у статті "Кілька практичних зауважень" (№ 30) прикладах про вінчання, похорони та відвідування хворих мова йшла про певні випадки, що були в нашій громаді. Тінашими словами – чи говориться там про тих або інших конкретних людей (прізвища їх нам називали). Відповідь на це така: НІ! Стаття написана на підставі спостережень над життям у нас та в інших парафіях і має характер загальний. Якщо ж комусь траплялося щось подібного, то це тільки означає, що стаття справді актуальна і можливо над нею варто глибше задуматись. При цій нагоді хочемо зазначити, що якщо хтось не погоджується з чимось, що написано в бюлетені або має ще інші думки про те, нехай напише про це, а ми все надрукуємо в "Листах до Редакції".

Недостріляний Протоієрей

ПРО ОДИН АНТИРЕЛІГІЙНИЙ ДИСПУТ

Серед ясного й теплого літнього недільного дня зібралось коло тисячі слухачів. Відчувалось велике напруження.

Диспут відкрив секретар райкому. У своєму вступному слові він окремо привітав "видатного науковця, професора Інсарова з Москви". Інсарову не вперше було виступати перед такими слухачами, а тому як розпочав, так і провадив свою лекцію-довідку дуже зухвало, рахуючи присутніх за абсолютних темняків-невігласів. Цілу годину він говорив і, при цьому посилячись на науку, умудрився не згадати жодного вченого. Тільки й чути було: "Наука показала... наука показала..." А питання: хто, коли та як залишилося в повітрі. Слухачам пропонувалося не бути "відсталим елементом", а вірити нахабству Інсарова, бо "він з Москви, а там Бога вже немає".

Довідку Інсарова не була "відкриттям Америки": це був звичайний переказ давно відомої "натуралістичної" теорії походження релігії та віри в Бога. Короткий зміст її такий:

На зорі свого існування люди своїм розвитком мало чим відрізнялися від звірин та тварин. Жили гуртом патріархальним життям. На чолі стояв старший, і всі йому беззаперечно корилися. Та ось спокійне їх життя під ласкавим сонцем стали порушувати якісь незрозумілі явища чи сили: яскраво-осліплюча блискавка, голосний страшний грім, а далі невідомий раніш жахливий вогонь з неба, що став підпалювати вбогі хатини та вбивати людей.

Люди поважно над цим задумалися й вирішили, що тій гнівливій жахливій силі треба принести вмилоствляючу жертву. І першу таку жертву приніс сам старший гурту-племени. Час ішов, люди розмножувались, і випадків гніву Неба все більшало. Тоді старший для приношення жертв призначив окремих людей, яких обдарував привілеями й назвав їх жерцями. Спочатку було, як і раніш. А далі, щоб зберегти свої привілеї, жерці

стали придумувати різні байки про якесь таємниче життя та існування добрих і злих духів (у лісах, у водах, у хатах та в повітрі й на небі); й наймогутнішу силу, що жахливо лякала та карала людей, назвали богом. Минуло багато часу, й цю оману жерці поглибили, створивши помпезні ритуали, які збереглися до наших часів.

— Отож, — закінчуючи казав Інсаров, — ніяких "богів" немає. Не боги створили людину, як твердять і тепер, а людина створила "бога", боячись... Слідом за старими мудрецами скажемо й ми: СТРАХ СТВОРИВ ПЕРШИХ БОГІВ.

(Оце, назагал, і вся "натуралістична" теорія походження релігії. Повірити їй може хіба мала дитина, хоча би тому, що віруюча людина знає й відчуває Бога, як Милосердя та Любов і Всепрощення. Людина любить Бога, а любити того, кого боїшся й тремтиш перед ним — річ неприродна й неможлива).

Наприкінці своєї "наукової" доповіді Інсаров зробив належний висновок, при чому, щоб надати своїм словам більшого авторитету, висловився так:

— Великий учений Роберт Майєр сказав: "Люди віруючі — це люди хворі, це люди з нездоровим розумом".

Частина слухачів, як і слід було чекати, нагородила його оплесками. Серед них був і один дід із сивою бородою та з ціпком у руках. Інші ж сиділи похнюпившись у глибокій журбі. Вигукнувши останні слова, Інсаров зійшов із трибуни, наперед смакуючи солодощі переможця.

Першим опонентом Інсарову був зовсім молодий священник. Не дивлячись на брак досвіду, він швидко зорієнтувався, що відбити напади, а далі й перемогти цього хвалькуватого безбожника, цілком можливо, але не зброєю Святого Письма. Тому він розпочав так:

— Я — мала людина й тому не думаю, щоб ви — слухачі — сприймали мої слова на віру, як сприймали слова професора Інсарова. На цім місці я — людина без авторитету. Тому дозволю собі лише запитати вас: чи чули ви, як шановний професор сказав, що "люди віруючі — це люди хворі, це люди з нездоровим розумом"?

— Чули! — було відповіддю.

— А чи всі чули? — знову запитав священник.

— Усі! — загули слухачі.

Після цього священник цілком зігнував "аргументи" Інсарова й розпочав говорити своє. Попередивши всіх, що коли він висловить будьяку неправду, хай професор поправляє його, священник став говорити про віру в Бога та релігію не своїми словами, а словами найбільших учених, яких рахують творцями та стовпами всесвітньої науки.

Перед слухачами була представлена безкінцева галерея таких учених. Священник розпочав з античної доби і коротко зауважив, що найвидатніші вчені того часу — філософи Сократ, Платон та Аристотель, математик Піфагор, історик Плутарх та багато інших менших вчених визнавали Бога, хоч і називали його по-різному: "Абсолютне Добро", "Діміург" (Будівничий), "Початок життя", "Абсолютна Єдність в думках і стремліннях" і т. інше.

Далі з часів Римської Імперії назвав ім'я видатного мислителя-красномовця Ціцерона, який сказав, що вільна людина без релігії не може жити, бо це — закон природи.

(Далі буде)

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 33 (60)

19 ЖОВТНЯ 1969

Рік 2

ХТО ВІН?

(Закінчення)

Протягом останніх двох століть з'явилося дуже багато книжок, в яких описувалося життя Христа так, як собі це уявляли і хотіли бачити їхні автори. І серед них дуже велика кількість кінчається якраз смертю Христовою на хресті. Бо смертю кінчає життя всяка людина, і тільки смертю міг кінчити Своє життя, на їхню думку, людина-Христос.

А червоні безбожники, говорячи про виникнення і поширення християнства, ще й досі твердять, що Христос взагалі ніколи не жив, а що легенда про Нього поширювалась серед безправних і нещасних рабів, щоб стримувати їх обіцянкою щастя у майбутньому світі від повстання за краще життя у цьому світі.

Ось на яких основах базують Христову Церкву її вороги. І хочуть, щоб світ вірив, що це на обмані, або на фантастичній уяві переляканих Апостолів, або на легенді про ніколи не існуючого чоловіка Церква Христова поширилась по всій землі, що заради тільки цього віддали своє життя тисячі мучеників; що така Церква могла перемогти світ, переродити його і ось уже майже 2.000 років провадити людство дорогою спасіння!

І тут мимоволі пригадується доля тих володарів світу, які самі себе проголошували богами, або яких вважали за богів їхні засліплені прихильники. Великому завойовникові Олександрові Македонському ще за його життя, як богові, поклонявся Єгипет і інші землі. Та ось умер він, держава його розпалася, а з нею і богопоклоніння йому. Хто тепер, у наші часи, поклоняється Юлієві Цезареві та іншим римським імператорам? А це ж їхні золоті статуї стояли у храмах поруч з іншими поганськими ідолами. Це ж їм усі, крім християн, приносили жертви і співали пісні поклоніння...

А зовсім порівняно недавно, біля 200 років тому, у Франції вибухла велика революція, яка зруйнувала старий лад і почала боротьбу і проти релігії й Церкви. Зруйновано було дуже багато церков, замучено безліч священників і вірних. Нарешті дійшло до того, що діячі революції "відмінили" навіть Бога і "обрали" собі нове божество - Розум. Одного дня було влаштовано велике свято на честь цього божества. На роль "богині розуму" вибрали молоденьку паризьку артистку; з великою урочистістю проголосили її, від імени уряду, новим "божеством людства" і з блюзнірською процесією, яка так нагадувала пізніші антирелігійні карнавали совєтських безбожників, принесли її до величного паризького храму Богоматері і посадили на Святому Престолі. Чи не здавалось тоді розагитованим безбожниками масам, що дійсно прийшов кінець релігії, і наступають "нові, щасливі дні"? Але замість того прийшла страшна влада терору, під час якої було пролито ріки невинної крові, зруйновано всяку мораль і закон, а країну доведено до повного занепаду й анархії. А "богиня розуму" не довго втішалась своєю славою: дуже скоро після її "обожествлення" вона покалічилась під час однієї з вистав у театрі, не

могла більше грати, і незадовго умерла, всіма забута й покинута.

І так безславно минало все, що людина в гордості своїй робила для приниження Бога і свого власного звеличення. Так буде й завжди, доки існує світ. Бо "Бог гордим противиться, а покірливим дає благодать" (Як. 4, 6).

Віра ж в Єдиного Істинного Бога, віра у спасіння, принесене на світ Сином Божим – ніколи не зникала на землі. І сьогодні, як і всі двадцять століть перед тим, мільйони християн поклоняються і прославляють Божественного Спасителя. Для нас не існує запитання: "Хто Він?" Бо усім серцем своїм і душою ми твердо віримо, що Христос – це Божественне Слово Отцеве, Єдинородний Син Небесного Отця, що спасіння і визволення від гріха приніс усьому світові. На Нього ми покладаємо всю свою надію, до-ручаємо Йому своє життя, Йому, з Отцем і Святим Духом, віддаємо славу, честь і поклоніння.

ПРОЩАННЯ І ВІД'ЇЗД О. ВОЛОДИМИРА

Свою нову парафію в м. Ютика о. Володимир мав перебрати 15 жовтня. Отже, минулої неділі спільно з нами він молився востаннє. На Богослуження прийшло дуже багато людей, так що, здається, вперше церква, а особливо чомусь так улюблений нашими парафіянами притвор, були переповнені віруючими.

Перед цілуванням хреста, о. Володимир виголосив прощальне слово до присутніх, в якому сказав, що протягом свого перебування в Бофальській парафії він із матушкою зробили все, що було в їхніх силах зробити. Наслідки цієї праці – непогані. Висловив побажання, щоб і інші священники, які будуть приходити на це місце, зробили так само багато, як він. Закликав парафіян добре прийняти нового священника і все робити в порозумінні з ним, у співпраці та згоді. З ним треба ділитися своїми проблемами, а спільно напевне легше буде їх розв'язати. Закликав також підтримувати Парафіяльну Раду – і цю, і майбутню, і всі інші пізніші, незалежно від того, хто до них входить. Працювати належить не для знайомих, родичів чи кумів, а для Церкви. Треба пам'ятати, що кожному буде заплата по ділах його.

– Не бажаю вам добра, – сказав о. Володимир, – бо воно у вас вже є. Бажаю тільки, щоб ви уміли шанувати і зберігати його своєю відданою, чесною працею.

Наприкінці о. Володимир подякував за співпрацю, попросив вибачити йому за все, що може кому недоброго вчинив і побажав, щоб усі були здорові і щасливі.

Трохи пізніше у парафіяльній залі відбулося прийняття на честь отця і матушки, що нас залишають. Не зважаючи на те, що офіційного оголошення про нього не було, що й листовно ніхто з парафіян не був повідомлений, а запрошувалося лише через телефон та особисто, в залі зібралося біля 100 людей. Прийняттям провадив п. Йосип Райнога. Із словами признання та подяки виступали: Олекса Івашенко та Мусій Гончар від Парафіяльної Ради, Олена Гончар від Сестрицтва, Марія Лисак від Парафіяльної Школи, а також матушка Євгенія Ляшук та Євдоким Заєць. Всі вони відзначали ту велику працю, що її виконав у нашій парафії о. Володимир при постійній співпраці й допомозі своєї дружини. Говорили про побожність, любов до церковних відправ, працьовитість та відданість своєму покликанию відходячого отця Настоятеля. Потім о. Володимир і матушці було передано цінний дарунок – багатий комплект української порцеляни та ковдру ручної роботи. Ці речі було куплено за пожертви, зібрані серед

парафійян (список жертводавців подається нижче).

Коли закінчились привітання, виступила матушка, п. Антоніна Мельник. Вона привітала всіх присутніх і зауважила, що зібрались тут ті, хто хоче добра для Церкви. "У парафії немає порядку, - заявила вона далі, - і пора вже його зробити!" Як на приклад до наслідування, вона вказала на їхню попередню парафію в Геркімері, де переважно старі емігранти і де всі парафійяни дружньо працюють. Далі матушка розповіла про свою співпрацю з попереднім і теперішнім Сестрицтвом і висловила жаль до сестричок із колишньої Управи, які тепер, незрозуміло чому, "відвертаються від неї". Підкреслила, що бажає всім тільки добра і закликала всіх присутніх вірно й чесно працювати для своєї громади. Про себе ж сказала, що буде завжди і скрізь, як і раніше, у всьому допомагати отцеві Володимирові і всім вірним, серед яких вони будуть працювати.

Отець Володимир виступив із заключним словом. Почав він думкою, навіяною Євангельським читанням тієї неділі: "Не чекайте добра від тих, кому робите добро" (див. Лк.6,35). Потім докладно зупинився на півторарічній історії свого перебування в Бофало, під час якого, за його словами, це твердження нерідко збувалось. Приїхав він до нашої парафії на прохання Архiepіскопа Мстислава, щоб врятувати її в час тяжкої кризи. Прийшов на ніщо, бо навіть церкви тоді не було, а служити часто доводилось у каплиці в будинку Настоятеля. Перед ним стояло багато праці, але він не боявся того, як і не боявся численних труднощів, бо хотів зробити щось корисне для парафії. На дорозі стояло багато перешкод. Винні були люди, які за всяку ціну тиснулись до влади, хотіли бути начальниками.

За найбільше досягнення за цей час о. Володимир вважає побудову церкви і школи. З гордістю згадав, як йому вдалося завершити будову церкви українським православним куполом і хрестом, не зважаючи на відсутність кооперації. Згадав про труднощі з Парафіяльною Школою і висловив своє переконання в тому, що не Батьківський Комітет повинен вибирати керівника Школи, а Настоятель парафії. Розповів і про труднощі з Сестрицтвом, які виникали виключно через поведінку пари людей у ньому, бо сестрички назагал працюють дуже тяжко і чесно. Після їхнього від'їзду, на думку о. Володимира, Сестрицтву буде тяжче, бо матушка своїм знанням і досвідом багато йому допомагала. Далі о. Володимир відзначив великий успіх з рентуванням Парафіяльної залі після того, як провадження його він узяв на себе, хоч мав за це спочатку багато неприємностей. За той час зала вже принесла парафії 10.000 доларів. І це навіть беручи до уваги те, що Сестрицтву довелося виконувати кілька попередніх, дуже невигідних, контрактів, успадкованих від колишньої Управи Сестрицтва.

Особливо відзначив о. Володимир працю теперішньої Парафіяльної Ради, яка, за його словами, дуже чесно працює на користь парафії і дбає про її добро. Побажав, щоб кожна парафія мала таку Парафіяльну Раду, як наша. Висловив жаль, що через те, що в Парафіяльній Раді перебувають тепер саме ці, а не інші люди, багато інших порезигнувало з різних становищ у парафії. А взагалі, - заявив він, - всі проблеми через те, що заважають люди, далекі від Бога, маловіруючі.

Далі о. Володимир згадав про те, що у церкві треба поставити лавки, бо тоді, на його думку, під час Богослужень буде більше порядку. Повідомив, що лавки вже закуплено в одній із парафій у Пенсильванії, і що їх треба лише привезти. Гроші на закуп цих лавок пожертвували п.п. Євдоким і Марія Засць.

Наприкінці свого виступу, о. Володимир подякував усім, що зійшлися на

на прощальне прийняття і цим дали йому нової енергії до праці. Подякував диригентові п. А. Остапчукові і вчителям Парафіяльної Школи за співпрацю і побажав усім щастя й спокою при новому священику, а громаді - дальшого зросту.

14 жовтня о. Володимир взяв участь у похороні в Торонті проф. Г. Власовського, а 16 жовтня виїхав з родиною до Ютики.

Нехай йому щастить у його пастирській праці на новому місці!

ПОЖЕРТВИ НА ПРОЩАЛЬНЕ ПРИЙНЯТТЯ І ПОДАРУНОК

Г. Пожертви грошеві:

По 10.00 доларів: Бульба Марія, Воронин Олександр, Гайдаш Мотря і Пистрак Ліна (спільно), Гончар Мусій, Заєць Євдоким, Заєць Федір, Закусило Степан, Тващенко Олекса, матушка Квартирук Анна, Кондратюк Кирило, Лисак Марія, Лисенко Ніна, матушка Ляшук Євгенія і Люся Ляшук (спільно) і Чмола Грина.

6.00: Родина Миколи Неліпи.

По 5.00 доларів: Бублик Анна, Гриневич Лідія, Данилюк Катерина, Доценко Емма, Кашпуренко Софія, Ковалевська Марія, Кондратюк Тетяна, Кошук Ольга, Кузняк Зіна, Маковський Петро, Матвіїшин Дуся, Матвійчук Ніна, Матух Марія, Михайленко Одарка і Остапчук Ганна (спільно), Олійник Марія, Панченко Ніна, Парнюк Гаврило, Потішко Василь, Пушкелін Валентина, Райнога Йосип, Сілецький Василь, Худа Єва, Усик Надія, Черник Ольга, Чорногорець Іван, Чорнявська Євдокія і Швець Лукерія.

По 3.00 долари: Лаврінович Марія, Солоп Параска і Стеценко Микола.

По 2.00 долари: Герасименко Володимир, Жуковська Зіна, Макуха Анна і Приходько Магдалина.

По 1.00: Горонович Володимир, Кривний Яків і Харух Микола.

(Прізвища жертводавців подаємо так, як вони були на списку. Очевидно, що більшість цих пожертв була від родин згаданих осіб).

П. Пожертви харчами:

Бульба Марія, Гончар Олена, Данилюк Катерина, Заєць Марія, Кузняк Зіна, Кашпуренко Софія, Кошук Ольга, Куява Єва, Жуковська Зіна, Лисенко Ніна, матушка Ляшук Євгенія, Мартинюк Маргарита, Матвіїшин Дуся, Матух Марія, Михайленко Одарка, Неліпа Настя, Олійник Марія, Остапчук Ганна, Приходько Магдалина, Рудай Уляна, Солоп Параска, Худа Єва, Чмола Грина, Чорногорець Афанасія, Чорногорець Джонні і Швець Лукерія.

ІКОНИ ДЛЯ НАШОГО ХРАМУ

Лише дві неділі стояли нові аналої у нашій церкві з невеликими тимчасовими іконами. На заклик о. Настоятеля, зголосились Степан та Грина Закусило і Євдокія Чорнявська і купили великого розміру, оправлені в гарні рами, ікони Спасителя і Божої Матері, які тепер прикрашують наш храм. Щира подяка побожним жертводавцям!

ЩИРО БАЖАЄМО СКОРОГО ВИДУЖАННЯ!

У Діконесс лікарні перебуває тепер, після операції на очі, п. Софія Кравець. Щиро бажємо їй, щоб Господь допоміг їй скоро видужати і повернутися додому до родини, а всіх парафіян, які мають можливість, закликаємо відвідати і розважити хвору в тяжкий час випробовування.

Нижче друкуємо репортаж наших молодих парафіянок - членів Молодечого Гуртка при 145-му Відділі Українського Робітничого Союзу в Бофало, які провели три незабутні тижні на оселі Союзу "Верховина".

Ліза Шрамель і Оленка Потієнко

ЯК ТО БУЛО НА "ВЕРХОВИНІ"...

В неділю, 27 липня 1969 року, почали ми нашу довгу подорож автом до оселі УРСюзу "Верховина". Їхали чудовими дорогами з прекрасними видами, і нам усім було дуже приємно. Ліза промовила:

- Як тут гарно, які тут гарні краєвиди!

Пан Потієнко, усміхаючись сказав:

- Це ще нічого, Лізо, почекай, коли приїдемо на "Верховину"!

І слова пана Потієнка сповнилися. Їдучи по крученій дорозі біля річки Делавер, ми побачили дійсно прекрасну природу. Аж ось і таблиця, а на ній стрілка - дорога на "Верховину".

Приїхавши, ми перш за все пішли до канцелярії, щоб зголоситися на Курси. Тут зустрів нас з милою усмішкою пан Дмитро Мерена, Головний Організатор УРСюзу і всім нам добре знаний з його частих відвідин нашого Відділу в Бофало. Пан Д.Мерена пояснив нам, де є таборіві бараки, їдальня, спортові площі, тощо. Не знаючи нічого й нікого, ми спочатку почували себе дуже розгубленими, а до того і погода на "Верховині" була в той час така до нас непривітна - падав страшний дощ.

Увечорі ми мали засідання, на якому проф. Лабунька - директор Курсів Українознавства, познайомив нас з іншими професорами та розказав курсантам про лекції та загально про все важливе.

На другий день (понеділок) ми почали лекції. Розклад дня був такий, що ми мали досить часу на лекції і на дозвілля. За декілька днів ми вже почувалися на "Верховині", як у себе вдома. Мали багато нових друзів. Всі виклади були дуже цікаві, і ми багато з них скористалися. Подобалися нам лекції історії проф. Лабуньки, дуже любили слухати виклади літератури проф. В.Барки. Українські народні танці провадила проф. Сулима, спів - проф. Більба, малювання - проф. Шавес.

Хоч часом не хотілося вставати о сьомій годині ранку, але руханка з п. Коренець на чолі скоро відганяла від нас сон. Харчування було смачне, свіже і здорове. Вільний від лекцій час проводили ми гарно на свіжому повітрі, серед чудової природи на "Верховині". Купались у басейні або в озері, грали у відбиванку або в теніс, ходили на прогулянки. Кожної п'ятниці танцювали під звуки чудової оркестри Гірняка на забавах для молоді.

Скоро минав час... Одного дня ми співали у бараці. Нас почула проф. Бульба та піддала думку організувати дівочий ансамбль з акомпаніментом бандури, бо серед нас була талановита бандуристка Оля Пастухів. Ми охоче погодились і справді створили квінтет: сопрани - Ліза Шрамель (Бофало), Грка Лабунька (Філадельфія) і Наталка Петряник (Нью Йорк), альти - Валя Приходько (Ірвінгтон) та Оленка Потієнко (Бофало). А Оля Пастухів (Вест Бабилон) акомпанувала нам на бандурі.

14 серпня їздили ми на Союзівку, оселю Українського Народнього Союзу, і там дали концерт. Виступали: хор курсантів, танцювальна група і наш квінтет, а Оля Пастухів ще й заграла сольо на бандурі. Присутні на концерті гості Союзівки нагородили наш виступ бурею оплесків. Вертали-

ся на "Верховину" пізно автами. Д-р Ричок - керівник оселі "Верховина", який їздив з нами, був захоплений нашим виступом і в нагороду зафундував нам усім морозиво. Як же воно нам смакувало!

У п'ятницю, 15 серпня, відбувся такий самий концерт для гостей на "Верховині". Потім - спільна вечерея з професорами, а після неї ми одержали наші дипломи. Курси Українознавства закінчились. В суботу 16-го ми роз'їжджалися додому. Прощалися із сльозами на очах із нашими друзями, з якими так зжились за ті три тижні. Розлучатись було тяжко. Коли ж ми побачимося знову? Дали один одному адреси, обіцяли писати...

Додому їхали багатші, щасливіші, мудріші, здоровіші і - вдячні. Багатші - новими знайомствами з рідною українською молоддю. Щасливіші - що так гарно провели час. Мудріші - бо багато нового навчилися. Здоровіші - бо побували на здоровому повітрі в горах. Вдячні Українському Робітничому Союзові за те, що влаштовує такі Курси для нашої молоді.

Закликаємо всю нашу українську молодь: беріть участь в Курсах Українознавства на оселі УРСОюзу "Верховина"! Не пожалієте - так, як і ми не пожаліли. Спомин про побут на "Верховині" збережемо назавжди у наших молодих серцях.

Варто уваги, що Ліза Шрамель і Оленка Потієнко взяли участь в Курсах Українознавства на "Верховині" і гарно провели там три тижні за кошти УРСОюзу, завдяки одержаним через наш 145-й Відділ стипендіям. Такі стипендії Український Робітничий Союз виділяє щороку для багатьох-багатьох здібних молодих своїх членів, щоб дати змогу їм поєднати приємне (життя серед розкішної природи на багато устаткованій оселі) з корисним (набути знань про далеку нашу Батьківщину Україну). Варто, як бачимо, бути членом Українського Робітничого Союзу, який так дбає про свою молодь! Проте, не тільки про молодь, бо і дорослі знайдуть в Союзі багато вигід, що їх не дасть жодна не-рідна асекураційна організація. Про всі ці вигоди охоче розповість зацікавленим Секретар 145-го Відділу при нашій парафії, п. Тимофій Рудай. А після його розповіді напевне й багато з тих, хто ще до Союзу не належить, захоче стати його членом. Телефон п. Т.Рудая - 884-2132

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

В цьому відділі містяться листи, зауваження й побажання наших читачів на будьякі теми. Друкуються тільки листи, підписані повним справжнім прізвиськом автора. Зміст листів не обов'язково узгоджується з поглядами Редакції, і Редакція за них відповідальності на себе не бере.

Шановна Редакція!

Вважаю, що лист п. В.Побивайла, надрукований в останньому числі "Парафіяльного Слова" був цілком непотрібний і написаний без підстави. Я думаю, що присутні на Зборах Батьківського Комітету люди були більше ображені поведінкою п. Побивайла, ніж був ображений він. Також маю сумнів, чи всі присутні "були приголомшені" поведінкою отця Настоятеля. Мій чоловік, наприклад, не був приголомшений, і я сумніваюсь, щоб ще хтось був приголомшений, крім п. Побивайла. Священик - наш духовний провідник, і він є вищий за нас усіх. На жаль, багато людей за це забувають. Священик вийшов із Зборів, бо п. Побивайло підвищив голос, коли говорив до нього, і поведився з ним грубо. А про пані Лисак, то я ду-

маю, що їй не треба було давати ніяких запитань. Вона була вчителькою, є вчителькою і буде вчителькою. Що за запитання п. Побивайла? І чому він не питав інших учителів, чи будуть вони вчити далі, а тільки пані Лисак?

Я - мати чотирьох дітей, які всі ходять до Парафіяльної Школи. Школа мені дорога, і я не хочу, щоб її розвалювали через дурниці. Дуже вже багато її всі дьоргають на всі боки.

Було б добре, коли б у цій справі щось сказав і Батьківський Комітет.

З пошаною,

Грина Закусило

В И Я С Н Е Н Н Я

у справі закупу та зужиття продуктів для парафіяльного пікніку, що відбувся 28 вересня цього року.

Від авторитетних осіб я довідалася, що по Парафії кружляють чутки про те, що я закупила продукти для парафіяльного пікніку на суму 114 доларів, а реалізовано їх на пікніку тільки на 4 долари; решту ж продуктів нібито було викинуто до смітника.

Заявляю, що ці чутки є неправдиві та направлені на очорнення мене, як Голови Сестрицтва ім. Св. Княгині Ольги при нашій Церкві, і тому для спростування цих чуток я подаю це вияснення.

На прохання Парафіяльної Ради я дійсно закупила харчів 27 вересня на суму 114 доларів, на що здала рахунки Скарбникові Парафіяльної Ради. Після закінчення пікніку я запропонувала членам Парафіяльної Ради скласти акт на продукти, що лишилися від пікніку, але ніхто перебирати продукти по акту не погодився, і тому я, з допомогою членів Управи Сестрицтва, зложила всі продукти до льодівні, що приміщена у пивниці під парафіяльною залю. Зложено було слідує:

1. 6 тузенів вінерок
2. 6 тузенів булочок до вінерок
3. 6 тузенів булочок на гамбургі
4. 6 тузенів ковбасок
5. 1 великий торт
6. 4 двохфунтові хліби
7. Приблизно 20 фунтів меленого м'яса (воловина і свинина)
8. Половина великої ринки тушеної капусти
9. Майже мішок картоплі
10. 10 фунтів борошна
11. Близько 3 тузенів яєць
12. Близько 3 галонів молока
13. 1 галон олії
14. Приготоване м'ясо на 100 пиріжків
15. Пів мішка цибулі

4 жовтня Сестрицтво влаштувало замовлений "Бурлаками" бенкет, на якому було зужито із залишених від пікніку продуктів слідує: хліб, м'ясо на пиріжки, борошно, олію, цибулю, картоплю, молоко, яйця, капусту, 2 тузени ковбасок і торт.

Після відбуття бенкету "Бурлаків" залишилось:

1. 6 тузенів вінерок

2. 6 тузенів булочок до вінерок
3. 6 тузинів булочок на гамбургі
4. 4 тузени ковбасок
5. Коло 20 фунтів меленого м'яса
6. 10 фунтів борошна
7. Яйця

Всі залишки продуктів знаходяться під опікою Господарчого Референта Сестрицтва.

Одночасно доводжу до загального відома Парафії, що:

1. Починаючи від 5 липня цього року, всі розрахунки по закупах продуктів та прибутків від влаштування прийнять та весіль, переведених Сестрицтвом, провадить безпосередньо Парафіяльна Рада з Господарчим Референтом Сестрицтва без Управи Сестрицтва, що є незгідне з постановою Управи Сестрицтва від 4 липня цього року.
2. Управа Сестрицтва категорично відмовляється від будьякої за-
плати за свою роботу та бажає доробити свою каденцію, працюючи
безплатно для Парафії.

Голова Сестрицтва:

Марія Іваненко

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 15 жовтня):

На потреби Парафії:

Леонід і Лідія Ермолаєв 25.00 (разом 200.00)

На Сестрицтво Св.Ольги (замість пожертви на пікнік Сестрицтва):

Непокрось Віра 5.00
Матух Ігор 5.00

ШИРО ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

25 жовтня святкує свій 75-літній ювілей колишній парафіянин нашої громади, один з її організаторів та щирх працівників, Маркіян Семенович Чернокошинський. Багато довелось побачити й пережити ювілятові за своє життя! Довелось йому брати участь у першій світовій війні, пережив вогні й бурі визвольних змагань, відчув тягар еміграційного життя по різних країнах світу. Більшість із нас знає його із спільного життя в Бофало, де він тяжко працював на залізниці, заробляючи на прожиття, але ніколи не забував українського громадського, культурного і політичного життя і щедро жертвував на різні національні потреби. Кілька років тому виїхав до Каліфорнії, шукаючи кращого клімату і спокійного життя серед земляків. Тепер перебуває в Сан Франціско, де й тепер бере активну участь у житті місцевої громади Св. Михаїла. Широ вітаємо його з цією великою подією в його житті і бажаємо, щоб ще довгі роки щасливо прожив на користь свого народу. Многії літа!

НЕ ЗАБУДЬТЕ!

Сьогодні, о 7-й годині вечора, в залі Сербської Православної Церкви на Аббот Ровд відбудеться осінній музичний фестиваль народної музики, співів і танців, влаштований Радою Православних Церков. Наступної ж неділі - дитяча костюмова забава в нашій залі. Просимо прийти!

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 34 (61)

21 ЖОВТНЯ 1969

Рік 2

"ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО" - ЖЕРТВА ЦЕНЗУРИ

Більшість із нас - емігранти політичні. Ми покинули Рідний Край в розпалі 2-ї світової війни, бо не хотіли знову опинитися під безбожною червоною владою, яка жорстоко утискала (і ще й досі утискає) споконвічні вольності людини, а між ними й одну з найголовніших - право вільно висловити свою думку. В захопленні матеріальними достатками багато хто напевне не може по-справжньому оцінити той факт, що всі ми маємо змогу кожної ночі спокійно спати без страху перед "чорним вороном", незалежно від того, чи погоджуємося ми з політикою державної влади, включно з президентом Сполучених Штатів, чи не погоджуємося і відкрито ту політику критикуємо. А це насправді величезне благо, за право на яке століттями боролися і життя свої віддавали кращі представники людства.

Свободу слова не завжди долюблюють. Вона страшна для диктаторів і окупантів, неприємна для самохвальних вождів та збайдужілих конформістів. Вони її всілякими способами поборюють. Глушать заборонними законами, ножницями цензора, вогнищами інквізиторів, тортурами енкаведистів. Або висувають недоторкані "непомилні авторитети", яких ніхто не має права зачепити. Хто цим питанням цікавиться більше - нехай прочитає, наприклад, історію царської Росії, Советського Союзу чи гітлерівської Німеччини. Нехай принаймні трохи простудіє історію Московської Православної Церкви і Церкви Католицької. Потім нехай зупиниться і подумає, як то добре, що тут в Америці ми не підлягаємо тим страхітливим обмеженням вільної думки.

Органом такої вільної думки в нашій громаді було, від травня 1968 року, редаговане мною "Парафіяльне Слово". Цей бюлетень, запланований, як видання неперіодичне, виходив насправді майже щотижня і, на мою думку, правдиво відзеркалював життя Парафії з усіма її радощами, досягненнями, труднощами й недоліками. Через те, що на сторінках "Слова" подавалося, скільки було змоги, найповніші і зовсім свіжі інформації про всі прояви парафіяльного життя, було великою мірою усунуто підставу для різних чуток, підшептів та наклепів. Якщо ж деякі неправди й ширилися далі, то тільки через те, що не знаходилося нікого, хто, знаючи про них, не мав відваги або й охоти їх належно спростувати. (А редактор, звичайно, скрізь бути не може, а через те й знати про все не може). Натомість, правдиві інформації у "Слові" допомагали не раз втихомирювати пристрасті і скеровувати людей до корисної праці на добро громади.

"Парафіяльне Слово" було задумане і провадилося, як орган усієї Парафії. Право голосу в ньому мав не тільки редактор, о. Настоятель і Парафіяльна Рада, а й кожний парафіянин. На жаль, те право мало хто використовував, не зважаючи на заклики до всіх ділитися своїми думками, побажаннями і заувагами. Кажу "на жаль", бо напевне багато цікавих і корисних ідей загинуло і ніколи не дійшло до здійснення просто через те, що про них ніхто не знав. Але, в усякому разі, я був завжди готовий надрукувати будьякий лист кожного з наших парафіян на будьяку тему, навіть якщо із змістом його сам не погоджувався. Місця у "Слові" не могло бути тільки для різних брудних наклепів, непристойної термі-

нології та анонімів.

Базуючись на вищезгаданих засадах про право кожного парафіянина висловити культурним способом свою думку на будьяку тему, я і надрукував у № 32-му за 12 жовтня листа п. В.Побивайла, в якому він висловлює свій погляд на події під час батьківських Зборів 28 вересня та виступ у цій справі о. В.Мельника з церковного амвону 5 жовтня. Не збираюся судити, хто там був винний, а хто невинний. Хочу лише ствердити своє непохитне переконання в тому, що я не виконав би свого обов'язку, як безстороннього редактора, якби не дав п. Побивайлові можливості поділитися своїми жалями з громадою. Його було обвинувачено в певних переступах, а він відчував потребу себе захистити і виправдати. Оце і все. Інша річ, що не всі з його становищем погоджувалися, і наприклад лист п. Трини Закусило, надрукований у № 33-му, подає трохи іншу версію подій на Зборах батьків. Але нічого злого через надрукування цих листів не сталося. Навпаки. Всі ми знаємо тепер думку п. Побивайла. Знаємо думку п. Закусило. А дальша дискусія може цілком би вияснила цю справу і напевне всіх нас навчила б бути менше емоційними і більше обережними у своїх діях.

Що сталося б, коли б лист п. Побивайла не був надрукований? Автор його ще й досі носив би жаль у своєму серці, розповідав би про це своїм друзям і знайомим, а люди передавали б це один одному, щоразу додаючи щось від себе, і ми всі довідалися би про те саме з десятих-двадцятих уст, але вже в зовсім інакшому вигляді. Скільки при тому витворилося б злої волі, можна лише собі уявити. А "Парафіяльне Слово" перестало б тоді бути парафіяльним органом. То був би тоді орган самого редактора, або священика, або Парафіяльної Ради. Значна частина парафіян напевне перестала б його читати. Бо то був би перший крок до наближення нашого бюлетеня до рівня тих газет, від яких ми свого часу тікали світ за очі і аж до Америки втікли. Тих самих газет, в яких на кожній сторінці прославлялося "премудрих вождів і учителів" і говорилося про те, хто на скільки перевиконав свою норму...

Допустити до цього я не міг, а через те й саме існування "Парафіяльного Слова" несподівано стало тепер під знаком запиту. Бо сталося ось що. Під час Богослуження 19 жовтня голова Парафіяльної Ради п. Олекса Іващенко заборонив старості п. Федорові Зайцеві розповсюджувати бюлетень за 12 жовтня, і той мусів віднести його до паламарки і там дуже глибоко заховати.

На мій запит, п. Іващенко відповів, що не дозволяє друкувати в "Слові" ніякої полеміки, що торкається священика, і справа скінчена. Це питання він поставив і на Надзвичайних Загальних Зборах того ж самого дня, що відбувалися в іншій справі, і там значно свої погляди удокладнив.

У відповідь йому, я перечислив перед присутніми на Загальних Зборах більшість наведених вище аргументів за свободу слова і заявив, що видавати "Парафіяльне Слово" буду далі лише на тих самих засадах, що й до тепер, і тільки при умові, що Парафіяльна Рада запевнить мене, що ніякої цензури і заборон більше не буде. Інакше, працюючи над черговим номером (а працювати доводиться по 3-4 дні на тиждень), я ніколи не матиму певності, чи дійде воно до рук наших парафіян, чи опиниться під замком цензора.

Я свідомий своєї відповідальності за кожний рядок, поміщений у "Слові". Мені не страшно було б підписувати себе, як відповідального редактора в кожному числі бюлетеня, та зрештою я й мав намір почати це робити. Я можу присягнути, що ніколи не допустив би на сторінки "Слова" ніякого бруду чи отрути. АЛЕ Я НЕ ПОГОДЖУСЬ І НІКОЛИ НЕ ПОГОДЖУСЬ СТАВАТИ

В РОЛЮ ЦЕНЗОРА, ЩО ЗАКРИВАЄ УСТА ЛЮДЯМ, ЯКІ ХОЧУТЬ ВИСЛОВИТИ НАЛЕЖНИМ СПОСОБОМ СВОЮ ДУМКУ.

Бажаного мною запевнення Парафіяльна Рада мене не дала, і мені не залишається нічого іншого, як тільки відійти від дальшого редагування нашого бюлетеня. Це число – останнє за моєю редакцією. Розсилаю його всім парафіянам поштою, бо не маю певности, чи й це моє вияснення не опиниться там, де опинилися ~~минулою~~ минулої неділі "крамольні" примірники "Слова" № 32. Про свій намір зробити так я заявив Надзвичайним Загальним Зборам, заперечень не було, отже нічого нелегального в цьому немає.

Можливо, Парафіяльна Рада знайде когось, хто візьметься за дальше редагування на її умовах і буде писати тільки про все добре, що діється в нашій Парафії. Нехай йому в тому щастить. Але такий орган ніколи не принесе такої користі, яку приносило, на мою думку дотеперішнє "Парафіяльне Слово", яке об'єктивно дивилося і на наші світла, і наші тіні.

Олександр Воронин,
екс-редактор

Недостріляний Протоієрей

ПРО ОДИН АНТИРЕЛІГІЙНИЙ ДИСПУТ

(Закінчення)

Перейшовши далі до часів середньої та новітньої всесвітньої історії, священник оголосив думки про Бога та релігію багатьох учених світової слави. Ось деякі з них:

Ньютон, який відкрив закони руху небесних світил, чим здобув найбільші таємниці світобудови, був глибоко віруючою людиною. Одного разу на запит зацікавлених: "Хто ж збере тіла померлих (які розсипались на порох), щоб утворити з них нові тіла до їхніх безсмертних душ?" – Ньютон впевнено відповів: "Той (Бог), що наділив величезною силою й камінь". Відомо, що Ньютон при згадці слова Бог завжди поспішав скидати свого капелюха.

Коперник – видатний астроном, який доказав, що земля рухається навколо сонця, а не навпаки, як твердили науковці до нього – залишив багато висловів про Бога, як Всемогутнього Будівничого всесвіту. Перед своєю смертю він просив у Бога "тільки тої молитви, через яку Господь визнав гідним Царства Божого доблорозсудливого розбійника".

Видатні астрономи Галілей та Кеплер були глибоко віруючі. Ось один із висловів Кеплера: "О, великий Господь наш, і велика могутність Його, і мудрости Його кордонів нема. І ти, душе моя, співай на славу Господу твоєму все своє життя".

Пастер – творець сучасної бактеріології та видатний мислитель – був дуже побожною людиною. Це він винайшов вакцини для приборювання хвороб віспи, холери й чуми, яка в середні віки знищила в Європі понад 17 мільйонів людей, і це він висловився так: "Чим більше я вивчаю природу, тим більше зупиняюсь у тремтливій побожності перед ділами Творця... Я молюся під час праці в своїй лабораторії".

Паскаль – геній математики, один з видатних творців новітньої фізики, був не надзвичайно віруючим, а неканонізованим святим. Його глибокі думки, як християнина, відомі широким колам думаючих людей.

Ампер – один із творців науки про електрику – сказав: "Вивчати лише одну науку замало; однією рукою вивчай природу, а другою, як дитина за одяг батька, тримайся краєчка Божої ризи".

Гершель – видатний астроном – сказав: "Всі науки приносять по камінцю до храму, що будується на славу Творця Бога нашого".

Бейкон – філософ – сказав: "Ніхто не заперечить існування Бога, крім, хіба, тих, хто з цього має користь".

Сенека – філософ – висловився так: "Що таке свобода? – Послух Богові – це й є свобода!"

Лінней – природознавець – сказав: "Вічний, Великий, Всезнаючий та Всемогутній Бог пройшов передо мною. Я не бачив Його в лице, але відзеркалення Його обняло мою душу й занурило в купіль глибокої побожності".

Ляваль – великий геолог – у своєму науковому творі пише: "В якому б напрямку не пішли наші досліді, ми завжди знаходимо ясні докази передбачливості, сили та мудрості творчої сили Бога".

Ріттер – видатний географ – сказав: "Не даремно ми прийшли в цей світ: ми тут поспіваємо для іншого світу".

Священника слухали уважно, і тому він вирішив продовжити розповідь про думки вчених новітніх часів:

Ось Фохт – відомий фізіолог та анатом: "Тільки Божество могло придумати та виконати простий, але премудрий процес світобудови".

Лібіх – хемік: "Пізнання природи – це найкращий шлях до захоплення справами Творця".

Лівінгстон – дослідник Африки: "Смерть – це щаслива подія для того, хто йде до Христа".

Освальд – швайцарець, вченістю якого захоплювались Дарвін та Ляваль: "Тільки віра у Всемогутнього й Премудрого Творця неба і землі розв'язує таємниці природи та людини".

Назвавши далі імена Роберта Фультона – винахідника пароплава, Веняміна Франкліна – винахідника громозводу, геолога Ляйеля, видатних істориків Мюллера та Карлайля, природознавців Бойля та Дюбуа-Раймонда, священник перейшов далі до висловів так званих "вільнодумців" 18-го віку.

Вольтер сказав: "Коли б Бога не було, треба було б Його видумати".

Дідро: "О Боже, чи існуєш Ти, чи ні – не знаю, але буду завжди думати й діяти так, мов Ти існуєш".

Наостанок священник назвав імена великих людей сучасності. Ось вони: Давсон – видатний геолог, Едінгтон – фізик, Джінс – хемік, Достоевський і Толстой – письменники, академік Павлов – засновник школи рефлексології та інших.

Жодних заперечень чи зауваг священникові проф. Інсаров не зголосив. Тоді священник підкреслив, що він говорив довго, але тому, що намагався подати імена вчених з усіх ділянок науки (зокрема так званої "точної"), щоб кожний присутній наочно переконався, яку ширину та глибину віри мали генії людства та великі науковці – правдиві творці сучасної високої науки, з чим погодився і професор Інсаров.

- Але виходить щось дивне, просто неймовірне, - говорив далі священик; - винаходами цих велетнів знання та науки ми вдячно користуємось щоденно. А ось сьогодні від шановного професора чуємо, що ці всі вчені "були хворі, були з нездоровим розумом". Здоровий, виходить, лише один-єдиний професор Інсаров!..

Сказавши це, священик з трибуни зійшов. Вдячні ж слухачі заповнили залю цілою бурею оплесків.

Для Інсарова та господаря диспуту, секретаря компартії, це було великою несподіванкою. Вони згубили рівновагу й заметушились, бо побачили, що такий хід диспуту доведе до повного провалу безбожників. Нашвидку вони вирішили зробити щось надзвичайне... І то швидко. То ж, щоб спаралізувати або хоч зменшити сильне враження від виступу священика на захист Бога, секретар парткому дав слово проф. Інсарову позачергово.

Розлючений Інсаров з перших слів накинувся на Церкву, релігію, віруючих та священиків, і словесною еквілібристикою, як і раніш, продовжував затуманювати малообізнаних слухачів. Але ці вигуки його були слабкими аргументами. Це був не наступ, а оборона, чим попало. Забув він і про "культурний спосіб" ведення диспуту, безславно потоптав (як і слід було чекати) і "слово чести московського комуніста". Неодноразові протести священиків не припинили його негідної поведінки.

Перед священиками виникло питання: чи варто вислухувати різний бруд та наклепи розлюченого московського "авторитета"? Покинути диспут священики кожної хвилини могли, але, при явній перевазі їхніх доказів, це було б лише на користь Інсарову. І тому засмучені священики вислухали його "наукову" блювотину до кінця.

Та ось він замовк, і чергово, згідно домовленості, стали говорити священики. У відповідь на нові закиди Інсарова, красномовні проповідники-апологети по чергово дали прекрасні формою і змістом аргументи про буття Бога і, поставивши Інсарову ряд питань, загнали його до глухого кута. Їхній успіх був великий, про що свідчили оплески присутніх. Дуже ефективною була розповідь одного з цих священиків про оновлення храму в Києві, свідком чого був один вірний, присутній на цьому диспуті.

- Хеміки та інші науковці, члени створеної для дослідження цього комісії, - сказав він, - після довгих міркувань висловилися так: "Незрозуміле явище!" Інакше вони й не могли висловитись. Для віруючих же це явище цілком зрозуміле: Господь Бог серед тяжких іспитів чудами зміцняв віру дітей Своїх.

Священики закінчили. Віруючі раділи, безбожники були сумні. Всі відчували, що "всезнаючого москаля" з п'єдесталу повалено.

В останньому своєму слові Інсаров намагався "піднятися", але знову лише лютував, та так безславно й закінчив усе без пісень та похвал. Невеселий був вигляд його. Де поділася його бундючність? Похнюпивши голову, рушив він із сцени, але несподівано попав під новий "обстріл" фанатичних жінок, які обзивали його брехуном, всіляко ганьбили та вимагали звороту грошей, сплачених йому на вступ на диспут. Доходило вже до бійки, хоч тут же стояв і секретар парткому. Тоді священики лагідно звернулися до жінок і втихомирили їх, а Інсаров тим часом вискочив через сцену надвір.

Добре, що так усе сталося, бо в іншому разі священиків обвинуватили б у "під'юджуванні темних мас проти влади".

Минуло лише декілька років після цього диспуту, і молодого священика (першого з усіх священиків великого благочиння) сталінські опричники схопили вночі, катували, а далі скерували на десять років до концтаборів далекої Півночі СРСР "на перевиховання". Ті довгі роки мук і страждань, з ласки Божої, він таки вижив, і по довгих мандрах опинився аж тут, на американському континенті, та живе й діє серед своїх вірних на захист Господа Бога й сьогодні.

— Слава Богові за все, — каже він. — Бог був, Бог є, Бог буде. Незбагненна Істота Його. Кожному ж із нас хреста дає по Його силі.

(Це число "Парафіяльного Слова" мало містити лише мою розповідь про події, які довели до моєї резигнації, як редактора бюлетеня. Однак, я вважав, що не виконав би до кінця свого обов'язку, коли б перервав на середині цей спогад про те, як колись доводилось боротися нашим рідним проти червоних безбожників. Тому й вирішив надрукувати закінчення цього цікавого нарису. Передруковано його з бюлетеня парафії Св.Юрія в м. Ляшін, біля Монреаля).

---+---